

Ba Con Uyên Ương, Một Đôi Lẻ

Contents

Ba Con Uyên Ương, Một Đôi Lẻ	2
1. Chương 1: Sờ Sờ, Ca Ca	2
2. Chương 2: Nữ Truy Nam, Thiết Bỏ Sam	6
3. Chương 3: Ôn Nhu Hương	10
4. Chương 4: Quấy Rối	14
5. Chương 5: Khóa Vàng * Tín Vật Đính Ước	18
6. Chương 6: Một Chén * Cả Đời	21
7. Chương 7: Bảy Tiên Nữ	25
8. Chương 8: Bướng Bỉnh	30
9. Chương 9: Chọc Giận	35
10. Chương 10: Loạn Điểm Uyên Ương	38
11. Chương 11: Tình Ngay Lý Gian	42
12. Chương 12: Duyên Phận Trời Định, Nhân Duyên Người Định	46
13. Chương 13: Âm Sát	48
14. Chương 14: Giang Thiên Nhất Sắc	51
15. Chương 15: Khung Trời Xanh Thắm, Giấu Nỗi Tương Tư	56
16. Chương 16: Lâu Ngày Biết Có Sinh Tình	59
17. Chương 17: Chữa Trị Đêm Ngày	63
18. Chương 18: Biểu Ca Biểu Muội	67
19. Chương 19: Phải Tìm Cách Khác	71
20. Chương 20: Sắc Tức Thị Không	74
21. Chương 21: Trong Sạch	78
22. Chương 22: Biết Tỉnh Hay Mơ	83
23. Chương 23: Đoạt Long Châu, Tranh Mỹ Nhân	86
24. Chương 24: Bên Tình Bên Lý	89
25. Chương 25: Chuyện Xưa Kể Lại	95
26. Chương 26: Không Phải Hoa Chàng Phải Sương	101
27. Chương 27: Thời Niên Thiếu Của Sư Phụ (1)	104
28. Chương 28: Nhìn Về Phía Trước	109
29. Chương 29: Người Có Hay Chàng	113
30. Chương 30: Thời Niên Thiếu Của Sư Phụ (2)	114
31. Chương 31: Nói Phải Giữ Lời	117
32. Chương 32: Suốt Đời Biệt Ly	121
33. Chương 33: Thật Giả	125
34. Chương 34: Cổ Nhân	129
35. Chương 35: Anh Hùng Cứu Mỹ	133
36. Chương 36: Hoài Niệm	136
37. Chương 37: Nỗi Niềm	139
38. Chương 38: Thăm Cảnh	142
39. Chương 39: Đòi Hỏi	145
40. Chương 40: Thời Niên Thiếu Của Sư Phụ (3)	149
41. Chương 41: Thời Niên Thiếu Của Sư Phụ (4)	152

42. Chương 42: Bắn Khoăn	155
43. Chương 43: Gió Trắng	159
44. Chương 44: Âm Hương Phù Động	162
45. Chương 45: Trông Hoa Trong Sương	165
46. Chương 46: Tình Ái Là Gì	169
47. Chương 47: Hôn Ước	173
48. Chương 48: Cuộc Hẹn Của Cổ Nhân	176
49. Chương 49: Chân Tướng	182
50. Chương 50: Lạc Lối	186
51. Chương 51: Tân Nương Chạy Trốn	189
52. Chương 52: Vì Yêu Mà Hận	192
53. Chương 53: Lưu Lạc Giang Hồ	195
54. Chương 54: Không Hề Nhận Ra	198
55. Chương 55: Đưa Than Sưởi Ấm Trong Ngày Tuyết Rơi	201
56. Chương 56: Sáng Tổ	205
57. Chương 57: Lừa Nhập Động Phòng	209
58. Chương 58: Tội Lỗi Chồng Chặt	212

Ba Con Uyên Ương, Một Đôi Lẻ

Giới thiệu

Truyện là hành trình vượt không gian, là câu chuyện nỗ lực vượt qua số phận với cuộc hành trình thi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-con-uyen-uong-mot-doi-le>

1. Chương 1: Sờ Sờ, Ca Ca

Sư phụ vẫn nói ta ngây thơ chậm lụt, quá mức thật thà. Thật ra không thể trách ta.

Ta có mười sáu vị sư huynh, mười vị sư thúc, một vị sư phụ, tính cả người làm công, Tiêu Dao Môn có bảy mươi hai người đàn ông, ta và Tiểu Hà Bao là hai người có giới tính nữ duy nhất. Tiểu Hà Bao là nha hoàn của ta, nhỏ hơn ta hai tuổi. Ta trên không có nữ trưởng bối, dưới không có bạn tâm giao đồng lứa, đa số chuyện phải tự tìm hiểu, vì thế u mê chậm lụt cũng là dễ hiểu.

Ta lớn lên giữa các sư huynh sư thúc, hình thành tính tình tùy tiện, bởi vậy, lúc đầu ta không nhận ra dụng tâm hiểm ác của Giang Thần tiểu tử kia, cho đến một ngày Tiểu Hà Bao nhắc nhở ta: “Tiểu thư, sao em thấy mỗi lần Giang công tử gọi tên cô đều có vẻ vi diệu khó tả, cậu ấy là kinh thành nhân sĩ, lẽ ra không thể có giọng địa phương kiểu đó.”

Ta múa kiếm như mưa, lơ là mà hỏi: “Vi diệu thế nào?”

Tiểu Hà Bao thần thần bí bí nói: “Em cảm thấy khi cậu ấy gọi tên cô, không phải gọi Mạc Mạt, mà là gọi Sờ Sờ (Mạc Mạc)!”

“Ồ?” Ta thu bảo kiếm, nhú mày hồi tưởng. Nhưng trước giờ ta vốn qua loa, chưa từng để tâm chú ý.

Ta quyết định thử nghe một lần.

Ta cầm kiếm đến vườn anh đào, lúc này nhất định Giang Thần đang thừa dịp sư phụ gà gặt bên suối mà vào đây vặt anh đào.

Ta đứng trong vườn ngửa đầu tìm kiếm.

Vườn anh đào toàn cây đại thụ trăm năm, cành lá sum suê. Hương xuân tháng tư, ánh dương hắt qua tán lá, các sắc xanh xen kẽ, từ lục nhạt mông lung đến màu ngọc bích trầm lắng. Quả anh đào nhỏ nhắn tròn xinh đỏ như mã não, lung linh xinh đẹp treo đầy ngọn cây.

Ta nuốt nước bọt, đột nhiên nghe thấy tiếng nước sau lưng.

Ta quay đầu nhìn, ngẩn ngơ sững sờ.

Trong bóng râm lác đác ánh dương, Giang Thần nửa nằm trên cành cây, trong tà áo là hơn chục quả anh đào đỏ tươi. Một tay hắn cầm bình rượu nhỏ, một tay cầm một quả anh đào, bình rượu nghiêng nghiêng, dòng nước róc rách theo quả anh đào...

Nói thật, giờ phút này ta quên hẳn mục đích ban đầu, trước mắt chỉ có một bức họa: giữa tán lá xanh, xiêm y trắng, bình rượu đen, một quả anh đào đỏ.

Bức họa này trong tĩnh có động, phối màu nổi bật, đậm nhạt phù hợp, người trong bức họa đôi mắt khép hờ, thản nhiên nhàn nhã, phong lưu phóng khoáng không nói nên lời, khiến người khác phải ngẩn ngơ.

Giang Thần đặt quả anh đào vào trong miệng, ngồi thẳng dậy nhìn ta cười cười: “Sờ Sờ, ngẩn ngơ cái gì, nhìn ta đến mê mẩn sao?”

“Bùm” một tiếng, cảnh đẹp, tranh đẹp, ý tốt bị hai tiếng “Sờ Sờ” của hắn đẩy đến chín tầng mây, không còn sót lại chút gì.

Đúng là hắn gọi “Sờ Sờ” !

Ta lập tức nhăn mao kim tinh, giận sôi lên. Nhìn kỹ hắn lần nữa, hắn cười đến mắt không còn là mắt, thật là mờ ám, thật là lằng lơ!

Ta cắn răng hít vào, chỉ muốn dùng chiếc giày nổi tiếng nặng mùi của Trương sư phó ở nhà bếp đá vào gương mặt tuần tú của hắn, “bộp” một tiếng rồi lưu lại một dấu ấn hình trái cà tím.

Đừng nói hắn phát âm không rõ ràng, khi hắn cãi nhau với người khác trôi chảy như nước sông liên miên không dứt, từ ngữ như châu ngọc hàm ý sâu xa, vô cùng thâm thúy. Phải một lúc sau, bạn mới có thể nhận ra mình bị hắn mắng.

Vì thế, tuyệt đối là hắn cố ý, bạn nhìn nụ cười yêu nghiệt kia mà xem. Ta phải đi tìm sư phụ tố cáo, nhân tiện cứng rắn đòi đổi tên.

Sư phụ đang nằm ngủ trên ghế mây bên bờ suối. Có điều hắn chưa bao giờ thừa nhận là mình ngủ, hắn vẫn cường điệu là mình đang luyện công, dưỡng khí.

Ta hầm hừ chạy đến, hô to một tiếng: “Sư phụ!”

Đúng là hắn đang ngủ, bị ta gọi một tiếng vang dội đầy, thiếu chút nữa lăn khỏi ghế mây.

Hắn ngồi dậy, nhanh chóng khôi phục dáng vẻ đoan trang tú nhã của sư phụ, nhìn ta bằng ánh mắt từ ái, thân thiết hỏi: “Tiểu Mạt, con bị chó cắn sao?”

Ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Con bị Giang Thần cắn!”

“Không được nói như vậy, Giang Thần là sư huynh của con.”

Ta hỗn hển tố cáo: “Hắn gọi con là ‘Sờ Sờ’!”

Sư phụ trừng mắt, nghiêm trang nói: “Tên con là Mạc Mạt mà!”

Ta cau mày, vô cùng bất mãn. Sư phụ thường xuyên đại trí giả ngu, có thể giả bộ hồ đồ quyết không thanh tỉnh, làm đệ tử đóng cửa của hần, ta rất hiểu hần, xem đi, hần lại giả vờ mơ hồ, ý đồ ba phải rồi. Quên đi, ta nói thẳng mục đích chính thôi.

“Sư phụ, tại sao lại đặt cho con cái tên này, con không thích!”

“Bởi vì con là đệ tử đóng cửa của ta, đệ tử cuối cùng (tối mạt).”

“Con họ gì chẳng được, tại sao lại họ Mạc?” Ta không phản cảm tên Mạc, nhưng đứng cùng họ “Mạc” thì ta cực kỳ phản cảm.

“Bởi vì lai lịch của con rất mạc danh kỳ diệu (kỳ lạ, đặc biệt)! Sáng sớm hôm đó ta đi tản bộ, đột nhiên phát hiện trên bãi cỏ có bọc hành lý, ta còn tưởng nhặt được một túi tiền, mừng rỡ mở ra, con oa một tiếng, thiếu chút nữa thì sư phụ ta ngắt tại đây.”

“Sư phụ, tên này rất khó đọc, còn có hài âm!” Vừa nghĩ đến bị Giang Thần gọi là “Sờ Sờ”, lòng ta lại kích động như kiến trong chảo nóng.

Sư phụ tỏ vẻ phần khởi nói: “Mạc Mạt, tên này rất hay, vừa văn nhã vừa độc đáo, so với Thúy Hoa, Đào Hồng dễ nghe hơn. Sư phụ ta đặc ý nhất chính là đặt cho con cái tên này. Ta đọc không biết bao nhiêu Đường Thi Tống Từ, cuối cùng cũng có một lần dụng võ.”

Ta buồn bực muốn hộc máu.

“Sư phụ, dù sao con cũng muốn đổi tên.”

“Con muốn tên là gì?”

“Tên gì cũng được, chỉ có họ Mạc này là kiên quyết không.”

Sư phụ lập tức hai mắt lấp lánh: “Vậy con theo họ của ta đi.”

Sư phụ tên Thạch Cảnh, lòng ta thầm đọc, lập tức phủ quyết. Thạch Ma? Còn không bằng Mạc Mạt ấy!

Sư phụ thấy ta không nói gì, vì thế xoa xoa mi tâm bất đắc dĩ nói: “Vậy con tự chọn đi, dù sao con không cha không mẹ, ta cũng không biết con họ gì.”

Ta nảy ra sáng kiến, vui vẻ nói: “Đặt tên con là Vân Mạt đi.”

Đệ tử đứng đầu của sư phụ tên Vân Châu, là thần tượng của ta. Ta vẫn cảm thấy họ Vân rất dễ nghe lại có ý tứ, ngoại hình Vân sư huynh như tiên nhân, cùng họ với hần, từ nay về sau, ta có thể gọi hần là ca ca, thân thiết biết bao. Ta phần khởi đi báo tin với mỗi vị sư huynh, ta đã đổi tên, từ nay ai còn gọi ta Mạc Mạt ta sẽ không cho hần yên!

Thật ra sau này ta rất hối hận, ta tên Vân Mạt thì Vân Mạt, tại sao lại gọi Vân Châu là ca ca chứ?

Nghe nói ta đổi tên, Tiểu Hà Bao cũng rục rịch tới tìm ta .

Cô bé nhăn nhó nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, em có thể đổi tên không?”

Giờ phút này ta bắt đầu cảm nhận được tâm trạng của sư phụ, bởi vì tên của Tiểu Hà Bao (túi tiền nhỏ) là ta đặt.

Ba năm trước, các sư huynh xuống núi đi chúc thọ chuồng môn phái Võ Đang, ta cũng đi theo. Ở chân núi gặp Tiểu Hà Bao đang bị kẻ ác đuổi đánh. Ta ra tay cứu cô bé, đó là lần đầu tiên ta hành hiệp trượng nghĩa, thật ra là nhờ công các vị sư huynh. Kẻ ác kia vừa thấy các vị sư huynh uy phong凛凛, không đợi ta rút bảo kiếm ra đã chạy biến luôn.

Tiểu Hà Bao nói cô bé không chốn dung thân, vì thế sư phụ làm chủ cho ta nhận cô bé làm nha hoàn, thật ra là làm bạn với ta.

Ta nhìn Tiểu Hà Bao, buồn bã nói: “Tên Tiểu Hà Bao rất hay mà! Đói bụng có trứng luộc để ăn (trứng luộc là “hà bao dẫn cật”), không có tiền, trong túi có bạc để tiêu. Ý nghĩa như thế, tại sao em không thích?”

Tiểu Hà Bao vô cùng cao hứng bị ta thuyết phục. Xem ra trình độ đặt tên của ta cao hơn sư phụ. Sư phụ ta Thạch Cảnh là vị trưởng môn thứ chín của Tiêu Dao Môn, khi còn trẻ giang hồ vẫn xưng tụng là Ngọc Diện Công Tử. Lần đầu tiên ta nghe cái tên đấy, cười đến đau bụng, Giang Thần đứng bên cạnh ta, cười âm hiểm: “Sờ Sờ, có phải muội nghĩ đến Ngọc Diện Hồ Ly?”

Ta nghiêm túc kiên quyết phủ nhận.

Thạch Cảnh sư phụ có tướng mạo nho nhã, da lại trắng, còn trẻ đã là trưởng môn, vì thế thường mặc quần áo màu đen cho già dặn. Nhưng màu đen càng tôn lên làn da trắng, vì thế biệt danh kia càng thêm chính xác. Haizzz, thật là vừa lợi vừa hại.

Sư phụ vừa nhậm chức trưởng môn liền thể hiện tài lãnh đạo tuyệt vời không nặng khuôn phép quyết tâm tuyển nhân tài. Hắn không quan tâm thời gian vào cửa dài ngắn thế nào, lý lịch gia thế cũng gạt qua một bên, tất cả lần lượt dấu vô, người chiến thắng làm thủ tịch đại đệ tử. Không quan tâm tuổi tác nhiều ít thế nào, mọi người đều tôn hắn là nhân vật số hai của Tiêu Dao Môn, nhân vật số một đương nhiên là sư phụ lão nhân gia.

Vân Châu sư huynh nhờ thế trở hết tài năng. Sau một hồi phong vân biến sắc tử võ toàn môn, hắn thắng tất cả các sư huynh, thành thủ tịch đại đệ tử của sư phụ. Mà ta, thành đệ tử đóng cửa của sư phụ, ta cảm thấy, đây là duyên phận.

Vì thế, sau khi đổi tên Vân Mạt, ta liền đi theo Vân Châu sư huynh, bắt đầu gọi hắn ca ca. Lúc đầu, miệng hắn co giật một chút, quay đầu bỏ đi. Sau đó, ta gọi một ngày mấy chục lần, hắn chết lặng, cam chịu. Đúng là có chí thì nên!

Vân Châu sư huynh còn tuấn tú hơn sư phụ, nhưng hắn vui buồn không ra mặt, vì thế ta chẳng biết trong lòng hắn nghĩ gì, Giang Thần sư huynh thì vui buồn ra mặt, ta cũng thường xuyên không hiểu trong lòng hắn nghĩ gì. Thế mới nói, chuyện gì cũng có chừng mực, hăng quá hóa dở.

Đảo mắt đến sinh nhật mười lăm tuổi của ta, ta chờ đợi ngày này đã một năm. Bởi vì Tiêu Dao Môn có mười sáu vị sư huynh, nếu mỗi người tặng ta một món quà, hihi, nghĩ đến đây, ta cười đến mắt thành sợi chỉ.

“Tiểu Mạt, cười cái gì đấy? Mắt thành sợi chỉ rồi.”

Ta nhìn lại, Giang Thần vỗ tay sau lưng, nhàn nhã đi về phía này. Ta cho là hắn vỗ tay sau lưng để giấu quà tặng ta, không ngờ, nhìn ra sau lưng hắn mới hay trống trơn.

Ta có chút thất vọng, vì thế nhắc nhở hắn: “À, hôm qua sư phụ lão nhân gia nói với mọi người chuyện kia, huynh không nghe thấy sao?”

Hắn ngạc nhiên: “Chuyện gì?”

Giả bộ hồ đồ sao? Ngày hôm qua sư phụ có ý thông báo với mọi người, hôm nay là ngày ta đến tuổi cập kê, mọi người nên tặng quà cho ta.

Tối hôm qua, ta cảm động chạy đến phòng sư phụ, tán gẫu đến tận lúc hắn ngáp ngáp dài. Ta thấy sư phụ mệt mỏi, định rửa chân cho hắn, kết quả dọa sư phụ mặt ngọc tái nhợt, hét hắn buồn ngủ. So với sư phụ, Giang Thần thật là không tim không phổi, ngày quan trọng thế này, lại không có gì tặng ta. Ta và hắn có bốn năm tình đồng môn cơ mà.

Ta nhìn hắn chăm chú, nghiêm mặt nói: “Giang sư huynh, đáng lẽ huynh phải họ Vất mới đúng.”

“Tại sao?”

“Vất cổ chảy ra nước đấy.” Ta đi theo Giang Thần đấu võ mồm vài năm, cũng học được chút bản lĩnh.

“Tiểu Mạt muội mới vất cổ chảy ra nước! Những năm trước ta có tặng quà sinh nhật uội không, thế muội có tặng ta chưa?” Từ sau khi ta đổi tên Vân Mạt, hắn không gọi ta “Sờ Sờ” nữa, nhưng cũng không chịu gọi ta “Vân Mạt”, bắt chước sư phụ gọi “Tiểu Mạt”.

Ta bất mãn: “Giang sư huynh, một cái lá cây cũng gọi là quà sao?”

Hắn trợn mắt: “Đây là một cái lá tầm thường sao? Trên lá viết thơ Vương Duy.”

Ta lườm hắn xem thường: “Nhưng huynh không phải Vương Duy.”

“Tiểu Mạt, muội chẳng hiểu lãng mạn gì cả, không biết thưởng thức.” Hắn bĩu môi phóng khoáng bỏ đi, đi được ba bước còn quay lại liếc ta một cái nhìn khinh thường.

Ta cũng liếc mắt trả hắn. Đúng là năm nào hắn cũng tặng quà, nào là lá cây, hoa dại, chim sẻ, thứ đáng giá nhất là một hộp son. Ta vui sướng hài lòng cầm hộp son đầu tiên trong đời đi khắp nơi khoe mọi người. Tiêu Dao Môn đều là đàn ông, lần đầu tiên ta thấy món đồ này, cao hứng không tả nổi.

Vân Châu liếc mắt qua, thản nhiên nói: “Hình như là đồ dùng rồi.”

Ta liền nhét hộp son dưới đáy hòm, mỗi lần nhớ đến Giang Thần, trong đầu ta chỉ có một từ, keo kiệt.

Vân Châu chưa từng tặng quà cho ta. Nhưng không tặng còn hơn là tặng cho có lệ.

2. Chương 2: Nữ Truy Nam, Thiết Bố Sam

Ngày sinh nhật của ta hôm đó rất náo nhiệt, sư phụ bảo Trương sư phó làm cho ta rất nhiều món ăn ngon, các vị sư huynh đều tặng quà cho ta, thật ra ta mong đợi nhất là quà của Vân Châu, bởi vì hắn chưa từng tặng quà ta bao giờ, liệu sẽ tặng gì?

Ta nằm mơ cũng không nghĩ hắn sẽ tặng ta một thanh chủy thủ!

Ta thở dài nhìn thanh chủy thủ sắc bén trong tay, giờ ra dưới ánh mặt trời, thật đúng là hàn quang lăm lăm, thổi sợi tóc qua là đứt, có thể thấy là đồ tốt. Nhưng tặng thiếu nữ thứ này, mượn lời Giang sư huynh mà nói, thật không chút lãng mạn. Tuy cao hứng vì hắn tặng quà, nhưng lại có chút thất vọng vì hắn tặng thứ này. Tốt xấu gì ta cũng là một thiếu nữ, tuy rằng sống giữa các sư huynh, tính tình có phần cởi mở, nhưng cũng không thể coi ta là đàn ông con trai, tặng ta thứ đồ cương mãnh này làm ta rất thương tâm, nếu là son phẩm trầm vòng gì đó thì tốt biết bao.

Ta có chút không cam lòng, nghiên cứu cây chủy thủ trước ánh sáng, liệu cây chủy thủ này có cất giấu bí mật nào không? Tỷ như bản đồ kho báu, bí tịch võ công hay... thư tử tình?

Nghiên cứu nửa canh giờ, không phát hiện chỗ cất giấu nào, điểm đặc biệt duy nhất là trên mặt khắc một chữ “tương”. Ta suy nghĩ nửa ngày, không kiếm chế được đi tìm hắn hỏi tại sao lại tặng ta chủy thủ.

Ta đi đến phòng Vân Châu, gõ cửa.

“Vào đi.” Tiếng của Vân Châu đặc biệt dễ nghe, như tiếng suối đêm róc rách, như gió núi lúc ban mai.

Ta đẩy cửa, Vân Châu đang ngồi trước bàn.

Trước cửa sổ một chậu đỗ quyên đang lúc khoe sắc, tươi tắn đầy sức sống, càng tôn lên màu áo trắng xuất trần thoát tục của Vân Châu.

Ta dè dặt hỏi: “Ca ca, tại sao tặng muội thanh chủy thủ?”

Vân Châu ngẩng đầu nhìn ta, hai hàng lông mày hơi nhíu lại, rồi lại giãn ra, như có lời muốn nói lại thôi.

Ta cười thần bí đi tới tiếp cận: “Ca ca, có phải trong đó cất giấu bản đồ kho báu, bí tịch võ công?” Ta không trông cậy là có thư tử tình nữa.

Lông mày hắn khẽ run lên, khóe môi khẽ nhếch như cười như không.

Lúc này ta mới nhận ra ta rất gần khuôn mặt hắn, gần đến mức thấy chính mình trong đồng tử của hắn. Đồng tử hắn đen láy, sâu thẳm không thấy đáy, đương nhiên, càng không thể thấy được tâm tư của hắn.

Hắn mím môi: “Chủ thủ này là một trong những vũ khí mà Minh Tương đại sư của Tinh Vô Hạng ở kinh thành đặc ý nhất, ta tặng muội để... phòng thân.”

Ta sửng sốt: “Phòng thân?”

Hắn lại đưa mắt xuống, thấp giọng nói: “Thiếu nữ xinh xắn phải cẩn thận.”

Tiếng của hắn nhẹ tựa lông hồng, gió thổi qua tai ta, một lúc sau ta mới phản ứng lại được, có phải hắn nói... ta xinh xắn?

Ta vừa cao hứng vừa cảm động, cúi người, nghiêm mặt nói: “Ca ca, huynh đối với muội thật quá tốt, lo nghĩ uội chu đáo đến vậy.”

Lông mày hắn lại run lên một phen, nâng chung trà lên nhấp một ngụm.

Ta thật sự là quá cảm động, vì vậy kìm lòng không đậu lại nói: “Huynh thương muội như mẹ thương con.” Đây chỉ là một cách so sánh thôi, nghe nói mẹ luôn là người lo nghĩ cho con nhất.

Miệng hắn khẽ co giật, như bị sắc nước, ho khan hai tiếng: “Ta không đảm đương nổi.”

Không hiểu sao ta có cảm giác như mặt hắn ửng hồng như phủ một lớp phấn mắt thường không thấy được, hình như hàng mi cũng run lên hai cái. Có lẽ là ta quá kích động sinh ra ảo giác.

Ta cẩn thận cắt cây chủ thủ, đây là đồ do Minh Tương đại sư làm ra, giá trị xa xỉ.

Vân Châu quả nhiên hào phóng, không ra tay thì thôi, vừa ra tay liền kinh người.

Ta vui vẻ ra khỏi phòng Vân Châu, cảm thấy sinh nhật là một chuyện rất vui vẻ. Đáng tiếc, một năm chỉ có một lần.

Ta vừa trở về phòng, đã thấy sư phụ cầm một bọc quần áo đi đến. Ta nhú mày, lòng thấy trĩu xuống.

Sư phụ đưa bọc quần áo cho ta: “Đây là đồ để ở cổng, giống như năm trước.”

Ta nhìn bọc quần áo trả lời nhạt nhẽo: “Xem ra bọn họ vẫn nhớ rõ sinh nhật của con.” Dứt lời thấy hốc mắt cay cay, lòng trào dâng chua xót.

Sư phụ thấy ta không nhận bọc quần áo, không thể làm gì khác hơn là đặt lên bàn của ta.

Ta đi tới, cầm bọc quần áo, đi thẳng ra ngoài.

Sư phụ vội vàng gọi: “Tiểu Mạt, con định làm gì?”

“Con vứt nó đi.”

“Con không xem qua sao?”

“Có cái gì để xem, bên trong là ngân phiếu một trăm lượng, bốn bộ quần áo xuân hạ thu đông, một khóa vàng bình an, làm sao sai được.”

Đây là món quà sinh nhật kỳ quái năm nào ta cũng nhận được, ngày sinh nhật hàng năm sẽ có bọc quần áo này đặt ở cổng, đồ bên trong mười lăm năm như một. Thật ra, mỗi lần nhìn thấy bọc quần áo này ta rất khó chịu, bởi vì nó nhắc nhở ta rằng ta là một đứa bé bị vứt bỏ. Nếu đã vứt bỏ ta, có gì giả mù sa mưa hàng năm tặng quà?

Quần áo bên trong ta chưa từng mặc, khóa vàng ta bán đi lấy tiền mua rượu cho sư phụ uống, mua thứ rượu đất nhất ngon nhất, lúc tiêu tiền ta tuyệt đối không hề ân hận. Năm nay ta quyết định vứt nó đi.

Sư phụ kéo tay ta, thở dài nói: “Tiểu Mạt, có lẽ người nhà của con có khổ tâm. Được rồi, đừng làm mình làm mẩy nữa, giữ lại đi.”

Ta không muốn làm trái ý sư phụ, vì vậy thuận tay đặt bọc quần áo trên bàn, không muốn nhìn đến dù chỉ là một lần.

Sư phụ lấy từ trong lòng ra một gói nhỏ, đưa cho ta.

Ta lập tức mặt mày hớn hở: “Sư phụ, đây là quà tặng con sao?”

“Đúng vậy.”

Ta nhận gói đồ, mở ra là một cái áo không tay nhỏ nhỏ, màu trắng, sáng bóng như ngọc trai, nhẹ như không, mát rượi như thấm vào lòng bàn tay.

Ta yêu thích không buông tay, kìm lòng không đậu khen: “Sư phụ, chất vải này thích quá, tại sao không tặng con cả bộ, con thích lắm.”

Khóe miệng sư phụ co giật, người hít một hơi: “Nha đầu, con có biết đây là kim tàng ngọc ti không, là một loại tằm tuyết hiếm có, nhả tơ bấy năm mới đủ để làm cái áo này. Con còn đòi một bộ đầy đủ!”

Ta lè lưỡi, cười: “Sư phụ, con kiến thức nông cạn.”

“Vải này mặc vào người đông ấm hè mát.”

“Sư phụ, người đối với con thật tốt.” Ta vui sướng ôm cánh tay sư phụ, dùng sức lay hai cái.

Sư phụ cứng người, dùng sức rút tay, ho khan hai tiếng nói: “Tiểu Mạt, có chuyện này, cập kê tức là... có thể lập gia đình.”

“Vâng.”

“Về chuyện đó... con không cha không mẹ, sư phụ ta sẽ lo lắng cho con. Tục ngữ nói, nước phù sa không chảy ruộng người ngoài. Tiêu Dao Môn chúng ta, thứ gì không nhiều chứ đệ tử nam thì nhiều. Mười sáu vị sư huynh, con chọn một người vừa ý, sư phụ ta làm chủ cho con.”

Ta cảm động tột đỉnh, sư phụ tốt như vậy đúng là thế gian hiếm có!

Ta nói không cần suy nghĩ: “Sư phụ, không cần chọn, con thấy Vân Châu sư huynh là tốt nhất.”

Sư phụ ngăn người: “Đúng là nó không tệ, nhưng con cũng biết, tình cảm phải đến từ cả hai phía mới tốt. Sư phụ để con chọn, con cũng nên cân nhắc suy nghĩ của đối phương, chuyện môn đăng hộ đối cũng rất quan trọng.”

“Con cảm thấy con và huynh ấy rất có duyên.”

Ta vẫn cảm thấy duyên phận là một chuyện rất kỳ diệu, nếu thích một người, duyên phận có ở mọi nơi mọi chỗ, nếu không thích một người, có thể nhờ duyên phận vun đắp với hắn.

Sư phụ vuốt vuốt lông mày, bất đắc dĩ nói: “Được, ta đi hỏi nó một câu.”

Ta vui mừng đưa mắt nhìn bóng lưng sư phụ dần xa, sinh nhật này thật quá tuyệt vời.

Tối hôm đó, ta nằm trong chăn đọc một quyển truyện cũ, thật ra không vào đầu chữ nào.

Tiểu Hà Bao cứ loay quanh trước mặt ta. Lúc đầu ta không chú ý, sau mới nhận ra thần sắc cô bé có phần kỳ quái, muốn nói lại thôi, nước mắt lưng tròng.

Ta đặt quyển truyện xuống: “Có chuyện gì sao?”

“Tiểu thư, nghe nói hôm nay sư phụ tác hợp hôn sự cho cô?”

Ta ngượng ngùng gật đầu. Thật ra lòng rất thấp thỏm, không biết Vân Châu có đồng ý hay không, từ trước tới giờ hắn vẫn tôn trọng sư phụ, chắc sẽ không cự tuyệt hôn sự do sư phụ làm mai.

Tiểu Hà Bao đau khổ nói: “Tiểu thư... chuyện đó.”

“Nói đi.”

“Tất cả mọi người đang nói... nói... cô và Vân công tử là... là bông hoa nhài cấm bãi phân trâu.”

“Tiểu Hà Bao em đổi tên thành Lấp Bấp đi.” Nha đầu kia trước giờ nói chuyện lưu loát, hôm nay sao lại như cần phải lười thế không biết.

Tiểu Hà Bao nhìn ta bằng ánh mắt u oán, cúi đầu nhìn góc áo.

Vân Châu tuần tú như vậy, thế mà lại thành “bãi phân trâu”? Ta xốc chăn nhảy xuống giường, nhào tới trước gương trang điểm, soi tới soi lui. Bầu trời tối đen, ánh nến chập chờn, thật sự không thấy rõ.

Ta chỉ có thể hỏi Tiểu Hà Bao: “Chẳng lẽ nhan sắc của ta hơn cả Vân sư huynh?”

Tiểu Hà Bao cúi đầu, một lúc sau mới nói: “Tiểu thư cô rất xinh đẹp cực kỳ xinh đẹp, Vân công tử cũng rất tuần tú cực kỳ tuần tú.”

Thật kỳ lạ, ta hỏi tiếp: “Vậy sao bọn họ còn nói gì mà ‘hoa nhài cấm bãi phân trâu’?”

Tiểu Hà Bao gằm mặt thấp hơn, chăm chăm nhìn góc áo.

Một lúc lâu sau ta mới nghĩ ra, nghiêng rằng nói một câu: “Ý em là... bọn họ nói ta là ‘bãi phân trâu’?”

Tiểu Hà Bao vội vàng ngẩng đầu nói: “Tiểu thư, ý mọi người không phải ở ngoại hình. Vân công tử thật sự có điều kiện rất cao, chủ yếu là thân thể của cậu ấy. So ra cô chỉ kém một chút, một chút mà thôi.”

Ta nhìn Tiểu Hà Bao gờ ngón út diễn tả, gật đầu hiểu. Phụ thân của Vân Châu là Đô Chỉ Huy Sứ của tỉnh Phúc Kiến, quan to nơi biên thùy. Đây là bậc lương đồng của triều đình, mấy năm qua trấn thủ hải phận lập được vô vàn công lao, tương lai không chừng Hoàng thượng nhất thời cao hứng có thể chỉ hôn cho Vân Châu, ban một Quận chúa Công chúa gì đó. Còn ta? Thân thể không rõ, không xu dính túi. Không trách được khi ta nói chọn Vân Châu, sư phụ lại nhắc đến bốn chữ “môn đăng hộ đối”, lúc đấy ta vì quá phấn khởi, quên hết mấy chuyện này, giờ nhớ ra thật là dũa móc đòi chòi mâm son.

Ta ấp úng hỏi: “Vân Châu trả lời sư phụ thế nào, em biết không?”

Tiểu Hà Bao rụt rè nói: “Em nghe nói, Vân công tử chưa nói được hay không được, chỉ buồn bực một mình uống rượu trong phòng.”

Đầu ta lập tức hiện lên gương mặt đau khổ của hắn, buồn bực đau thương. Ta thở dài sâu kín, xem ra, hắn làm thế là mượn rượu tiêu sầu.

Ta sửa sang lại trang phục, tính đi an ủi Vân sư huynh.

Đêm xuân, trăng thanh gió mát, đúng là thời điểm tuyệt vời để làm chuyện hoa tiên nguyệt hạ (chuyện hên hò), ta cô đơn chiếc bóng đi đến phòng Vân Châu, quả nhiên ngửi thấy mùi rượu, có lẽ là Tây Phong Liệt mà sư phụ thích nhất. Rượu này là ta mua cho sư phụ, rượu đúng như tên, tính liệt lại cay độc, ta ngửi cũng thấy say. Chắc là đau đốn sâu sắc lắm, mới có thể tự ngược như thế, lòng ta tràn ngập cảm giác tội lỗi.

Tục ngữ nói “nữ truy nam cách tầng sa”, xem ra, đến trường hợp của ta thì là vải sắt rồi.

Ta hít sâu một hơi, đẩy cửa, nhìn Vân Châu, thấp giọng gọi một tiếng “Ca ca”.

Hắn đưa mắt nhìn ta, có vẻ rất ngạc nhiên, nhưng dường như không đau khổ như ta tưởng tượng, xem ra, đàn ông và phụ nữ thật khác nhau, ta và Tiểu Hà Bao mà mắt húng là thể hiện ra mặt luôn. Hắn thì thần sắc như thường, có hơi men vào càng thêm tuần tú, ánh mắt cũng như phủ một tầng mây, cất giấu sự êm dịu sâu thẳm rung động lòng người.

Ta cố lấy dũng khí nói: “Về chuyện kia, muội chỉ thuận mồm nói với sư phụ thế, không có ý ép buộc ca ca phải đồng ý, ca ca đừng thương tâm. Coi như muội chưa từng nói gì.”

Ta vội vã nói xong, vội vã quay đầu rời đi. Đột nhiên, tay bị hắn kéo lại.

Ta ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt của hắn đã khôi phục sự trong trẻo bình thường, sắc mặt hình như trở nên nặng nề. Ta cảm thấy hắn lúc này không giống say.

Hắn khẽ nhíu mày: “Muội chỉ thuận miệng?”

Ta thấy hắn có vẻ không vui, vội nói: “Đúng vậy, ca ca đừng để trong lòng, muội chỉ đùa thôi.”

“Chỉ đùa?”

Ta sợ hãi gật đầu: “Đúng... đúng thế.”

Hắn ngây ngốc, những ngón tay đang nắm cổ tay ta dần buông ra. Một hồi lâu sau mới trầm giọng nói: “Sau này phải nghiêm túc hơn, đây không phải chuyện có thể thuận miệng nói ra rồi lại thuận miệng thu hồi.”

“Vâng, là muội nhất thời xúc động.”

Hắn nắm chặt một chén rượu trên bàn, trầm giọng nói: “Muội cũng không còn nhỏ, mười lăm tuổi, vậy mà dám mang chuyện đại sự này ra làm trò đùa. Thật sự khiến người khác phải bội phục.”

Ta bị ghen nói không ra lời, dù hắn bình thường lạnh lùng, nhưng trước giờ luôn bình thản, chưa từng dùng lời nói làm tổn thương người khác, lại càng không nói nặng bao giờ, hôm nay trách móc ta nặng nề như thế, có thể đã bị tổn thương sâu sắc, ta thật là nghiệp chướng nặng nề.

Đối mặt với dung nhan phong thần tuấn lãng như ngọc của hắn, ta xấu hổ không thôi, chính mình nhất thời hồ đồ, lại định nhúng chàm tiên nhân như hắn, ta thầm quyết định, tương lai có cơ hội, ta sẽ làm bà mối cho Vân Châu, tìm một cô nương như tiên nữ đến sánh đôi với hắn.

3. Chương 3: Ôn Nhu Hương

Từ sau khi ta nhất thời hồ đồ đòi “ngắt” cảnh hoa Vân Châu sư huynh, các sư huynh trong Tiêu Dao Môn vội vàng kính nhi viễn chi với ta, chỉ sợ bản thân thành “cảnh hoa thứ hai”. Ta có chút phiền muộn, lòng tự tin sa sút như mặt trời xuống núi.

Sư phụ thấy ta u uất không có tinh thần, liền bảo Hà Tiểu Nhạc sư huynh và Triệu Dạ Bạch sư huynh dẫn ta xuống núi giải sầu.

Hai vị sư huynh này chuyên lo thu mua cho Tiêu Dao Môn, góc nhách trong thành bọn họ nắm rõ như lòng bàn tay. Sư phụ bảo bọn họ đưa ta đến chỗ nào vui vẻ giải sầu, kết quả, bọn họ dẫn ta tới chỗ bọn họ cho rằng “vui vẻ”.

Chỗ đó có tên là Ngọc Vũ Thanh Hoan Viên.

Ta vừa nghe tên này liền kinh ngạc! Không biết nơi này thanh nhã cao quý đến mức nào. Lo lắng không biết bộ quần áo này liệu có thích hợp để bước vào nơi thanh tao lịch sự đây không?

Khi ta đến mới nhận ra, chỗ đây là một cái lồng hấp nóng ngùn ngụt, vô số tiết mục dân gian. Trong vườn rải rác những quán ăn, trà lâu, rạp hát, quầy điểm tâm, còn có một thanh lâu, tên là Ôn Nhu Hương!

Ngọc Vũ Thanh Hoan Viên nhộn nhịp sầm uất, Ôn Nhu Hương lại sống sắc sinh hương, vì lẽ đó gần như cả vườn toàn là đàn ông.

Giữa một vườn đàn ông, ta như một đóa hoa lẻ loi.

Ta cúi đầu sợ sệt đi theo Hà Tiểu Nhạc sư huynh vào một gian trà lâu, thầm cảm thấy may mắn vì các sư huynh chọn một địa phương tương đối cao thu xếp cho ta.

Hà Tiểu Nhạc sư huynh tỏ vẻ đại gia với tiểu nhị: “Tiểu nhị, mang cho ta trà Long Tỉnh loại tốt nhất, điểm tâm loại tốt nhất.”

Ta hoảng sợ vội lên tiếng can ngăn: “Sư huynh, bình thường là được rồi.”

Hà Tiểu Nhạc vỗ vỗ túi tiền nói: “Sư phụ đưa tiền riêng, tiểu Mạt muội yên tâm hưởng thụ đi.”

Ta âm thầm cảm động, sư phụ đối với ta đúng là tốt không lời nào diễn tả được.

Ta lo lắng sợ sệt hưởng thụ trà Long Tỉnh loại tốt nhất và điểm tâm loại tốt nhất, Triệu Dạ Bạch sư huynh nói: “Tiểu Mạt, muội có muốn đi xem kịch không? Nghe nói hôm nay diễn Tây Sương Ký.”

Ta vừa nghe thế liền mở cờ trong bụng, lập tức dứt khoát theo Triệu Dạ Bạch sư huynh đến rạp hát.

Chờ không lâu thì bắt đầu diễn kịch. Ta xem đến mê mẩn, dự định học tập Hồng Nương, sau này dốc lòng làm bà mối cho Vân Châu một lần. Nhưng xem xong thì ta nhận ra một chân lý, đó chính là, nếu gặp tiểu thư công tử nhanh nhẹn mạnh mẽ, Hồng Nương không có cũng chẳng sao, đặc biệt là phải rút lui đúng lúc, nếu không sẽ khiến người ta khó chịu.

Ra khỏi rạp hát, ta vui vẻ hơn rất nhiều, đang định cùng hai vị sư huynh trở về Tiêu Dao Môn, đột nhiên, đôi mắt một mí của Hà Tiểu Nhạc sư huynh bỗng mở to bất ngờ.

“Vị công tử kia sao mà giống Giang sư huynh?”

Triệu Dạ Bạch sư huynh lập tức kiễng chân, khum tay để nhìn.

Ta nhìn theo bàn tay mập mạp của Hà Tiểu Nhạc sư huynh, thấy một bóng dáng cao gầy phóng khoáng đi ra từ cửa lớn Ôn Nhu Hương.

Ta trợn mắt nhìn, Giang Thần! Hắn... hắn vào Ôn Nhu Hương!

Hắn vốn ngọc thụ lâm phong, giữa một con phố toàn đàn ông tầm thường, nổi bật như hạc giữa bầy gà.

Khó trách Hà sư huynh mắt một mí cũng nhìn ra hắn.

Triệu Dạ Bạch sư huynh vẫy cánh tay mập mạp, hô: “Giang Thần! Chúng ta ở bên này.”

Giang Thần ngẩng ra, nhìn về phía chúng ta.

Sau lưng hắn là mấy cô nương của Ôn Nhu Hương, ta vừa nhìn đã thấy toàn thân rét lạnh. Đang giữa tiết xuân se lạnh, bọn họ đã mặc thứ xiêm ý hở cả tay lẫn chân, thật là không coi thời tiết ra gì.

Giang Thần đi tới, trong tay còn cầm một bọc hành lý nhỏ. Trời ạ, hắn còn mang cả quần áo để thay đến đây, chẳng lẽ tính định cư luôn ở Ôn Nhu Hương?

Ta nhìn ba chữ Ôn Nhu Hương cỡ lớn thiếp vàng, lại nhìn mấy cô nương ăn mặc hở da hở thịt, lập tức suy nghĩ miên man, lòng trào lên cảm giác kỳ quái, không tả được thành lời.

Giang Thần ngọc thụ lâm phong đứng trước mặt ba người chúng ta, không chút ngượng ngùng!

Ta kinh ngạc nhìn hắn, mặt mũi tuấn tú, thân hình cao ráo rắn chắc, không kiêu chế nổi mà lo lắng thay cho hắn, đi ra từ chốn yên hoa như lang như hổ, liệu hắn còn giữ được tấm thân trong sạch không?

Triệu Dạ Bạch sư huynh nghiêm túc nói: “Giang sư huynh, sư phụ nghiêm cấm vào sòng bạc và thanh lâu.”

Giang Thần nhướng mày, thản nhiên nói: “Ta đâu có vào.”

Hà Tiểu Nhạc nói: “Chúng ta tận mắt thấy huynh đi từ trong đấy ra.”

Triệu Dạ Bạch sư huynh yên lặng gật đầu.

Ta trừng mắt với Giang Thần, ba nhân chứng sờ sờ đây mà còn chối, hừ.

Giang Thần cười mỉm, nói với ta: “Tiểu Mạt, ta đi vào tìm người lấy gói đồ này, không vào mua vui.”

Ta lườm hắn, hừ một tiếng. Ta không hỏi, hắn giải thích với ta làm gì, hơn nữa giải thích cũng chẳng có chút sức thuyết phục nào. Hà Tiểu Nhạc mắt một mí không nói làm gì, nhưng ta và Triệu Dạ Bạch, hai người bốn con mắt, quyết không nhìn nhầm.

Giang Thần chọc chọc vào tay ta, cười ha hả nói: “Ta mời mọi người ăn cơm.”

Quả nhiên là có tật giật mình, ý đồ hối lộ chúng ta. Ta hừ nặng một tiếng.

Hà Tiểu Nhạc vừa nghe có cơm ăn, lập tức mặt mày hớn hở: “Giang sư huynh, chúng ta sẽ không nói với sư phụ, đúng không, tiểu Mạt?”

Ta nhìn mũi chân, không lên tiếng. Trong lòng ta, dù Giang Thần không phải Liễu Hạ Huệ, nhưng hắn lại đến chốn yên hoa để mà phong lưu, lòng ta không thoải mái.

Giang Thần lôi kéo tay áo của ta, dịu dàng nói: “Tiểu Mạt, ta khao mọi người một bữa.”

Đến tửu lâu, ta gọi hết những món đắt tiền, bày đầy một bàn lớn. Hừ, xài hết tiền của hần, để hần không còn đồng nào mà phong lưu.

Hà Tiểu Nhạc sư huynh vốn vui đến mức mắt híp như sợi chỉ, đến lúc thấy ta gọi hơi nhiều món, không nhịn được khuyên nhủ: “Tiểu Mạt, muối ăn nhiều như vậy sao? Mặc dù tiền là của Giang sư huynh, nhưng lãng phí là không tốt.”

Triệu sư huynh cũng khuyên nhủ với thái độ chân tình: “Tiểu Mạt, sắp đến mùa hè, tuy nói Tiêu Dao Môn chúng ta xiêm y rộng rãi không lộ dáng người, nhưng ngàn vạn lần không thể coi nhẹ, cam chịu. Ăn gì cũng nên kiềm chế, đúng kiềm chế.”

Giang Thần cười híp mắt nhìn ta, không chút vẻ gì là xót tiền, hừ, vắt cổ chày ra nước bị nắm đằng chuôi giờ cũng có ngày này.

Nhìn một bàn đầy món ăn ngon, ta bỗng thấy chán nản. Haizzz, ta đúng là kẻ thích lo nghĩ, hần phong lưu là việc của hần, ta khó chịu hộ hần cái nỗi gì, ta cũng không phải mẹ hần, quan tâm nhiều thế để làm gì, biết đạo lý thế, vậy mà vẫn bướng bỉnh như lửa không thể trút nỗi buồn lo.

Ăn được một nửa, rốt cuộc ta không kiềm chế được nữa, buông đũa, nhìn Giang Thần nói: “Huynh thấy những món ăn này thế nào?”

Hần mỉm cười gật đầu với ta: “Không hợp khẩu vị sao?”

Ta gật đầu, sau đó chỉ vào mỗi món ăn trên bàn, nói với Giang Thần: “Huynh nhìn những món ăn này xem, có rau có thịt, có mặn có ngọt, có xanh có đỏ, có tròn có vuông, hình dạng khác nhau, mùi vị khác nhau, rất ngon miệng. Nhưng cho dù huynh ăn thứ gì, vào bụng rồi, một ngày sau sẽ đều thành xú uế để thải ra thôi.”

Hà Tiểu Nhạc sư huynh và Triệu Dạ Bạch sư huynh lập tức ngừng đũa, đáng vẻ như muốn nôn.

Ta nhìn hai vị sư huynh với vẻ xin lỗi, rồi lại nói với Giang Thần: “Ý của muối là, nữ nhân nơi đó dù có xinh đẹp quyến rũ thế nào, bản chất vẫn chỉ là nữ nhân, huynh đừng mê luyến những thứ bề ngoài đấy. Có lẽ nên tìm một cô gái đài trang hoàng rồi sống cho tốt.”

Giang Thần nhìn ta chăm chú, nhếch môi cười, sau đó mím môi, cúi đầu nín cười, dường như nín nhịn rất khổ sở, mặt mày xám ngắt.

Ta giận, cầm đũa gõ bát hần và quát: “Chẳng lẽ muối nói không đúng sao?”

Giang Thần mím môi, “nghiêm túc” gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nhân thần tràn ngập ranh mãnh.

Triệu Dạ Bạch sư huynh không hiểu nên gãi đầu hỏi: “Tiểu Mạt, ý của muối là, nữ nhân thanh lâu đều là sơn hào hải vị, còn cô gái đài trang hoàng là xú uế sao?”

Ta ... câm nín.

Giang Thần rốt cục không kiềm chế được nữa phải cười ra tiếng: “Tiểu Mạt, muối thật hiểu biết diệu kỳ.”

Giọng hần ngọt như mật, cười tươi như bánh sữa, ánh mắt dịu dàng như chè sen Tây Hồ. Đáng tiếc, ta không hề bị mê hoặc. Từ trước tới giờ ta vẫn thấy bản thân thẳng như ruột ngựa, diệu kỳ chỗ nào? Chẳng lẽ để khen mấy câu về nữ nhân Ôn Nhu Hương mà ta thuận miệng nói ra? Hừ!

Ta ôm một bụng bực tức về núi.

Màn đêm buông xuống, ăn xong cơm tối, ta đang muốn lôi kéo Tiểu Hà Bao đi tản bộ cho tiêu cơm. Đột nhiên, Giang Thần đến.

Vừa nghĩ tới chuyện hần không còn bằng thanh ngọc khiết, ta có chút buồn bực, ngồi khơi hoa đèn không để ý tới hần.

Hần đưa một bọc nhỏ cho ta: “Tiểu Mạt, đây là quà tặng muối.”

Ta nhìn bọc nhỏ trong tay hần, dường như quen mắt, hình như chính là cái bọc quần áo hần cầm từ Ôn Nhu Hương ra.

“Sư huynh, cái gì đây?”

“Muội xem đi.”

Ta nhận bọc nhỏ, mở ra nhìn, ra là một hộp đồ trang điểm tinh xảo, bên trong có đầy đủ son phấn kẻ mày trang trí mi tâm.

“Hôm nay ta đến Ôn Nhu Hương là để lấy thứ này. Hoa khôi ở đó chỉ dùng thứ này, phải đặt mua từ kinh thành, như hộp son kia đã có giá hai mươi lạng bạc.”

“Huynh là đi lấy thứ này thật sao?”

Hắn nghiêm mặt nói: “Tất nhiên là thế. Không tin muội cứ đi hỏi.”

Tất nhiên ta sẽ không đi hỏi, nhưng lòng khoan khoái vô cùng. Gió đêm thổi ánh nến chập chờn, hắn đứng trước đèn, như một viên chân trâu lấm bụi trần, giờ gió thổi hết bụi bám đi, lại tỏa sáng chói lọi.

Ta cười híp mắt mở hộp son, nhìn dưới ánh đèn liền nhú mày.

“Đây không phải đồ dùng rồi sao?”

“Cái gì?”

Ta chỉ vào vết lõm trên mặt son, giống như dùng móng tay chọc vào.

Hắn nhìn ta khinh thường: “Muội thật là nhà quê, đây là nhãn hiệu của người ta.”

“Hiệu gì vậy?” Ta dí sát đèn mà nhìn, quả nhiên thấy hai chữ bé bé.

Hắn thấp giọng nói: “Hong đậu.”

Ta tò mò nhìn hắn: “Cháo đậu đỏ sao?”

Hắn hít một hơi dài, rồi lại thở dài sâu kín, nhìn ta bằng ánh mắt rên rỉ không thành thép, một hồi lâu mới nói: “Muội có đọc thơ Vương Duy không? Nước nam sinh đậu đỏ, xuân về nở cành xinh, chàng ơi hái nhiều nhé, nhớ nhau tha thiết tình. Son này hiệu ‘Hong Đậu’, không phải cháo đậu đỏ.” Nói xong, lại hừ nhẹ một câu “Không biết thưởng thức”.

(Bài Tương Tư của Vương Duy, người dịch Hải Đà)

A, thì ra là thế. Ta chợt nhớ ra, trước kia hắn cũng tặng một hộp son thế này, lại bị ta và Vân Châu nhìn thành đồ dùng rồi, vứt ở đáy hòm. Haizzz, ta và Vân Châu quả nhiên đều là loại người thiếu lãng mạn, nhìn qua loa, lại tưởng có cô nương nào dùng rồi, không nghĩ ra trên son có nhãn hiệu.

Nghĩ đến đây, ta nảy sinh sự áy náy với Giang Thần, như thế trước giờ toàn hiểu lầm hắn.

Ta chân thành nói cảm ơn: “Cảm ơn quà cáp kê của Giang sư huynh.”

Dù quà này muộn một ngày, nhưng ta rất cảm động, hắn còn mạo hiểm đến chỗ hổ lang lấy cho ta món đồ này, tâm ý này không thể không cảm ơn.

Hắn dừng một chút, thấp giọng nói: “Đây không phải quà cáp kê.”

“À?”

Hắn hắng giọng nói: “Chuyện này.. chẳng lẽ muội không biết, nếu tặng phấn son làm quà cáp kê ột cô gái, là để biểu lộ muốn cưới cô ấy, vì thế hôm qua ta mới không tặng, tránh muội hiểu lầm.”

Ta thoải mái mà nói: “A, không có việc gì, dù huynh đưa hôm qua muội cũng không hiểu lầm.”

Con người phong lưu như hắn, tương lai trên hoa gheo nguyệt làm sao kiểm soát, ai muốn mua dây buộc mình. Vì thế, hiểu lầm ai ta cũng không hiểu lầm hắn, “ngắt” ai cũng không thể “ngắt” hắn. Trước kia, sư phụ bảo ta chọn một người vừa ý, người đầu tiên bị gạch tên là hắn.

Hắn nhú mày, hỏi ngược lại một câu: “Thật sao?”

Ta thận trọng gật đầu: “Tất nhiên là thật. Giữa hai chúng ta, dù sông cạn đá mòn, đất trời làm một cũng sẽ không nảy sinh thứ hiểu lầm đó.

Hắn trừng mắt hung tợn với ta, đột nhiên vớ hết hộp trang điểm vào bọc rồi bỏ đi, mi tâm tối đen vì tức giận.

Ta chẳng hiểu gì cả, níu kéo bóng lưng cứng rắn của hắn gọi hai tiếng, hắn ngoảnh mặt làm ngơ, phẩy tay áo bỏ đi.

Có người như vậy sao? Tặng rồi lại lấy lại, đùa ta ah?

Ta hàm hừ xoa eo, gọi Tiểu Hà Bao đến sau núi tản bộ cho bớt giận.

4. Chương 4: Quấy Rối

Ta phớt lờ Giang Thần nguyên một ngày, hắn cũng tự biết bản thân quá đáng, buổi tối ba ngày sau, đột nhiên tâm huyết trào dâng tặng ta một món quà rất “độc đáo”, là một cái gối.

Cái gối này nặng một cách đặc biệt! Khi hắn tung tới, ta không biết nó nặng như thế, kết quả đón lấy nó suýt thì gãy lưng.

“Đây là cái gì?”

“Cái gối.”

“Tất nhiên muội biết đây là cái gối, nhưng trong gối này có gì mà nặng vậy? A, liệu có phải giấu vàng không?”

Hắn ném cho ta một cái liếc mắt khinh thường, hừ nặng mà nói: “Đồ háms tiền! Ta có thể thô tục như thế sao? Trong ruột gối là hạt anh đào.”

Ta cười khúc khích: “Muội chưa từng nghe nói gối nhồi bằng hạt anh đào. Thật ra thô tục một chút muội cũng rất thích.”

Hắn hắng giọng: “Hạt anh đào có khả năng tránh ma quỷ trừ họa, trực độc kiện thể. Muội không khỏe mạnh lắm, vì thế tặng muội thứ này.”

“Đa tạ.”

“Hạt anh đào phải luộc chín rồi đem phơi nắng mới nhồi gối, hai ngày nay trời hơi âm u, vì thế đưa muội. Thật ra, tặng lễ không quan trọng giá trị, lại càng không nặng nề thời điểm, tâm ý mới là quan trọng, muội nói có đúng không?” Hiếm có lúc hắn nói chuyện nghiêm túc, đầy vẻ tình thâm nghĩa nặng, như thế ta là tri kỷ, bằng hữu tốt.

Ta ôm cái gối, thở dài một cái đầy tình nghĩa: “Sư huynh Giang Thần, huynh thật tốt.”

“Gọi Giang Thần là được rồi, muội gọi bốn chữ không thấy mệt sao?” Hắn liếc ta một cái, chấp tay đi.

Ta kích động ôm cái gối về phòng, màn đêm buông xuống liền gối đầu lên nó để ngủ.

Sáng hôm sau, ta đột nhiên nghĩ ra một vấn đề. Hạt anh đào ở đâu ra? Nhiều hạt như thế, cần bao nhiêu anh đào?

Ta không kiềm chế được sự tò mò, lập tức chạy đi hỏi Giang Thần.

Hắn đang luyện kiếm ở rừng trúc sau núi, áo cởi ra trễ ở ngang eo, hào hùng phóng khoáng. Thật ra, lúc nào hắn chẳng phóng khoáng thu hút, kể cả khi mắng chửi người ta cũng khí thế như chỉ điểm giang sơn.

Ngọc tiêu kiếm trong tay hần tung bay, kiếm khí sắc bén, cuộn cuộn như nước Trường Giang. Dưới ánh dương tươi sáng, lưỡi kiếm lóe những tia sáng sắc lạnh, như tiết ngọc lưu kim. Hần múa kiếm giữa một quãng hào quang chói lọi, như chim hồng xuyên qua ánh tà dương.

Gió khẽ thổi qua rừng trúc, lá trúc xào xạc càng làm nổi bật sự yên tĩnh của bờ suối.

Ta dựa vào một gốc trúc ngấm hần, nhất thời không đành lòng phá đám. Sư phụ vẫn nói ta dùng kiếm chiêu thức quy củ tinh tế, nhưng thiếu khí thế và tốc độ. Người thường bảo ta quan sát Vân Châu và Giang Thần, ta vẫn thường quan sát Vân Châu mà ít quan sát hần. Hôm nay tĩnh tâm nhìn kỹ, so với sư huynh Vân Châu hần không hề thua kém nhiều.

Bộ Tiêu Dao Kiếm Pháp này dùng chiêu Trường Hà Lạc Nhật thu thế, trường kiếm vừa hạ, sát khí biến mất.

Ta tìm lòng không được khen: “Sư huynh Giang Thần, kiếm pháp của huynh càng lúc càng tinh diệu.”

Giang Thần quay đầu lại, nói với giọng lên bổng xuống trầm: “Tiểu Mạt, lúc muội nhìn bộ người khác lười cứ như đi mượn, nghe chẳng xuôi tai chút nào.”

Ta vội vàng nói: “Muội nói thật, không phải nhìn bộ.”

Hần cười híp mắt đi tới, vỗ vỗ gốc trúc sau lưng ta: “Gốc trúc này thật chắc chắn, chống đỡ uội lâu như thế mà không thấy gãy.”

Nói gì vậy! Ta trùng mắt với hần: “Muội chỉ là có gương mặt hơi tròn, chứ muội đâu có béo?” Nói đến đây, ta liền cảm thấy oan ức, mặt tròn không cho cảm giác thon thả như mặt trái xoan.

Hần liếc liếc eo ta: “Hình như eo cũng tròn.”

“Nói bậy, đó là do trang phục rộng!” Tiêu Dao Môn vì thể hiện hai chữ “Tiêu dao”, trang phục đều làm tương đối rộng rãi, với bộ quần áo này, ta tiêu dao như bơi trong y phục.

Hần cười đen tối, đột nhiên duỗi tay ôm eo ta.

Ta sợ ngây người! Nằm mơ cũng không ngờ lại có chuyện như sét đánh giữa trời quang lúc ban ngày ban mặt thế này!

Ta còn chưa kịp phản ứng, hần đã buông tay, nghiêm trang nói: “Uh, đúng là trang phục rộng, eo rất nhỏ.”

Thế này có tính là quấy rối không? Ta trở mắt nhìn hần âm thầm cắn răng, suy nghĩ nên đâm một cú hay đá một cước?

Dường như hần đọc được suy nghĩ của ta, lùi lại một bước, cười đen tối: “Bình tĩnh, bình tĩnh. Muội đến tìm ta chắc không chỉ vì nhìn ta luyện kiếm chứ?”

Ta nghĩ đến chính sự, liền hỏi: “Nhiều hạt anh đào vậy huynh lấy ở đâu ra?”

Hần liếc mắt nhìn ta, hơi nhắm mắt xoa kiếm trong tay, nói giọng băng quơ: “Ta tích cóp... trong bốn năm.”

Cái gì? Tích cóp trong bốn năm!

Trong nháy mắt ta bị hần làm cho cảm động, thành kiến dành cho hần như mặt nước đóng băng, nay bị ánh dương ấm áp làm cho tan chảy, dòng nước tuôn ra cuộn cuộn.

Ta tìm lòng không đậu nói: “Giang Thần, huynh tốt lên thế này, khiến người khác phải kinh ngạc.”

Hần lườm ta: “Trước giờ ta vẫn tốt như thế, chẳng lẽ muội không cảm nhận được?”

Ta vâng một tiếng, cực kỳ thận trọng nói: “Thỉnh thoảng mới cảm nhận được.”

Hần làm như bất mãn, nhướn mày hỏi: “Thỉnh thoảng là bao lâu?”

Ta suy nghĩ một chút, trả lời: “Năm.”

Hần “hừ” một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Ta nhìn bóng lưng của hắn âm thầm hồi hận, thật thà là đức tính tốt, nhưng có những lúc, nói dối một câu với ý tốt vẫn hơn. Nhìn Giang sư huynh phong lưu phóng khoáng bị ta chọc giận đến mức lưng cứng đờ như gậy trúc, lòng ta áy náy khôn nguôi.

Tối muộn, ta nhàn rỗi không có việc gì, rạch một khe nhỏ ở cái gối, móc vài hạt anh đào ra. Hạt anh đào trơn láng, màu trắng ngà, như một viên châu nhỏ bất quy tắc. Ta đặt vài hạt anh đào trong lòng bàn tay, cảm động rồi tỉnh rồi ngủ. Bởi vì, ta lớn thế này, chưa từng nhận món quà nào dụng tâm như thế. Sư phụ vẫn nói ta dễ dàng cảm động, dễ dàng thỏa mãn, quả là như thế, bởi vì chỉ có thế này, ta mới có thể áp chế nổi khổ về thân thể bản thân dưới đáy lòng.

Nhớ mấy năm nay, ngày sinh nhật hàng năm, Giang Thần đều đưa ta quà kiểu này, mặc dù không đáng tiền, nhưng ít nhất hắn cũng nhớ sinh nhật ta, vậy mà ta chẳng nhớ đến sinh nhật hắn.

Có qua không có lại là kẻ bất lịch sự, ta bất lịch sự với hắn bao nhiêu năm qua, có lẽ đã đến lúc thể hiện.

Vấn đề ở chỗ, ta lục lọi trong phòng hồi lâu, nhận ra bản thân không xu dính túi, không có gì để tặng hắn.

Cuối cùng, ánh mắt ta nhìn đến bọc quần áo trên bàn. Hai ngày này ta bận rộn nhiều việc, quên bồng cái bọc quần áo này. Ta ngơ ngác nhìn một hồi lâu, suy nghĩ một chút, quyết định mở ra, không bằng tặng khóa vàng bình an cho Giang Thần, còn có tỷ giá trị.

Thật ra, lòng ta rất thắc mắc người hàng năm tặng bọc quần áo là ai, có quan hệ gì với ta. Quần áo trong bao cũng là loại đáng giá, hắn là gia cảnh không kém, quyết không phải vì không nuôi được mà vứt bỏ ta, chẳng lẽ thân phận ta không thể công khai? Xã hội không chấp nhận? Nghĩ đến đây, tim ta như bị đâm một nhát thật mạnh, không dám nghĩ tiếp.

Ta chậm rãi mở bọc quần áo, trên cùng là bốn bộ xiêm y, ta nhấc ra đặt sang một bên, sau đó là một cái hộp, ta mở ra nhìn, lễ vật năm nay nhiều hơn năm ngoái.

Ngoài khóa vàng bình an, còn thêm một cây trâm ngọc bích (Tuổi cập kê còn gọi là tuổi cài trâm) và một quyển kiếm phổ. Ta không có chút hứng thú nào với cây trâm, vừa cầm quyển kiếm phổ lên nhìn, suýt thì ta hét ra tiếng, đúng là Trọng Sơn kiếm pháp! Ta không thể tin vào mắt mình nữa, bộ kiếm phổ thiên hạ vô song này đã thất truyền bốn chục năm, giờ lại nằm trong tay ta!

Ngoài trời đã tối, ta sợ là mơ, cắn mạnh vào lưỡi, đau! Ta lại dụi dụi mắt, đọc từng chữ từng chữ một: Trọng Sơn kiếm pháp. Không sai, đúng là bốn chữ này, ta không hoa mắt.

Ta kích động cầm kiếm phổ đi tìm sư phụ.

Tiêu Dao môn có bốn lớp nhà. Sư phụ và các sư thúc ở trung viện, ta ở hậu viện, các sư huynh ở tiền viện.

Ta hấp tấp chạy vội tới trung viện, vừa đẩy cửa liền xông vào, liền nghe thấy một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Giữa đêm khuya thanh vắng, đột nhiên nghe thấy thế ta giật nảy mình vì sợ.

Thất sư thúc hỗn hển nói: “Tiểu Mạt, sao con vào mà không gõ cửa?”

Ta vội vàng cúi đầu, Thất sư thúc đang cầm quần áo che ngực. Haizzz, mới là tháng Tư, sư thúc đã mình trần ra giăng tấm nước lạnh, thật là bội phục, bội phục!

Ta cúi gằm mặt đi tới hướng phòng sư phụ, không quên hảo tâm nói: “Thất sư thúc, cẩn thận gió đêm, sẽ bị thấp khớp.”

Thất sư thúc hừ nói: “Tiểu Mạt, sau này buổi tối không cho con đến trung viện nữa.”

“Thất sư thúc, thúc đừng lo lắng, trừ răng của thúc con không thấy gì cả, thúc đen như bầu trời đêm.”

“Tiểu Mạt, con dám nói ta đen?”

“Con chưa nói gì.” Ta cười khúc khích chạy vào phòng sư phụ.

Sư phụ nhíu mày nhìn ta, đỡ khúc đỡ cười: “Con đúng là vạch áo cho người xem lưng, Thất sư thúc của con vì quá đen mà mới bị Lâm nữ hiệp chia tay, tâm trạng đang không vui mới phải đi tắm cho tỉnh táo.”

“Thật thế à?”

“Ta lừa con làm gì? Haizzz, mười vị sư thúc kia của con chẳng khác gì cổ thụ ngàn năm không ra hoa, hôm nay mới có Thất sư thúc có hy vọng nở một đóa hoa, giờ thất bại rồi.”

“Sư phụ, theo con thấy, khả năng nở hoa của người là khả thi nhất.”

Ta kinh ngạc chứng kiến, sư phụ lão nhân gia đỏ mặt. Thật ra người không hề già, tuổi mới bốn mươi.

Ta nhìn sư phụ đỏ mặt, càng thêm tuần tú, đổ thêm dầu vào lửa: “Sư phụ, người có diện mạo tuần tú, võ công lại cao cường, không thành thân thật là chuyện đáng tiếc lớn của võ lâm.”

Sư phụ đỏ mặt hết nhìn đông lại nhìn tây, liên tục ho khan vài tiếng mới nói: “Con tìm ta có chuyện gì sao?”

“Sư phụ, người xem thứ này đi.” Ta nghĩ đến chính sự, vội đưa Trọng Sơn kiếm pháp cho sư phụ xem.

Hai mắt sư phụ bỗng sáng ngời, như hai ngọn đèn nhỏ.

Hắn kích động đến mức gần như nói không thành tiếng: “Con lấy ở đâu ra?”

“Nó được giấu trong bọc quần áo kia.”

“Ngoài ra còn gì không?”

“Còn một cây trâm, một khóa vàng, bốn bộ xiêm y.”

Sư phụ cầm kiếm phổ tay run một hồi, ta chưa từng thấy hắn thất hồn lạc phách thế bao giờ. Quả nhiên là người tập võ, hề nhìn thấy tuyệt thế kiếm phổ là thất thố.

Một lúc lâu sau sư phụ mới thấp giọng nói: “Trọng Sơn kiếm pháp còn gọi Uyên Ương kiếm pháp, gồm có hai bộ, một bộ kiếm pháp cho nữ, một bộ kiếm pháp cho nam, tại sao ở đây chỉ có một bộ?”

“Bộ này là cho nam hay cho nữ à?”

“Cho nữ.”

Ta xùy nhẹ một tiếng: “Xem ra, có người muốn để con luyện bộ kiếm pháp tuyệt thế này, thật là dụng tâm lương khổ.”

Sư phụ ngăn người nói: “Thật ra Trọng Sơn kiếm pháp phải là nam nữ cùng luyện, hỗ trợ bổ sung mới có thể vô địch thiên hạ. Tương truyền Kiếm Thần Trọng Sơn và thê tử sáng tạo ra bộ kiếm pháp này, là muốn truyền cho con cháu, để vợ chồng đồng tâm hợp lực, cả nhà hòa thuận.”

Đúng là chủ ý hay. Có điều, ta không có gia đình, cũng không có người luyện cùng. Suy ra, kiếm phổ này vào tay ta cũng vô dụng.

Ta miễn cưỡng nói: “Sư phụ, con không có mục đích vô địch thiên hạ, kiếm phổ này người giữ đi.”

Sư phụ vội nói: “Đây là đồ của con, con cầm đi. Lúc nào rồi rảnh tập luyện một chút, nói không chừng tương lai lại có chỗ dùng.”

Ta không muốn giữ, nhưng sư phụ cứ một mực bắt ta cầm về. Ta suy nghĩ một chút, đây là kiếm phổ cho nữ, sư phụ cầm cũng vô dụng, vì vậy buồn bã ỉu xiu cất vào trong lòng.

“Tiểu Mạt.” Sư phụ dịu dàng gọi ta một tiếng, xoa đầu ta. Ta kinh ngạc, từ khi ta mười hai tuổi, sư phụ không hề có động tác thân mật với ta như thế nữa, hôm nay là sao đây, ánh mắt cũng khác hẳn mọi khi, ta thật sự không hiểu.

Sư phụ thấp giọng thở dài: “Tiểu Mạt, ngàn vạn lần đừng nói cho bất cứ kẻ nào chuyện con có kiếm phổ, phải cất cho kỹ. Món đồ này, vừa là bảo bối hiếm có vừa là mầm mống tai họa.”

Đạo lý đây ta biết, chuyện gì cũng có hơn có thiệt, có được nó cũng là lúc gánh vác cái nguy hiểm đi kèm với nó, chẳng có chuyện gì chỉ lợi không hại. Nếu coi nó hơn cả tính mạng, nó là mầm mống tai họa, nếu chỉ coi nó như một quyển sách bình thường, lúc cần gấp lấy nó ra làm giấy vệ sinh cũng được.

Ta trở lại phòng mình, ngồi một hồi mới nghĩ ra, ta vốn định mang khóa vàng tặng Giang Thần, thoáng cái đã quên.

Ta cầm khóa vàng bình an đến tiền viện, vì đề phòng có sư huynh nhanh nhẹn dùng mãnh nào giống như Thất sư thúc, ta cố ý gõ cửa.

Hà Tiểu Nhạc sư huynh chạy tới mở cửa, nhìn thấy là ta, hẩn ngần người: “Vân Mạt, từ khi nào muội xa cách khách sáo với chúng ta như thế, đến chỗ chúng ta cũng phải gõ cửa!”

Chẳng lẽ trước kia ta đi đến đâu cũng nghênh ngang tùy tiện? Ta cười khúc khích hai tiếng, đi thẳng đến trước cửa phòng Giang Thần, gõ cửa hai tiếng.

Cửa mở ra, ánh sáng trong phòng làm ta lóa mắt, chói mắt hơn là, Giang Thần chỉ mặc áo ngủ! Hơn nữa, nút thắt lỏng lẻo, phơi bày non nửa bộ ngực. Vóc người hẩn cao ráo, chỗ da thịt phơi bày vừa vặn ngang tầm mắt ta, ánh đèn sáng tỏ, da hẩn chẳng đen, phần da thịt kia không thể hòa cùng bóng tối, bị ta trông thấy không sót chút gì.

Đầu ta mê man, thế này... thế này là ta quấy rối hẩn hay hẩn quấy rối ta? Hay là quấy rối lẫn nhau?

5. Chương 5: Khóa Vàng * Tín Vật Đỉnh Ước

Trong nỗi kinh hoàng, ta quên sạch những điều cần nói, chuyện tới để trả lễ cũng quên, đổ bừa tận mang tai ta vội vã quay đầu đi.

Hẩn ở sau lưng ta hô một tiếng: “Tiểu Mạt muội tìm ta có việc gì sao?”

Đêm khuya thanh vắng, câu này hẩn nói nghe du dương lạ lùng, còn ngân nga cảm xúc như tiếng vọng lại của hang núi. Tại ta càng nóng hơn, vội vã nhìn xung quanh một phen. Phòng của mấy sư huynh vốn đã tắt đèn giờ lại rục rịch lên đèn, còn có tiếng lạch cạch mở cửa sổ, xem ra chỉ còn thiếu những ánh nhìn kín đáo thôi, ta âm thầm hít một hơi.

“Tiểu Mạt, muội đừng đi!” Hẩn lại hô một tiếng, da đầu ta tê rần, ma xui quỷ khiến thế nào lại nghe có vẻ rất tình sâu nghĩa nặng, nhất định là hẩn cố ý!

Ta đỏ mặt đi vội, thiếu chút nữa va vào một người, ta ngược mắt nhìn lên, nhờ ánh trăng thấy là sư huynh Vân Châu.

Thật ra, dù không có ánh trăng, ta cũng có thể đoán ra là hẩn. Bởi vì trong Tiêu Dao môn, hẩn và Giang Thần cao nhất, ta chỉ đứng đến vai hai người.

Ta bối rối kêu một tiếng “Ca ca”.

“Tiểu Mạt muội đừng vội, ta mặc quần áo rồi ra ngay.” Sau lưng lại truyền đến giọng nói du dương xa xăm của Giang Thần một lần nữa, tha thiết như tơ. Tiếp theo ta nghe thấy mấy tiếng cười phì, các sư huynh không thể giả vờ như không nghe thấy sao?

Vân Châu yên lặng đứng sang một bên nhường đường, bình tĩnh nói rành mạch “Ta không phải ca ca của muội”, rồi sau đó đi lướt qua ta.

Ổng tay áo hẩn phát qua mu bàn tay ta, mát lạnh đến huyệt hắc. Ta sững sờ nhìn bóng lưng hẩn khuất dần vào đêm, cảm giác áy náy gấp bội. Nhất định là hẩn bị ta làm tổn thương rất sâu sắc, ngay cả ca ca cũng không chịu làm. Ta phải nhanh đền bù sai lầm mới được, nhưng đi đâu tìm được tiên nữ như hoa như ngọc? Tiêu Dao môn ngoài ta cũng chỉ có Tiểu Hà Bao, không có bột làm sao gột nên hồ, không có điệu hát Hồng Nương như ta cũng chỉ biết u sầu.

Ta về đến phòng còn chưa ngồi ấm chỗ, Giang Thần đã đến. Quả nhiên là quần áo chỉnh tề, cả thất lưng cũng rất ngay ngắn đoan chính.

Ta nhìn hấn mà thấy rất giận, vừa rồi, rõ ràng là ta quang minh chính đại đến tìm hấn, sao chỉ chớp mắt đã bị mấy câu gọi của hấn biến thành đêm nay gió trướng trăng mờ, Oanh Oanh gặp Trương Sinh? Không chỉ bị các sư huynh hiểu lầm, đáng buồn nhất là còn bị Vân Châu bắt gặp, nghĩ tới đây, lòng ta rất khó chịu.

(Trong vở Tây厢 Kịch, nàng Thôi Oanh Oanh gặp và yêu Trương Sinh, hai người thường hẹn gặp gỡ lúc đêm hôm với sự giúp đỡ của cô hầu gái Hồng Nương)

Đôi mắt đẹp của Giang Thần nhìn ta lấp lánh: “Tiểu Mạt, muội tìm ta có việc sao?”

Ta nắm khóa vàng bình an, lườm hấn nói: “Vừa rồi huynh lớn tiếng vậy để làm gì?”

Hấn nhíu mày kêu oan: “Ta đâu có lớn tiếng, đêm khuya thanh vắng, tạo cảm giác thế thôi.”

Bỏ đi, hấn mồm mép như thế, ta so đo với hấn thì đến sáng cũng chưa xong.

Ta đưa khóa vàng cho hấn: “Năm nào huynh cũng tặng quà uội, muội chưa từng tặng huynh, cái...này, tặng huynh biểu hiện tấm lòng của muội.”

Hấn nhìn cái khóa vàng trong tay ta, lại nhìn ta, ánh mắt long lanh như hai vì sao.

“Tặng ta thật sao?”

“Tất nhiên là thật.”

Hấn không chút khách khí cầm khóa vàng từ tay ta, nói với giọng chân thành tha thiết: “Tiểu Mạt muội đối với ta thật tốt.”

Thật ra ta chưa từng đối tốt với hấn, hấn khen câu đấy, khiến ta ngượng ngùng, ho khan hai tiếng.

Hấn đi tới cửa, đột nhiên như nhớ ra điều gì, lại dừng bước, quay đầu nhìn ta cười đùa tình: “Có lẽ nào... muội tặng ta khóa vàng là nhấn nhủ, tình vững hơn vàng, khóa trọn một đời?”

Quyết không phải ý đó! Ta quá sợ hãi, vội vàng kéo tay áo hấn, nghiêm túc nói: “Không phải thế, đây là khóa bình an, bình thường là mẫu thân chuẩn bị cho con để mong một đời bình an, Giang sư huynh, ngàn vạn lần, ngàn vạn lần huynh đừng hiểu lầm.”

Ta đặc biệt nhấn mạnh hai lần chữ “ngàn vạn lần”.

Giang Thần kéo tay áo lại, thở phào nhẹ nhõm như vừa thoát hiểm khỏi hang hùm miệng sói: “Uh, may là muội nhắc nhở, nếu không ta chần chẫn hiểu lầm, chắc chắn mất ngủ thâu đêm.”

Ta cũng len lén lau mồ hôi, hoàn toàn không ngờ tặng quà cũng cần chú ý nhiều thế, không cần thận là gây hiểu lầm. May là Giang Thần là người ngay thẳng, bắn khoản liền lên tiếng hỏi, nếu không hậu quả khó lường.

Sáng sớm hôm sau, ta vừa mở cửa liền gặp Hà Tiểu Nhạc sư huynh và Triệu Dạ Bạch sư huynh.

Hà sư huynh vừa nhìn thấy ta liền chất vấn: “Vân Mạt, muội thật quá bất công, tại sao tặng Giang Thần khóa vàng mà không tặng chúng ta.”

Ta ngơ ngẩn, một hồi sau mới thốt ra lời: “Làm sao huynh biết?”

“Hấn đeo khóa vàng trên cổ, lúc tắm chúng ta đều nhìn thấy, hấn nói là muội tặng.”

Ta choáng váng.

“Chuyện đó, Hà sư huynh, đây là vì... vì huynh ấy tặng quà uội, muội không có gì trả lễ, vì thế...”

Hà Tiểu Nhạc trợn mắt: “Chẳng lẽ chúng ta không tặng quà uội sao, hừ, bất công.”

Ta không còn lời nào để nói, hoàn toàn chính xác, mỗi vị sư huynh đều tặng quà ta, ta lại chỉ tặng Giang Thần, đúng là bất công.

Triệu sư huynh thậm thà thậm thụt khum tay nói vào tai Hà sư huynh: “Đây là tín vật đính ước của người ta, đi thôi, đừng cãi cò nữa.”

Giọng Triệu sư huynh vốn to hơn người, lại thêm cái loa tạo từ hai bàn tay, ta nghe từng chữ rất rõ ràng, cõi lòng chấn động!

Tín vật đính ước! Ta cảm giác bản thân hình như hành động sai lầm rồi, phải nhanh chóng sửa chữa.

Ta vội vã tìm Giang Thần, đi thẳng vào vấn đề: “Giang Thần, muội không thể tặng huynh cái khóa vàng đấy.”

Hắn nhướn mày, hỏi: “Vì sao?”

“Các sư huynh nói muội bất công, còn nói đó là tín vật đính ước, muội không thể để mọi người hiểu lầm quan hệ giữa muội và huynh.”

Hắn tỏ vẻ không vui: “Đồ đã tặng sao có thể đòi về.”

Hắn vẫn còn không biết xấu hổ mà nói thế sao, hai ngày trước hắn đối với ta thế nào? Hộp đồ trang điểm kia thì sao, hừ!

Ta nghiêm mặt nói: “Muội cũng nghĩ thế, nếu là người khác, muội hoàn toàn không phải làm như vậy, nhưng huynh là ngoại lệ, lần trước huynh đối với muội như thế, vì thế muội cũng không khách khí với huynh, chắc là huynh hiểu.”

Giang Thần bỗng nhiên tỉnh ngộ “A” lên một tiếng, lấy hộp đồ trang điểm từ đầu giường đưa cho ta.

“Đưa muội thứ này, muội đừng đòi cái khóa vàng lại.”

“Không được.” Hắn làm như ta nhỏ nhen lắm vậy, ta đâu phải vì hắn tặng rồi lấy lại mà cũng làm thế với hắn, ta thật sự là không thể để người hiểu lầm quan hệ giữa ta và hắn, đặc biệt không thể để Vân Châu hiểu lầm.

Hắn khoanh tay trước ngực nhơn nhơn nói: “Dù gì ta cũng không trả muội.”

Ta căng thẳng, lại đúng lúc nhìn thấy sợi dây chuyền lấp ló trong áo hắn, nhất định là đang đeo cái khóa vàng của ta.

Ta không khách khí, thi triển tiểu cầm nã thủ của Tiêu Dao môn, tự tay đoạt lại. Hắn cũng không khách khí, bắt đầu so chiêu với ta. Chúng ta đánh từ trong phòng ra ngoài vườn.

Bởi vì tiểu cầm nã thủ không cần nội lực, lợi hại là ở chiêu thức có thuần thực không, nhất thời ta có thể miễn cưỡng ứng phó mấy chiêu.

Không ngờ, nhanh chóng xuất hiện mấy sư huynh đến quan sát chúng ta.

“Mau lại đây xem, tiểu Mạt đòi cởi áo Giang Thần!”

“Ai nha, không xong rồi, người xem tiểu Mạt còn sờ soạng cổ Giang Thần! Trời ạ trời ạ!”

“Nhanh đi gọi sư phụ! Sắp có chuyện lớn rồi!”

“Mẹ ơi, tiểu Mạt mạnh mẽ như thế, Giang Thần, người thuận theo muội ấy đi!”

Trí tưởng tượng của các sư huynh rất phong phú, càng nói càng mờ ám, ta thật sự không đánh nổi nữa, nóng bừng tận mang tai.

Khi sư phụ và Vân Châu vội vã chạy tới, Giang Thần giữ chặt cổ áo, dáng vẻ ta quấy rối hắn, hắn thà chết không theo.

Các sư huynh tiếc nuối vì chưa xem trọn vở kịch “Ngắt hoa”, rì rầm oán giận sư phụ tới quá sớm, bọn họ xem chưa thỏa.

Mặt sư phụ trắng bệch như tuyết, hoảng sợ đến thất sắc: “Hai đứa lôi lôi kéo kéo rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ai... ai xuống tay trước?” Chắc là vì quá kích động, sư phụ nói nhầm “ra tay” thành “xuống tay”, ta có chút bất mãn.

Giang Thần nắm chặt cổ áo, phần nộ như trình tiết liệt phụ: “Sư phụ, chuyện này con muốn nói riêng với người.”

Ta trợn mắt há mồm nhìn Giang Thần, chuyện này ... chuyện này liệu có cần phải nói chuyện riêng không? Làm thế chẳng phải khiến mọi chuyện càng thêm mập mờ sao? Ta bị oan, quả thực không dám nhìn mặt Vân Châu.

Các sư huynh lặng lẽ cười đen tối, an ủi hần: “Không sao, chuyện liên quan đến danh tiết của người, chúng ta quyết không lộ ra ngoài.”

Sư phụ và Giang Thần vào phòng, lúc Giang Thần đóng cửa còn tặng ta một cái nhìn oán hận.

Ta ...câm nín.

Các sư huynh vô cùng thấu hiểu lòng người nói: “Tiểu Mạt, ngoại hình Giang Thần phong lưu phóng khoáng như thế, muội khó tránh nhất thời kìm lòng không nổi, chúng ta có thể thông cảm uội, quyết không lộ ra ngoài.” Nói xong vội vàng “thấu hiểu lòng người” giải tán.

Trong sân chỉ còn lại Vân Châu.

Ta rụt rè nhìn hần. Hần đang nhìn ta chăm chăm, ánh mắt lạnh giá, thần sắc trang nghiêm, mơ hồ chất chứa giận hờn và huyệt hăng.

Ta giật mình, định giải thích, nhưng không biết nói thế nào.

Hần im lặng, hít một hơi thật sâu, xoay người bỏ đi.

Ta nhìn bóng lưng của hần, ma xui quỷ khiến nảy ra một ý nghĩ, chẳng lẽ hần ghen?

Ý nghĩ đấy vừa nảy ra liền bị ta đập vỡ, thật hoang đường! Khi hần nghe sư phụ bảo làm mối với ta, đau khổ mượn rượu giải sầu, sau đó nặng lời trách ta đùa cợt, ta đều tận mắt chứng kiến. Vì thế, ta ngàn vạn lần, ngàn vạn lần không nên tự mình đa tình.

Chắc là do thái độ của hần khác hẳn các sư huynh khác, các sư huynh khác đều hí hửng xem náo nhiệt, chỉ có hần lạnh lùng nghiêm mặt có vẻ mất hứng, ngoài chuyện do ghen ta không nghĩ được bất cứ lý do gì khác.

Lòng dạ rối bời, ta trần trọc mất ngủ, nghĩ tới nghĩ lui, phân tích chán chê vẫn không hiểu nổi.

6. Chương 6: Một Chén * Cả Đời

Ta đang rầu rĩ đau khổ trong phòng thì sư phụ chấp tay đi vào. Đầu tiên người nhìn ta bằng ánh mắt sâu kín, tiếp theo lại thở dài sâu kín, rồi mới lên tiếng với giọng sâu kín: “Tiểu Mạt, Giang Thần nói... con quá rối rắm.”

Ta nhảy dựng ra khỏi ghế: “Hần nói vậy, con không làm gì.”

Khóe miệng sư phụ co giật: “Các sư huynh đều làm chứng.”

Ta im lặng, các sư huynh đúng là chỉ sợ thiên hạ không loạn!

Ta trơ mắt nhìn sư phụ, một hồi lâu sau mới nghẹn ra được bốn chữ: “Thanh giả tự thanh”. Bốn chữ này, thường được dùng trong trường hợp muốn giải thích cho bản thân mà không giải thích được, bắt đầu dĩ rồi mới phải dùng đến, hôm nay ta đã cảm nhận được đạo lý sâu xa của nó.

Sư phụ hạ ánh mắt nhìn góc áo, thấp giọng nói: “Tiểu Mạt, con cũng lớn rồi, không thể dây dưa cùng các sư huynh như thế nữa, may mà là trong Tiêu Dao Môn, chẳng may truyền ra ngoài, hoặc là bị người khác nhìn thấy, thanh danh của con sẽ không còn. Nam nữ thụ thụ bất thân, vụ việc lúc này giữa con và Giang Thần, nếu là bị người ngoài nhìn thấy, chỉ có thể thành thân mới chặn được miệng lưỡi thế gian.”

Ta sửng sốt, vội nói: “Sư phụ, con chỉ so chiêu với hần thôi.” Trong lúc so chiêu bất cẩn chạm đến cổ hần, hậu quả có thể nghiêm trọng đến thế sao?

Sư phụ khó xử nói: “Tiểu Mạt, trong lúc so chiêu vừa sờ mặt vừa sờ cổ, còn ra thể thống gì?” Dứt lời, lão nhân gia sắc mặt ửng hồng, như thể người bị ta sờ mó là sư phụ, ta cảm nín.

“Chuyện đấy... ta không hiểu lắm tâm tư thiếu nữ, con nay thích Vân Châu mai thích Giang Thần, lăng nhăng như thế không tốt. Nếu con còn trêu ghẹo Giang Thần, sư phụ ta chỉ có thể làm chủ cho nó.”

Ta lăng nhăng? Ta trêu ghẹo Giang Thần! Ta nghẹn giọng, một hồi lâu mới ầm ỨC nói được: “Sư phụ, con chưa làm gì.”

“Con đối với nó, sờ cũng đã sờ, nhìn cũng đã nhìn, còn muốn thế nào nữa?” Sư phụ liếc ta một cái, bối rối đỏ mặt mà đi.

Ta cũng rất bối rối, sư phụ lão nhân gia là đàn ông, đến phòng ta nói với ta những lời riêng tư tế nhị này thật là làm khó sư phụ, nhưng sư phụ thật sự hiểu lầm ta, ta mà lăng nhăng ư? Ta ôm nỗi khó chịu ru rú trong phòng, một mực phân tích biểu hiện hôm nay của Vân Châu.

Ta suy diễn một hồi, trái tim đã nản lòng thoái trí bắt đầu tro tàn lại cháy.

Ngộ nhỡ... ngộ nhỡ hấn ghen? Chẳng may... chẳng may hấn có chút tình cảm với ta?

Ta bị cái điều “chẳng may” đẩy bắm riết, vừa mâu thuẫn vừa băn khoăn, vật vờ đến giữa trưa, lần đầu tiên trong đời quyết định dừng cảm một hồi, thử đi dò xét một phen tâm ý của hấn. Nếu “chẳng may” không đúng, ta có thể chết tâm hoàn toàn, an tâm đi theo con đường làm Hồng Nương.

Ta chọn một phương án rất an toàn rất bí mật.

Ta chạy đến rừng trúc, đốn ngã một cây trúc lớn, sau đó chặt làm mười sáu khúc, làm thành mười sáu cái chén.

Ta dùng chủy thủ Vân Châu tặng khắc lên một cái chén câu “Rượu rót lòng buồn hóa lệ tương tư” (Tô Mặc Già – Phạm Trọng Yêm – người dịch Châu Hải Đường). Những cái chén trúc khác, ta khắc qua loa mấy câu “Đào hoa đắm thắm sâu ngàn thước, khó sánh tình Uông tiên biệt ta” (Tặng Uông Luân – Lý Bạch – người dịch Laonongtho.net), “Năm năm tháng tháng hoa chẳng đổi, tháng tháng năm năm người khác rồi” (Thơ vịnh ông đầu bạc – Lưu Hi Di).

Ta dự định đưa cái chén “lệ tương tư” cho Vân Châu, sau đó hỏi hấn một câu. Nếu để bình thường ta khó mà nói được câu đấy ra lời. Trên bàn nhanh chóng xuất hiện mười sáu cái chén, ta chỉ nhìn chăm chú cái chén ở giữa, hấn không thể khắc luôn câu muốn hỏi lên chén, ta rất sợ đến lúc đấy căng thẳng quá không thể thốt ra lời.

Đột nhiên, Tiểu Hà Bao thò đầu qua cửa sổ, kinh ngạc nhìn một loạt chén trúc trên bàn ta, hỏi: “Tiểu thư, cô gieo quẻ sao?”

Ta hoảng hốt trong lòng, vội cười khan: “Haha, ta định tặng các sư huynh làm chén uống nước.” Dứt lời, vội vàng cầm cái chén “lệ tương tư” nhét vào ống tay áo, câu thơ khắc trên đáy ngàn vạn lần không thể để Tiểu Hà Bao trông thấy, nếu không nhất định cô bé sẽ đi khắp Tiêu Dao Môn hỏi mọi người câu thơ đấy có ý nghĩa gì.

Tiểu Hà Bao thở dài nói: “Haizzz, mọi người trong Tiêu Dao môn đều suy nghĩ chu đáo như tiểu thư thì tốt biết bao, chén trúc chắc chắn khó vỡ hơn chén sứ nhiều.”

Ta lúng túng nhặt những cái chén còn lại, những cái chén này chỉ là ngụy trang, để che chắn cho “lệ tương tư”. Nếu Vân Châu đón nhận tâm ý của ta, những cái chén này có tặng hay không cũng như nhau, nếu hấn không đón nhận tâm ý của ta, những cái chén này sẽ phát huy công dụng.

Ta lên tinh thần, bữa tối ăn qua loa, khi tịch dương hòa cùng màn đêm, ta cầm cái chén, đến phòng Vân Châu với tâm trạng “gió đầu hiu sống Dịch lạnh lưng ghê, trắng sí một đi không trở về”. (thơ Kinh Kha làm trước khi lên đường đi ám sát Tần Thủy Hoàng)

Hấn đang đứng trước bàn cầm bút vẽ tranh. Chậu đỗ quỳnh đỏ tươi khoe sắc trước cửa sổ, trên bàn trải một tờ giấy Tuyên Thành, một con tỳ hưu nhỏ bằng ngọc thạch chặn tờ giấy. Hấn đang vẽ tranh, trong mắt ta hấn chính là tranh.

Ta cố lấy dũng khí nói: “Ca ca, sinh nhật muội, các huynh đều tặng quà, muội... muội cũng có quà tặng lại mọi người.”

Hắn đặt bút, quay đầu nhìn ta.

Ánh mắt của hắn trong suốt như suối sâu, không nhiễm chút bụi trần. Đối diện ánh mắt hắn khiến ta thấy bối rối, vì vậy vội lấp bắp câu hỏi đã chuẩn bị: “Muội đưa cả đời này cho huynh, huynh nghĩ sao?” (chữ “chén” và “đời” phát âm gần giống nhau)

Ta nói xong liền dứt khoát đưa cái chén ra.

Khoảnh khắc đấy như dài đến vô tận, hắn chỉ cách ta một gang tay, mà như thiên sơn vạn thủy, trái tim ta như chim ưng tung cách bỗng nhiên lạc giữa tầng trời.

Hắn yên lặng nhận cái chén trong tay ta, nhìn kỹ một hồi rồi thấp giọng nói: “Chén này không tệ, muội khéo tay lắm.”

Chỉ một câu sơ sài đấy thôi sao? Hàng lông mày chẳng nhúc nhích mấy may?

Nhiệt độ trên mặt ta lập tức biến mất, ta nhìn hắn kinh ngạc, bàn tay trống rỗng, cõi lòng hụt hẫng như rơi xuống vực sâu.

Hắn đưa mắt nhìn ta, dừng một chút rồi nói: “Tiểu Mạt, muội tặng mỗi sư huynh một cái chén sao?”

Ta vô tình nói tiếng “vâng”. Xem ra ta tự chừa đường lui là rất đúng, thăm dò thất bại, ta còn có thể lấy cớ tặng mỗi sư huynh một cái chén, nhờ thế che dấu chuyện này.

Hắn “A” một tiếng, xoay cái chén một vòng, sau đó đặt lên bàn.

Ta thở dài một hơi, dường như tất cả dũng khí, khí lực toàn thân và hy vọng đều theo cái thở dài này lên chín tầng mây, chẳng còn lại gì.

Ta nhìn “cả đời” trên bàn, vô cùng thất vọng. Đột nhiên, ta phát hiện ra mình bị Tiểu Hà Bao làm giật mình nên cầm nhầm, đáng lẽ định tặng hắn cái chén “lệ tương tư” thì lại thành cái chén “Tặng Ông Luân”, nhưng ta đã nói rất rõ ràng, cố ý nói “một chén” thành “cả đời”, sao hắn có thể không hiểu? Hắn thông minh thế cơ mà.

Hắn vờ như không hiểu, một câu nói gạt câu hỏi của ta, như gió thu thổi bay lá vàng.

Ta hoàn toàn hết hy vọng, đúng là hắn không có ý với ta. Lần đầu tiên trong đời ta lấy hết dũng khí thổ lộ tâm tư, cứ như vậy tan thành tro bụi.

Haizzz, nước trôi hoa rụng xuân qua đó, trời đất miên man (Lãng đào sa lệnh – Lý Dục). Ta ngao ngán thất vọng ra khỏi phòng hắn, đem những cái chén còn lại đi tặng các sư huynh khác qua loa cho xong, buồn bực đi ngủ.

Ngủ xong, ta rút kinh nghiệm xương máu, rút cuộc tỉnh táo. Chỉ có cô nương như tiên nữ mới xứng đôi với hắn, ta phải biết thân biết phận, chịu khó làm Hồng Nương. Vỡ kịch nào cũng chỉ có một nữ chính, những người khác chỉ làm nền.

Thích một người không nhất định phải sánh đôi cùng hắn, có thể thấy hắn hạnh phúc mỹ mãn cũng là một loại hạnh phúc, nếu tương lai hắn hạnh phúc, lúc nhìn người vợ đẹp như tiên nữ có thể thì thoả nghĩ đến ta, ta đây đã thỏa mãn rồi. Ta chỉ có thể tự an ủi mình như vậy, ta cảm thấy một ngày tự an ủi mình hai mươi lần, tự an ủi đến khi mình chết lặng là được, bởi vì những lúc luyện công, chân tê rồi thì không còn biết đau.

Ta cứ ngồi choáng váng trong phòng. Ngoài trời tối đen cũng chẳng thiết lên đèn, lòng trống rỗng như chén trúc không.

Hắn chỉ nhận một cái chén, nhưng thứ ta muốn tặng là cả đời, haizzz.

Tiểu Hà Bao đi vào, thấy ta ngồi trong phòng tối đen thì giật mình.

“Tiểu thư, sao cô không thấp đèn?”

Ta thở dài một hơi, giọng ngao ngán: “Tiết kiệm dầu thắp đèn đi, cũng đâu có ai nhìn.”

“Ai nói không ai nhìn cô, em ngày nào cũng nhìn, càng nhìn càng thấy cô đẹp, mỗi lần cô đi tắm, em đều thấy như Dương Quý phi đi tắm.”

Dương Quý phi đi tắm! Ta thấy trước mắt tối sầm, lòng đau khổ, run run mà hỏi: “Tiểu Hà Bao, ta béo thế sao?”

Tiểu Hà Bao vội nói: “Tiểu thư cô hiểu lầm rồi. Dương Quý phi đi tắm là nói da cô trắng mịn nõn nà, không phải nói cô béo. Dáng người tiểu thư, thon chỗ cần thon, đầy chỗ cần đầy, rất gợi cảm rất tuyệt vời.” Dứt lời cô bé còn nuốt nước bọt.

Trái tim chết lặng của ta từ từ đập lại.

Tiểu Hà Bao vừa nói, vừa nhìn ngực ta chăm chú đầy hâm mộ, ta vội dùng tay che ngực. Nha đầu kia sao có thể thiếu tế nhị như thế? Quả nhiên là ở Tiêu Dao môn lâu, có chút nhanh nhẹn dũng mãnh cỡ mỗ.

Tiểu Hà Bao lại nói: “Tiểu thư, thật ra cô rất xinh đẹp, nhưng cô ăn mặc thế này chẳng coi được chút nào, các cụ nói người đẹp vì lụa, cô thử mấy bộ xiêm y kia đi?”

Ta biết cô bé nói đến mấy bộ xiêm y trong bọc, đúng là kiểu dáng đẹp chất vải tốt, nhưng ta chưa từng mặc, những năm trước ta đều cho Tiểu Hà Bao, năm nay chưa kịp cho.

Ta vẫn cho rằng, nếu một người không thích bạn, bạn có ăn mặc cầu kỳ cũng có ý nghĩa gì, hần đâu có liếc tới một cái. Trường hợp ngược lại, nếu có ai đó vì vẻ ngoài mà thích bạn, đây cũng chẳng phải tình cảm thật lòng. Vì lẽ đó, ta chưa từng chú ý chuyện ăn mặc, trước giờ luôn mặc đồng phục như các sư huynh, ban đêm đi ra ngoài có thể nói là trai gái khó phân biệt.

Tiểu Hà Bao mè nheo: “Tiểu thư, cô mặc thử một chút đi, mặc thử rồi cởi ra có được không?”

Ta tâm tình không vui, lười nói chuyện, lại càng không muốn nhúc nhích. Tiểu Hà Bao thấy ta không lên tiếng, liền vui vẻ tới thay quần áo cho ta.

Đêm dài nhàm chán, trong lòng trống vắng, ta buồn chán muốn chết, phá lệ không phản đối, để mặc Tiểu Hà Bao thay quần áo cho ta. Tiểu Hà Bao cởi trường bào Tiêu Dao màu trắng ngà ta đang mặc ra, mặc cho ta một bộ váy áo chiết eo màu lục.

Thất lạng xong xuôi, cô bé mừng rỡ nói: “Tiểu thư, cô đúng là mỹ nhân, mặc bộ này trông khác hẳn.”

Cô bé lại mang gương và nến đến trước mặt ta, để ta tự nhìn chính mình.

Ta nhìn lướt qua loa, vô tình nói: “Nhìn có khác gì cộng hành buộc giữa cái bắp cải không?”

Tiểu Hà Bao ghen giọng, khinh thường nhìn ta nói: “Tiểu thư, cô thật không có mắt thẩm mỹ. Cô xem xiêm y này gợi cảm như thế, phô hết cái đẹp, kiểu dáng tuyệt vời. Cô nên mặc thứ này từ lâu rồi mới phải.”

Ta cúi đầu nhìn một chút, bộ xiêm y màu lục này chỗ cần ôm thì ôm, chỗ nên thả thì thả, màu sắc tươi tắn thanh tân, chất vải mềm mại, như dòng suối chảy từ núi cao xuống, róc rách qua đất bằng. Khiến người ta thon chỗ cần thon, đầy chỗ cần đầy. Tự ta đánh giá cũng phải công nhận là, uhm, rất duyên dáng.

Tiểu Hà Bao nhìn ta không chớp mắt, đầy vẻ hâm mộ. Dù cô bé cũng là nữ, ta cũng thấy rất mắt tự nhiên, rất muốn cởi bộ này ra.

Đột nhiên, ngoài cửa có tiếng Giang Thần: “Tiểu Mạt, ta vào nhé.”

Ta ngây ngốc, ta mời hần đến khi nào?

Tiểu Hà Bao xoay người mở cửa, Giang Thần ung dung vào phòng.

Hần đột nhiên như bị điểm huyết, sững sờ đứng đó. Có điều dù người không nhúc nhích, nhưng ánh mắt hần lóng lánh như sao, có phần giống ánh mắt Tiểu Hà Bao, lại có phần không giống, không giống ở chỗ nào ta cũng không nói rõ được.

Ta bị hần nhìn đến mất tự nhiên, ta vốn quen mặc trang phục rộng rãi của Tiêu Dao môn, rất không thoải mái với thứ xiêm y này.

Ta ho khan một tiếng: “Huynh đến có chuyện gì sao?”

Hắn như được gọi hồn trở về, sững sốt một phen, tươi cười đi tới, trong tay cầm một chén trúc.

“Tiểu Mạt, không thể ngờ, muội vẫn thăm thương trộm nhớ ta.”

Ta run bắn, vội nói: “Không! Không bao giờ!”

Hắn cười cười, ngón tay thon dài chỉ vào câu thơ trên cái chén trúc, dịu dàng nói: “Muội xem, rượu rót lòng buồn hóa lệ tương tư.”

Ta hít một hơi, choáng váng. Sao lại trùng hợp thế, cái chén “lệ tương tư” hóa ra là đến tay hắn sao?

Hắn ung dung với vẻ bằng chứng rành rành khó mà chối cãi, lại nói một câu: “Ta kinh ngạc quá mức, không thể tin được, cố ý chạy đến phòng Vân Châu, hỏi thăm hắn. Thì ra cái chén trúc muội tặng hắn khắc câu thơ trong bài Tặng Ưông Luân của Lý Bạch.”

Ta lại hít một hơi, cắn răng hỏi: “Huynh đi hỏi Vân Châu?”

Hắn gật đầu, cười híp mắt: “Đúng, ta còn đi hỏi tất cả các sư huynh đệ khác, thì ra, chỉ có một cái chén “lệ tương tư”, muội chỉ tặng riêng ta. Tình cảm đấy, ta... ta không có gì báo đáp, chỉ có thể đêm khuya đến đây...” Hắn dừng lại không nói vội, nhìn ta đưa tình, đôi môi khẽ mím thành một nụ cười dịu dàng như gió xuân.

Đêm khuya đến đây làm gì? Ta sợ muốn ngừng thở.

Hắn cười càng thêm đưa tình, sóng mắt càng thêm chan chứa.

Ta nhìn mồm hắn chăm chăm, chỉ sợ hắn mở mồm sẽ thốt ra bốn chữ “lấy thân báo đáp”, may mắn làm sao, hắn nói “thể hiện tâm ý” .

Ta thở phào nhẹ nhõm, A Di Đà Phật!

Hắn tỏ vẻ dùng tình lay động, dùng lý giúp người hiểu rõ, buồn bã nói: “Ta cảm thấy dùng phương pháp uyển chuyển văn nhã này thật tốt hơn nhiều. Sáng hôm nay, trước mặt các sư huynh đệ, muội cưỡng ép ta như thế, ta thật sự khó mà thuận theo, ta là đàn ông, chuyện mất mặt thế, muội bảo ta phải làm thế nào?”

Hắn cười như xuân, ta vừa nghĩ tới cái dáng vẻ tiết liệt buổi sáng, lại nghĩ tới chuyện hắn cầm chén “lệ tương tư” đi khắp nơi rêu rao, ta... ta không thể nhịn được nữa, bèn dùng chiêu Phong Quyển Tàn Vân (gió cuốn mây tan) đá hắn một cái.

Không ngờ được, cú đá ác liệt đấy vừa có thanh vừa có sắc. Một tiếng roẹt vang lên, bắp chân ta lộ ra vì váy rách.

Ta ngây dại, rốt cuộc đã hiểu tại sao trang phục của Tiêu Dao môn lại làm rộng rãi như thế.

Tiểu Hà Bao vỗ tay gọi: “Giang công tử mau nhìn, da tiểu thư nhà em trắng không!”

Ta chật vật che váy, mặt đỏ tới mang tai trộn mắt với Tiểu Hà Bao. Rốt cuộc cô bé là nha hoàn của ai?

Giang Thần khẽ lùi ra cửa, cười như có như không xem xét ta: “Tiểu Mạt, muội sáng chọc ghẹo, tối sắc dụ, là muốn khảo nghiệm định lực của ta sao?”

Ta choáng váng, cảm nín nghẹn ngào, vội đóng cửa bằng tốc độ nhanh nhất có thể, ta không khảo nghiệm người, ta trốn người còn không được đây?

7. Chương 7: Bảy Tiên Nữ

Tặng “cả đời” không xong, ta thương tâm rất lâu, vừa an ủi bản thân, vừa chờ cơ hội mai mối cho Vân Châu. Thành ý của ta cảm động trời cao, chẳng mấy chốc cơ hội đã tới.

Minh chủ võ lâm hiện tại là Viễn Chiêu đại sư của Từ Ân Đường, và giờ sắp đến sinh nhật của lão nhân gia. Nói đến Viễn Chiêu đại sư thật là một truyền kỳ! Năm ông hai mươi sáu tuổi trở thành Vô Trạng nguyên, mang binh chinh phạt Nữ Chân, thế như chẻ tre, người Nữ Chân nhắc đến ông vừa kính vừa sợ, lén gọi là Uy Hổ Tướng quân. Có điều, một tướng công thành vạn cốt khô, ông lập nhiều chiến công hiển hách nhưng lại cảm nhận sâu sắc nghiệp chướng nặng nề, sau khi trở về cự tuyệt phong thưởng của triều đình, trở lại quê cũ Thái An lập ra Từ Ân Đường thu dưỡng cô nhi truyền thụ võ nghệ, tu hành tại gia. Ông là cậu ruột của sư phụ, sư huynh đệ chúng ta rất kính nể ngưỡng mộ ông, thân thiết gọi ông là ông cậu.

Sinh nhật hàng năm của ông, chúng ta đều đi chúc thọ, tất cả các đại môn phái võ lâm cũng đến. Cơ hội là ở chỗ này, trong chốn võ lâm, có hai đại môn phái nhiều mỹ nữ, một là Nga Mi phái, một là Viễn Sơn phái. Viễn Sơn phái là ngôi sao mới xuất hiện, tên phái dựa theo câu thơ “mi như viễn sơn”, đúng là danh bất hư truyền.

Ta cảm thấy, sinh nhật của Viễn Chiêu đại sư chính là cơ hội cho ta, để ta có thể tận tâm tận lực lấy công chuộc tội với Vân Châu sư huynh.

Sư phụ dẫn theo ta và sáu vị sư huynh đến Thái An, hôm đó là một ngày trước sinh nhật Viễn Chiêu đại sư. Triều đình ban Sơn Âm biệt viện của Thái An Hầu tiền triều cho Viễn Chiêu đại sư. Biệt viện là những tòa ngang dãy dọc vô cùng nguy nga tinh xảo. Viễn Chiêu đại sư chọn chỗ nhỏ nhất là Vũ Hiên Viện để ở, còn lại hoặc để các đồ đệ ở, hoặc là làm chỗ cho khách nghỉ lại.

Khi chúng ta đến Sơn Âm biệt viện, trong Vũ Hiên Viện đã tinh anh tụ họp, chưởng môn các phái dẫn theo các đệ tử đặc ý nhất tới. Nghe nói, tiểu vương gia và tiểu quận chúa của phủ Hoài An cũng mang lễ vật đến chúc mừng.

Sư phụ vừa nghe có người của triều đình, lập tức triệu tập tất cả sư huynh đệ chúng ta.

Sư phụ ngồi nghiêm chỉnh, nghiêm túc nói: “Tiêu Dao môn chúng ta trước giờ không tham gia vào phân tranh giữa triều đình và dân chúng. Mọi người phải cẩn thận, phải nhớ giữ một khoảng cách với triều đình.”

Bốn vị sư huynh đều tỏ thái độ không giao thiệp với triều đình, chỉ có Giang Thần và Vân Châu không lên tiếng.

Sư phụ ngăn người, nghĩ ra chuyện cha Vân Châu là lương đồng trong triều, làm sao có thể bắt cha con người ta xa cách, vì thế coi như loại Vân Châu, nhìn về phía Giang Thần: “Con có ý kiến gì không?”

“Sư phụ lo nghĩ quá rồi. Không phải chỉ là sinh nhật ông cậu, người khác tới chúc mừng sao, sao sư phụ sợ bóng sợ gió vậy?”

“Cẩn tắc vô áy náy.”

Giang thần cười cười, không nói gì nữa.

Ta nảy ra một ý kiến: “Sư phụ, nếu một vị sư huynh của Tiêu Dao môn ta có thể chiếm được trái tim của tiểu quận chúa, vậy chẳng phải là nổi tiếng võ lâm, tạo thành một giai thoại phong lưu!”

Sáu vị sư huynh đồng loạt trừng mắt với ta, như thể sợ nhiệm vụ đấy rơi xuống đầu.

Sư phụ cũng trừng mắt với ta: “Con lại nghĩ vớ vẩn gì. Ta muốn tránh còn không được, con lại còn nói nhào tới tiếp xúc thân mật.”

Ta phần nộ im lặng. Suy nghĩ phải mai mối cho người khác chiếm trọn tâm trí ta, hận không thể mai mối hết cho những đệ tử độc thân trong Tiêu Dao môn. Nói đi cũng phải nói lại, tình hình như thế phải trách chưởng môn bốn đời trước. Vị chưởng môn đó sống độc thân suốt đời, ngày trăm tuổi, nhân sĩ giang hồ đến chúc thọ. Khi hỏi vị chưởng môn đầy bí quyết trường thọ, ông đáp: “Bởi vì không lấy vợ, ta mới sống lâu thế này, mới có võ công cao cường thế này.”

Hậu quả của những lời đó là, từ đó về sau, số đệ tử Tiêu Dao môn không lập gia đình càng ngày càng nhiều, đến thế hệ sư phụ, tổng cộng mười tám sư huynh đệ, chỉ có bảy người xuống núi thành hôn, những người còn lại đều ở lại Tiêu Dao Môn làm cổ thụ ngàn năm, đánh chết không nở hoa. Đến hôm nay, chi phí của Tiêu Dao môn càng lúc càng tốn kém.

Nhờ phúc sư phụ, chúng ta được sắp xếp ở Trúc Trí Viện phía Nam. Viễn Sơn phái mà ta vẫn luôn nghĩ đến trùng hợp làm sao lại được sắp xếp ở Liên Hoa Viện bên cạnh. Đây bạn xem, Trúc Trí đối với Liên Hoa, thật là châu liên bích hợp, ý trời ý trời!

Ta len lén hỏi sư phụ: “Có phải người cố ý xin lão nhân gia sắp xếp như vậy không?”

Sư phụ nói: “Tức là sao?”

Ta thì thầm: “Tiêu Dao môn chúng ta nhiều đệ tử nam chưa vợ, Viễn Sơn phái nhiều mỹ nữ, con đang suy nghĩ tìm một tiên nữ mai mối cho Vân Châu sư huynh, sắp xếp thế này thật là thiên thời địa lợi, trăng tròn hoa đẹp.”

Sư phụ nhú mồm dí dí ngón tay vào trán ta: “Tiểu Mạt, trong đầu con chứa gì vậy? Là bã đậu sao?”

“Sư phụ, người cứ chờ xem, con không chỉ mai mối cho Vân Châu sư huynh, con sẽ nhân tiện quan tâm đến các sư huynh khác. Đúng rồi, sư phụ người có cần không?”

Sư phụ vội vàng khoát tay nói: “Tiểu Mạt, ta thay mặt các vị sư huynh nhận tấm lòng của con, có điều chúng ta chỉ ở đây ba ngày, tốt nhất là con ngồi yên đừng gây rắc rối, ngoan ngoãn chút được không? ” Sư phụ bị hùng tâm tráng chí của ta dọa đến biến sắc, mặt người vốn đã trắng trẻo càng thêm trắng bệch, trắng mà lại ửng chút hồng nhạt. Da mặt người mỏng như vậy, bảo sao thành một cây vạn tuế tuần tú, haizzz.

Ta cười hì hì nói: “Sư phụ, con đi tìm các nữ hiệp của Viễn Sơn phái tâm sự có được không?”

Sư phụ vội nói: “Ta tâm sự với con không được sao?”

“Không được .”

“Tiểu Mạt, tiểu Mạt! ” Sư phụ vừa đuổi theo vừa gọi ta, ta vờ như không nghe thấy, chạy đến cửa Liên Hoa Viện bên cạnh, gõ cửa, chỉ chốc lát sau, có tiếng mở cửa kẻo kệt.

Chẳng lẽ ta lạc vào kim uyển Dao Trì của Tây Vương Mẫu? Cô nương trước mặt chẳng lẽ là tiên nữ? Ta nhìn đến quên cả nói chuyện, hai mắt tròn xoe.

“Cô nương tìm ai? ” Haizzz, giọng tiên nữ thật êm tai, du dương như tiếng đàn.

“Ta... ta ở viện bên cạnh, ta là đệ tử Tiêu Dao môn Vân Mạt. Viễn Chiếu đại sư là ông cậu của ta.”

Vừa nghe Viễn Chiếu đại sư và Tiêu Dao môn, “tiên nữ ” lập tức nở nụ cười khiến ta ngơ ngẩn. Sao lại có người cười đẹp thế chứ?

“Ồ, thì ra là Vân cô nương.”

Ta cảm thấy lúc trước mình chọn họ Vân thật là sáng suốt, Vân cô nương, nghe mới êm tai làm sao.

Ta vội vàng cười nói: “Đi cùng ta chỉ có các sư huynh, ta cảm thấy rất buồn chán, muốn qua đây tán gẫu một chút, có được không?”

Ta quyết định rồi, dù cô ấy có từ chối, ta cũng muốn qua “tán gẫu”, nói cách khác là xây dựng quan hệ.

“Tất nhiên là được, hoan nghênh Vân cô nương qua đây, mời vào bên trong.”

Ta cao hứng đi theo “tiên nữ ” vào Liên Hoa Viện.

“Tỷ tỷ, tỷ tên gì, là Đồng Song Thành hay Hứa Phi Quỳnh?” (tên hai tiên nữ xinh đẹp hầu hạ Vương Mẫu)

Tiên nữ tỷ tỷ cười phì một tiếng: “Vân cô nương, đừng trêu ta, ta không phải tiên nữ, ta tên Thủy Mộ Vân.”

Vừa nghe cái tên nho nhã đấy, ta lập tức hối hận, lúc trước đổi họ sao không đổi cả tên, Thủy Mộ Vân so với Vân Mạt, thật là một trời một vực.

“Mộ Vân tỷ tỷ, Viễn Sơn phái các tỷ có mấy người tới?”

“Cộng cả chương môn là bảy, còn muội?”

Ta hưng phấn vỗ tay: “Thật tốt quá, bọn muội có tám người.”

Cô ấy sững sốt một chút, chắc là bị thái độ hân hoan của ta làm hồ đồ. Cô ấy sao biết được ý nghĩ trong đầu ta. Không tính ta, Tiêu Dao môn có bảy người đàn ông đến. Bạn xem, đúng là thiên thời địa lợi nhân hòa, ngay cả số người cũng vừa đúng, ý trời ý trời.

Ta hưng phấn cảm nhận trọng trách nặng nề, thời gian cấp bách, ta phải tính cho Vân Châu trước.

Vừa nghĩ tới Vân Châu, ta kích động không thôi, vị tiên nữ trước mắt tên Mộ Vân, thử hỏi đây không phải ý trời thì là gì (chữ Mộ trong chữ “ái mộ”, nghĩa là yêu)? Ta vừa cao hứng vừa mất mát, cảm giác chuyến này không uổng công, khả năng thành công rất lớn.

Vào phòng khách, mắt ta tròn xoe, trong sảnh là sáu mỹ nhân như thơ như họa đang ngồi. Vị mỹ nhân ngồi chính giữa, che mặt bằng một khăn lụa màu trắng, dù không thấy toàn bộ dung mạo, nhưng đôi mắt long lanh ướt át như hồ nước mùa thu. Cô ấy ngồi ngay ngắn ở đó, không nói không cười, nhưng tao nhã vô hạn, khăn lụa che mặt khiến vẻ đẹp càng thêm mông lung thần bí.

Thủy Mộ Vân vào sảnh thì đúng là bảy tiên nữ. Ta nhìn mà không chớp được mắt, lòng thầm ghép đôi các vị mỹ nhân với các sư huynh. Nói đi cũng phải nói lại, trong số các sư huynh, nổi bật nhất là Vân Châu và Giang Thần. Vân Châu thì dễ chọn thôi, ta thấy Thủy Mộ Vân rất thích hợp, hai người có tướng phu thê, như một đôi thần tiên. Nhưng Giang Thần thì tương đối khó quyết định, ta nhìn mấy vị trước mắt, khí chất không thích hợp lắm. Ta vẫn cảm thấy với tính tình của Giang Thần, phải tìm một cô nương Dạ Xoa mới hợp với hắn.

Thủy Mộ Vân nói với người che mặt: “Chưởng môn, đây là Vân Mạt cô nương của Tiêu Dao môn ở viện bên cạnh.”

Ồ, thì ra cô ấy là chưởng môn của Viễn Sơn phái Ngự Mộ Khê! Trẻ tuổi xinh đẹp, thật khiến người khác kính nể.

Ta vội vàng tiến tới thi lễ.

Ngự Mộ Khê khẽ mỉm cười, nhấc ngón tay ngọc: “Vân cô nương không cần khách sáo, mời ngồi. ” Che mặt rồi vẫn có thể cười động lòng đến vậy, ta thật sự bội phục.

Ta cũng không khách sáo, nhanh chóng ngồi xuống, chẳng mấy chốc đã làm quen hết. Ngoài chưởng môn Ngự Mộ Khê, sáu vị cô nương còn lại đều bị ta trêu đùa cười khúc khích, cười đến mức ta hoa cả mắt, lòng ta nghĩ đến Giang Thần, chuyện bỏ mắt thế này, chắc hắn sắp đến rồi.

Thật là nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến! Có tiếng gõ cửa vang lên, Thủy Mộ Vân đi mở cửa, một lát sau dẫn một công tử áo trắng phong lưu phóng khoáng đi vào, chính là Giang sư huynh.

Hắn vừa vào cửa, sáu vị cô nương trong phòng đỏ mặt hết năm người, chỉ có Ngự Mộ Khê che mặt nên ta không rõ.

Giang thần chấp tay với Ngự Mộ Khê: “Ngự chưởng môn.”

“Ồ, ra là Giang công tử, lệnh đường vẫn khỏe chứ?”

“Đa tạ Ngự chưởng môn quan tâm, mẫu thân ta vẫn khỏe.”

Ta nghe mà sững sờ, thì ra là bọn họ quen biết?

Giang thần quay sang ta cười cười: “Tiểu Mạt, sư phụ bảo ta gọi muội về ăn cơm.”

“Muội không đói bụng.”

Hắn trừng mắt với ta: “Không đói bụng cũng phải về ăn.”

Ta đành cáo biệt bảy tiên nữ, theo Giang Thần về Trúc Trí Viện.

“Giang Thần, huynh quen bọn họ sao?”

“Ta chỉ quen Ngự chưởng môn.”

Ta hưng phấn nói: “Thật tốt quá, người quen dễ làm việc.”

“Làm việc gì?”

“Vị cô nương ra mở cửa cho huynh, muội cảm thấy rất hợp với Vân Châu sư huynh, huynh thấy thế nào?”

Giang Thần ngừng bước, nhìn ta một lượt từ trên xuống dưới, cười như không cười, có vẻ mỉa mai: “Muội định làm bà mối?”

Ta nghiêm mặt nói: “Làm Hồng Nương mới đúng.” Bà mối nghe có vẻ thô tục, ta cảm thấy hai chữ Hồng Nương tương đối phong nhã.

Hắn cười hừ một tiếng, tạt cho ta một chậu nước lạnh: “Tiểu Mạt, làm người phải biết thân biết phận, đừng làm chuyện quá khả năng.”

“Huynh nói thế là ý gì?”

“Ý của ta là, muội có thể tìm được một tấm chồng thích hợp đã là công đức viên mãn rồi, đừng lo chuyện người khác, muội có biết thế nào gọi là càng giúp càng phiền không?”

Ta không phục: “Giang Thần, huynh ghen tỵ với Vân Châu đúng không? Huynh yên tâm, muội thấy người thích hợp sẽ không quên huynh.” Con người ta rộng lượng, dù hắn hay gây sự với ta, nhưng đêm nào ta cũng gối lên cái gối nhồi bằng hạt anh đào mà ngủ, nghĩ tới chuyện hắn tích góp bốn năm để làm gối tặng ta, ta liền mềm lòng tha thứ cho hắn.

Hắn “Ồ” một tiếng, neho mắt lại cười như không cười nhìn ta: “Muội thấy cô gái kiểu gì thì hợp với ta?”

Cô gái kiểu gì thì hợp với hắn sao, vấn đề này ta suy nghĩ xong từ lâu rồi, vì thế ta trả lời không cần nghĩ ngợi: “Muội cảm thấy Dạ Xoa cô nương là hợp với huynh nhất.”

Hắn đổi cười thành tức tối.

Ta thấy hắn không vui, vội nói: “Huynh yên tâm, muội sẽ tìm một Dạ Xoa xinh xắn ưa nhìn.”

Hắn hừ hừ cười lạnh hai tiếng, ánh mắt sắc lạnh nhìn ta chằm chằm.

Ta rút cổ, trơ mắt nhìn hắn tức tối phẩy tay áo bỏ đi, lòng âm thầm hối hận, bệnh thật thà lại tái phát rồi.

Ăn chiều xong, hoàng hôn mờ ảo, ta ra khỏi Trúc Trí Viện, nhìn Liên Hoa Viện bên Đông, bắt đầu trầm tư suy nghĩ lấy lý do gì để hẹn Thủy Mộ Vân ra ngoài, rồi hẹn Vân Châu đi gặp.

Con người Vân Châu tương đối nghiêm túc, bình thời ít nói ít cười, nếu ta nói thẳng với hắn, muội tìm hộ huynh một cô nương, huynh đi gặp một lần, hắn nhất định lạnh lùng phẩy tay áo bỏ đi. Vì thế, ta phải khéo léo hơn, khiến họ “ngẫu nhiên gặp gỡ” mới được.

Đang suy nghĩ, viện bên Tây vang tiếng nói cười, sáng khoái đầy phóng khoáng. Bên phía Tây là Đào Hoa Ổ, là chỗ nghỉ của mấy vị đại hiệp Vô Nhai phái, lúc ăn cơm ta đã gặp bọn họ, toàn các vị áo đen đạo mạo, thần sắc nghiêm nghị. Không biết chuyện gì mà cười dữ dội vậy, ta lập tức nghĩ tới mấy con quạ đen đậu trên cành hoa đào.

Làm gì mà cười vui vẻ vậy? Ta len lén đi đến trước cửa, mơ hồ nghe thấy bọn họ nói lớn “Không chơi ăn tiền, ai thua lột đồ, ha ha.”

Trời ơi, đại hiệp đạo mạo nghiêm túc mà như vậy sao? Ta vội vàng đi sang phái Liên Hoa Viện, đột nhiên một hình ảnh hiện lên. Nếu các tiên nữ Viễn Sơn phái chơi đồ xúc sắc, ai thua cởi một món y phục, liệu sẽ ướt át quấy rầy đến mức nào...

Ta không khỏi suy nghĩ vẩn vơ, cảm xúc mênh mông.

“Tiểu Mạt, muội vụng trộm len lút ở đây làm gì?”

Giang Thần không biết ở đâu đi ra, đột nhiên lên tiếng khiến ta giật mình.

Ta trừng mắt với hắn, thì thầm: “Không có gì. Muội chỉ đang nghĩ, nếu các tiên nữ bên cạnh chúng ta chơi đồ xúc sắc, ai thua cởi một món y phục, hẳn là rất bổ mắt.” Dứt lời, ta không kiềm chế được nuốt nước miếng.

Giang thần biến sắc, kinh ngạc nhìn ta, một hồi lâu mới nói: “Tiểu Mạt, rốt cuộc muội có phải con gái không?”

Ta trừng mắt với hắn: “Tất nhiên rồi.”

“Con gái vậy sao lại nghĩ được chuyện đấy?”

“Ai nói con gái không thể nghĩ chuyện đấy, muội thấy Tiểu Hà Bao ưa nhìn hơn Thất sư thúc nhiều.” Ta từng nhìn lướt Thất sư thúc một lần, đen toàn thân.

Giang Thần co giật khóe miệng, sắc mặt càng thêm tối tăm.

“Tiểu Mạt, không phải muội... muội thích đàn ông sao? Lần trước, không phải muội chọn lấy Vân Châu sao?”

Ta buồn bực thở dài: “Tất cả mọi người đều nói hoa nhài cấm bãi phân trâu, muội bỏ ý định.”

Giang Thần tỏ vẻ áy náy: “Là ta nói thế.”

“Huynh!”

Hắn vội nói: “Ta vốn nói muội là ‘đóa hoa nhài’, các sư huynh đệ bàn luận một hồi, không biết tại sao muội lại thành ‘bãi phân trâu’.”

Thì ra là vậy! Nhưng sau khi suy nghĩ một chút, ta thật sự cảm tạ suy nghĩ của các sư huynh, một câu thức tỉnh người trong mộng. Ta làm sao có thể nằm mơ giữa ban ngày thế chứ? Haizzz.

Trong mắt ta, Vân Châu hoàn mỹ như tiên, không thể tìm ra chút khuyết điểm nào, chỉ một vấn đề duy nhất là quá tuần tú, tương lai nhất định không thiếu người theo đuổi, có điều, với tính tình lạnh lùng đấy, hoa thấy hoa tàn. Đặc biệt là hoa đào, vốn cần gió xuân mới nở, Vân sư huynh nhà ta thì chẳng khác gì gió mùa đông bắc, vì thế khuyết điểm này cũng khó mà tính là khuyết điểm.

Nghĩ đến đây, ta có chút phiền muộn, u buồn thở dài nói: “Haizzz, lần sau, muội sẽ tìm một người xấu xí, chắc sẽ được làm ‘đóa hoa nhài’.”

Giang thần chau mày, hỏi: “Muội không thích đàn ông tuần tú sao?”

Ta thở dài sâu kín: “Không thích, tuần tú sẽ gặp nhiều rắc rối. Muội ghét nhất là tranh giành với người khác.”

Giang Thần nhìn ta một chút, xoay người rời đi. Ta ngây ngốc, mỗi lần nói đến cao trào, hắn đều quay lưng bỏ đi, mười lần thì cả mười bị ta chọc tức, ta cẩn thận xem xét bóng lưng của hắn, quả nhiên lại đầy vẻ tức tối.

8. Chương 8: Bướng Bình

Sáng hôm sau, Vũ Hiên Viện náo nhiệt phi phàm. Hào kiệt các nơi chuyện trò vui vẻ hòa đồng, căn bản không giống lời đồn giang hồ hiểm ác. Từ khi Viễn Chiêu đại sư đức cao vọng trọng được mọi người bầu làm minh chủ võ lâm, đại hội võ lâm đã nhiều năm không cử hành. Chuyện trong giang hồ, lão nhân gia xử lý công bằng không thiên vị, có tình có lý, ai nấy đều kính trọng ngưỡng mộ. Vì thế sinh nhật của lão nhân gia náo nhiệt long trọng không thua gì đại hội võ lâm.

Sảnh lớn, mọi người lần lượt tặng lễ tỏ tâm ý, Viễn Chiêu đại sư cười ha hả chấp tay nói: “Mọi người thật khách sáo. Lão hủ vốn muốn mượn sinh nhật mời mọi người tụ họp đông vui một lần, mọi người còn mang lễ vật đến thế này thật khiến lão hủ ngại ngùng.”

Một vị của Vô Nhai phái lập tức lên tiếng: “Viễn Chiêu đại sư không thể nói vậy, dù lão nhân gia người có không phải minh chủ, vẫn bởi chúng ta cùng phải hiếu kính tỏ tâm ý. Mọi người nói đúng không?” Lập tức có tiếng người lao xao tán thành.

Tiểu vương gia phủ Hoài An cười nói: “Mấy năm nay, giang hồ gió êm sóng lặng, Viễn Chiêu đại sư đã tồn không ít tâm lực.”

“Đúng thế đúng thế.” Mọi người lại tán thành lao xao.

Ta nhìn xung quanh tiểu vương gia, tại sao không thấy tiểu quận chúa? Kỳ lạ, chẳng lẽ đi rồi? Ta vốn đang háo hức được chiêm ngưỡng phong thái cốt cách của tiểu thư khuê các quý tộc hậu duệ hoàng gia trong truyền thuyết mà, thật là tiếc nuối.

Chỉ chốc lát sau, tiệc rượu được dọn ra, mọi người ngồi xuống theo thứ tự. Tiểu vương gia ngồi bên cạnh Viễn Chiêu đại sư, hần mặc trường bào gấm màu vàng nhạt, giữa một đám hào kiệt mặc toàn màu đen, xanh đậm, màu tro, hần như một đóa hoa cúc giữa bụi gai xù xì, hoàn toàn xa lạ, hoàn toàn mềm mại.

Bởi vì Viễn Chiêu đại sư là cư sĩ tu hành tại gia, khách mời lại có phái Thiếu Lâm và Võ Đang, vì thế các món ăn bày lên đều là món chay. Nhưng tụ hội thế này, người trong giang hồ lấy rượu làm vui, vì vậy Viễn Chiêu đại sư lại linh động một lần, làm tiệc có rượu. Vừa mở bình mùi rượu đã say sưa, chúng hào kiệt thoải mái chère chén.

Ta trời sinh yếu ớt, đặc biệt nhạy cảm với mùi rượu, vừa ngửi liền đau đầu, vì vậy lặng lẽ xin phép sư phụ, sau đó lui trước.

Trong vườn cảnh xuân quyến rũ, hoa nở rực rỡ, bướm ong vờn quanh. Ta đi dọc theo hành lang chậm rãi đi về Trúc Trí Viện.

Khi đi ngang qua hoa viên của Bồng Lai Các, đột nhiên nghe thấy một giọng nói lãnh lớt.

Ta đưa mắt nhìn qua, thấy trong Bồng Lai Các có một cô nương trẻ tuổi đang ngồi, khí chất cao quý, xiêm y lộng lẫy, có điều đang bức tức nên vẻ mặt hơi dữ dằn. Sau lưng cô ấy có hai nha hoàn đang đứng, trước mặt là một nha hoàn đang quỳ. Khí thế đó, lẽ nào cô ấy là tiểu quận chúa? Viễn Chiêu đại sư cố ý sắp xếp cô ấy dùng cơm riêng ở đây, không cần chung đụng với quần hùng, lão nhân gia đúng là suy nghĩ chu đáo.

Nha hoàn đang quỳ vừa khóc nức nở vừa nói: “Quận chúa bớt giận, nô tỳ đã đi xem, trong nhà bếp thật sự không có món mặn nào.”

“Nha đầu chết tiệt kia, người không biết xuống núi mua sao? Thứ đồ ăn cho thổ này ta ăn thế nào được?”

Choang một tiếng, tất cả bát đĩa trên bàn bị hất hết xuống đất, thức ăn nước canh hắt hết lên người nha hoàn kia.

Ta cau mày than thở, tính tình tiểu quận chúa có thể miêu tả thế này: ớt chỉ thiên chấm ớt chưng trộn tinh dầu mù tạt.

“Quận chúa bớt giận, nô tỳ đi ngay.”

“Trong vòng một khắc mà không về ta lấy mạng người!”

Nha hoàn kia liều mạng dập đầu: “Quận chúa tha mạng. Xin quận chúa cho thêm chút thời gian, nô tỳ sợ không thể quay về trong một khắc được.”

Tiểu quận chúa nhắc chân đá, giận dữ quát lên: “Nha đầu chết tiệt! Còn không đi mau!”

Ta không thể trở mắt đứng nhìn nữa, quận chúa này ghê gớm quá. Xuống núi rồi còn đi mua đồ ăn, có là chim cũng phải bay mất một khắc.

Ta rảo bước về phía dãy lên tiếng: “Quận chúa, với khoảng cách từ đây xuống chân núi, có là khinh công thượng thừa cũng mất nửa canh giờ cả đi lẫn về. Cô bé này chỉ là một nha hoàn, cô có trối cô bé lại, thả lẫn xuống chân núi cũng mất nửa canh giờ.”

Nếu cô ấy không phải quận chúa, ta sẽ giáo huấn một phen. Nhưng nghĩ đến thân phận của cô ấy, ta sẽ nhẫn nại chút để không gây phiền phức cho sư phụ, ta cố gắng nhẫn nhịn, nói giọng vui tươi, tỏ vẻ hiền lành khiêm tốn, nhưng chỉ là mặt nóng áp mông lạnh thôi.

Cô ta lạnh lùng lườm ta, hừ rồi nói: “Người là ai? Mà nhúng mũi vào việc của người khác!”

Ta nhẩn nhẩn, cười hai tiếng thi lễ: “Ta là đệ tử Tiêu Dao môn.”

Cô ta cười lạnh liếc ta: “Tiêu Dao môn lại có đệ tử như ngươi sao? Bộ dạng của ngươi cách hai chữ Tiêu Dao quá xa.”

Ta gật đầu cười theo: “Quận chúa nói rất đúng, tiểu nhân không tiêu dao chút nào, cùng lắm chỉ là lang thang, ha ha.” Ta vốn rất hài hước mà.

Dường như việc ta hạ mình khiến cô ấy hài lòng, không lớn tiếng với ta nữa, quay lại đá nha hoàn kia một cái, lạnh lùng nói: “Còn không đi mau.”

Tiểu nha hoàn nửa mặt trắng bệch, nửa mặt bị đá nên đỏ lừ, cúi đầu run rẩy. Ta nhìn mà lòng khó chịu, mỗi lần nhìn thấy tiểu cô nương thân thể cơ khổ bị ức hiếp, ta không khỏi liên tưởng đến hoàn cảnh bản thân, không nhìn được mà ra tay. Tiểu Hà Bao cũng được ta cứu như vậy. Nhưng thân phận của “ác bá” ức hiếp tiểu nha hoàn này không tầm thường, ta phải nhẫn nại, dùng trí tuệ.

Ta cười nịnh bợ: “Quận chúa, hay để ta kiếm cho cô một con gà rừng, gà rừng nướng đặc biệt thơm ngon.”

Cô ta nướng mày, có vẻ động lòng.

Ta lại nói tiếp: “Quận chúa, quanh đây toàn người miền núi, có xuống chân núi cũng chẳng kiếm được món gì tử tế, còn tốn thời gian. Sư huynh của ta rất thạo nướng gà rừng, cô chờ một lát, ta đi gọi hẩn đến.”

Mặt cô ta có vẻ hòa hoãn hơn: “Vậy ngươi đi nhanh đi.”

Ta lập tức quay về chỗ tiệc, len lén kéo Giang Thần đi. Hẩn đã uống tương đối, càng thêm phong lưu phóng khoáng, thật là sắc như mỹ ngọc, mắt như sóng xuân, càng thu hút, càng ưa nhìn.

Ta vội nói: “Mau đi săn một con gà rừng, rồi muội sẽ đa tạ huynh!”

Hẩn cười một tiếng: “Để làm gì? Muội muốn ăn sao?”

Ta không còn thời gian kể tỉ mỉ, vội nói: “Vâng, nhanh đi, chuẩn bị xong mang đến hoa viên sau Bồng Lai Các tìm muội.”

Ta quay đầu trở lại Bồng Lai Các, lo lắng không biết tiểu quận chúa có trút giận lên nha hoàn kia không.

Đến Bồng Lai các, nha hoàn kia vẫn đang quỳ trên đất, quét dọn mảnh vỡ và thức ăn. Cô ấy dùng tay trần nhặt mảnh vỡ, tiểu tụy như lá cây, không biết tại sao ta nhìn mà xót xa, hốc mắt ướt nhòe. Nếu không phải ta may mắn được sư phụ nuôi dạy, chỉ sợ cũng sẽ lưu lạc đến tình cảnh này?

Hai nha hoàn khác đang quạt cho tiểu quận chúa, cô ta nôn nóng hỏi: “Lúc nào mới có?”

Ta vội nói: “Nhanh thôi nhanh thôi.”

Ta rất tin tưởng vào sự nhanh nhẹn của Giang Thần, ta từng nói, thi thoảng mới cảm nhận được ưu điểm của hẩn một lần, trên cơ bản là những lúc hẩn làm thịt thú rừng cho ta ăn. Nhưng hẩn cũng lười, vì thế mấy tháng mới làm cho ta một lần. Vì thế ta nói nửa năm mới cảm động một lần trên cơ bản là chính xác, không hề sai.

Chỉ chốc lát sau đã thấy Giang Thần đi tới, tay cầm một túi tiền, sao nhanh vậy nhỉ? Ta cũng thấy cái túi tiền kia không giống cất giấu gà rừng?

Giang Thần thấy trong Bồng Lai Các có người khác, dường như mất hứng.

Ta vội vàng tiến tới cười hì hì: “Nhanh thỉnh an quận chúa. Quận chúa không quen ăn chay, muốn ăn món mặn, muội đã tiến cử huynh với quận chúa.”

Hẩn run lên, ánh mắt lạnh ngắt, liếc ta một lượt, tiến lên hai bước miễn cưỡng chấp tay: “Thỉnh an quận chúa.”

Tiểu quận chúa vừa thấy hẩn thái độ liên diu đi, mày cũng bớt nhíu. Haizzz, sắc đẹp của Giang sư huynh quả là đánh đâu thắng đó. Ta chợt nghĩ, nếu bên cạnh tiểu quận chúa có thêm mấy mỹ nam tử như Giang sư huynh và Vân sư huynh thì chắc cô ta sẽ dễ tính hơn nhiều.

Tiểu quận chúa đánh giá hẳn, hỏi: “Người là đầu bếp?”

Haizzz, cả giọng nói cũng khác hẳn lúc mắng mỏ nha hoàn, dịu dàng nhẹ nhàng còn mềm mỏng.

Đầu bếp! Giang Thần vốn đã không vui mặt lại tối tăm thêm. Ta không nhịn được cười ra tiếng, vội nói: “Hắn là sư huynh của ta, gà rừng hẳn nướng thật sự là mỹ vị nhân gian. Giang Thần huynh nhanh một chút, quận chúa đói bụng.”

Giang Thần lạnh lùng nghiêm mặt liếc mắt nhìn ta, lại nhìn tiểu nha hoàn đang dọn mảnh vỡ và thức ăn, nói với tiểu quận chúa: “Nếu quận chúa tới để chúc thọ Viễn Chiêu đại sư, thì nên biết Viễn Chiêu đại sư là cư sĩ, vốn ăn chay. Quận chúa không quen được đồ ăn thức uống ở đây thì nên quay về ngay lập tức, thật sự không nên sát sinh ăn mặn trong nhà Viễn Chiêu đại sư, làm thế thật chẳng có chút thành ý chúc thọ nào.”

Tiểu quận chúa biến sắc, ta cũng biến sắc, hận không thể vo viên những lời Giang Thần vừa nói ấn trở lại mồm hẳn.

Quả nhiên, tiểu quận chúa nổi giận! Cô ấy giơ ngón tay ngọc, bực tức mà nói: “Người... người thật to gan.”

Dáng vẻ dịu dàng xinh đẹp tuyệt trần của cô ta chỉ được chốc lát liền lộ nguyên hình, xem ra giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, sắc đẹp trước mặt cũng không tác động được.

Giang Thần chấp tay: “Tại hạ không dám, cáo từ.” Dứt lời, hẳn phẩy tay áo, xoay người bỏ đi, ba phần phóng khoáng bảy phần bướng bỉnh.

Hắn cũng giận rồi. Ta vốn không thích thị phi, một mực giữ hoà khí ước gì thiên hạ thái bình. Nhưng, cả hai vị trước mắt đều không ai kém ai, kỳ phùng địch thủ khiến tình huống tụt dốc, ta chợt vã mồ hôi lạnh.

Giang Thần vừa nhắc chân định bỏ đi. Ta vội vàng đuổi kịp, kéo tay hẳn thấp giọng nói: “Giang Thần, cô ta là quận chúa, đừng bướng bỉnh, nhanh làm theo ý cô ta.”

Hắn nhìn ta, nói rõ ràng: “Quận chúa thì sao, may mắn sinh nơi phú quý, cũng chỉ hai con mắt như bao người, nhưng tính tình thì thật sự hơn nhiều!”

Ta thì thầm chỉ sợ quận chúa nghe thấy, hẳn lại nói rõ ràng như chỉ sợ quận chúa không nghe thấy!

Ta sợ hãi quay đầu nhìn tiểu quận chúa, mặt cô ta tái xanh. Nha hoàn đứng sau trắng bệch rất nghiêm trọng, ngơ ngác nhìn Giang Thần, như thể muốn nói người chết chắc rồi.

Ta âm thầm hít vào.

Giang Thần phẩy tay áo bỏ đi.

Tên này phẩy tay áo bỏ đi với ta nhiều thành quen rồi, trước mặt tiểu quận chúa cũng dám phẩy tay áo bỏ đi, đúng là ăn gam hùm mật gấu. Ta hít một hơi lạnh, vừa nghiêng răng vừa bội phục.

Tiểu quận chúa quát lớn một tiếng: “Người quay lại cho ta.”

Tiếng hét đấy khiến tai ta phát đau, Giang Thần như không nghe thấy, tiếp tục xoắn bước đi tới.

Ta vội vàng đuổi theo kéo tay áo hẳn, dưới tình thế cấp bách, ta véo thật mạnh vào tay hẳn.

Hắn nhìn ta: “Muội sờ soạng ta làm gì?”

Ta đỏ mặt, vội đẩy tay hẳn ra. Véo và sờ khác nhau rất nhiều, ý nghĩa cũng khác hoàn toàn, nhưng giờ không phải lúc giải thích cho hẳn sự khác nhau giữa véo và sờ.

Hắn đột nhiên nở nụ cười, dịu dàng nói: “Tiểu Mạt, muội muốn ăn gì, chúng ta ra sau núi câu cá nướng ăn nhé?”

Chẳng phải là cố tình chọc giận quận chúa sao? Ta cắn răng chỉ muốn nướng hẳn lên ăn! Ta âm thầm hối hận, chỉ vì nhất thời mềm lòng, muốn giúp nha hoàn kia, giờ liên lụy cả mình và Giang Thần, có khi một lát nữa liên lụy đến cả sư phụ mất.

Vừa nghĩ đến đây, có hai người đi tới từ hướng đối diện, là sư phụ và Vân Châu, ta và mồ hôi, sư phụ từng dặn cách xa người của triều đình, giờ thì hay rồi, ta tự động đưa thân đến cửa không nói, còn bị cửa kẹp trúng.

Sư phụ nhú mồm, từ xa đã hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Sư phụ, chuyện...này, nói ra thì dài dòng.”

Ta đang định kể lại, tiểu quận chúa đã đi huỳnh hực đến.

“Tử Chiêu, huynh tới đúng lúc lắm, Tiêu Dao môn lại có kẻ thế này sao!”

Ta nhìn Vân Châu thì lễ với tiểu quận chúa, thì ra họ quen nhau từ lâu. Thì ra Vân Châu có tên chữ, là Tử Chiêu.

Vân Châu mỉm cười: “Quận chúa, không biết bọn họ đắc tội cô thế nào?”

Hắn ít khi cười nên nụ cười đẹp khó mà tưởng tượng, như ngàn dặm núi băng, như mây tan trăng tỏ, chiếu sáng nhân gian.

Đáng tiếc, nụ cười đầy không dành cho ta. Ta ngập ngừng nuốt nước miếng, lòng như bị đá đè.

Tiểu quận chúa giơ tay chỉ thẳng vào mặt ta, hừ nói: “Để con nha đầu vô giáo dục này nói!”

Ta ngẩn người, lòng bùng lửa giận, người khác nói ta thế nào cũng được, nhưng ta kị nhất là “vô giáo dục”. Dù ta tốt tính cũng không nhẫn nhịn được nữa, lạnh lùng nói: “Ta không có gì để nói, quận chúa muốn thế nào thì như thế, chúng ta không phản đối.”

Quận chúa dậm chân: “Tử Chiêu, hai tên này ức hiếp ta.”

Ta nghe hai chữ “Tử Chiêu”, nhìn tiểu quận chúa giận mà như không giận, mắng mà như không mắng, ghen tuông bốc lên đỉnh đầu. Hắn có tên chữ mà chưa từng nói với ta. Quận chúa thì rõ ràng là đang làm nũng. Xem ra quan hệ giữa bọn họ không tầm thường, nói không chừng, tiểu quận chúa đến đây chúc thọ Viễn Chiếu đại sư là vì muốn gặp gỡ hắn.

“Quận chúa bớt giận, ta sẽ đưa hai đồ đệ này về chỉ bảo, cáo từ.” Sư phụ rất giỏi bao che khuyết điểm, lôi kéo ta và Giang Thần đi, để Vân Châu lại lo liệu. Cũng tốt, dù sao bọn họ quen biết đã lâu, từ từ hàn huyên đi.

Ta ghen tị đi theo sư phụ, đột nhiên cảm thấy có vấn đề, ta ghen với cô ta sao! Haizzz, dừng lại dừng lại.

Trở lại Trúc Trí Viện, ta kể lại tỉ mỉ một lượt, sư phụ vốn định nói ta, rồi cũng nhịn xuống, quay đầu đi nói Giang Thần: “Giang thiếu gia, con không thể nhường con gái sao, đây còn là quận chúa, làm sao chịu chấp nhận.”

Giang Thần không lên tiếng, không có chút ý tứ hối hận nào, đứng đấy hiên ngang cứng cỏi. Ta càng khẳng định, chỉ có Dạ Xoa mới không chế được hắn!

Sư phụ nhìn hắn bất đắc dĩ thở dài một tiếng, chấp tay ra ngoài.

Ta thở phào nhẹ nhõm, rót một chén nước, uống nước vào bụng kêu rột rột vì đói, ta mới nhớ ra mình chưa ăn gì.

Ta nhìn lại, Giang Thần cũng đang nhìn ta chăm chú, ánh mắt mơ hồ có chút u uẩn. Trước giờ hắn tâm cao khí ngạo, bướng bỉnh hơn người, hôm nay rốt cục gặp tiểu quận chúa kỳ phùng địch thủ, đúng là duyên phận.

Ta cười ha hả: “Giang Thần, không phải huynh vừa nói muốn đưa muội ra sau núi nướng cá sao, chúng ta đi thôi?”

Giang Thần xem xét ta một hồi: “Ta vốn định đưa muội đi, cố ý đến nhà bếp lấy muối. Nhưng giờ ta không muốn đi nữa.”

“Sao lạ vậy, không phải chính huynh vừa nói muốn đi sao?”

“Lúc này muốn chộc tức nha đầu kia mới nói thế, giờ không muốn đi.” Về mặt hấn rất khó hiểu, ta chẳng hiểu nổi tại sao hấn lại giận.

“Tại sao?”

“Mất hứng.” Hấn lạnh lùng buông một câu, xoay người bỏ đi.

Ta trở mắt nhìn bóng lưng hấn mà nghiêng răng nghiêng lợi, có gì đặc biệt hơn người chứ, không phải chỉ cao lớn một chút, mặt mũi tuấn tú một chút sao. Ta sẽ tìm một Dạ Xoa trùng trị huynh, hừ!

9. Chương 9: Chộc Giận

Loại người trở mặt nhanh hơn lật sách như Giang Thần đúng là không thể trông đợi gì, ta không hiểu nổi đã chộc giận hấn thế nào, rõ ràng ta cảm thấy ta mới là người phải giận, tại sao bóng lưng hấn lại tức tối như thế? Như thế ta chộc giận hấn vậy! Bỏ, ta đến nhà bếp tìm đồ ăn.

Đi đến cửa, lại thấy Vân Châu đi đến từ phía đối diện. Giải quyết tiểu quận chúa nhanh vậy sao? Xem ra, có tình cảm đúng là không có gì trở ngại được.

Lòng ta từ từ cứng lại, vội vàng cúi đầu, không muốn để hấn nhìn ra thần sắc mất tự nhiên của ta.

Một hộp thức ăn đưa đến tầm mắt ta, ánh mắt của ta di chuyển từ ngón tay thon dài đến gương mặt tuấn tú, hấn như đóa sen nở trong khe suối nơi núi sâu, bóng trúc quét thêm, bụi trần chẳng chuyển, trắng xuyên đáy biển, nước không dấu vết. Mỗi lần thấy hấn, ta luôn có cảm giác không thể tiếp cận, mặc dù hấn đứng trước mặt ta, ta vẫn cảm thấy hấn như bất thực khói lửa nhân gian, nếu ta bất thực khói lửa nhân gian thì nhất định uể oải ỉu xiu, ví dụ như hiện tại, ta thấy bản thân tầm thường như một miếng đậu đưa lên men.

Ta nhận hộp đồ ăn, mừng rỡ đến cảm động. Các sư huynh Tiêu Dao môn đều biết ta không chịu được mùi rượu, nhưng chỉ có hấn nghĩ đến chuyện ta chưa ăn cơm, cố ý mang cơm cho ta. Có thể thấy ta gọi hấn ca ca mấy năm cũng có hiệu quả, lúc quan trọng còn nhớ tình cảm.

Ta về trong phòng, mở hộp thức ăn, một cái bánh bao, hai đĩa thức ăn.

Hấn rót chén nước, nhẹ nhàng đặt bên cạnh tay ta.

Ta nhìn chén nước, không biết tại sao mắt lại nhòe lệ. Ta cảm thấy thật thỏa mãn, mặc dù là một nha đầu không giáo dục, không rõ lai lịch, không cha không mẹ, nhưng có sư phụ thương ta, có nhiều sư huynh quan tâm như vậy, ta còn muốn gì nữa chứ. So với nha hoàn bên cạnh tiểu quận chúa, ta nên niệm A Di Đà Phật cả ngày. Nghĩ tới đây, tâm trạng ta tốt hơn nhiều.

“Tiểu Mạt, tính Ngọc Dao hơi ghê gớm, muối đừng nóng giận.”

“Ngọc Dao là ai? Tiểu quận chúa sao?”

Hấn gật đầu, lòng ta đau xót, bọn họ gọi tên nhau thân mật làm sao, hấn là thanh mai trúc mã, lớn lên bên nhau?

Vân Châu thấp giọng nói: “Ta quen cô ấy từ nhỏ.”

Quả nhiên! Ta vui đầu gặm bánh bao, nói: “Ca ca, muối thấy hình như cô ta thích huynh.”

Vân Châu lập tức đỏ mặt. Xem ra, bị ta đoán trúng rồi.

Hấn làm bộ rót trà, quay mặt đi. Hình như đây là lần đầu tiên ta thấy hấn đỏ mặt, lòng rung động khác thường.

Ta do dự một chút, thấp giọng nói: “Ca ca, muối thấy... cô ta không hợp với huynh.” Sau khi nói lời này, ta thấp thỏm không thôi, dường như ta nói thế vì ích kỷ cá nhân, thật ra nếu tạm bỏ qua chuyện ta từng

thích Vân Châu thì ta thật sự nghĩ thế. Ta thấy tiểu quận chúa xinh đẹp thì xinh đẹp, cao quý thì cao quý, nhưng có chút tầm thường, tính tình cũng xấu, thật sự không phải lương phối của Vân Châu.

Vân Châu im lặng nhìn ta, chậm rãi hỏi: “Thật sao?”

Ta đứng trên lập trường phi thường khách quan công bằng chính trực thậm trọng gặt đầu, lại hung hăng cắn một miếng bánh bao, nói: “Ca ca, nếu huynh cưới cô ta, nhất định sẽ bị bắt nạt.”

Hắn cúi đầu mím môi nói: “Vậy muội thấy ai mới thích hợp?” Dứt lời, hắn đưa mắt nhìn ta chăm chú, ánh mắt lấp lánh như sao băng vụt lóe qua bầu trời. Ta ngậy ngốc, coi như ta đối đến hôn mê, hoa mắt đi.

Ta giả dục ra khỏi ánh mắt hắn, lại gượng gạo không chế ý nghĩ ích kỷ cá nhân, thậm trọng nói: “Tối nay muội sẽ nói cho huynh. Tối nay, huynh chờ muội bên cầu cạnh Bồng Lai Các.”

Hắn kinh ngạc nhìn ta, không nói đến, cũng không nói không đến. Ánh mắt trong và sâu như nước, trong nháy mắt, tìm ta cứ nổi lên rồi lại chìm xuống, tâm lý đấu tranh.

Bỏ? Không nữa?

Ta kinh ngạc nhìn hắn, không nữa sao.

Dường như thời gian dừng lại ở thời khắc ánh mắt ta và hắn gặp nhau. Đáng tiếc, một khoảnh khắc chẳng phải thiên trường địa cửu, sau khoảnh khắc này, thành xa lạ hay bên nhau mãi mãi? Ta tự biết tất là về trước.

Ta hít một hơi, kiên định nói: “Tối nay huynh bận sao? Rốt cuộc huynh có tới hay không?”

Mắt hắn chợt lóe, thấp giọng nói một chữ “được”, vội vã đứng lên, ra khỏi phòng.

Ta nhìn bóng lưng hắn, miệng đắng ngắt, miếng bánh bao trong miệng mãi không nuốt được.

Tối nay, rốt cuộc ta thực hiện tâm nguyện, tự mình mai mối cho hắn.

Miếng bánh bao trong miệng ta chẳng còn thấy mùi vị gì

Đột nhiên, cửa kẹt một tiếng nhỏ, ta tưởng Vân Châu quay lại, quay đầu nhìn, ngạc nhiên khiến bánh bao chui xuống họng.

Giang Thần chấp tay sau lưng ung dung vào phòng, thấy hộp thức ăn trên bàn ta, khẽ nhú mày: “Ăn rồi sao?”

Ta nuốt nước bọt cho trôi miếng bánh bao, gặt đầu nói: “Vâng, Vân sư huynh mang đồ ăn đến uội.”

Hắn a một tiếng, lấy từ sau lưng một gói giấy dầu, lại mở gói lấy ra một con cá. Hắn quơ quơ con cá, thở dài nói: “Xem ra con cá này chỉ có thể ... đem đi ềo.”

Ta nhìn con cá kia, ngượng ngừng nói: “Hay là... uội đi?”

Hắn nhìn ta, khóe môi khẽ mím, ta biết hắn đang nhịn cười, vì vậy yên tâm, xem ra, hôm nay được ăn cá nướng rồi, nghĩ đến đây, ta lại thấy lưỡi có cảm giác trở lại.

Hắn bọc con cá lại: “Ra sau núi đi, đừng để người khác nhìn thấy, bắt kính với Viễn Chiêu đại sư.”

“Vâng.”

Ta vui sướng thỏa mãn đi theo hắn, đến bên bờ suối sau núi, hắn làm sạch con cá, sau đó bắt đầu nhóm lửa, chẳng mấy chốc đã xong.

Ta tha thiết mong chờ nhìn con cá, cười tí mắt nói: “Không phải vừa rồi huynh nói không nướng cá uội sao, sao giờ lại đổi ý?”

Hắn hừ một tiếng: “Lúc này ta tức giận, giờ hết giận.”

Ta gặt đầu: “Tính tình tiểu quận chúa đúng là không tốt, nhưng dù gì huynh cũng là đàn ông, nên nhường cô ta một chút.”

Hắn nhìn ta một chút, nhú mày nói: “Ta không tức giận cô ta.”

“Vậy huynh tức giận ai?”

“Muội!”

“Muội? Tại sao?”

Hắn muốn nói lại thôi, neho mắt nhìn ta, như một con mèo đói nhìn cá. Lòng ta chợt sợ hãi, thật sự không hiểu tại sao hắn lại tức giận ta.

Hắn neho mắt cười cười: “Khi muội thấy tiểu quận chúa và Vân Châu nói chuyện, hình như rất mất hứng.”

Lòng ta cả kinh, biểu hiện của ta rõ ràng vậy sao? Ta ngượng ngùng nói: “Tiểu quận chúa thích Vân sư huynh, muội cảm thấy hai người họ không thích hợp.”

Hắn lại cười cười: “Vậy muội thấy ai thích hợp? Muội sao?”

Sao ta lại cảm thấy nụ cười của hắn có chút nham hiểm? Đặc biệt hai chữ “muội sao”, như thể nghiêng răng mà nói, gió lạnh vù vù.

Ta háng giọng vội nói: “Tất nhiên muội không xứng với hắn. Muội thấy Thủy Mộ Vân cô nương rất thích hợp, hết như tiên nữ.”

Hắn a một tiếng, nụ cười tươi sáng càng lúc càng rõ ràng: “Thật ra, tiểu Mạt muội tốt hơn bất cứ ai khác. Ngày đó ta nói hoa nhài cấm bãi phân trâu, không phải nói Vân Châu không tốt. Nếu hắn là một khối ngọc, thì là khối ngọc đã mài dũa tỉ mỉ, muội là khối ngọc thô thiên nhiên chưa mài dũa. Gia tộc quyền thế như hắn người người hắn học, còn muội tự tại giản đơn.”

Ta lập tức bị câu này của hắn cảm động, ta chưa từng nghĩ trong mắt hắn ta lại là một khối ngọc thô!

“Giang Thần, cảm ơn huynh, huynh thật tốt.”

Hắn liếc mắt nhìn ta, thở dài: “Tiểu Mạt, muội thật là người không có lương tâm.”

“Muội không có lương tâm thể nào?”

Hắn dở khóc dở cười nói: “Tại sao, muội giới thiệu cho Vân Châu cô nương như tiên nữ, mà lại tìm cho ta Dạ Xoa?”

Thì ra hắn bực bội vì chuyện này sao!

Ta cười ra tiếng: “Giang Thần huynh thật hẹp hòi, tính tình huynh như thế, Dạ Xoa cô nương mới không chế được huynh.”

Hắn đưa con cá đã nướng chín cho ta, ngoài sém trong mềm, thơm lừng nước mũi, ta vui mừng hoan hỉ nhận, cười không mở được mắt.

Ta vừa mới cắn một miếng, đột nhiên thấy Giang Thần hỏi: “Như muội... liệu có tính là Dạ Xoa?”

Ta suýt thì hóc xương, vội nói: “Tất nhiên không phải, tiểu quận chúa mới đúng.” Vừa rồi hắn còn khen ta là ngọc thô, sao đảo mắt đã thành Dạ Xoa? Xem ra lời khen của hắn rất không đáng tin.

Ta nói xong câu đó, đột nhiên nảy ra một linh cảm. Tiểu quận chúa và hắn, hình như rất xứng đôi. Tiểu quận chúa đáo để ghê gớm, hắn thì không sợ quyền thế. Hai người này nếu thành đôi, cuộc sống tương lai thật muôn màu muôn vẻ, sôi nổi ngất trời.

Lòng ta dâng tràn cảm xúc, hưng phấn hỏi: “Giang Thần, huynh thấy tiểu quận chúa thế nào?”

Mặt hắn sa sầm, đứng phắt dậy, cười lạnh vài tiếng, trừng mắt với ta.

“Muội đúng là không có lương tâm nhất thế gian.” Hắn tung chưởng dập lửa, phẩy tay áo bỏ đi.

Ta kinh ngạc đứng đó, ngượng ngùng cảm giác bản thân nêu lên tối kiến. Cúi đầu nhìn con cá nướng trong tay, lập tức thấy bản thân thật không có lương tâm, thật sự không nên tác hợp quận chúa với hắn.

Ta vội vàng đuổi theo, trước kia hắn bị ta chọc giận vô số lần, mỗi lần hắn phẩy tay áo bỏ đi ta đều trơ mắt nhìn, hôm nay là lần đầu tiên đuổi theo hắn.

“Giang Thần, vừa rồi muội nói bậy.”

Hắn vẫn đi nhưng đã chậm hơn nhiều.

Ta lại rảo chân thêm mấy bước, nói: “Giang Thần, huynh đừng nóng giận được không?”

Hắn dừng bước, chấp tay nhìn mấy đám mây lững lờ nơi ngọn núi xa xăm, ung dung nói: “Sớm muộn gì ta cũng bị muội làm cho tức chết.”

Ta căng thẳng, vội nói: “Ý của huynh là, sau này muội nên cách xa huynh một chút?”

Hắn chống tay lên trán, làm như đau đầu dữ dội, một hồi lâu sau mới tức giận cất giọng rồi lại uể oải nói: “Tiểu Mạt, ta hận không thể ăn muội.”

Ta bị dọa hoảng sợ, vội vàng lùi lại một bước, hôm nay thật đen đủi, gót chân vấp phải tảng đá, ta ngã người về phía sau. Ta đang định xoay người, không ngờ Giang Thần đuổi tay, đỡ ta vào lòng.

Ta vừa mở mắt, liền đối diện với đôi mắt sáng ngời của hắn, hắn nhìn ta sâu kín, bích tuyền thanh phong cũng chẳng sánh nổi ánh mắt hắn lúc này.

Ta ngây ngốc, suýt nữa quên ra khỏi vòng tay hắn.

Hắn mím môi, rõ ràng ta thấy vết hầu hắn giật giật, là nuốt nước bọt hay nuốt câu nói nào?

10. Chương 10: Loạn Điểm Uyên Ương

Hắn chậm rãi cúi đầu, ta đột nhiên nhận ra hắn quá gần ta, gần đến mức ta có thể thấy phản chiếu của bản thân trong mắt hắn, ta vội vàng lùi lại một bước, lắp bắp: “Huynh làm gì vậy?”

Hắn hít một hơi dài: “Trên mép muội có xương cá.” Giọng hắn hơi khàn, như thể hóc xương.

Ta lau mồ hôi nhưng chẳng thấy gì, đang muốn hỏi hắn, đã thấy hắn dùng khinh công vượt qua con suối nhỏ, đi về phía Sơn Âm biệt viện.

Giữa trưa, ta lại chạy đến viện bên cạnh tiếp tục thăm dò Thủy Mộ Vân. Tán gẫu một hồi, ta mới được biết thì ra Thủy Mộ Vân là Nhị tiểu thư của Giang Nam Thủy Doanh Xã. Giang Nam Thủy Doanh Xã là đường quản vận tải đường thủy của Giang Nam, giàu không phải nói. Thật môn đăng hộ đối với Vân Châu. Tính tình lời lẽ của cô ấy dịu dàng nhẹ nhàng, so với tiểu quận chúa tốt hơn một trăm lần, nói thế nào, ta cũng không thể trơ mắt nhìn Vân Châu nhảy vào hố lửa.

Ta hẹn cô ấy cùng tản bộ sau bữa cơm chiều, Thủy Mộ Vân nhận lời rất nhanh.

Ra khỏi Liên Hoa Viện, ta âm thầm bồi phục bản thân, có thể khách quan công bằng chính trực như thế, tỉnh táo siêu thoát giết dây bắc cầu cho Vân Châu.

Buổi tối, ta ăn cơm xong sang viện bên cạnh, người mở cửa đúng là Thủy Mộ Vân.

Dưới ánh đèn, bộ xiêm y hồng nhạt của cô ấy khẽ phát phơ trong gió đêm, như một đóa hoa sen, hoạt bát nhu mì kín đáo, động lòng người. Ta nhìn một chút áo khoác tiêu dao trên người mình, thở dài sâu kín một hơi, quả nhiên, người cần đối lập. Tiêu Dao môn chỉ có ta và Tiểu Hà Bao, không có mỹ nữ làm gương để học tập, ta đây mới nhất thời ăn mặc cẩu thả, còn từng nghĩ nhúng chìm Vân Châu, giờ nhớ lại thật hổ thẹn.

Ta cười hỏi: “Mộ Vân tỷ tỷ, chúng ta đi dạo hậu hoa viên một chút đi?”

Cô ấy thản nhiên cười một tiếng: “Được.”

Ta và cô ấy đi hoa viên sau Bồng Lai Các, vào đình ngồi đối diện, trò chuyện vui vẻ. Thủy Mộ Vân nói cười duyên dáng, dáng người thướt tha, phảng phất hương thơm, mỗi cử chỉ đều yếu diệu thực nữ quý phái cao

sang, so với ta khi lơ ngơ khi trợn mắt thật một trời một vực. Chỉ có cô gái dịu dàng xinh đẹp thế này mới xứng với Vân Châu. Nha đầu không giáo dục không rõ lai lịch như ta, thật sự không nên vọng tưởng.

Gió đêm mát lạnh, hương hoa sâu kín, thấy trăng lên, ta nghĩ chắc đã tới lúc, liền dẫn Thủy Mộ Vân đi tới cầu đá sau Bồng Lai Các. Từ xa, ta đã thấy một bóng người đứng trên cầu, dưới ánh trăng, dáng vẻ chi lan ngọc thụ đầy tựa như thần tiên.

Lòng ta nhói lên, thật không đành lòng. Nếu hắn có tình cảm với ta thì tốt biết bao, đáng tiếc, ta không tốt, không xứng với hắn. Thôi, hãy quên tình cảm này, tác thành cho người khác là tác thành ình, ta nghĩ thông suốt, hạ quyết tâm đi tới.

Ta nói khẽ với Thủy Mộ Vân: “Người đứng trên cầu hình như là sư huynh của muội, chúng ta qua chào đi.”

Thủy Mộ Vân gật đầu, cùng ta đi lên cầu.

Ta ngập ngừng cười gọi Vân Châu: “Ca ca.”

Hắn thản nhiên đứng đó, ta nội lực kém cỏi, không nhìn ra ánh mắt của hắn. Nhưng với nội lực của hắn, muốn nhìn rõ Thủy Mộ Vân thật như trò trẻ con! Ta tự tin ánh mắt mình không tồi, người chọn được cũng xuất chúng, hướng hồ, ngắm hoa dưới đèn, ngắm mỹ nhân dưới trăng, từ xưa đã là chuyện phong nhã bậc nhất. “Ngọn liễu mảnh trắng trong, hoàng hôn người hẹn ước”, cảnh thế này mà nguyệt lão lại là ta. (Sinh Tra Tử – Đêm Nguyên Tiêu – Âu Dương Tu)

Ta kéo Thủy Mộ Vân giới thiệu với Vân Châu: “Ca ca, đây là Thủy cô nương của Viễn Sơn phái, cô ấy tên Mộ Vân, quả là duyên phận!”

Thủy Mộ Vân thấp giọng hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì... sư huynh nhà ta họ Vân.”

Thủy Mộ Vân lập tức cúi mặt. Chắc là xấu hổ đỏ mặt, haizzz, giờ phút này ta cảm nhận sâu sắc nỗi khổ của nội lực không cao, ta chăm chú quan sát vẻ mặt hai người, đặc biệt là Vân Châu, đáng tiếc, ánh trăng mờ ảo, ta chẳng thể thấy rõ ràng.

Hai người, một lạnh nhạt không lên tiếng, một cúi đầu cũng không lên tiếng. Ta đứng ở giữa, trong lúc nhất thời không biết mở lời thế nào cho không khí vui vẻ, lần đầu tiên trong đời làm Hồng Nương, ta không có kinh nghiệm, thời gian vội vàng, chuẩn bị cũng không đầy đủ, không khí càng lúc càng tệ nhạt, ta lại đột nhiên hắt hơi.

Cái hắt xì này thật tốt, kịp thời cho ta linh cảm. Ta vội nói: “Thủy cô nương, tỷ ở chỗ này chờ muội một phen, muội hơi lạnh về khoác thêm áo.”

Ta vội đi khỏi cầu, kiên quyết ra về.

Đi tới Bồng Lai Các, rốt cuộc không kiềm chế được nữa, ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai bóng người đứng trên cầu, mờ lung thanh nhã như một bức tranh.

Lòng ta nhói lên, đau nhức nhối. Lúc này ta mới biết, thì ra, nghĩ là một chuyện, có làm được hay không là một chuyện khác.

Quên tình cảm này, quên tình cảm này, lòng ngấm lại, ngoài miệng nói tác thành, đến khi thật sự hành động đứng là không nổi, bảo sao, đừng trì hoãn cũng đừng vứt bỏ yêu thương, bảo quên tình cảm thật như lãng trí trái tim.

Ta hít vào một hơi dài, hạ quyết tâm rời đi. Bước chân có phần hụt hẫng, lòng thầm ngơ ngẩn, như thể trời hạ cơn mưa tuyết, phủ một màu trắng tinh lên hồng trần náo nhiệt.

Ta đi không mục đích dọc theo hậu hoa viên, tinh thần hoảng hốt, lơ đãng đến một nơi đèn đuốc sáng trưng.

Chỉ nghe tiếng tiểu quận chúa truyền ra: “Chỗ quỷ quái này, nếu không phải đến gặp Tử Chiêu, muội có thêm đến, trời vừa tối là chả còn gì ra hồn, chỗ nào cũng tối tăm như mực.”

Thì ra đây là chỗ tiểu quận chúa và tiểu vương gia ngụ lại, bảo sao đèn đuốc sáng hơn bình thường.

“Muội muội, đâu phải ta bắt muội tới, là muội đòi đi theo. Chịu khó đi, ngày mai trở về.”

“Muội đi tìm Tử Chiêu.”

Ta vừa nghe tiểu quận chúa nói muốn đi tìm Vân Châu liền hết hoảng. Khó khăn lắm mới dàn xếp cho hai người gặp riêng, giờ phải làm sao? Cửa vừa mở, tiểu quận chúa dẫn theo mấy nha hoàn đi ra.

Đèn lồng đỏ treo cao chiếu rọi, ta nhất thời trốn tránh không kịp, bước tới thì lễ: “Quận chúa, chào buổi tối.”

Cô ta sững sốt một phen, hừ một tiếng: “Lại là người, thậm thà thậm thụt làm cái gì?”

“Quận chúa, buổi sáng là ta và sư huynh không đúng, sư phụ bảo ta tới xin lỗi quận chúa.”

“Không thềm.”

“Sư huynh của ta tự thấy nghiệp chướng nặng nề, không dám tới nhận lỗi với Quận chúa, ta... ta thay hẳn xin lỗi quận chúa.” Ta nói lung tung nhằm câu giờ.

Tiểu quận chúa lại hừ một tiếng: “Nếu không phải nể mặt Tử Chiêu... hừ.”

Cô ta nói với nha hoàn đi sau: “Ánh Hồng, còn không đi mau, lần chần cái gì?”

Hai nha hoàn lập tức cầm đèn lồng đi trước soi đường, hai nha hoàn khác đi sau hộ giá.

Xem ra cô ta quyết tâm đến Trúc Trí viện gặp Vân Châu. Ta âm thầm lo âu, trán vã mồ hôi.

Đến cửa Trúc Trí viện, ta rảo bước: “Tiểu quận chúa, trong viện đều là các sư huynh, hôm nay trời nóng, ta sợ bọn họ quần áo không chỉnh tề, để ta đi vào gọi Vân sư huynh ra.”

Tiểu quận chúa do dự một chút rồi dừng bước.

Ta vào viện, chạy thẳng tới phòng ngủ của Giang Thần.

“Giang Thần, huynh mau ra đây, nhanh một chút.”

Cửa phòng nhanh chóng mở ra, Giang Thần đứng trước cửa, nhìn thấy ta hơi ngẩn ra: “Muội tìm ta có việc sao?”

Giọng hẳn vào buổi tối luôn có vẻ rất tha thiết tình ý, như thể cảnh đêm che giấu cho sự bướng bỉnh tùy ý của hẳn, lắng đọng sự êm dịu ôn hòa nho nhã, khiêm nhường như ngọc.

Ta vội vàng bối rối mà nói: “Giang Thần, tiểu quận chúa đến.”

“Thì sao, muội muốn tác hợp cho ta?”

Ta vừa nghe giọng hẳn có vẻ không vui, vội nói: “Tiểu quận chúa đến tìm Vân Châu, Vân Châu có trong phòng không?”

Hắn chán nản cho ta một câu “Liên quan gì đến ta”.

Ta lau mồ hôi nói: “Muội dàn xếp cho Vân Châu và Thủy cô nương viện bên cạnh gặp nhau, nếu huynh có thể giữ chân tiểu quận chúa nửa canh giờ, sau này muội sẽ hậu tạ.”

Hắn a một tiếng, lười biếng hỏi: “Hậu tạ cái gì?”

“Hậu tạ gì cũng được.”

Hắn lập tức lấy lại tinh thần: “Muội đã nói, không được đổi ý.”

“Không đổi ý, mau lên mau lên.”

Ta đưa mắt nhìn Giang Thần đi ra ngoài, thở phào một cái.

Giang Thần mồm mép linh hoạt, chỉ cần hẳn lên tiếng, câu giờ chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng hẳn đã không muốn mở miệng thì mọi một chữ cũng bất khả thì.

Ta cảm thấy, chỉ cần hấn và tiểu quận chúa nói chuyện nửa canh giờ, nói không chừng Vân Châu và Thủy Mộ Vân vừa gặp đã hai bên phải lòng, hẹn ước bên nhau. Ta là con gái nhìn Thủy cô nương còn rơi nước miếng đừng nói Vân Châu là đàn ông, hấn lúc này, haizzz, ta chưa chất ngồi ở cửa phòng Giang Thần, ngẩng đầu nhìn trăng.

Đột nhiên, ngoài cửa viện có tiếng hét chói tai, như tiếng con gái.

Suy nghĩ miên man lập tức bị tiếng hét kia đập tan, ta vội vàng đứng dậy đi ra ngoài. Đến cửa viện, ta vừa nhìn liền toát mồ hôi lạnh.

Giang Thần, hấn hấn... điểm huyết tiểu quận chúa.

Tiểu quận chúa ngã oặt vào lòng nha hoàn, không thể động đậy. Dưới ánh đèn, mặt tiểu quận chúa đỏ rực như đèn lồng.

Giang Thần nói với nha hoàn kia: “Nếu hết ta điểm huyết cả người.”

Bọn nha hoàn gật đầu liên tục, không dám lên tiếng.

Ta xông ra, vội la lên: “Giang Thần huynh làm gì vậy, định mưu phản sao?”

Đây là quận chúa mà, cô ta và chúng ta là quan hệ quân thần. Tiểu tử này muốn đặt Tiêu Dao môn vào núi đao biển lửa, từ nay không còn tiêu dao sao? Ta hận không thể cho hấn biết thế nào là lợi hại.

Hấn xoa tay, cười nói: “Tiểu Mạt, không phải muội bảo ta giữ chân cô ta sao? Thế này có hài lòng không?”

Hấn hại chết ta rồi! Ta có ý đó sao? Ta vốn bảo hấn dùng mồm mép tăng bốc tiểu quận chúa câu giờ cho ta, cho Vân Châu chút thời gian.

Giờ thì hay rồi, tiểu quận chúa vừa nghe hấn nói thế liền trừng mắt nhìn ta, ánh mắt như muốn cắn chết ta. Mà Giang Thần lại khoanh tay đứng một bên, vừa phóng khoáng vừa tiêu dao. Ta muốn cắn chết hấn.

Ta lay lay cánh tay của hấn: “Nhanh giải huyết cho quận chúa.”

Hấn chậm rãi nói: “Còn chưa được nửa canh giờ, không phải muội muốn giữ chân cô ta nửa canh giờ sao?”

Ta đá hấn một cái, quát: “Nhanh lên!”

Giang Thần duỗi tay giải huyết cho quận chúa. Tiểu quận chúa tung chưởng, Ngũ Chỉ Sơn đập thẳng vào Giang Thần.

Ta ngơ ngác nhìn Ngũ Chỉ Sơn của tiểu quận chúa, đột nhiên nghĩ Giang Thần đúng là cảm tình con khỉ.

Thật đáng tiếc, Ngũ Chỉ Sơn bị chặn lại giữa đường. Giang Thần chỉ dùng hai ngón tay dễ dàng kẹp cổ tay cô ta, dùng chiêu thứ nhất trong tiểu cầm nã thủ của bốn môn, Hai Tay Đập Ruồi.

“Ta đâu phải đây tớ của người mà muốn đánh là đánh.” Giang Thần vặn cổ tay cô ta xuống, lạnh lùng hừ một tiếng.

Tiểu quận chúa thở phì phò như ếch, chỉ thiếu nước nhảy tới.

Ta vội vàng nói: “Giang Thần, huynh xin lỗi Quận chúa đi, vừa rồi huynh sai rồi, sao có thể xuống tay với quận chúa?”

“Là cô ta nói năng lỗ mãng với ta trước.”

Ta cũng đoán thế, nhất định là Giang Thần đến nói chuyện với tiểu quận chúa, tiểu quận chúa vênh váo lên mặt, vẫn nhớ thù lúc sáng, hai người lời qua tiếng lại, rồi thành xung đột vũ lực.

Giang Thần căn bản không có ý định xin lỗi, vỗ tay định chạy lấy người. Được, sau này đừng mong ta kỳ vọng hay gửi gắm gì huynh. Coi như ta đã nghiệm ra cái bản chất gây phiền của huynh.

Tiểu quận chúa hỏn hển nói: “Gọi sư phụ các người ra đây cho ta.”

Sư phụ lão nhân gia đi đến chỗ Viễn Chiếu đại sư, may sao không có ở đây, nếu không đã nghe thấy động tĩnh ra xử lý chúng ta rồi.

Ta lau mồ hôi, vội vàng nói: “Tiểu nhân lập tức đi thỉnh Vân sư huynh đến, Quận chúa chờ chút.”

Giờ phút này ta đành bất chấp phá đám Vân Châu, tiền đồ Tiêu Dao môn quan trọng hơn, vội vàng đến Bồng Lai Các mời Vân Châu về trấn an tiểu quận chúa mới là quan trọng.

Khi ta đến chỗ cầu đá, lại thấy trên cầu không còn ai, chỉ còn vầng trăng lẻ loi nơi chân trời.

Ta lạnh lẽo nhìn cầu đá trống rỗng, chẳng lẽ, hai người này tiến triển thần tốc, đã đến mức tìm chỗ vắng vẻ yên ương sum vầy?

Ta thiếu não quay về, không còn tâm trạng nghĩ đến tiểu quận chúa. Cô ta muốn thế nào thì làm, cùng lắm là mách với sư phụ, sư phụ phạt ta là cùng. Ta thở dài sâu kín, lòng trào dâng chua xót. Ta thật sự bội phục bản thân, cầm dao đánh liều đâm xuống, cắm thẳng vào lòng mình thế đấy! Haizzz... Ừa ra là máu hay là chua xót?

11. Chương 11: Tình Ngay Lý Gian

Trăng sao thừa thốt, bóng người lẻ loi như hồn ma lang thang. Giờ phút này ta lại hy vọng sư phụ phạt ta một trận nên thân, để ta có thể che giấu hết những đau thương không biết lý do không biết lai lịch.

Ta thất hồn lạc phách về đến cổng Trúc Trí Viện, kinh ngạc phát hiện, trước cổng đang rất náo nhiệt, có sư phụ, Vân Châu, tiểu vương gia, Giang Thần, và mấy nha hoàn.

Nhìn thấy Vân Châu, trái tim lơ lửng tầng trời của ta như được đặt chân xuống mặt đất. Hắn không hẹn hò thề ước với Thủy Mộ Vân, hắn đã trở về. Ta không biết là nên vui hay nên buồn. Hắn đang đứng nói chuyện với tiểu quận chúa, đưa lưng về phía ta, ta không nhìn thấy vẻ mặt hắn, nhưng bóng lưng cao lớn tuấn kiệt của hắn khiến lòng ta đột nhiên yên lòng.

“Ngọc Dao, sư đệ ta thích trêu người khác, hắn chỉ đùa muối thôi, không phải ác ý. Muối đừng nóng giận, ta thay mặt hắn xin lỗi muối.”

“Tử Chiêu, huynh chỉ biết thiên vị bọn họ, bọn họ ức hiếp muối hết lần này đến lần khác huynh cũng khoanh tay đứng nhìn.”

Vân Châu không nói gì.

Tiểu quận chúa nhăn nhó, lại quay sang nói với tiểu vương gia: “Ca ca, huynh phải làm chủ uội.”

Tiểu vương gia nói: “Muội muội, chúng ta tối đây là để mừng thọ Viễn Chiêu đại sư, đây là Thái An, không phải phủ Hoài An. Bỏ qua đi, ngày mai chúng ta xuống núi.”

“Tử Chiêu.” Tiểu quận chúa dậm chân, lại gọi Vân Châu.

Một tiếng này ta nghe mà hậm mộ không thôi. Lúc ta gọi Vân Châu ca ca, giọng điệu hào sảng, tiếng nói như chuông. Làm sao mà mềm mại, nũng nịu như hai tiếng Tử Chiêu kia? Ta thậm gọi thử, kết quả, không chỉ nổi da gà còn thấy trào dâng sự ghen tỵ. Hai chữ kia không phải để ta gọi.

“Sắc trời đã tối, thỉnh vương gia và quận chúa về nghỉ ngơi trước, tại hạ giáo đồ vô phương, sẽ giáo huấn bọn họ thật nghiêm khắc, mong quận chúa bao dung.”

Tiểu quận chúa không chút tiếp nhận lời xin lỗi của sư phụ, chỉ nói với Vân Châu: “Tử Chiêu, muội có câu này muốn hỏi huynh.”

Vân Châu thần nhiên nói: “Quận chúa xin hỏi.”

Tiểu quận chúa hạ giọng, dịu dàng nói: “Huynh đi với muội.”

Vân Châu chần chờ một lát, nhưng cuối cùng vẫn đi theo tiểu quận chúa và tiểu vương gia.

Không lẽ tiểu quận chúa định nhân lúc trăng mờ gió trưởng biểu lộ tình cảm với hần? Lòng ta căng thẳng, như hóc xương cá, nuốt không được, nhổ không ra, cứ găm ở họng.

Bóng lưng Vân Châu dần lặn vào màn đêm, càng lúc càng xa, ta trở mắt nhìn, lòng dần nặng nề như cảnh đêm trước mắt.

Sư phụ tiễn tiểu quận chúa và tiểu vương gia ra về, liền khẩn cấp triệu tập họp phiên bất thường lần hai.

Đầu tiên sư phụ chỉ vào Giang Thần, sau đó chỉ vào ta, lời ít ý nhiều: “Hai đứa các con, kể từ lúc này, cho đến xế chiều ngày mai xuống núi, không cho phép ra khỏi Trúc Trí Viện một bước.”

Ánh mắt sư phụ nghiêm nghị chưa từng thấy, rất có khí thế chưởng môn.

Ta gật đầu liên tục, tự cảm thấy bản thân và tiểu quận chúa bất tự xung khắc, sư phụ không nói, ta cũng dự định đóng cửa không ra, đỡ phải chạm mặt cô ta.

Giang Thần lại nói: “Sư phụ, con cố ý chọc giận cô ta.”

“Tại sao?”

“Hoài An Vương phủ dã tâm không nhỏ, lần này tiểu vương gia đến mừng thọ Viễn Chiếu đại sư, ý không ở trong lời. Hần dự định lôi kéo mấy bang phái giang hồ làm lực lượng bản thân. Con tận lực chọc giận tiểu quận chúa, là để Tiêu Dao Môn tránh được vòng thị phi.”

Thì ra là thế, ta cũng hiểu Giang Thần không phải người hẹp hòi như thế, nếu hần không thích ai, hần sẽ lờ kẻ đó, khinh không thèm nói chuyện, lại càng không động thủ.

Sư phụ nghe vậy, sắc mặt lập tức trở nên bình thản từ ái, cười híp mắt nói: “Tiểu Giang, thật vất vả cho con. Ta đã nghĩ sao con lại đột nhiên lòng dạ hẹp hòi như thế, lại đi gây sự với một con nhóc con!”

Giang Thần quay sang nhìn ta, tươi cười: “Ngoài gây sự với tiểu Mạt, con không thèm gây sự với bất kỳ nha đầu nào khác.”

Ngàn vạn lần đừng thế! Ta “thụ sủng nhược kinh” nhìn Giang Thần, cầu khẩn tha thiết: “Giang sư huynh, muội cảm thấy huynh nên coi muội như ‘bất kỳ nha đầu nào khác.’”

Hần cười híp mắt nói: “Không được, muội là độc nhất vô nhị khắp cả thế gian, ta chỉ thích gây sự với muội.”

Ta nhìn hần cười như hoa nở tháng tư, tươi sáng rực rỡ, đột nhiên cảm thấy tiền đồ đáng lo.

Sư phụ nhìn trái nhìn phải có vẻ mất tự nhiên, ho khan hai tiếng nói: “Tiểu Giang, những lời này thích hợp những lúc riêng tư. Tốt nhất là trước hoa dưới trăng thì càng hiệu quả.”

Giang Thần ngây ngốc, hỏi sư phụ: “Chưởng môn, người... có kinh nghiệm sao?”

Sư phụ nhướn mày, nói: “Ôi ôi, các con đi ngủ đi.”

Ta chán nản về phòng nằm, cứ thao thức trần trọc. Bởi vì Vân Châu bị tiểu quận chúa gọi đi, cô ta sẽ làm gì?

Một lúc sau, ta nghe thấy tiếng cửa viện khẽ mở. Rốt cuộc Vân Châu đã trở về.

Ta nhìn bóng hần đi lướt qua cửa sổ, rất muốn mở cửa hỏi, tiểu quận chúa đã nói gì với hần? Nhưng ... ta lấy tư cách gì, lập trường gì hỏi hần?

Ta thở dài nặng nề, có lẽ ngủ thôi.

Đột nhiên, ngoài cửa có tiếng hỏi khẽ: “Tiểu Mạt, muội chưa ngủ chứ?”

Ta ngẩn ra, hần là hần nghe thấy tiếng thở dài của ta? Nội lực hần tốt, đêm khuya lại im ắng.

Ta vội vã lên tiếng, lòng có chút bối rối.

Vân Châu thấp giọng nói: “Ta có lời muốn nói với muội.”

Ta vội vàng rời giường mở cửa, Vân Châu đưa lưng về phía ta đứng dưới mái hiên.

Ánh trăng như dòng suối bạc trải xuống sân. Một đèn lồng treo dưới mái hiên, ánh sáng rơi trên vai hắn. Gió khẽ thổi góc áo hắn bay lên rồi lại hạ xuống. Hắn như thần tiên hạ phàm, thoát tục không vướng bụi trần.

Ta hốt hoảng hô một tiếng “ca ca”, cảm thấy người trước mặt sao quá mông lung, như không phải người thường.

Hắn im lặng không nói, đưa lưng về phía ta.

Đêm khuya thanh vắng khiến tiếng hô hấp cũng vang lên rõ ràng.

“Tiểu Mạt, hôm nay muội tình cờ gặp Thủy cô nương sao?”

Giọng của hắn rất êm tai, như tiếng đàn cổ trong gió đêm, xa xăm thánh thót.

Ta thấp giọng nói: “Không phải.” Giờ phút này, cảnh đêm, ánh trăng, tất cả đều như một màn sương, mờ ảo ảo, đến cả giọng nói của ta cũng có vẻ không thực.

Hắn xoay người lại, nhìn ta.

Ta ngây ngốc, trước giờ chưa từng thấy hắn có vẻ mặt này, bình thản mà mệt mỏi, phảng phất nét buồn, như vì sao lẻ loi nơi chân trời, dù tỏa sáng nhưng cô độc một mình.

Hắn đứng trước mặt ta, giơ tay là chạm được, vậy mà xa xôi vô cùng.

Ta rất muốn cầm tay hắn. Hắn như một ngọn núi xa rời trần thế, để người khác tìm kiếm chốn đào nguyên. Nhưng tay ta chỉ có thể nắm chặt lại, cuối cùng vẫn không có dũng khí giơ ra.

Hắn thở dài khẽ như không nghe thấy, xoay người đi.

Ta kinh ngạc nhìn bóng lưng của hắn, hắn gọi ta ra chỉ để hỏi một câu đấy thôi sao? Lòng ta vẫn rất hiếu kỳ hắn và tiểu quận chúa đã nói gì với nhau, nhưng ta không có dũng khí để hỏi, chỉ có thể rối rắm trong lòng.

Ngày hôm sau, ta ngoan ngoãn ru rú trong phòng, chờ ăn xong cơm trưa sẽ theo sư phụ và các sư huynh xuống núi về nhà.

Đột nhiên, trong sân có tiếng ồn ào, ta nhận ra là giọng của tiểu quận chúa. Ta lập tức đóng chặt cửa phòng, dự định cố thủ không ra. Chạm mặt cô ta chẳng gặp chuyện gì hay ho.

Không ngờ, ta đóng cửa không muốn gây chuyện, chuyện lại gây với ta.

Tiểu quận chúa đứng trong sân quát lên: “Gọi nha đầu kia ra đây, nhất định là nó trộm đồ của ta.”

Nha đầu? Viện này trừ ta chỉ có đàn ông, tiểu quận chúa nói nha đầu chắc chắn là nói ta, nhưng ta trộm đồ của cô ta lúc nào?

Bị vu oan là kẻ trộm, ta thật sự ngồi không yên, đứng dậy mở cửa.

Trong sân rất đông người, ngoài tiểu quận chúa và bốn nha hoàn, còn có ba vị đại hiệp của Vô Nhai phái, hai mỹ nữ của Viễn Sơn phái, ba vị đạo trưởng của Võ Đang, xem ra là bị mấy câu quát lớn tiếng của tiểu quận chúa dẫn tới. Sư phụ và Vân Châu cùng tất cả sư huynh đã ra khỏi phòng, đang đứng vây quanh tiểu quận chúa.

Tiểu quận chúa vừa trông thấy ta liền giơ ngón tay ngọc ngà chỉ thẳng vào mặt ta: “Ánh Hồng, Nghênh Thụ, lục soát phòng cô ta!”

Vân Châu quay đầu nhìn ta, nói với tiểu quận chúa: “Ngọc Dao, muội đừng náo loạn.”

“Ai náo loạn, tối qua cô ta thậm thụt lén lút trước cửa viện chỗ muội, mấy nha hoàn này đều nhìn thấy. Muội về phòng phát hiện không thấy vòng ngọc trai, không phải cô ta còn ai vào đây?”

Ta nghe liền hiểu, hoá ra tối qua ta lỡ bước qua trước cửa viện cô ta lại thành kẻ trộm.

Ta cười khổ hai tiếng bước ra sân, chấp tay nói với tiểu quận chúa: “Quận chúa, nhất định là cô hiểu lầm. Đừng nói là trộm vòng ngọc trai, có đưa ta ta cũng không cần, ta không đeo mấy thứ đó.”

Vân Châu kinh ngạc nhìn ta, ánh mắt rất phức tạp. Ta cũng nhìn lại hần, lòng cũng rất phức tạp.

Tiểu quận chúa cười lạnh: “Ta không quan tâm chuyện người trộm để làm gì, dù sao người cũng là tình nghi lớn nhất, không then với lòng thì để người vào lục soát một phen.”

Ta cười cười, nói: “Được. Quận chúa xin cứ tự nhiên.”

Tiểu quận chúa gật đầu với Ánh Hồng Nghênh Thúy. Hai người đi thẳng vào phòng ta.

Ta đột nhiên nghĩ ra một việc, vội vàng giơ tay kéo họ lại. Dẫu sao ta cũng là người luyện võ, thừa sức đối phó với hai tiểu nha hoàn, lập tức giữ được họ.

“Không được, các người không thể vào lục soát.”

Tiểu quận chúa cười lạnh nói: “Tại sao? Chột dạ sao?”

Đúng là ta chột dạ, nhưng không phải vì ta trộm đồ, mà là vì Trọng Sơn kiếm pháp đặt dưới gối đầu. Sự phụ tùng dặn không được để bất cứ người nào biết, nếu hai người này vào phòng ta lục soát nhất định thấy. Vì thế ta không thể để bọn họ đi vào, nhưng ta lại không nói được lý do.

“Ta không trộm đồ của cô, tại sao phải để người khác lục soát?” Lúc trước ta không sợ hãi chút gì, nhưng giờ lòng sợ hãi, lại lo lắng vô căn cứ, có vẻ rất đui lý. Thật là oan uổng.

Vân Châu nhú mày, thấp giọng nói: “Ngọc Dao, muội đừng náo loạn, dù Vân Mạt có đi qua cửa viện chửi muội thì bằng chứng gì nói cô ấy vào phòng muội?”

“Hừ, huynh không cần che chở cho cô ta, nếu cô ta không trộm đồ của muội, tại sao không để người khác vào phòng lục soát. Có tội giết mình còn gì nữa?”

Ta cười khổ một tiếng, nhìn Vân Châu. Hần cũng nhìn ta, ánh mắt sâu kín, ta không nhìn ra được là hoài nghi hay tin tưởng.

“Được, người không dám để người khác vào tức là thừa nhận bản thân trộm đồ.”

Ta không thừa nhận ta trộm đồ, nhưng cũng không thể để người khác vào phòng lục soát, đứng chết trân ở đấy, tình ngay lý gian, không biết làm sao.

Đột nhiên, sau lưng ta vang lên một giọng nói du dương như tiếng đàn: “Sáng sớm tinh mơ phá đám giấc ngủ người khác, đáng ghét.”

Tất cả mọi người quay đầu nhìn lại, ta cũng quay đầu, không nhìn thì thôi, nhìn liền kinh hồn!

Không biết Giang Thần vào phòng ta từ lúc nào, giờ phút này đang lười biếng đứng dựa cửa phòng, quần áo không chỉnh! Cực kỳ không chỉnh.

Ta kinh ngạc muốn ngất!

Hần chỉ dùng một sợi dây buộc gọn mái tóc, những sợi tóc đen bóng buông lơi. Áo ngủ màu trắng lông lẻo khoác hở, cổ đeo khóa vàng, phong lưu tuấn tú không nói nên lời. Dáng vẻ rõ ràng là giấc xuân mới tỉnh, “giấc xuân đâu biết đêm tàn, hay chẳng hoa rụng bên thềm là bao”. (Xuân Hiểu – Mạnh Hạo Nhiên)

Trong sân im lặng như tờ, mắt ai cũng mở lớn hơn, Hà Tiểu Nhạc trước giờ mắt híp đến nỗi không phân biệt nổi là mở hay nhắm vậy mà giờ cũng thấy được đồng tử rõ ràng.

“Hừ, thì ra không chỉ trộm đồ còn trộm cả người.” Tiểu quận chúa cười mỉa.

Trộm... trộm người! Ta sợ mất mặt, nuốt một câu chữ run giọng nói: “Giang Thần, huynh vào phòng muội làm gì?”

Hần ung dung kéo áo, nhìn ta cười dịu dàng, đưa tình: “Chẳng lẽ muội không biết ta vào làm gì?”

Trong sân lại im lặng như tờ.

Ta chỉ muốn ngất, ngơ ngác nhìn Giang Thần, nói không ra lời. Ta thật sự không biết, ta không biết gì cả. Hần ăn mặc như thế vào phòng ta làm gì? Nếu đã mặc như thế, còn ra làm gì?

12. Chương 12: Duyên Phận Trời Định, Nhân Duyên Người Định

Giang Thần mỉm cười, ung dung phóng khoáng đi ra, như thần tiên đạp nguyệt đăng vân, chậm rãi giáng trần, phớt lờ những ánh mắt kinh ngạc của đám người trần mắt thịt. Hắn chỉ một mực nhìn ta, ánh mắt si tình tha thiết, như thể không chứa đựng được thêm bất kỳ ai khác, chỉ thấy ta trên đời.

Ta bị gió xuân tình nồng trong truyền thuyết ngâm đến thất điên bát đảo, không còn biết gì nữa. Ta biết trong tình huống này, ta phải nói gì đó, nhưng ta biết nói gì, hắn ăn mặc như thế... thật là... thật là, cảnh xuân vô hạn sống chết khó phân.

Ta thấy răng đau, họng đau, đầu cũng đau.

Hắn đi ngang qua tiểu quận chúa, lạnh lùng liếc mắt nhìn cô ta: “Quận chúa, cô cứ đi vào lục soát, nhất định phải vào.”

Ta vội vàng nói: “Không được.”

Hắn đi tới bên cạnh ta, vỗ nhẹ lên vai ta, giọng nói dịu dàng tươi cười: “Ta cũng đi ra rồi, muội còn sợ gì, vừa rồi muội không cho bọn họ vào chẳng phải là vì sợ bắt gặp ta sao?”

Mất mọi người lại trọn to hơn.

Ta lau mồ hôi lạnh trên trán, lắp bắp: “Muội... muội không sợ bọn họ nhìn ... nhìn thấy huynh, muội sợ bọn họ nhìn thấy...”

Bốn chữ “Trọng sơn kiếm pháp” ta không thể nói ra lời. Vì vậy, câu giải thích này cũng như chưa nói, ta phát hiện, ngoài sư phụ, ánh mắt mọi người đều đã trở nên mập mờ, nhìn ta và Giang Thần với vẻ gì đấy rất sâu sắc. Mấy đại hiệp của Vô Nhai Môn cố nén tiếng cười, thiếu chút nữa thì nội thương. Hai vị mỹ nhân Viễn Sơn phái nhìn ta kinh ngạc, hâm mộ, tiếc nuối đầy phức tạp.

Ta không dám nhìn đến ánh mắt Vân Châu, bởi vì, giờ ta có nhảy xuống Hoàng Hà cũng chỉ có vàng hơn.

Giang Thần lại chậm rãi cười khẩy với tiểu quận chúa: “Quận chúa, cô có muốn tự tay lục soát trên người ta không?”

Quận chúa đỏ mặt, oán hận trừng mắt với hắn.

Giang Thần hừ một tiếng: “Nếu cô không lục soát ra thứ gì, thì đừng trách ta không khách khí.”

Tiểu quận chúa không để ý đến hắn, liếc ta khinh miệt, rồi lại quay đầu mĩa mai Vân Châu: “Tử Chiêu, ánh mắt tốt lắm.” Dứt lời, nói với thị nữ bên cạnh: “Đi.”

Thật chẳng hiểu thế nào, lúc tới thì hùng hổ mà lúc về thì qua loa, trước khi đi còn nói với Vân Châu câu đó, càng lúc càng kỳ quái.

Sư phụ xấu hổ, sắc mặt có phần xám trắng. Hắn chấp tay nói với mấy người ngoài xem náo nhiệt: “Về chuyện... này, đồ nhi Vân Mạt và Giang Thần của ta tháng trước đã định hôn ước, mấy ngày nữa, ta thỉnh mọi người đến Tiêu Dao Môn uống chén rượu mừng.”

Mấy vị đại hiệp Vô Nhai Môn cười hi hi ha ha rồi đi, hai mỹ nữ Viễn Sơn phái và đạo trưởng Võ Đang cũng nói chúc mừng rồi giải tán. Trong sân chỉ còn mấy sư huynh đưa mắt nhìn nhau, nhìn sư phụ, ta, và Giang Thần.

Sư phụ nghiêng răng nghiêng lợi nói với ta và Giang Thần: “Hai đứa đi vào cho ta.” Lần đầu tiên ta thấy sư phụ giận dữ, rất tuần tú, rất rung động.

Ta sững sờ đi theo sư phụ vào phòng, sư phụ đóng sập cửa, tiếng rầm làm ta sực tỉnh, ta kéo tay áo sư phụ nức nở nói: “Sư phụ, vừa rồi người nói gì? Con hứa hôn với Giang Thần lúc nào?”

Sư phụ nghiêng răng nghiêng lợi: “Nhị vị hai người, ngoài thành thân... còn cách khác sao?”

Ta vội la lên: “Sư phụ, con chưa làm gì.”

Sư phụ phẫn nộ nhìn ta: “Vân Mạt nữ hiệp, ban ngày ban mặt một người đàn ông bằng xương bằng thịt đi ra từ phòng con, quần áo không chỉnh, dáng vẻ mê người, ngoài trường phu của con còn có thể là ai khác? Nếu con còn muốn sau này ngẩng đầu làm người trong chốn giang hồ, ngoài nhanh chóng kết hôn cùng Giang Thần, không còn biện pháp thứ hai.”

Ta nhìn qua vai sư phụ về phía Giang Thần, hắn đang tỏ vẻ vô tội và kinh ngạc, như thể bản thân cũng chỉ là nạn nhân, định đồng bệnh tương liên với ta, cùng an ủi lẫn nhau.

Ta nghiêng răng nói: “Giang Thần, có phải huynh muốn hại chết ta?” Nếu như có thể, ta hận không thể mỗi chữ phi tới một con dao găm, đâm hẳn thành hàng nghìn lỗ thủng.

Hắn ra vẻ âm ức: “Tiểu Mạt, vừa rồi ta thấy muội không chịu cho bọn họ đi vào, đoán là trong phòng muội có bí mật không thể cho ai biết, vì vậy nhảy qua cửa sổ vào trong phòng nhìn một chút. Ta làm như vậy, chỉ là muốn đánh lạc hướng bọn họ, ta thật sự không có cố ý ép muội cưới ta.”

Ta thiếu điều thổ huyết tại chỗ. Hắn đập tan thanh danh của ta, còn ngụy biện được thế.

Ta hung tợn nói: “Huynh không muốn lấy ta càng tốt, ta cũng không muốn gả cho huynh.”

Sư phụ cả giận nói: “Tiểu Mạt không thể tùy hứng! Thanh danh thiếu nữ còn quan trọng hơn tính mạng, chẳng lẽ sư phụ lại hãm hại con?”

Giang Thần vượt lồng mây than thở một câu: “Thanh danh của con chẳng lẽ không phải thanh danh sao?”

Ta âm ức nhìn sư phụ nói: “Thanh danh quan trọng hơn tính mạng, gả cho Giang Thần là để giữ thanh danh, nhưng cũng không thể vì thanh danh mà bỏ cả một đời!”

Sư phụ cả giận nói: “Giỏi, nhị vị hai người nếu không muốn thì kể từ giờ phút này không còn là đệ tử Tiêu Dao Môn, đừng để người đời đem pha chuyện của hai vị, hủy hết danh tiếng trong sạch hơn trăm năm của Tiêu Dao Môn.”

Giang Thần và ta đồng loạt sững người. Trăm năm qua, Tiêu Dao Môn như một cây đại thụ cành lá xanh tốt, vì vậy, trong mắt người đời Tiêu Dao Môn vô cùng thánh khiết, gần như vượt qua cả Thiếu Lâm Võ Đang, ta chịu ân dưỡng dục của sư phụ mười mấy năm, quyết không thể để danh tiếng Tiêu Dao Môn hủy trong tay ta.

Sư phụ sập cửa bỏ đi, từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên ta thấy sư phụ tức giận như thế. Ta nhìn bóng lưng sư phụ, không nói được lời nào, có muốn nói cũng không nên lời.

Trong phòng chỉ còn ta và Giang Thần. Ta vừa nghĩ đến chuyện gả cho hắn, rùng mình vì lạnh.

Giang Thần móc từ trong ngực ra một thứ, đưa tới trước mặt ta, cười hì hì nói: “Tiểu Mạt, có phải muội không muốn cho ai vào vì che giấu thứ này?”

Thứ hắn cầm trong tay chính là Trọng Sơn Kiếm Pháp!

Ta tiến tới định đoạt lại, hắn nhanh tay nhét trở vào trong áo. Tay của ta chạm đến vật áo, miễn cưỡng không dám tiến thêm nữa, hắn biết trước ta sẽ không dám, cười rất tự đắc.

Ta thấp giọng chất vấn: “Tại sao huynh tìm thấy?”

Hắn cười hì hì: “Phàm là có đồ gì tốt, muội đều giấu dưới gối đầu, tất nhiên ta biết.”

Ta cổ cứng miệng quát: “Mau trả lại uội! Huynh không được nói với ai!”

Hắn ngồi xuống ghế, nheo mắt cười: “Tiểu Mạt, bình thường muốn người khác giữ bí mật, không ngoài bốn chữ, cường bức dụ dỗ. Với công phu của muội, muốn cưỡng bức ta sợ là không được, dụ dỗ thì... ta có thể suy nghĩ.”

Ta trừng mắt với hắn: “Muội không có tiền!”

Hắn cười khả ố: “Sắc dụ cũng được.”

Ta không thể nhìn được nữa, vươn tay nhào tới. Hắn vừa trốn tránh, vừa cười hô: “Sư phụ, sư phụ cứu con, tiểu Mạt quấy rối con.”

Ngoài cửa truyền đến tiếng thở dài sâu kín của Hà Tiểu Nhạc sư huynh: “Triệu Dạ Bạch, đây là đánh là thương mạng là yêu trong truyền thuyết sao?”

Triệu sư huynh buồn bã trả lời: “Ta không có kinh nghiệm, làm sao biết.”

Ta càng nghe càng hồ thẹn, tiểu cầm nã thủ gắng sức nhào tới.

Hắn lại dám cười cợt ôm eo ta! Ta giận đến mức thấy hai mắt tối sầm, nhìn ngực hắn đã mở một nửa, Trọng Sơn Kiếm Pháp lộ ra rõ ràng, ta chợt nghĩ ra, nhắm mắt lấy lại.

Đột nhiên, người hắn cứng đờ, ngón tay ta cũng cứng đờ!

Ta vội đẩy hắn ra, mặt nóng bừng, đóng sập cửa rồi đi, từ bỏ Trọng Sơn Kiếm Pháp. Vừa rồi, ta đã chạm phải vật gì đấy, nhưng không phải Trọng Sơn Kiếm Pháp, mà là... mà là đầu ngực hắn.

Ta xấu hổ giận dữ muốn chết, cảm xúc về da thịt rắn chắc trơn tru như dính vào ngón tay, ta chạy đến bờ suối rửa tay một hồi lâu, càng rửa càng thấy đầu ngón tay nóng hơn.

Ta vốc nước lên mặt, một hồi lâu mới khiến mặt đỡ nóng hơn. Mỗi khi ở cùng hắn, ta liền dễ dàng kích động, hề kích động là không còn đoan trang, không đoan trang thì không thuần khiết, không thuần khiết thì hậu quả thiết nghĩ không chịu đựng nổi.

13. Chương 13: Âm Sát

Ta ngồi trước dòng suối suy nghĩ cho tỉnh táo, đột nhiên, mấy cái lá rụng xuống suối. Lúc này không có gió cũng không phải mùa lá rụng, đang yên đang lành sao lá lại rụng? Tính cảnh giác của người tập võ mạch bảo, ta lập tức quay đầu nhìn lại.

Kình phong nổi lên! Từ trên cây nhảy xuống một người bịt mặt, trường kiếm trong tay lóe sáng như chớp, đâm thẳng về phía ta.

Mũi kiếm vốn là hướng về phía lưng ta, ta bất chợt đứng dậy, kiếm thế lồi đình, nhất thời không thể rút lại, biến thành đâm tới bên hông ta.

Trong lúc tình thế cấp bách, ta tung người nhảy về phía sau, đạp xuống dòng suối.

Kiếm dí sát theo ta, chia thẳng vào ngực ta. Ta chặt vật lui lại hai bước né tránh.

Chiêu thức của người bịt mặt quyết đoán sắc bén. Ta tay không tác sát không chống đỡ được, trốn tránh chặt vật không nói nên lời.

Chớp mắt ta đã miễn cưỡng đỡ được bảy chiêu, kiếm như rắn như dây leo, quấn chặt lấy ta, ta không nhìn ra võ công của hắn là từ môn phái nào, cũng không nghĩ ra lý do để hắn ám sát ta.

Ta bị hắn đẩy xuống nước, giày và vạt áo bị ướt, nặng nề càng khó tránh né. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, mồ hôi lạnh lạnh lẽo và ra. Ba chiêu liên hoàn đâm tới, mũi kiếm chọc thẳng vào cổ họng, ta trở mắt nhìn rút cuộc tránh né không kịp, lòng thấy tuyệt vọng.

Trường kiếm lại không đâm vào họng, chỉ kề cổ ta. Mũi kiếm lạnh lẽo dí sát da thịt, luồng khí lạnh đâm thẳng vào tim.

“Lấy hết đồ trong người người ra.”

Ta khẽ thở phào nhẹ nhõm, chẳng lẽ sát thủ không phải cường đạo, chỉ muốn cướp tiền? Đáng tiếc hắn tìm sai người rồi, ta nghĩ đến chỗ Viễn Chiêu đại sư ăn ở không mất tiền, vì vậy chẳng mang theo lấy nửa xu.

Ta lấy từ trong ống tay áo ra một khăn tay, hai viên đường, ném xuống dưới chân hắn thì có chút xấu hổ.

Hắn nhìn thoáng qua, quát: “Xé tay áo ra cho ta xem.”

Xem ra hắn không tin ta không xu dính túi. Ta đành xé ống tay áo ra, ném xuống. Hắn nhìn lướt qua túi áo trong tay áo, quả nhiên rỗng tuếch.

Hắn trầm giọng nói: “Còn túi áo trong vạt áo.”

Bình thường quần áo của đàn ông sẽ có túi áo trong vạt áo và tay áo, nhưng quần áo phụ nữ chỉ làm túi áo trong tay áo, đơn giản là thử tưởng tượng mỗi lần lấy đồ lại lôi ra lôi vào từ ngực, thật bất lịch sự. Có điều bộ quần áo ta đang mặc rộng rãi thoải mái, rất giống quần áo đàn ông, khó trách hắn yêu cầu như vậy, nhưng vạt áo thật sự không có túi áo.

Ta có chút bất đắc dĩ nói: “Vạt áo không có túi áo, ta cũng thật sự không có tiền.”

Hắn trầm lặng trong chốc lát, mũi kiếm chậm rãi rời khỏi cổ ta. Ta âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cướp phải một ca thất bại thế này, hắn là hắn bị đả kích, sẽ rời đi trong buồn bã?

Không ngờ, mũi kiếm vung lên, chĩa vào ngực ta.

Tim ta nặng trĩu, chẳng lẽ không định cắt cổ, đổi thành một kiếm xuyên tim sao?

Mũi kiếm đâm tới, ta ngừng thở, cuộc đời này thế là chấm dứt. . . . Tuy nhiên, mũi kiếm không đâm vào, mà là rạch xiên, vạt áo trước bị mũi kiếm đẩy ra, lộ ra áo mặc lót. Chẳng lẽ không phải cường đạo mà là hái hoa tặc! Ta tròn mắt nhìn người bịt mặt trước mắt, nếu hắn dám rạch cả áo trong, ta sẽ tự nhào vào kiếm tự vẫn.

Hắn do dự trong chốc lát, ta hướng về sau lưng hắn hét to mấy tiếng: “Sư phụ, cứu con!”

Giờ phút này, rốt cuộc ta cũng cảm nhận được tại sao Thiếu Lâm lại có thần công Sư Tử Hồng, thời khắc mấu chốt, không những làm địch thủ choáng váng, còn có thể gọi cứu viện, dù không có cứu viện cũng có thể hù dọa đối phương.

Gân xanh trên mu bàn tay hắn khẽ run lên, ta thừa dịp hắn mất tập trung, ngửa người ra sau, một cước đá vào kiếm của hắn. Hắn chìa kiếm đi hướng khác để tránh, nhân cơ hội này, cuối cùng ta cũng rút được chủy thủ trong giày ra. Đây là vũ khí duy nhất trong người ta, vừa rồi bị hắn tấn công chặt chẽ nên chưa lấy được ra.

Tiếng kêu cứu vừa rồi của ta chỉ là giương đông kích tây vậy. Ngụy cứu Triệu, hắn nhận ra phía sau không người, cầm kiếm bắt đầu tấn công.

Tất nhiên chủy thủ không thể so sánh với trường kiếm, nhưng có còn hơn không. Trong tay ta có binh khí, lòng liền có chỗ dựa, trong khoảnh khắc, ta coi chủy thủ như đoản kiếm tấn công.

Ta nằm mơ cũng không ngờ, chủy thủ này sắc bén dừng mãnh phi thường như thế, ta ra sức vung lên, kiếm của người bịt mặt đứt thành hai đoạn.

“Leng keng” một tiếng, phần kiếm gãy rơi xuống suối!

Người bịt mặt giật mình sững sờ, ta cũng kinh ngạc! Binh khí của Minh Tương đại sư quả nhiên danh bất hư truyền.

Càng tốt, giờ thành đánh giáp lá cà. Hắn có nửa đoạn trường kiếm ta có một thanh chủy thủ, tính ra thì ngang sức ngang tài. Đáng tiếc, ta vốn nội lực kém cỏi, thể lực càng không thể so sánh với đàn ông, chẳng mấy chốc lại rơi vào thế hạ phong.

Ta đang định giương đông kích tây một lần nữa, đột nhiên một thân ảnh từ trên trời giáng xuống sau lưng người bịt mặt, trường kiếm trong tay trong tay người đó đặt lên vai phải người bịt mặt.

Giang Thần!

Ta vui mừng ngạc nhiên, chưa bao giờ có cảm giác hắn đáng yêu đến vậy!

Hắn không nhìn, chỉ trầm giọng nói một câu: “Tiểu Mạt tránh ra!”

Ta vô cùng nghe lời lập tức lùi lại hơn ba trượng, từ tham chiến biến thành quan sát. Mặc dù tình huống trước mắt nguy cấp, mức độ nghiêm trọng, nhưng ta không thể không nói, rất ít khi thấy Giang Thần nghiêm túc lạnh lùng, rất thu hút.

Ta chưa từng thấy hần quyết đấu với người khác, trước kia so chiêu với các sư huynh, ta chỉ thấy hần tư thế hoạt bát đẹp mắt, cho là võ công hần chỉ có hình thức hoa mỹ, hôm nay xem ra là ta đã lầm, chiêu thức của hần mặc dù không quyết đoán, nhưng sắc bén lưu loát, chiêu nào cũng trí mạng.

Võ công của người bịt mặt cũng không kém, nhưng trường kiếm đã bị ta chém gãy, chẳng mấy chốc bị Giang Thần dồn đến bờ suối, dường như hần không muốn đấu nữa, có ý tẩu thoát, trường kiếm của Giang Thần chặn đường hần, trong lúc bất đắc dĩ hần thì triển khinh công, đạp nước nhảy lên, sau đó liên tiếp đạp ven suối mà tẩu thoát vào rừng cây sau núi.

Giang Thần nhìn theo hướng người bịt mặt, sắc mặt lạnh lùng nghiêm túc, nhếch môi.

Ta tiến lên hỏi: “Sao huynh không đuổi theo?”

Hần quay đầu nhìn ta, nói: “Muội còn ở đây ta làm sao đuổi theo?”

Ta ngây ngốc, ý của hần là sợ kẻ kia quay lại làm khó ta, hoặc sợ kẻ kia có đồng bọn khác? Ta vừa định cảm động một phen, nhưng lại nghĩ đến chuyện không cướp được quyền kiếm phổ trong áo hần, vì vậy mặt nóng rần lên, vội vàng khom lưng vắt chỗ áo ướt, dự định trở về.

Hần nhìn tay áo bị xé của ta, hỏi: “Áo của muội bị sao vậy?”

“Lúc đầu hần bảo muội bỏ hết đồ trong người ra, sau đó không tin là hết rồi nên bắt muội xé tay áo ra cho hần nhìn.”

Hần lại chỉ vào vạt áo ta: “Còn chỗ này?”

“Đây là do kiếm rạch, chắc là không tin vạt áo muội không có túi áo, muốn kiểm chứng tận mắt.”

Giang Thần nhìn ta chăm chú, hần che mặt trời, ta chỉ cảm thấy mắt hần như đầm nước sâu không thấy đáy.

Hần đột nhiên giơ tay ôm ta vào ngực.

Ta vừa sợ vừa thẹn, vừa cắn vừa cào giấy dựa. Tay hần giữ chặt lấy eo ta, cánh tay ghì cứng, ta bị ôm chặt đến không thở được, vùng vẫy mãi vẫn không thoát, mặt đỏ, tim như muốn bật ra khỏi lồng ngực.

Giọng hần trầm thấp mà dồn dập, như thủ thi: “Ta vẫn tưởng là ta không sợ trời không sợ đất, hôm nay mới biết ... thì ra không phải thế.”

Tim ta giật thót, kinh ngạc không nói ra lời, không còn sức lực nào giấy dựa.

Lời của hần ... là thật hay giả?

Hần chậm rãi buông tay, lấy quyền kiếm phổ trong áo ra, đưa cho ta. Ta kinh ngạc, lúc này không đưa, sao giờ lại chủ động giao ra?

“Tiểu Mạt, ta không quan tâm kiếm phổ này từ đâu mà đến, muội đã có tại sao không luyện?”

“Muội không thêm quyền kiếm phổ này.” Ta nói như vậy không phải vì tức giận. Vật này liên quan đến thân thể của ta, hễ nhìn thấy nó ta liền mất tự nhiên một cách không thể giải thích, mặc dù ta biết đây là mơ ước của bao người tập võ, nhưng ta thật sự không thêm muốn nó.

Giang Thần nhướng mày, nghiêm mặt nói: “Muội phải tập theo kiếm pháp trong này. Ta không muốn mình bị thương.”

“Huynh bảo muội luyện kiếm pháp thiên hạ vô song để bảo vệ huynh?” Ta thấy lời này rất không phù hợp phong cách của hần, đường đường một đấng nam nhi, chẳng lẽ lại muốn ta bảo vệ hần? Ta mơ hồ có điểm thất vọng.

Hần oán hận trừng mắt nhìn ta: “Không phải bảo muội bảo vệ ta, là muốn muội bảo vệ bản thân cho tốt, nếu muội có bất trắc gì, người đau lòng là ta, muội có hiểu không?”

Ta mơ hồ hiểu ra, nhưng không thể tin được, vì vậy ta kiên trì nói: “Muội không hiểu.”

Lĩnh vực này ta là đệ tử chân truyền của sư phụ, mỗi khi gặp chuyện khó giải quyết, giải pháp là giả bộ hồ đồ làm như không hiểu.

Hắn kéo cổ tay ta, bóp chặt cần rằng nói: “Tiểu Mạt, muội rất giỏi làm người khác tức chết!”

“Quá khen quá khen.” Ta ngượng ngùng rút tay lại, lòng trào dâng tiếc nuối, nếu Vân Châu có thể nói nửa câu như Giang Thần thì tốt biết bao.

14. Chương 14: Giang Thiên Nhất Sắc

“Giang Thần, Vân Mạt.” Tiếng gào thét của Lâm Mục sư huynh truyền tới.

Giang Thần khua trường kiếm lên tiếng.

Rất nhanh sau đó, Lâm Mục chạy tới, nhìn thấy ta, hắn chợt ngẩn ra.

Ta có chút ngượng ngùng, lúc này quần áo trên người ta nhất định rất có phong cách Cái Bang.

Hắn co rút khóe miệng nói: “Giang Thần đệ cũng quá nóng lòng! Giữa ban ngày ban mặt, còn là ở bên ngoài...”

Ta hiểu được ý của Lâm sư huynh, sợ hãi nói: “Không phải thế, không phải thế!”

“Bỏ đi, bỏ đi, coi như ta chưa thấy gì.” Lâm sư huynh phẩy tay, hào sảng đi trước, vừa đi vừa nói: “Sư phụ muốn đi chào từ biệt Viễn Chiếu đại sư, bảo ta đi tìm hai người, tất cả mọi người đang chờ. Giang Thần đừng sốt ruột, ngày tháng còn dài, haha.”

Giang Thần cúi đầu giả bộ lau kiếm, nín cười đến mức cánh tay run rẩy.

Ta ... đỏ mặt một cách vô dụng.

Tại sao tất cả mọi người đều nghĩ ta và Giang Thần có quan hệ mập mờ, tại sao không hiểu lầm ta và Vân Châu, lẽ nào hắn thật sự cao cao tại thượng, ta muốn cùng hắn hiểu lầm một hồi cũng khó lắm sao?

Ta thấy chua chát trong lòng, như là ăn thứ quả mơ lạ, khó mà nuốt, không thể nhổ ra.

Đi tới trước của Trúc Trí Viện, Giang Thần dừng bước nói: “Ta qua chỗ Ngự chương môn mượn uội bộ xiêm y, muội ở trong phòng chờ ta.”

Ta gạt đầu, đẩy cửa, khi đi quang qua phòng sư phụ, ta thấy tiếng cười nói vui vẻ truyền ra.

“Ai nha, Giang Thần thật sự xé rách tay áo tiểu Mạt.”

“Tiểu Mạt là kiểu thần kinh thô, đầu gỗ, phải dùng biện pháp mạnh mới xong.”

Ta kinh ngạc đứng ngoài cửa sổ, không bước nổi. Bởi vì, một cánh tay đưa ra ngoài khung cửa sổ, hái đóa hải đường. Ta từng nhìn cánh tay kia cầm kiếm không biết bao nhiêu lần, cốt cách thanh kỳ, thon dài trắng trẻo. Ta kinh ngạc nhìn bàn tay như ngọc thạch nâng niu đóa hải đường, không có dũng khí bước thêm.

Hắn sẽ nghĩ thế nào về ta và Giang Thần? Giang Thần lưỡng lự phong tình dựa cửa phòng ta, y phục khoáng hồ, tóc buông lơi, rõ ràng là dáng vẻ lúc mới tỉnh sau một đêm phong hoa tuyết nguyệt. Mà lúc này, các sư huynh đang bàn tán chuyện của ta và Giang Thần sau lưng hắn.

Ta cắn môi, ngực nhói đau. Bị ai hiểu lầm cũng chẳng sao, chỉ mình hắn thì ta không muốn.

Ta hít một hơi thật sâu, bước chân nặng như đeo đá, chậm rãi đi tới trước cửa sổ, ngăn cách bởi đóa hoa hải đường, ngăn cách bởi khung cửa sổ, ngăn cách bởi thế tục thân phận, ngăn cách bởi tình cảm chôn dấu vĩnh viễn chẳng thể thổ lộ, ta nở nụ cười miễn cưỡng. Ta không biết nụ cười này này gượng ép hay tự nhiên, ta chỉ biết ta cười mà thấy tim đau nhức nhối.

Thần sắc của hắn có phần tiêu tụy, dường như muốn nở nụ cười với ta, nhưng ánh mắt lại nhạt nhẽo không chút ý cười.

Ta ngưng ngừng giải thích với hắn: “Vừa rồi muội gặp kẻ xấu bên bờ suối, may Giang Thần tới cứu muội một mạng.” Thật ra ta không biết hắn có tin lời giải thích đấy không, nhưng nếu ta không nói thì ngực như bị nghẹn. Ta không muốn hắn hiểu lầm quần áo ta xộc xệch vì Giang Thần.

Mặt hắn biến sắc, lập tức chống tay lên bệ cửa sổ, nhảy ra ngoài, đóa hải đường trong lòng bàn tay rơi xuống giày ta, giày vốn thêu cành phong lan, thêm đóa hải đường như vẽ rồng thêm mắt.

“Muội có bị thương không?” Hắn quan tâm hỏi ta, vô cùng lo lắng, như một giọt mực rơi xuống tờ giấy Tuyên Thành trắng tinh, lòng ta rối như tơ vò. Ta ngăn người, hắn quan tâm ta, nhưng ta có mong muốn sự quan tâm đấy không?

Sau lưng có tiếng Giang Thần vang lên: “Tiểu Mạt, ta mang y phục tới đây.”

Ta sực tỉnh, quay đầu nói cảm ơn, nhận xiêm y từ tay Giang Thần, bước vào phòng mình.

Thế sự khó lường, nhân sinh như mộng, chợt giật mình ta đã thành hôn thê của Giang Thần, giấy lát thành hoa đã có chủ, nhưng người chủ này nhất thời ta khó lòng mà tiếp nhận. Điểm tốt hiếm hoi là, rốt cuộc ta cũng triệt để hết hy vọng với Vân Châu.

Buồn thay, tưởng đã chết lòng lại xảy ra một chuyện ta không ngờ được.

Tiểu nha hoàn của tiểu quận chúa được ta giải vây hôm trước đột nhiên đến tìm ta, dáng vẻ rất gấp gáp.

“Tỷ tỷ, muội cố kiếm thời gian nói mấy câu với tỷ, chuyện liên quan đến Vân thiếu gia.”

Ta vừa nghe là chuyện liên quan đến Vân Châu, liền hồi phục tinh thần.

“Quận chúa vẫn thăm thích Vân thiếu gia, ngày hôm qua gọi Vân thiếu gia, cố ý hỏi ý tứ cậu ấy, không ngờ Vân thiếu gia nói cậu ấy đã có người trong lòng, quận chúa không tin, bắt Vân thiếu gia giao người. Vân thiếu gia trong lúc bất đắc dĩ, nói cậu ấy thích tỷ. Vì thế hôm nay quận chúa mới đến làm khó tỷ, thật ra quận chúa chẳng mất thứ gì, quận chúa chỉ muốn tỷ phải xấu mặt trước bàn dân thiên hạ, hả mối giận trong lòng. Quận chúa vốn tính nhỏ nhen hẹp hòi, xấu tính, tỷ tỷ là người tốt, xin hãy xa lánh Vân thiếu gia, nếu không quận chúa nhất định sẽ tìm tỷ làm khó dễ. Tỷ tỷ bảo trọng, muội đi trước.”

Tiểu nha hoàn nói vội vàng không dám lấy hơi, rồi lại vội vàng chạy đi.

Ta ngơ ngác đứng đấy, như thể sợ quá mà bay mất một nửa hồn phách.

Bảo sao tiểu quận chúa vừa thấy Giang Thần đi ra từ phòng ta thì lập tức thu binh, bảo sao lại mỉa mai Vân Châu “ánh mắt tốt đấy”.

Vân Châu, hắn thực sự thích ta sao? Ta không thể tin được, lập tức nhớ lại mấy năm qua, xem xét tỉ mỉ một lượt, đáng tiếc, chẳng tìm thấy thấy chút xíu gian tình. Hắn đối với ta, vẫn luôn dịu dàng tao nhã lễ độ. Những lời nói riêng tư chẳng quá mười câu. Hơn nữa, mỗi lúc nói chuyện, đều là ta nhìn hắn, hắn nhìn mũi giày.

Nếu hắn thích ta, tại sao lúc sư phụ mở lời không đồng ý lại mượn rượu tiêu sầu?

Nếu hắn thích ta, tại sao không nói với ta?

Nếu hắn thích ta, tại sao trơ mắt đứng nhìn ta và Giang Thần “thuận buồm xuôi gió” đính hôn mà không ngăn cản?

Chẳng lẽ, hắn không thích ta mà chỉ là muốn dùng ta làm lá chắn cho người trong lòng? Ta lại điểm lại tháng năm, càng nghĩ càng thấy đúng, nhất thời tâm trạng xuống dốc, cực kỳ khó chịu. Huống hồ, dù Vân Châu thật sự thích ta, nhưng ta đã bị ràng buộc với Giang Thần như thế, làm sao đến với hắn được nữa.

Lòng ta bất ổn, trào dâng chua xót, vừa mong hắn thích ta là thật mà cũng tình nguyện là giả. Không phải, nếu tạo hóa trêu ngươi, bảo ta làm sao chịu đựng.

Ta lại một lần nữa cảm nhận thế sự khó lường, nhân sinh như mộng, buồn bực ở trong phòng cùng tâm trạng rối như tơ vò, cho đến khi Giang Thần gõ cửa.

“Tiểu Mạt, chúng ta đi thôi.”

Ta vội vã gạt tâm trạng rối rắm qua một bên, mở cửa phòng. Giang Thần nhìn thấy ta thì giật mình, đôi mắt như hồ thu, nhìn ta đầy tình tứ, lòng ta tê rần, vội đưa mắt đi chỗ khác.

Sư phụ và các sư huynh đã chờ ở ngoài, Lâm Mục sư huynh cười nói: “Tiểu Mạt phục sức thể này đẹp lắm, đứng cùng Giang Thần như một đôi người ngọc, đúng là xứng đôi vừa lứa.”

Mọi người cười phụ họa, đều biểu thị tán thành. Ta đâu có phục sức, chỉ mặc bộ xiêm y mượn của Ngự chương môn thôi, cũng chỉ là chật bằng nửa bộ xiêm y bị rách thôi, ta khê hít sâu, liền thấy phần ngực chật ních, như muốn bực chỉ. Mặc thứ xiêm y này phải luôn nhắc nhở bản thân giữ tâm trạng bình thản, không thì rắc rối to.

Trong lúc vô tình, ta đối mặt với ánh mắt của Vân Châu. Hắn đứng dưới hành lang, khuôn mặt anh tuấn, con ngươi đen láy, ta lấy dũng khí nhìn hắn vẫn không thấy chút manh mối nào là thích ta. Xem ra, hắn thật sự lấy ta ra làm lá chắn đối phó với tiểu quận chúa thôi.

Ta hệt hăng trong lòng, may sao mọi người kéo đi từ biệt Viễn Chiếu đại sư.

Trong phòng Viễn Chiếu đại sư còn mấy bằng hữu giang hồ, lúc sư phụ tiến lên chào hỏi, Viễn Chiếu đại sư cười ha ha tặng ta một món quà: “Tiểu Mạt, đây là quà mừng con đến tuổi cập kê, đừng từ chối.”

Ta cảm động nhận lấy: “Cảm tạ ông cậu.” Nhờ có sư phụ, ông cụ rất quý ta, đối với ta như ông ngoại.

Giang Thần nhìn ta một chút, cười nói: “Ông cậu, mấy ngày nữa cháu thỉnh lão nhân gia ngài làm chủ hôn cho cháu và tiểu Mạt được không ạ?”

Viễn Chiếu đại sư kinh ngạc nói: “Ô, con và tiểu Mạt đính hôn rồi sao?”

Giang Thần mỉm cười: “Dạ.”

Mấy bằng hữu giang hồ trong phòng Viễn Chiếu đại sư lập tức chúc mừng sư phụ. Sư phụ ngoài tươi trong héo gượng cười, vẻ mặt như thể đau khổ không muốn gả ta.

“Hay lắm hay lắm, hai mươi năm Tiêu Dao môn mới có một chuyện vui, lần này ông cậu nhất định phải tặng hai đứa một phần đại lễ.”

Giang Thần chấp tay cười nói: “Cháu xin cảm tạ ông cậu trước. Đến lúc đó mời mọi người đến Tiêu Dao Môn uống chén rượu mừng.” Sau đó lại quay đầu nhìn ta cười ngọt ngào như mật, mắt cong như vầng trăng non, đáng vẻ mở cờ trong bụng.

Ta kinh ngạc nhìn Giang Thần, sự vui mừng của hắn là thật hay giả? Trước giờ ta vốn không hiểu, không nhìn thấu suy nghĩ của hắn. Nghĩ tới tương lai, ta không chỉ muốn biết lời hắn là thật hay giả, còn phải lo lắng nhiều việc, như gạt bỏ hoa đào, hao tâm tổn sức chú ý đến hắn, vừa nghĩ liền thấy đau đầu.

Vân Châu đứng sau lưng sư phụ, ánh mắt của ta mấy lần chạm đến vai sư phụ, muốn nhìn tiếp mà không hiểu sao lại không thể.

Trên đường về nhà, các sư huynh cố ý tạo cơ hội cho ta và Giang Thần, lúc ăn cơm sắp xếp chúng ta ngồi cạnh nhau, tối thì xếp phòng chúng ta cạnh nhau. Mọi người đang vui vẻ nói chuyện phiếm, Giang Thần và ta nếu muốn góp một hai câu, Hà Tiểu Nhạc sư huynh liền nghiêm túc cự tuyệt chúng ta.

“Vợ chồng hai người tìm chỗ vắng nói chuyện riêng tư đi.”

Hai chữ “vợ chồng” khiến tim ta giật thót, mặt đỏ bừng. Các sư huynh trọng hữu khinh sắc, chớp mắt đã chuyển ta từ sư muội thành chị/em dâu, nghiêm trang kính nhi viễn chi với ta, hiển nhiên đã xem ta là vợ của Giang Thần, không cười nói với ta nữa.

Ta có chút hệt hăng, buồn khổ mất mấy ngày, nghĩ thoáng ra, Tiêu Dao môn dưỡng dục ta mười lăm năm, sớm muộn gì ta cũng phải lập gia đình, gả cho Giang Thần, coi như là hi sinh chính mình, giữ gìn danh

tiếng Tiêu Dao môn, bỏ đi. Nhưng Giang Thần tuấn tú như vậy, chỉ sợ có người nói hấn là “bông hoa nhài”, nghĩ tới đây, ta lại buồn bực.

Cửa kéo kẹt mở ra, Giang Thần mặt mày rạng rỡ đi tới.

Ta đang nằm nghiêng trên giường nghỉ ngơi, vừa thấy hấn tiến đến, vội vã ngồi thẳng dậy, kéo xiêm y chỉnh tề.

“Sao huynh vào mà không gõ cửa.”

“Vợ chồng cũng phải gõ cửa sao?” Hấn cười như mếu đơn trong gió xuân, giọng điệu ngọt hơn mật.

Ta lại đỏ mặt.

Hấn ngồi xuống bên cạnh ta, nghiêng đầu nói: “Ngày hôm qua không phải muội nói nếu ta giữ chân tiểu quận chúa nửa canh giờ muội sẽ cảm tạ ta sao?”

Ta dịch ra, oán hận nói: “Huynh còn nói, tại huynh muội mới đắc tội cô ta, mới rơi vào tình huống phải thành thân với huynh.”

Nụ cười hấn càng đờ, tắt ngấm.

“Muội thật sự không muốn gả cho ta?”

“Tất nhiên là thật.”

Ánh mắt của hấn trở nên nghiêm nghị: “Tại sao?”

Ta thở dài sâu kín: “Muội không muốn bị cấm sùng.”

Mặc dù đây không phải nguyên nhân chính, nhưng đúng là nguyên nhân quan trọng, trước giờ ta không thích tranh giành, chỉ thích trên trời rơi xuống, ông trời ban cho. Tính cách này đặc biệt giống sư phụ.

Gương mặt đã âm trầm của hấn đột nhiên tươi rói: “Tiểu Mạt, chỉ có đàn ông mới bị cấm sùng, chưa từng nghe nói phụ nữ bị cấm sùng.”

Ta liếc hấn: “Đạo lý giống nhau, bản chất giống nhau. Theo tính tình của huynh mà nói, tương lai nhất định không ít, muội không thích.”

Hấn nghiêm trang hỏi: “Không ít chuyện gì?”

Ta oán hận nói: “Trăng hoa.” Giả vờ hồ đồ, đáng ghét.

Hấn bật cười, một lát sau mới dừng lại, nói: “Tiểu Mạt, muội ghen sao?”

Ta u buồn than thở: “Ghen gì chứ? Chỉ là phòng ngừa chu đáo, huynh hiểu không?”

Hấn lại ngồi sát vào ta, dịu dàng thủ thỉ: “Tiểu Mạt muội yên tâm, ta chỉ phong lưu với mình muội.”

Mặt ta nóng lên, xì một tiếng khinh miệt, vội vã đứng lên, cách hấn xa một chút.

Hấn đứng dậy theo ta, ta vội lùi lại, hấn tiến lên hai bước, ta lại lùi, kết quả lưng chạm phải bàn, không lùi được nữa.

Hấn híp mắt cười, cầm tay ta.

Ta kinh hoàng vùng tay, hấn giữ chặt không buông, còn là dùng chiêu thứ ba trong tiểu cầm nã thủ của Tiêu Dao Môn, chim ưng bắt thỏ.

Ta trầm mặt lạnh lùng nói: “Mau buông tay.” Thật ra ta chỉ cứng miệng, cộp giấy diễn hình, giọng nói khê run, tim đập thình thịch, đây là lần đầu tiên ta bị đàn ông cầm tay, cánh tay nóng rực lên như không còn là của ta.

Hấn như không nghe thấy, cười hì hì: “Tiểu Mạt, tất cả mọi người đều nói chúng ta xứng đôi vừa lứa.”

“Hử?” Ta nhú mày, liên quan gì chứ? Ai nói thế!

Hắn cười mờ ám: “Thật ra bọn họ không hiểu muối, tuy rằng muối thần kinh thô nhưng rất thú vị, khả ái động lòng.”

Thú vị, khen kiểu gì vậy? Ta là đồ chơi chắc?

Đúng, huynh tài huynh giỏi. Ta bực bội rút tay.

Hắn đổi chiêu, từ chim ưng bắt thả thành hổ ác săn mồi, giữ chặt cả cổ tay ta, ta không thể nào thoát ra, ta lo lắng, một lát nữa liệu hắn có giữ cả cánh tay ta?

“Tiểu Mạt, muối theo ta về nhà gặp mẫu thân đi.”

“Huynh có mẫu thân?”

“Nói thừa, tất nhiên ta có.”

“Tại sao chưa từng thấy huynh nhắc đến?”

Hắn cười hì hì: “Con người ta khiêm tốn, không khoe khoang gia thế.”

Ta rút rè hỏi: “Gia thế của huynh thế nào?” Nhắc đến hai chữ gia thế ta lại nhụt chí. Hận không thể tìm một trẻ mồ côi hoặc bị bỏ rơi, bị gia đình ruồng bỏ.

Hắn dịu dàng nói: “Nhà của ta ở Quy Vân sơn trang.”

Trên chốn giang hồ Quy Vân sơn trang như sấm bên tai, có vô số sản nghiệp, thủy bộ đều có, giàu có một phương. Ta lại rút rè hỏi: “Mẹ huynh là quản gia sao?”

“Người giang hồ gọi bà là Thích phu nhân.”

“Cái gì!”

Ngoài cung chủ Kim Ba Cung Mộ Dung Tiểu, Thích phu nhân chính là người phụ nữ nổi danh nhất giang hồ. Nữ chủ nhân của Quy Vân sơn trang, muối muối của Thích tướng quân uy danh hiển hách.

Ta kinh ngạc nhìn Giang Thần khiêm tốn, nhận ra bản thân lại thành “bãi phân trâu” lần thứ hai. Nhưng hắn có thân thể như thế, mẹ hắn có thể đồng ý chúng ta sao? Lòng ta chợt nảy ra một ý định, càng lúc càng kiên định. Nếu mẹ hắn không đồng ý thì tốt quá.

Ta hỏi dò: “Mẹ huynh nhất định không đồng ý muối.”

“Muối không cần lo lắng, khi mẹ đưa ta đến Tiêu Dao môn, bà đã nói với sư phụ là để sư phụ toàn quyền quyết định chuyện của ta. Bà rất tôn kính sư phụ, muối không cần lo lắng.”

Ta có chút thất vọng, ta ước gì mẹ hắn không đồng ý.

Giang Thần lại nói: “Hơn nữa, trước đây ta từng viết thư nhắc đến muối, nói muối tốt.”

Ta nghĩ ngợi rồi nói: “Muối nghĩ nên để mẹ huynh gặp muối, lời nghe nói không đáng tin.”

Ta muốn mẹ Giang Thần nhìn ta và hắn đứng cạnh nhau, chứng kiến đứa con trai phong lưu phóng khoáng của bà tìm một người vợ khô khan dần dện, nhất định bà sẽ đổi ý, tuy nói mẹ hắn có giao tình với sư phụ, nhưng cũng không thể bỏ mặc hạnh phúc một đời của con trai.

Giang Thần cười gật đầu: “Ta cũng nghĩ thế, ngay hôm nay chúng ta về nhà để mẫu thân gặp muối.”

Tại sao ta lại thấy hắn cười như loài hồ ly?

Hắn híp mắt cười hì hì nói: “Tiểu Mạt, ta phát hiện, ta và muối rất có duyên.”

Ta lại rút tay: “Huynh đừng nói chuyện duyên phận với muối.” Giờ phút này ta thấy chuyện duyên phận trong truyền thuyết rất không đáng tin, trước đây ta vẫn cảm thấy ta và Vân Châu có duyên, kết quả thì sao, ta thành vị hôn thê của Giang Thần.

Giang Thần cười hì hì nói: “Muối nghĩ mà xem, trước kia muối tên Mạc Mạt, rồi lại đổi thành Vân Mạt, ta ở Quy Vân sơn trang, quy vân quy vân (quy là trở về), xem ra muối trời sinh là con dâu nhà ta. Đúng là ý trời, muối nói đúng không?”

Ta hối hận không nói được gì. Tại sao ta lại đổi tên là Vân Mạt, chẳng phải tại hắn ép đó sao.

Ta bực mình nói: “Muội không dùng tên Vân Mạt nữa.”

Hắn cười nói: “Hay là lấy tên Vân Sắc đi?”

“Vân Sắc?”

“Đúng vậy, muội xem hoàng hôn rất đẹp đúng không.” Rốt cuộc hắn cũng buông ta ra, chỉ bầu trời ngoài cửa sổ, ánh trời chiều như thơ như họa, như tranh thủy mặc nơi chân trời xa xăm, đẹp khó mà rời mắt.

Ta từ chối cho ý kiến, tên Vân Sắc cũng không tệ.

Đột nhiên, một cánh tay đặt lên vai, tim ta giật thót, vội vã tránh né, tay hắn rơi xuống, không đợi ta thở phào, tay kia đặt lên lưng ta, ta chỉ cảm thấy sống lưng cứng đờ, nóng bỏng như lửa áp lên, sau đó là vô số mũi kim nhỏ cắm vào, tê rần khó chịu, rồi các mũi kim di chuyển...

Hắn cười khê bên tai ta: “Sắc Sắc, sau này đôi ta sẽ là Giang Thiên Nhất Sắc.”

Sắc Sắc? Người mới sắc ấy! Ta gạt tay hắn ra, bực tức nói: “Hừ, mơ tưởng.”

15. Chương 15: Khung Trời Xanh Thẳm, Giấu Nỗi Tương Tư

Trở lại Tiêu Dao Môn, tất cả mọi người đều đổi cách xưng hô, không gọi ta là chị dâu mà gọi là em dâu, mặt ta từ nóng bỏng thành âm ỉm, sau đó là không sợ hãi, bất đắc dĩ cam chịu. Ta chợt cảm nhận được tâm trạng của Vân Châu ngày đó bị ta cố chấp gọi ca ca.

Sau khi trở về từ Thái An Vân Châu càng thêm trầm lặng, như thể người tàng hình. Mỗi lần ta nghĩ đến hắn lại có cảm giác như hóc xương, khó chịu mà không thể nói ra lời.

Giang Thần thì như biến thành một người khác, dính ta như dán keo, luyện kiếm cũng phải luyện cùng ta, còn muốn ta so chiêu với hắn, tất nhiên ta không phải đối thủ của hắn, thua nhiều lần chẳng phải chuyện đáng bận khoăn. Nhìn hắn chiến thắng trong tư thế oai hùng bất phàm, phóng khoáng đẹp mắt, ta càng chán nản.

Tiểu Hà Bao còn ở bên cạnh cổ vũ: “Cô gia thật anh tuấn, cố lên cố lên!”

Lúc đầu ta tưởng là cô bé cổ vũ ta, sau mỗi lần Giang Thần thắng lại thấy cô bé nhảy nhót hoan hô, cuối cùng ta cũng hiểu.

Ta tức giận thu kiếm, kẹp sau tay đi ra sau núi.

“Sắc Sắc, muội đi sao?”

Ta quay đầu nghiêng răng nghiêng lợi: “Huynh mà còn gọi muội là Sắc Sắc nữa cẩn thận muội... sắc huynh!”

Hắn hất cằm, khí vũ hiên ngang, không chút sợ hãi: “Bản đại hiệp không sợ, hoan nghênh qua đây.”

Ta ... sợ, rút lui.

“Huynh đừng đi theo muội.”

“Ta không đi theo muội.”

“Vậy huynh đi sau lưng muội làm chi?”

“Đường này chỉ muội được đi sao, ta không được đi sao?” Hắn nhìn chung quanh, ngấm cảnh.

Ta ... câm nín.

Mới đi được mấy bước, đột nhiên thấy Triệu Dạ Bạch sư huynh vội vã chạy từ trên sườn núi xuống.

“Làm sao vậy?”

Triệu sư huynh lo lắng nói: “Hà Tiểu Nhạc tiêu chảy, ta đi lấy giấy.”

Ta rất muốn cười, nhưng ở trước mặt Giang Thần, cười thì vô duyên, vì vậy ta cúi mặt, cố nín cười.

Giang Thần đột nhiên giơ tay nâng cằm ta, cười híp mắt nói: “Tiểu Mạt, đời người có dịp nên tận hưởng niềm vui, đừng cố nín nhịn.”

Ta vừa bực mình vừa buồn cười, gạt tay hắn.

Nhà xí trên sườn núi truyền đến tiếng huýt dài: “Dạ Bạch, người nhanh lên một chút đi.”

Nội lực của Hà Tiểu Nhạc sư huynh quả là thâm hậu.

Chỉ chốc lát sau, Triệu sư huynh vội vã chạy lên, nhét giấy vào tay Giang Thần, nói: “Sư phụ bảo ta đi mua thức ăn, người cầm cho hắn đi.”

Giang Thần bắt đầu dĩ nhiên giấy vệ sinh, đi về phía nhà xí.

Ta rốt cục thoát được miếng cao dán, vội vàng rảo bước, đi đến suối nước nóng sau núi.

Sư phụ rất thương yêu ta, trong động tu luyện sau núi có suối nước nóng, vốn là mọi người dùng chung, sau đó sư phụ nghe nói ngâm suối nước nóng có thể cường kiện thân thể, liền chuyển suối nước nóng cho ta dùng riêng. Thể chất của ta rất kém cỏi, công phu thì yếu, nội lực cũng chẳng đâu ra đâu. Sư phụ đặc biệt mời Kiều thần y của Thần Nông cốc đến bắt mạch cho ta, ông ấy nói ta bệnh từ trong thai, bẩm sinh yếu ớt.

Vào động tu luyện, Tiểu Hà Bao theo thường lệ đứng ở cửa động canh chừng cho ta. Ta vừa cởi quần áo, xuống nước, đã thấy một giọng nói quen thuộc ngoài cửa động: “Tiểu Mạt, giờ chúng ta đã hứa hôn, ta có thể nhờ phúc muội cũng vào ngâm suối nước nóng được không?”

Sơn động sâu thẳm, tiếng vang lượn lờ. Câu này thật là vừa gợi cảm vừa đáng sợ. Ta vừa nói “không được”, vừa nhanh chóng mặc quần áo.

Cuộc sống này thật chỉ làm khó nhau.

Ta hoảng sợ lao ra khỏi động tu hành, tóc vẫn nhỏ nước tong tong.

Tiểu Hà Bao nhìn ta khinh thường: “Tiểu thư, cô đúng là nghĩ một đằng làm một nẻo. Không phải cô vẫn thích đọc truyện gì mà uyên ương hí thủy sao? Cô gia muốn vào, cô lại vội ra, cơ hội tốt như thế, thật là!”

Ta không nói gì, mặt bắt đầu nóng lên. Chỉ có một quyển duy nhất viết mập mờ chi tiết tẩm uyên ương, những quyển khác đều là giang hồ truyền kỳ, Tiểu Hà Bao nói thế trước mặt Giang Thần, hỏi ta còn mặt mũi nào.

Ta liếc Giang Thần, quả nhiên, hắn cười đến mắt không còn là mắt, sau đó ra vẻ triu mến thân mật nói: “Tiểu Mạt, ta thích muội như vậy, lãng mạn chút mới hay.”

Ta càng cầm nín, ngẩng đầu nhìn trời.

Trên đường xuống núi, ta lặng lẽ hỏi Tiểu Hà Bao: “Sao em lại thấy quyển truyện dầy của ta?”

“Cô để dưới gối, lúc em trải giường tiện tay xem qua.”

Lợi hại, tiện tay liền lật đến uyên ương hí thủy. Xem ra, cái tật thích gì đều đặt dưới gối đầu của ta nên sửa. May là ta đã đổi chỗ giấu Trọng Sơn kiếm pháp sang giày. Nhưng cũng chưa đảm bảo, không may bị chuột cắn thì sao?

Ta về phòng, đóng cửa suy nghĩ xem phải cất giấu kiếm phổ thể nào mới đảm bảo. Nghĩ ngợi nửa ngày, ta cũng nghĩ được một biện pháp.

Ta sao chép ngược kiếm phổ, sau đó bọc một bì truyện ra ngoài, cất vào giữa chồng tiểu thuyết, dù trong lúc vô tình có lật ra, cũng không nhìn ra huyền cơ gì.

Vì vậy, ta buồn bực ở trong phòng sao chép kiếm phổ. Tiểu Hà Bao chưa từng thấy ta tập trung viết lách như vậy, tò mò hỏi ta viết gì.

Ta đáp: “Chép kinh Phật.”

Tiểu Hà Bao gật đầu khen: “Tiểu thư, đúng là cô nên chép kinh Phật cảm tạ Bồ Tát, vì đã tốt số gặp được cho Giang công tử!”

Ta không nói gì, lẽ nào cả Tiểu Hà Bao cũng thấy ta trèo cao, lẽ nào ta là mệnh “bãi phân trâu” ngàn năm?

Đột nhiên, ngoài cửa có tiếng của Triệu Dạ Bạch sư huynh: “Tiểu Hà Bao, Giang Thần có ở đây không?”

“Cô gia không có ở đây. Tiểu thư đang ở trong phòng chép kinh Phật.”

“Vân sư huynh sắp đi, bảo ta đưa thứ này cho Giang Thần, ta tìm một vòng cũng không tìm được hắc, tiểu Mạt đưa cho hắc hộ ta nhé.”

Vân Châu sắp đi? Đi đâu?

Ta vội vàng mở cửa đi ra.

“Vân sư huynh định đi đâu?”

Triệu sư huynh nói: “Nghe nói sẽ đi Phúc Kiến, người Nhật Bản hung hăng ngang ngược, Vân sư huynh ở Tiêu Dao môn học võ công mấy năm, đã đến lúc giúp đỡ phụ thân đền đáp triều đình.”

Ta giật mình, đúng vậy, phụ thân hắc là Đô Chỉ Huy Sứ tỉnh Phúc Kiến, hắc đến đây là chuyện tất nhiên, chỉ là sớm hay muộn.

Triệu sư huynh đưa ra một hộp nhỏ, nói: “Đây là quà hắc tặng Giang Thần, nói là mừng hai người đính hôn.”

Nhận hộp nhỏ mà tay nặng trĩu.

Ta thì thào yếu ớt: “Hắc đi rồi sao?”

“Đang thu dọn đồ đạc, lát nữa sẽ đi.”

Lòng ta đau nhói, tại sao hắc không nói lời từ biệt với ta, lẽ nào hắc cũng coi ta thành vợ của Giang Thần, từ nay về sau sẽ luôn xa lánh lạnh nhạt sao?

Hắc còn cố ý tặng quà Giang Thần, ta cười đặt hộp lên bàn, chờ dẫn đi đến tiền viện.

Mấy sư huynh đi ra từ phòng hắc, hắc đứng dưới mái hiên chấp tay cười từ biệt.

Ánh dương rạng rỡ chiếu lên dung nhan như ngọc và nụ cười không màng danh lợi, rung động lòng người đến vậy, nhưng chỉ chớp lát thôi sẽ không còn thuộc về nơi này nữa, dù muốn đứng nhìn từ xa ta cũng không còn cơ hội.

Một đoạn đường lát đá ngăn ngủ dẫn từ chỗ ta tới chỗ hắc, lại tựa như vạn lý phù vân, ta ở chốn trần ai, hắc là thần tiên trên trời.

Bước chân hụt hẫng, chậm rãi đi tới, khuôn mặt hắc càng lúc càng gần, ta tốn rất nhiều công sức mới có thể mỉm cười. Ta không thấy dung nhan mình lúc này, không biết có thể gọi là đang cười không.

Hắc nhìn ta, ngăn người.

Thiên ngôn vạn ngữ nghẹn lại, nhất thời ta không được nói gì, chỉ nhìn hắc đắm đắm, tim đau nhức nhói, lòng tái tê.

Hắc mỉm cười, thấp giọng gọi một tiếng: “Tiểu Mạt” .

Ta như tượng gỗ được tiếng gọi của hắc thổi linh khí, rốt cục cũng lên tiếng được.

“Huynh sắp đi sao?”

Hắn yên lặng gật đầu, yên lặng nhìn ta, dường như đây là lần đầu tiên hắn nhìn thẳng vào mắt ta lâu vậy, trù miến mà nặng tình.

Giọng hắn hơi khàn, nặng nề lên tiếng: “Đúng, tháng trước phụ thân đã gửi thư, lòng ta vẫn chưa quyết được một chuyện nên nấn ná bấy lâu.”

Ta kinh ngạc nhìn hắn, ánh nắng chiếu thẳng vào mắt, ta hoa mắt. Ta đột nhiên cảm thấy hốc mắt ẩm ướt như muốn ứa lệ. Ta vội vàng giơ tay che mắt.

“Hôm nay nắng chói quá.”

Hắn hạ mắt, dùng ngón tay day mi tâm, thấp giọng nói: “Đúng vậy, nắng chói quá.”

Họng ta đau nhức, liều mạng thốt lên bốn chữ “Ca ca bảo trọng”. Sau đó, xoay người rời đi, may làm sao, xoay người trở thêm một bước hắn sẽ thấy ta chảy nước mắt.

Ta quay về phòng, đóng cửa lại, ngồi yên cầm hộp hắn tặng trong tay.

Ta nhẹ nhàng mở ra, trên lớp vải nhung đỏ là một cây chủy thủ.

Ta giật mình, sao chủy thủ này giống hệt của ta vậy?

Ta cầm lên, nhẹ nhàng rút ra, quả nhiên là giống nhau như đúc, điểm khác nhau duy nhất là chữ khắc trên đó, là chữ “Tư”.

Trong lòng ta có thứ gì đó đập loạn, càng lúc càng nhanh, khiến ta không thở nổi.

Ta kéo cửa, chạy vội ra ngoài.

Là thật sao? Nước mắt tuôn ra như mưa, không nhìn thấy đường nữa. Tim như muốn bật ra khỏi lồng ngực.

Ta chạy đến tiền viện, cửa phòng mở rộng. Ta vọt vào, trong phòng sạch sẽ ngăn nắp, như thể sẽ không ai vào ở nữa, bút mực nghiêng lặng im, đóa hoa đỏ quỳên kiều diễm.

Ta vội vàng chạy đến phòng bên cạnh.

Dương sư huynh phòng bên kinh ngạc nhìn ta: “Tiểu Mạt, muội làm sao vậy?”

Ta lau nước mắt, vội hỏi: “Dương sư huynh, Vân Châu đâu?”

“Hắn vừa đi.”

Ta xoay người chạy ra cổng.

Tại sao ta không có cánh, tại sao ta quá vô tâm, tại sao không dùng cảm hơn, tại sao đường dài đến vậy?

Cổng mở rộng, trên đường núi thấp thoáng một bóng áo trắng, tuần mã màu đen phi như bay xuống núi.

Non cao vời vợi, khung trời xanh thẳm, bóng áo trắng kia như hồng nhạn tung cánh bay xa, trời cao đất rộng, giang hồ mênh mông, biết năm tháng nào mới hội ngộ?

Nước mắt giàn dụa, ta lau xong thì đã chẳng còn thấy hắn. Ta còn một câu muốn hỏi hắn, kiếp này liệu còn cơ hội không?

Bàn tay ta nắm chặt thanh chủy thủ hắn tặng ngày sinh nhật, thanh chủy thủ khắc chữ “Tương”. Ta vẫn cho là một chữ trong tên của Minh Tương đại sư, ta không hề biết, thì ra chủy thủ có một đôi, là TƯƠNG TƯ.

16. Chương 16: Lâu Ngày Biết Có Sinh Tình

Gió núi như rít gào bên tai, lòng ta nổi bão, tiếc hận rằng trời cao chia cách.

Mười lăm năm qua, chưa bao giờ trải qua sóng gió tình cảm như thế, tình trạng của ta lúc này có thể nói là đau thương đến chết.

Ta không biết đã đứng ở cổng bao lâu, gió núi thổi vù vù, tà dương ngả bóng, ta mới ngơ ngác tìm thấy sư phụ.

“Tiểu Mạt, con làm sao vậy?”

“Sư phụ, Vân Châu đi đâu vậy?”

Sư phụ khẽ giật mình: “Con hỏi thế là sao?”

Ta cố nén mà không được, cuối cùng nước mắt vẫn ứa ra.

“Sư phụ, hắn đi đâu, người nói cho con biết đi.”

“Hắn chỉ nói có chuyện quan trọng phải đi gấp, không nói đi đâu.”

“Hắn về Phúc Kiến sao? Liệu hắn còn về đây không?”

“Có lẽ là không. Hắn đã tròn hai mươi, đến lúc xuống núi làm chuyện đại sự, phụ thân hắn đặt rất nhiều kỳ vọng nơi hắn, sao có thể để hắn ở mãi Tiêu Dao Môn.”

Tia hi vọng cuối cùng trong ta đứt hẳn. Nếu hắn tiết lộ nơi đến, ta sẵn sàng đánh đổi tất cả đuổi theo, nhưng hắn dứt khoát đến mức không để lại tung tích. Con người hắn cao ngạo kiêu hãnh, hắn là đau xót thương tâm đến cực điểm rồi mới phải kiên quyết dứt lòng như thế.

Ta hốt hoảng về phòng, nửa đêm nhiễm bệnh, nhanh chóng sốt cao nguy cấp.

Tiểu Hà Bao liên tục lẩm nhẩm bên tai ta: “Tiểu thư, cô bệnh thế này đúng là không thể hiểu nổi, hay là sáng nay nghe cô gia nói muốn cùng cô ngâm suối nóng, kinh hãi thành bệnh?”

Ta vừa ho khan vừa ôm ngực, không rõ là vì ho hay vì đau ngực hay vì lí do gì khác, chỉ thấy hốc mắt đau xót, như thể bị vô số cây kim nhỏ châm lên.

Tiểu Hà Bao lại nói luôn mồm: “Tiểu thư, cô bệnh nặng thật rồi, ho đến ứa nước mắt.”

Ta vội vàng lau nước mắt, lại ho thêm mấy tiếng.

Tiểu Hà Bao cầm một khăn mặt che lên mặt ta, ta không dám bỏ xuống, khăn này đã nhúng nước, dính trên mặt ta như một cánh bướm ướt mưa, không thể bay nữa.

Không ai hiểu được nỗi đau trong lòng ta, ta càng không có cách nào thổ lộ, nước mắt giàn dụa như mưa, như lũ tràn bờ, sóng gió gào thét trong lòng, từng đoạn quá khứ nhạt nhòa mờ ảo dần trở nên rõ ràng, như hoa trong gương, trắng dưới nước, rõ ràng đến nhói lòng.

Đêm hôm đó, ta đứng trước mặt hắn hắn, men say Tây Phong Liệt vẫn vờ đầu đầy. Ta nói với hắn, ca ca đừng coi là thật, muội chỉ thuận miệng nói thế, cứ cho là muội hồ đồ.

Sắc mặt hắn như băng hà phương Bắc, kéo tay ta lại. Đến tận hôm nay ta mới hiểu tại sao hắn giận, tại sao trách ta nặng lời thế.

Ta tặng Giang Thần khóa vàng, mọi người nói là tín vật đính ước. Ta tặng Giang Thần chén trúc “lệ tương tư”, tặng hắn chén trúc có câu thơ trong bài “Tặng Ưông Luân”, ai cũng biết nhờ thơ gửi tình.

Ta hẹn hắn trên cầu, hắn chờ ta hy vọng, chẳng ngờ ta mai mối cho hắn. Hắn nản lòng thoái chí hỏi ta một câu để rồi buồn bã ra đi.

Sáng sớm Giang Thần đi ra từ phòng ta trong tình trạng áo quần không chỉnh, ai nấy đều chứng kiến tận mắt. Sư phụ chính miệng định hôn ước cho ta, hắn cũng chính tai nghe thấy.

Từng chuyện từng chuyện, dường như để nói cho hắn hay, ta không thích hắn, người ta thích là Giang Thần. Chỉ một mình ta biết người ta thương mến là ai, nhưng đã quá muộn.

Nhưng dù ta có ngây thơ tri độn, hắn trước giờ thông minh nhanh nhạy, tại sao không hỏi ta một câu? Tình cảm vượt qua tầm tay, sao có thể cam lòng.

Khăn đã ướt đẫm, nước mắt vẫn tuôn rơi không ngừng, ta sợ Tiểu Hà Bao trông thấy, xoay người vào góc tường lặng lẽ rơi lệ.

“Tiểu Hà Bao, nàng thế nào rồi?”

Là tiếng của Giang Thần, nghĩ đến chuyện bởi vì hắn mà ta và Vân Châu hiểu nhầm hết lần này đến lần khác, lòng ta càng thêm khó chịu, giả vờ nhắm mắt ngủ.

Tiểu Hà Bao u buồn than thở: “Haizzz, vừa sốt cao vừa ho khan. Cô gia trông tiểu thư một lúc đi, em đi sắc thuốc.”

Ta cảm thấy mép giường khe lún, sau đó là một bàn tay mát lạnh đặt lên trán ta, ta không kiềm chế được khe run, hắn biết ta chưa ngủ, cúi người hỏi: “Tiểu Mạt, muội có muốn ăn gì không?”

Ta lắc đầu, chỉ muốn úp mặt xuống gối không để hắn nhìn thấy ta rơi nước mắt.

Hắn yên lặng thở dài, thì thầm: “Đã rất lâu muội không bị bệnh, ta còn nhớ lần trước là dịp tết có tuyết rơi.”

Ta không lên tiếng, lần đó là lúc hắn săn gà rừng trong tuyết, nướng xong gọi ta đến ăn, ta ngồi bên đống lửa, hào hứng ăn xong về nhà thì bị phong hàn.

Giường chiếu khe động, chắc là hắn đứng lên, nhưng ta không nghe thấy tiếng mở cửa phòng, hắn là hắn chưa đi. Trong phòng im lặng như tờ, chỉ còn tiếng nước tí tách, hắn đang làm gì?

Đột nhiên, một khăn mặt ẩm áp đặt lên mặt ta, che lên trán và mắt ta. Mí mắt sưng tấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Hắn nhẹ nhàng xoay người ta lại. May là có khăn che, hắn không nhìn thấy ta khóc.

Ngón tay hắn vén tóc bên tai ta, người ta gồng cứng, rất mất tự nhiên vì sự đụng chạm của hắn, nhưng lại không dám lộn xộn, sợ nhúc nhích khăn mặt sẽ rơi ra, để hắn phát hiện ta đã khóc.

Ngón tay của hắn lướt qua cằm ta, ta không kiềm chế được lại run lên. Nếu là bình thường, nhất định ta sẽ nhảy dựng lên bắt hắn trả giá, nhưng giờ phút này ta chán nản tuyệt vọng, để mặc hắn quấy rối hai lần. Huống hồ, lúc ta đòi cái khóa vàng, cũng vô tình sờ mó hắn hai lần, coi như hòa.

Hắn thì thầm: “Tiểu Mạt, chờ muội khỏe, ta đưa muội về nhà. Mẫu thân gửi thư nói muốn gặp muội. Muội cũng chưa từng đến kinh thành mà, ta dẫn muội đi thăm thú được không?”

Ta không trả lời.

Hắn tỉ tê về kinh thành, cảnh đẹp, đồ ăn ngon, rạp hát nào náo nhiệt, gánh xiếc nào diễn hay. Giọng hắn dịu dàng, trĩu mến như ngày bé sự phụ đỡ ta đi ngủ. Lòng của ta dần ổn định hơn, chỉ thì thoảng nhói đau như bị khoét mất một phần.

Đột nhiên, tay phải của ta bị hắn cầm, lòng ta hoảng hốt, vội vàng rút lại, hắn lại dùng cả hai bàn tay giữ tay ta, như hai lớp vỏ trai bao bọc viên ngọc bên trong.

Ta bị khăn che mắt, nhưng cảm nhận rất rõ ràng, bàn tay hắn rộng lớn mạnh mẽ, bao trọn tay ta. Ta cố rút hai hai cái, chỉ là vô ích, tay hắn không hề suy yếu.

“Tiểu Mạt, muội có biết không, ta rất thích muội.”

Ta nằm mơ cũng không ngờ hắn sẽ nói câu đấy, giật mình hoảng sợ, lập tức phản xạ có điều kiện liều mạng rút tay, hắn lại càng giữ chặt hơn.

Mặt của ta bắt đầu nóng lên, may mà ta che mắt, không nhìn thấy hắn, vẫn chưa đến mức quá xấu hổ, đây là lần đầu tiên có người thổ lộ tình cảm với ta, đáng tiếc lại không phải Vân Châu. Lòng ta trào dâng đau đớn và chua xót, ứa lệ không ngừng.

“Tiểu Mạt, ta biết muội chưa thích ta, nhưng... có ta thích muội là đủ rồi. Một ngày nào đó, muội cũng sẽ thích ta, phải không?”

Hình như hần cúi xuống, hai tiếng phải không lượn lơ bên tai, vô cùng rõ ràng, như gió xuân vờn qua, khói liễu chuyển vàng, chuồn chuồn lướt trên hồ sen.

Lòng ta nhói lên? Phải... hay không?

Đột nhiên, khí tức đàn ông nhào xuống mặt ta, môi có cảm giác ẩm ướt mềm mại.

Tim ta đập mạnh, như muốn nổ tung, ta ngồi bật dậy, khăn mặt rơi xuống, ta đang định dùng tay che mắt.

Một cánh tay đã cầm khăn vũng vàng đắp lên mắt ta.

Hần nhẹ nhàng đặt ta nằm xuống giường, chậm rãi trải khăn lên trán, thấp giọng nói: “Muội nghỉ ngơi cho tốt đi. Yêu mến một người, hay không thích một người, đều cần thời gian, đúng không?”

Ta vẫn mờ mịt, đúng? Hay không?

Hần buông tay. Một lát sau ta nghe tiếng mở cửa, rồi căn phòng yên tĩnh.

Ta chậm rãi bỏ khăn trên mặt, thổi tắt nến trên đầu giường.

Đêm tối, trăng khuya. Ta nhìn ra ngoài cửa sổ, thở dài sâu kín, nghĩ nếu như ngoài cửa sổ lại có người hỏi ta một tiếng: “Tiểu Mạt, muội chưa ngủ chứ?”

Nếu như thời gian quay lại, nếu như... nếu còn có nếu.

Bệnh này tới nhanh, đi nhanh. Sáng sớm hôm sau ta hết sốt, nhưng lại biếng ăn, hai ngày chỉ húp được hai bát cháo nhỏ. Sư phụ nghĩ lúc xưa ta không ăn một bữa liền uể oải thều thào, người héo rũ, sợ ta gặp chuyện bất trắc, lo đến dậm chân.

Thất sư thúc đến thăm ta nói: “Tiểu Mạt, sắp đến hè, ăn ít một chút cũng không sao, mặc quần áo càng đẹp. Lúc nào không trụ được thì sư thúc truyền cho con ít nội lực.”

Ta hữu khí vô lực xin miễn ý tốt của Thất sư thúc, ôm chăn chán nản.

Hai ngày sau, khi Tiểu Hà Bao chải đầu búi tóc cho ta, nhìn ta trong gương mà thở dài: “Chẳng trách người ta vẫn nói Bệnh Tây Thi, tiểu thư vừa ngã bệnh thì càng đẹp hơn. Hai mắt long lanh trực khóc, như hồ thu.”

Ta liếc nhìn gương, gương mặt bầu bĩnh trước kia giờ thành mặt trái xoan, khiến đôi mắt như to hơn, bởi vậy, nhìn vào mặt thấy đôi mắt là gây ấn tượng nhất. Tiểu Hà Bao nói long lanh trực khóc gì đó, có biết đầu lòng ta đã lệ rơi thành biển rộng.

Trước cửa phòng chợt lóe bóng người, Giang Thần áo trắng phát phơ, dáng người nhẹ nhàng đi đến: “Tiểu Mạt nhớ ta đến phát khóc sao?”

Ta vừa thấy hần, lập tức biến nước thành băng. Ngày ấy, hần thừa lúc ta phát sốt hồ đồ, dám... dám hôn ta một cái! Thù này không báo không phải quân tử, nhưng thù này phải báo thế nào ta suy nghĩ mấy ngày không ra. Ta làm sao có thể hôn lại hần để đòi lại thiệt thòi? Không thể trả thù, ta không thể làm gì khác hơn là liếc đi chỗ khác.

Tay hần xách một hộp nặng, hô hấp dồn dập, như thể phong trần mệt mỏi rong chơi trở về, ta thật sự băn khoăn.

Hần đặt hộp lên bàn rồi mở ra, sau mấy lần bóc gỡ là một hộp đựng thức ăn, chưa mở nắp đã thấy mùi thơm mê người.

Hần mở nắp, bày ra từng món từng món, là những món ngon nhất của quán nổi tiếng trong thành.

“Hai ngày này muội ăn không ngon, ta đặt biệt xuống núi đi mua, dùng khinh công đi, lại bọc ngoài hộp đồ ăn mấy lớp vải bông, đồ ăn vẫn nóng, muội chịu khó ăn một chút được không?”

Hần đặt đũa vào tay ta, nhìn ta nóng bỏng, tràn ngập chờ mong.

Ta nhìn những món ăn ẩm áp trên bàn, kinh ngạc không nói thành lời, lòng cảm động vì sự ẩm áp đó. Không đề cập đến chuyện chung thân giữa ta và hần, chỉ nói về quan hệ sư huynh muội thì hần đối với ta

không tệ chút nào. Tâm ý này thật khiến người ta phải cảm động, được rồi, nụ hôn kia thôi thì coi như muối đốt.

Hắn nhìn ta chăm chăm, giọng nói trù mẩn, dịu dàng nói: “Tiểu Mạt, muối đừng gây nữa, ta thích nhất là gương mặt bầu bĩnh của muội, thêm hai lúm đồng tiền vừa đẹp vừa đáng yêu. Vượng phu, uhm... còn vượng tài.”

Hai câu trước còn tương đối dễ nghe, câu cuối sao cứ như thể ta là tỳ lưu hay cóc ngậm tiền (dân kinh doanh hay bày hai vật này để được may mắn về tiền bạc)? Ta trừng mắt với hắn, chẳng lẽ bởi vì ta có tướng vượng phu vượng tài mới yêu thích ta? Mấy ngày trước hắn thổ lộ phải chăng là ta phát sốt nên nghe nhầm?

Ta kinh ngạc nhìn hắn, thật là khôi ngô tuấn tú, ngẩng mà quên ăn, tuy nhiên lại không nhìn thấu trái tim hắn. Tính ta hơi hợm, không thích vắt óc đoán tâm tư người khác, mong đối phương nói câu gì cũng là nói thẳng, đừng ẩn ý gì cho ta dễ hiểu. Ta thích Vân Châu, lý do chính là vì hắn ít nói, nhưng câu nào cũng chân thành, ai nghe cũng tín nhiệm. Mà lời của Giang Thần thì..., phải bóc hết lớp kén mới biết trong đó là bướm bướm hay thiêu thân.

Huống hồ, ta cảm thấy ở bên một người đàn ông đẹp trai, tuy rằng cảnh đẹp ý vui, nhưng lại không thể kéo dài tuổi thọ, càng vì hoa đào nhiều mà lo lắng đề phòng hao tâm tổn sức. Đặc biệt là tính phong lưu của Giang Thần, đôi mắt sáng như sao nhìn ai cũng thấy choáng váng, tương lai, không chắn được hoa đào thì sẽ bị cấm sừng, chắn được thì ta là con người nhỏ nhen ghen tuông hẹp hòi. Ấy dà, làm sao để vẹn cả đôi đường.

Vừa nghĩ đến tương lai giữa ta với hắn, lại nghĩ đến dĩ vãng với Vân Châu, đầu óc ta hỗn loạn, tìm thấy nhói đau. Trong lòng ta chợt có một ý tưởng trào dâng thét gào, nhưng ta không thể nói ra vì ta cũng không muốn làm tổn thương hắn.

Ngoài việc không hợp cho ta, hắn hoàn toàn không phải người xấu, thật ra ta cũng thích hắn, tựa như thích Hà Tiểu Nhạc, tựa như thích sư phụ, nhưng thích đấy không phải thích kia. Thích kia là tìm đập loạn nhịp, suy hơn tính thiệt, một lòng trăm trở, trăm tìm ngàn kiếm, chỉ làm uyên ương không làm tiên.

Thích đấy chỉ có thể một người.

17. Chương 17: Chữa Trị Đêm Ngày

Đêm khuya trăng mọc, ta băn khoăn mấy ngày trời, rốt cuộc quyết định đi hỏi sư phụ một câu.

Sư phụ nhìn thấy ta trong bộ dạng buồn bã rầu rĩ, vội hỏi: “Tiểu Mạt, sao con có vẻ không cao hứng như thế? Giang hồ nhi nữ không hợp với kiểu u sầu trước ngày gả như thiếu nữ dân gian đâu!”

Ta thật sự không có lòng nào mà cao hứng cho nổi, trai sợ chọn nhầm nghề, gái sợ lấy nhầm chồng, ta tự thấy với tính cách của mình, cần tìm một người trầm tĩnh có trách nhiệm, về Giang Thần, ta thật sự không xác định được tính tình hắn. Vừa nghĩ tới tiền đồ xa vời khi gả cho hắn, ta liền có cảm giác lạnh ớn ớn. Lại nghĩ tới Vân Châu, lòng càng thêm khó chịu.

“Sư phụ, con và Giang Thần thật sự không thành thân không được sao?”

Sư phụ nhíu mày lại, hỏi “Tức là sao, con không muốn gả cho hắn sao?”

Ta cúi đầu chần chờ một lát, nhỏ giọng nói: “Con ... người con thích không phải hắn, hôn sự này chẳng lẽ không thể giải trừ sao?”

Gương mặt tuấn tú của sư phụ lộ rõ vẻ tiếc nuối phiến muộn, vừa như không còn cách nào, cũng tựa như ván đã đóng thuyền, một lúc lâu sau mới thở dài rồi nói: “Tiểu Mạt, sư phụ lại cảm thấy hắn rất xứng đôi với con. Con biết không, ngày ta đi hỏi ý Vân Châu có muốn lấy con không, ai biết cũng nói con trèo cao Vân Châu, chỉ có Giang Thần nói con tốt hơn Vân Châu. Có thể thấy trong lòng nó coi con như châu ngọc.”

Ta đỏ mặt gắt giọng: “Nhưng người con thích là Vân Châu.”

Sư phụ thở dài tức giận: “Ngày đó Vân Châu nói với ta, nó không thể tự làm chủ chuyện hôn nhân bản thân, nó đồng ý lấy con, nhưng cần được phụ thân chấp thuận, nó phải viết thư xin ý kiến phụ thân trước đã. Mấy ngày sau, nó không trả lời ta cũng không nhắc gì đến chuyện đấy, chắc là phụ thân không đồng ý. Phụ thân nó quyền cao chức trọng, quan lại thế gia coi trọng nhất là môn đăng hộ đối, con xuất thân không rõ ràng, muốn vào làm dâu nhà họ Vân có thể nói là khó khăn chồng chất khó khăn. Cha Giang Thần là sư huynh của ta, mẫu thân nó tương đối kính trọng ta, con làm dâu nhà họ, mẫu thân nó nhất định sẽ nề mặt ta và Tiêu Dao Môn mà quan tâm yêu thương con hơn. Tiểu Mạt, sư phụ gả con cho Giang Thần, thứ nhất là để giữ thanh danh cho con. Thứ hai, ta cảm thấy gả con vào nhà họ Giang con sẽ không phải chịu áp lực.”

Giờ ta đã hiểu, tại sao ngày đấy Vân Châu lại một mình uống rượu trong phòng. Tuy rằng hắn cũng có ý với ta, nhưng thừa biết chuyện này chẳng dễ dàng, làm sao qua được ải phụ thân hắn là cả một vấn đề. Nhất định là phụ thân hắn không đồng ý, hắn lại hiểu lầm ta và Giang Thần có tình cảm, vì thế mới chần chừ không tiến tới, cuối cùng dứt khoát ra đi.

Ta đi ra khỏi phòng sư phụ, cõi lòng mất mát đến ngẩn ngơ. Gió trăng xưa, cảnh còn người mất. Ta và Vân Châu, lẽ nào vô duyên như thế? Ta như bất đắc dĩ đưa chân vào khốn cảnh, sinh tử là ở lần này, liệu có vượt qua sóng dữ?

Ta muốn thử một lần.

Sư phụ thấy ta bình phục quyết định cho chúng ta lên đường ngày mừng một tháng năm, đến Giang gia vừa kịp tiết Đoan Ngọ. Sư phụ còn đặc biệt xuống núi vào thành chọn mua lễ vật, để làm quà gặp mặt mẹ Giang Thần. Tuy ta khổ sở trong lòng, nhưng nhìn sư phụ nửa cao hứng nửa phiền muộn đúng như cha gả con gái, cũng chỉ đành nhẫn nhịn chịu đựng. Lòng ta đã quyết, đến Quy Vân sơn trang sẽ khiến mẹ Giang Thần chướng mắt với ta, hủy bỏ hôn sự này. Như thế sẽ không làm Giang Thần bị tổn thương. Ta tiếp tục ngóng trông, một ngày kia, gặp được Vân Châu, làm sáng tỏ hiểu lầm. Cho dù khi đó ta và hắn đã chẳng còn duyên phận, cho dù chẳng biết là ngày tháng năm nào.

Tiêu Dao môn đã rất lâu chưa có chuyện vui, trong các sư huynh đệ cùng lứa Giang Thần và ta là hai người thành thân sớm nhất, vì thế không tránh được việc trở thành đề tài bàn tán. Các sư thúc sư huynh mỗi lúc trà dư tửu hậu lại nhắc đến chuyện hai ta, có thể nói là đề tài chung của cả cộng đồng. Mọi người cùng nhau trao đổi, lần mò những chuyện xa xưa, cuối cùng xác định hai chúng ta bắt đầu có tư tình từ lần đầu tiên Giang Thần nướng gà rừng cho ta ăn.

Bởi vậy, Thất sư thúc thận trọng dặn dò các vị sư huynh, sau này xuống núi thành thân, hễ có con gái, ngàn vạn lần không thể để con gái thành người thích ăn ngon, càng không thể để con gái cùng tiểu tử khác ra ngoài nướng thịt. Không cẩn thận sẽ bị lừa từ sớm, ta chính là vết xe đổ.

Ta ... chỉ biết câm nín.

Mùng một tháng năm, ta mang theo lễ vật do sư phụ chuẩn bị xuống núi, để tránh một thân một mình đi cùng Giang Thần nảy sinh nhiều tình huống xấu hổ, ta cố ý dẫn cả Tiểu Hà Bao đi theo.

Giang Thần thuê một chiếc thuyền ở bến phà, theo đường thủy đến kinh thành. Cẩm tú Kim Lăng, lục triều kim phấn, ta chưa bao giờ trải nghiệm. Nếu không phải gánh cái danh con dâu nhà họ Giang đi gặp mẹ chồng, ta nhất định phấn khởi hưng phấn.

Ta và Tiểu Hà Bao đều là lần đầu tiên ngồi thuyền, khác nhau ở chỗ, Tiểu Hà Bao có thể hưng phấn chạy từ đầu thuyền đến đuôi thuyền, ta thì bất hạnh thay say sóng từ đuôi thuyền đến đầu thuyền.

Người chèo thuyền như đi trên đất bằng không nói, cả vợ của người chủ thuyền vốn đang mang bầu cũng lượn lờ như yến để lo công việc, ta “nhu nhược” tự biết xấu hổ, lặng lẽ tháo bảo kiếm bên hông cất dưới gối đầu, thật chẳng còn mặt mũi nào để người khác biết ta cũng là người luyện võ, haizzz.

Giang Thần luôn rất quan tâm ân cần, dịu dàng nói: “Nương tử, chút sóng gió này cũng khiến nàng phải choáng váng, thật khiến ta lo lắng biết bao.”

Một tiếng “nương tử” khiến ta nôn hết cả dạ dày.

Đúng lúc vợ của chủ thuyền mang trà đi vào, thấy ta gặp người nô nê khan, Giang Thần đang ôn tồn vỗ lưng cho ta, liền như gặp được tri âm, hảo tâm hỏi “Hay là phu nhân cũng có bầu?”

Có bầu! Ta lại nô nê chút nước còn trong bụng, suýt nữa tự sặc chết mình.

Giang Thần cười hì hì mấy tiếng, nói với vợ chủ thuyền: “Về chuyện đấy... phải thỉnh đại phu mới biết được.”

Ta có bầu hay không chẳng lẽ hần còn không biết? Còn có thể nói mập mờ trước mặt người khác như thế! Ta vừa xấu hổ vừa giận dữ, không màng sự có mặt của vợ chủ thuyền, dùng hết mười phần khí lực véo hần một cái thật đau.

Hần kêu đau một tiếng, nhưng vẫn cười rất tình tứ, rất triu mến.

Vợ chủ thuyền cười thấu hiểu: “Ngày đó ta biết mang thai, nghĩ tới chuyện tốt cha đứa nhỏ làm, cũng giận hần mấy ngày.”

Giang Thần cười càng tươi hơn.

Ta xem chừng mặt mình lúc này hần là “Nửa dòng rực sáng, nửa rừng rưng buồn” (Chiều Trên Sông – Bạch Cư Dị – Quỳnh Chi phỏng dịch). Ta nằm sấp bên cửa sổ nhìn mặt sông, hoàn toàn mờ mịt, thật ra cũng chẳng phải cảnh đẹp mê người, nước sông mênh mông trải hết tầm mắt, nhưng có thể nào cũng hơn phải nhìn thấy nụ cười xấu xa của Giang Thần.

“Nương tử, muội nhìn bên ngoài cũng nửa canh giờ rồi, không bằng ngắm cảnh chỗ khác đi?” Dứt lời, hần liền nhích lại gần, ta không cần quay đầu lại cũng cảm nhận được hần chỉ cách có nửa thước. Chẳng biết tại sao, hần khẽ dựa gần người ta liền gồng cứng.

Cảnh chỗ khác? Ta ngẩng đầu nhìn góc cẩn thận, vẫn chỉ thấy sông dài mênh mông, ngẫu nhiên có mấy cái thuyền giấy nhỏ trôi qua. Ta không khỏi hỏi “Đâu có cảnh gì khác?”

“Vi phu không phải sao?” Hần ở sau lưng ta hỏi một câu chân thành triu mến, ta lập tức nổi da gà toàn thân, ới ra một ngụm nước chua.

Hần cười hì hì rót chén nước đưa tới, ta cúi đầu xoa ngực đưa tay phải ra cầm chén, không ngờ chạm tay hần, tim ta giật thót, hoảng hốt cầm chén, đưa mắt nhìn, hần dùng đúng là cái chén trúc ta đưa.

“Tiểu Mạt, mỗi lần ta dùng đều thấy nước trong chén ngọt ngào khó tả, muội cảm thấy thế nào?”

Nước ta không thấy ngọt, lời hần thì ngọt hơn mật, nghĩ tới sau này thường xuyên nghe mấy lời ướp mật này ..., lại nhìn câu thơ trên chén “Rượu rót lòng buồn hóa lệ tương tư”, nhất thời trăm mối tơ vò.

Tiểu Hà Bao không chịu ngồi yên lấy một khắc, chạy loạn từ mũi thuyền đến đuôi thuyền. Trong khoang thuyền chủ yếu chỉ có ta và Giang Thần hai người đưa mắt nhìn nhau, ngày ngày tương đối. Hần thường nhìn ta tình tứ, mắt sáng long lanh như đuốc, khiến ta cảm thấy như bị vô số ngọn lửa nhỏ nướng chín, ăn cá nướng gà nướng nhiều rồi, giờ đến lượt bản thân trải nghiệm cảm giác bị nướng.

Trước kia hần luôn cười đùa trêu chọc, biểu hiện sinh động, ta thực sự không quen hần nhìn ta “nhu tình như nước, hẹn đẹp như mơ” (Thước Kiều Tiên – Tần Quan). Ta thấy toàn thân ngứa râm ran, mặt nóng lên. Vội dùng tay chống lên trán, ngăn cơn vầng đầu.

Giang Thần bất ngờ vén áo, ngồi xuống đối diện. Cơn vầng đầu đổi thành bạo vũ lê hoa châm, khiến ta như biến thành con nhím.

Hần cười híp mắt hỏi: “Tiểu Mạt, sao muội không mặc bộ xiêm y màu lục?”

Ta nghĩ tới cú đá lộ cảnh xuân, nhất thời mặt càng nóng hơn, ho khan một tiếng, vờ như không nghe thấy.

Hần nhích lại gần, kéo tay áo ta.

Tim ta nhảy loạn, vội hỏi: “Huynh muốn làm gì?”

Hần cười nói: “Tiểu Mạt, muội định mặc bộ này đi gặp mẫu thân ta sao?”

“Có vấn đề gì đâu?”

“Muội mặc bộ xiêm y rộng thế này, ta chỉ sợ dọa lão nhân gia, khiến bà nghĩ...”

“Nghĩ cái gì?”

“Nghĩ là muội thật sự có bầu.”

Ta giật mình đứng bật dậy, vừa thẹn vừa giận lắp bắp: “Huynh đừng nói bậy.”

Hắn cười đen tối: “Mẹ ta hay suy diễn, theo ta thấy tốt nhất muội nên đổi xiêm y.”

“Muội chỉ có loại quần áo này.”

“Khi nào đến kinh thành ta đưa muội đi mua.”

Ta đau đầu. Nói thật, ta cố ý mặc thứ quần áo này đi gặp mẫu thân hắn, là để mẫu thân hắn thấy ta không vừa mắt, giải trừ hôn sự này. Nhưng theo lời hắn thì đúng là ta nên đổi trang phục vẫn hơn.

Tối đến, mặt sông lốm đốm ánh đèn. Không xa là cửa sông Tần Hoài. Mái chèo không nhanh không chậm phẩy trên mặt nước, từng tiếng từng tiếng như kích thích tiếng lòng.

Đột nhiên, ngoài khoang thuyền có tiếng đàn tỳ bà truyền vào, trong đêm yên tĩnh vô cùng êm tai, réo rắt sâu thẳm, pha chút tang thương. Ta nhìn qua cửa sổ, thấy cách đó không xa một thuyền treo rất nhiều đèn lồng vang tiếng nhạc, đang chậm rãi tiến về phía thuyền chúng ta.

Ta tò mò nhìn con thuyền, sau bức rèm mỏng, ánh đèn lóng lánh như ngọc, bóng người yếu điệu. Thật là như mộng như ảo.

Giang Thần đến bên cạnh ta từ lúc nào không biết, khẽ thì thầm: “Không ngờ đến đây lại gặp thuyền hoa Tần Hoài.”

“Thuyền hoa là gì?” Ta vừa hơi quay đầu đã suýt đụng phải hắn, hắn đứng sát ta vậy làm gì không biết, không thấy nóng sao, ta lùi ra một chút.

Hắn khẽ cười, giữ vai ta nói: “Chờ chút muội sẽ biết.”

Một lát sau, thuyền hoa tới gần, một mỹ kiều nương ôm tỳ bà đứng ở mũi tàu, cười ngọt như mật. Ta là nữ mà cũng phải ngẩn ngơ, lại thấy cô ấy lên tiếng: “Hai vị công tử muốn nghe đàn không?”

Hai vị công tử? Ta ngơ ngác một chút, thất vọng sờ sờ mặt, chỉ có thể trấn an mình, trời đã tối khuya, cô ấy không nhìn rõ.

Giang Thần cười nói: “Đa tạ, không cần.”

Sao ta lại cảm thấy nụ cười hắn có vẻ hả hê?

Thuyền hoa rẽ sang bên, mơ hồ nghe thấy trong khoang thuyền có tiếng cười, mặt sông trống trải khiến nghe thấy rõ ràng.

“Công tử tuần tú làm sao, tiếc thay lại là một đôi đồng tính.”

Ta... cảm nín, yên lặng vào trong khoang thuyền.

Giang Thần liếc mắt, cười mờ ám: “Tiểu Mật, muội nên tin lời ta đi, mặc quần áo này muội còn gặp rắc rối nhiều.”

Ta lộ vẻ tức giận rầm rì nói: “Nhưng muội không có tiền mua quần áo, huynh tính thế nào.”

Hắn cười ha hả nói: “Ta là trượng phu của muội, tất nhiên không bắt muội phải lo chuyện cơm ăn áo mặc.”

Trượng phu! Vành tai ta nóng lên, là bị hơi thở của hắn làm sao? Đêm đã khuya, đóng cửa sổ nên khoang thuyền có phần oi bức. Giang Thần rất gần ta, ta nhích ra xa nói: “Huynh đừng gần thế, nóng.”

Giang Thần cầm một cái quạt hương bồ không biết lấy từ đâu, quạt cho ta. Ta có chút ngượng ngùng hỏi: “Huynh cũng nóng sao?”

“Nóng, nóng hơn muội nhiều.” Hắn nhìn ta chằm chằm, nặng nề thở dài, sắc mặt trầm lắng, hô hấp có chút dồn dập, như có phần không thoải mái.

“Huynh không thoải mái sao?”

Hắn gật gật đầu, cười như không cười: “Không thoải mái.”

“Có cần đi gặp đại phu không?”

Hắn nhếch môi cười, thâm sâu bí hiểm: “Bệnh này... đại phu không chữa được.”

Ta cả kinh nói: “Bệnh nan y sao?”

Hắn sờ trán: “Không phải nan y. Bệnh này dễ chữa, nhưng phải tìm được một lương y, chữa trị ngày đêm, trường kỳ điều dưỡng mới khỏi.”

Chữa trị ngày đêm? Ta nhìn hắn thông cảm: “Bệnh này đúng là khó chữa, huynh tìm được lương y chưa?”

Hắn cười híp mắt gật đầu: “Tìm được rồi.”

Ta thở phào nhẹ nhõm: “Vậy là tốt rồi.”

Hắn mỉm cười không nói, nhìn ta sâu sắc, sau đó dùng quạt che miệng cười.

Ta nhìn hắn không thể hiểu nổi, chưa từng thấy ai bị bệnh mà sung sướng như thế.

18. Chương 18: Biểu Ca Biểu Muội

Sáng sớm hôm sau, thuyền dừng bên bờ sông Tần Hoài, sau khi thanh toán chúng ta rời thuyền, phố phường phồn hoa như họa. Sự nhộn nhịp nơi kinh đô quả là thắng cảnh danh bất hư truyền, khiến người ta phải hoa mắt.

Giang Thần thuê hai kiệu nhỏ, ta đang muốn cùng Tiểu Hà Bao ngồi chung một kiệu, hắn lại tiên hạ thủ vi cường ôm ta vào trong kiệu, Tiểu Hà Bao rất biết nhìn xa trông rộng nhanh chóng chui vào kiệu còn lại, còn vén màn kiệu nói: “Cô gia, cậu nhớ ôm tiểu thư cho chặt, cẩn thận cô ấy văng đầu lại nôn.”

Rốt cuộc cô bé là nha hoàn của ai?

“Giờ chúng ta đi đâu?”

“Tất nhiên là đi mua xiêm y uội trước.”

Ta cũng đoán là như thế.

Không gian trong kiệu vốn rộng rãi, tại sao càng ngồi càng chen chúc? Hơn nữa, ta càng ngồi nép về một bên, hắn lại càng chen tới. Ta chợt nhận ra, Giang Thần cố ý chèn ép ta. Thật quá đáng, ta cũng không khách khí mà chèn ép lại! Không ngờ, làm thế chỉ thành kẻ vai sát cánh với hắn, cả những chỗ không nên đụng chạm cũng thành đụng chạm, haizzz, đúng là tính sai một bước.

Vì thế, ta né dọc, hắn chiếm ngang, đoạn đường này thật là dài dằng dặc.

Cỗ kiệu dừng lại trên một con phố lớn phồn hoa. Ta xuống kiệu, ngẩng đầu nhìn lên, trước mặt là một cửa hàng mặt tiền rộng rãi, bảng đề bốn chữ to “Không thể không mua”. Tên thật kỳ lạ, khó mà quên được.

Giang Thần nói: “Đây là cửa hàng quần áo tốt nhất kinh thành, quan lại quyền quý đều chuộng tới đây đặt và mua xiêm y, xiêm y ở đây đều dùng vải vóc tốt nhất, kỹ thuật cắt may thêu thùa khéo léo nhất, phàm là có chút không hài lòng hay không vừa vặn đều sẽ sửa đến khi người mua hài lòng.”

“Ồ, hay thật. Thật biết làm ăn.”

“Đúng thế, là cửa hàng của nhà ta.”

Ta ngơ ngác một chút, hắn đã kéo tuột ta vào trong.

Trong cửa hàng không có nhiều khách, nhưng cử chỉ không tầm thường, quần áo hoa lệ. Quầy bên đông bày vải vóc các loại, tường bên tây treo các bộ xiêm y may sẵn.

Một phụ nhân trung niên tươi cười chào đón: “Ôi, thiếu gia về lúc nào, sao không thấy phụ nhân nhắc tới!”

Giang Thần gật đầu: “Cố tẩu, đây là thiếu phụ nhân.”

Ta đỏ mặt. Chỉ một xưng hô khiến ta từ gái tân thành thiếu phụ có chồng trong nháy mắt, thật oan uổng làm sao.

“Đưa thiếu phụ nhân vào gian sau, chọn mấy bộ xiêm y tốt nhất.”

“Tất nhiên rồi, hôm kia mới nhập vải từ Hàng Châu, vừa may xong mấy bộ, còn chưa treo ra kia, rất hợp cho thiếu phụ nhân thử.”

Ta bị Cố tẩu dẫn vào gian sau, cửa hàng này thật rộng lớn, gian sau chia làm hai sảnh riêng biệt cho nam nữ, có nha hoàn phục dịch. Sảnh cho nữ treo xiêm y may sẵn trên tường, các kiểu xiêm y, các kiểu hoa thêu khiến ta hoa cả mắt, Tiểu Hà Bao “trời ơi, oa oa, mẹ ơi”, rồi vùi đầu ngắm nghía xiêm y, không nhìn đến ta một cái.

Cố tẩu chọn từ đồng xiêm y một bộ màu lục nhạt, một bộ màu trắng ngà, một bộ màu tím nhạt, để lên bàn, cười hì hì nói: “Thiếu phụ nhân da trắng như tuyết, mặc những màu này là tôn da nhất.”

Ta ngượng ngùng nói: “Dạ dạ... cũng tốt.”

“Thiếu phụ nhân vào trong mặc thử đi, có chỗ nào không vừa vặn ta sẽ cho người sửa ngay, khoảng một chén trà là xong.”

Ta mang xiêm y vào phòng thay đồ, mặc bộ màu trắng ngà đầu tiên, ta mặc trang phục Tiêu Dao Môn màu trắng đã mười mấy năm, gần như không biết mặc màu gì khác ngoài màu trắng.

Khi ta ra khỏi phòng thay đồ, Tiểu Hà Bao lại “má ơi” một tiếng, sau đó nhìn ta chằm chằm hít một hơi lạnh, nha đầu kia chẳng lẽ ở cùng các sư huynh lâu nên biến thái rồi?

Cố tẩu mở to hai mắt: “Ôi chao, chắc chắn, thật là... trời ơi.”

Ta chờ nửa ngày, vẫn không đợi được Cố tẩu nói ra một tính từ thật sự nào, rốt cuộc là sao?

Ta sợ hãi hỏi: “Cố tẩu, không ổn sao?”

“Ôi.. ổn đến mức ta không biết nói gì nữa, thiếu phụ nhân đúng là mỹ mạo như tiên.”

Ta ngạc nhiên kéo kéo xiêm y, nói nhỏ: “Cố tẩu nói đùa.”

“Sao lại nói đùa? Nữ nhân như hoa, hoa đẹp thường không thơm, hoa thơm lại kém sắc. Ta đã thấy nhiều thiếu nữ, thân hình đẹp thì dung mạo kém một chút, dung mạo đẹp dáng người lại tạm được, như thiếu phụ nhân, đẹp từ dáng người đến dung mạo, thật sự hiếm có khó tìm, xinh đẹp đến mức người oán trời ghen.”

Ta lau mồ hôi, quả nhiên là người làm ăn, công phu khen ngợi không có chỗ chê.

“Tiểu Hà Bao, em thấy thế nào?” Ta hi vọng Tiểu Hà Bao vẫn tỉnh táo, cho ta một lời nói thật.

“Tiểu thư, cô đi ra ngoài với dáng vẻ xinh đẹp thế này, cô gia chắc ngạc nhiên đến rơi cả tròng mắt mất.”

Ta câm nín, Tiểu Hà Bao trước giờ vẫn chẳng phải người phe ta.

“Vậy thì lấy bộ này đi.”

“Thiếu phụ nhân, thử cả mấy bộ này đi.”

Sau ba lần người oán trời ghen, ta lại mặc bộ xiêm y màu trắng ngà, thiết kế của bộ xiêm y này rất đặc biệt, váy rộng như cái màn, nhưng lớp váy lót bên trong lại bó chặt hai đùi. Theo Cố tẩu nói, như thế mới có thể bước đi uyển chuyển như Lãng Ba Vi Bộ, bước chân sen nở, haizzz, một bước chân bị ép thành hai, thật là hành hạ nhau. Ta chỉ sợ mình một phút kích động, bước chân sen nở thành hổ phi qua đường.

Ta đi vòng qua bình phong, Giang Thần đang ngồi kia phẩm trà, thấy ta chén trà trong tay hấn cứng đờ, nhìn ta chăm chăm, chậm rãi đứng lên.

Ta cảm giác được Bạo Vũ Lê Hoa Châm phóng tới với mật độ chưa từng có, trong nháy mắt, bộ xiêm y này như có vô vàn lỗ thủng, gió lùa lạnh người.

Cố tẩu nói với Giang Thần: “Ôi chào, thiếu gia thật có diễm phúc, thiếu phu nhân dung mạo xinh đẹp, đáng người thương tha, lão thân là phụ nữ cũng phải động lòng.”

Tiểu Hà Bao khinh thường cắt lời, bĩu môi nói: “Cố tẩu không biết đó, tiểu thư nhà ta không mặc quần áo càn đẹp hơn.”

Giang Thần phì một tiếng, cười không thấy tổ quốc. Ta đỏ mặt, chỉ muốn đập đầu vào tường.

Ta nghĩ nhất định tối nay phải nói chuyện rõ ràng với Tiểu Hà Bao, thường ngày ta đối xử với cô bé rất tốt, tại sao lại đối xử với ta như vậy!

Ta đỏ mặt, lúng túng lên kiệu, một lúc lâu sau mới thở đều được. Ta vừa thở đều, đột nhiên nhận ra Giang Thần từ lúc vào kiệu đến giờ luôn trầm mặc buồn bực không lên tiếng.

Ta tò mò nghiêng đầu nhìn một cái, phát hiện ngọn lửa thường thấy trong mắt hấn như bùng cháy dữ dội hơn, lòng ta giật thót, tim đập loạn nhịp, cuống quýt điều chỉnh hô hấp.

Giang Thần thấp giọng nói: “Tiểu Mạt, muối đẹp lắm.”

Không gian trong kiệu có giới hạn, hấn lại ngồi sát ta, tiếng thì thầm này như thổi một luồng hơi nóng qua tai ta, vừa nóng vừa nhột.

Ta đỏ mặt, nói nhỏ: “Là xiêm y này đẹp.”

“Là do muối đẹp, y phục chỉ phụ trợ tôn lên dung nhan của muối thôi. Vừa rồi ta nhìn muối mà tim như muốn ngừng đập, không tin muối đặt tay lên ngực ta, giờ tim ta đang đập thành thịch đây.”

Dứt lời, hấn không chút khách khí kéo tay ta đặt lên ngực trái, cảm giác ấm áp mà mạnh mẽ, ta liên tục rút tay về. Tim hấn đập thành thịch thế nào ta không biết, nhưng ta chắc chắn tim ta đang đập loạn.

Ta không dám nhìn hấn nữa, nhìn cảnh bên ngoài thấy ngày dài tựa năm, thật ra như chẳng nhìn gì, bởi vì không nhìn hấn, ta vẫn có thể cảm nhận ánh mắt hấn quấn chặt lấy ta như một tấm lưới, ta như một con côn trùng nhỏ, bị Tiểu Hà Bao thổi bay vào mạng nhện của hấn, không thể thoát thân.

Rốt cuộc kiệu cũng ngừng, ta thở phào nhẹ nhõm, không đợi hấn đỡ đã nhảy ra ngoài.

Vừa đưa mắt nhìn thì ta ngẩn cả người!

Đây là Quy Vân sơn trang sao? Khí thế đến mức người ta phải suýt xoa! Trước cổng là hai con sư tử đá uy mãnh, trên cổ hai con sư tử là hai sợi xích lớn có gắn chuông bằng vàng.

Ta âm thầm rầu rĩ, làm thế khác gì mờ trộm tới? Haizzz, nhà họ Giang đúng là táo bạo hơn người, ngay cả cặp sư tử đá trước cổng cũng nổi bật đến vậy.

Còn nổi bật hơn cặp sư tử đá là một hàng nha hoàn tươi cười đứng ở bậc thang cổng chính, dẫn đầu là bốn vị cô nương như hoa như ngọc, duyên dáng ngóng chờ.

Bọn họ thấy Giang Thần lập tức đồng thanh thi lễ lên tiếng: “Thiếu gia đã về.” Giọng ai cũng êm ái như chim oanh mới hót.

Ngay sau đó cổng lớn màu đỏ mở ra, một người trẻ tuổi, xiêm áo hoa lệ, tướng mạo tuấn tú, sau lưng có mây gã sai vật đi ra.

Hấn đi tới trước mặt Giang Thần, chấp tay thi lễ nói: “Biểu ca đi đường vất vả.”

Vất vả cái đầu người, xuống thuyền liền ngồi kiệu, trong kiệu còn dùng sức chèn ép ta, một mình hấn ngồi quá nửa cỗ kiệu.

Giang Thần mỉm cười hỏi: “Thiếu Hoa, mẫu thân ta có nhà không? ”

Người trẻ tuổi cười nói “Cô cô nhận được thư biểu ca nói hôm nay về đến nhà, từ sáng sớm đã bảo người ra cửa chờ đón, lúc này cô cô đang ở phòng khách. ”

Dứt lời, hần vừa cười vừa nhìn ta: “Vị này chắc là chị dâu, chị dâu đi đường vất vả.”

Giang Thần gật đầu nói: “Tiểu Mạt, đây là biểu đệ Thiếu Hoa.”

Ta gượng cười rất mất tự nhiên, cũng may ở Tiêu Dao nghe người khác gọi em dâu chị dâu đã quen, ta mới không đến nỗi kinh hoàng thất thố.

Cửa chính lóe bóng áo đỏ, một thiếu nữ đi ra, tươi cười diễm lệ, mặc bộ xiêm y màu đỏ như thạch lựu nở rộ dưới ánh mặt trời, rực rỡ đến chói mắt!

Cô gái lướt như yến đến trước mặt Giang Thần, cười rạng rỡ, hai mắt long lanh, chưa nói đã cười: “Biểu ca, rốt cuộc anh đã về.”

Rốt cuộc? Mỗi mắt chờ mong sao?

Giang Thần quay đầu cười với ta: “Đây là biểu muội Thiếu Dung. ”

Ta mỉm cười với cô ấy, cô ấy tùy tiện nhìn ta một cái, cười một cái rồi lại nhìn Giang Thần, nắm tay Giang Thần một cách rất tự nhiên, vừa lay tay vừa làm nũng: “Biểu ca, anh đi biệt cả năm chỉ về nửa tháng, lần này không cho anh đi nữa, trên núi có gì hay đâu, Tiêu Dao môn toàn đàn ông, có khác gì miếu hòa thượng.”

Ta lúng túng cúi gằm, ta làm đóa hoa rơi giữa đám hòa thượng mười mấy năm.

Giang Thần mặt không đổi sắc rút tay lại, quay đầu nhìn ta trêu mếu: “ Ai nói không có gì hay? Trên núi... có tiên nữ. ”

Ta nhất thời ngượng ngùng lúng túng, không chốn dung thân, ta vạn lần không dám nhận là tiên nữ, miễn cưỡng có thể nói là nữ sơn thần. Khen thế hình như quá lời? Như chưa yên lòng, trước mắt mọi người, hần lại nắm tay ta!

Mặt ta nóng lên, không tiện dùng sức giãy giụa, âm thầm rút tay lại, đáng tiếc chỉ như bánh bao thịt ném cho chó, làm sao lấy lại, ta hơi dùng sức một chút, hần lại kẹp luôn tay ta dưới nách, ta cúi đầu nhận mệnh, không dám manh động, chỉ sợ nhúc nhích thêm hần sẽ áp tay lên ngực hoặc lên mặt, con người này không có gì không dám làm, không thể coi thường hần.

Giang Thần dắt ta đi tới, nha hoàn già sai vật đi sau Thiếu Hoa. Ta phát hiện, lúc Giang Thần cầm tay ta dắt đi, bốn vị nha hoàn nhìn ta chăm chăm, vừa kinh ngạc vừa hâm mộ. Thiếu Dung vẫn tự nhiên đi bên trái Giang Thần, kéo tay áo hần hỏi này hỏi nọ, nghiêm nhiên coi như ta không tồn tại, càng đừng nói tới chuyện nhìn ta một cái, hỏi ta một câu, ánh mắt luôn dừng lại ở Giang Thần, nỗi vui mừng hưng phấn sau bao ngày mới gặp thật không lời diễn tả.

Lòng ta chợt nảy ra một ý nghĩ, bình thường biểu ca biểu muội chính là thanh mai trúc mã đôi trẻ vô tư. Không biết vị Thiếu Dung biểu muội này là bình thường hay ngoại lệ?

Ta chỉ muốn tới gặp Thích phu nhân, không ngờ còn gặp cả Thích đệ đệ Thích muội muội. Càng không ngờ, Thích muội muội xinh đẹp như thế, còn bám người như thế.

Tòa ngang dãy dọc, điêu khắc tinh xảo, khí thế quý phái. Dưới hành lang trồng những giống hoa lạ, hương thơm nức mũi. Quy Vân sơn trang này ta thấy còn khí thế tinh xảo hơn cả Sơn Âm biệt viện của Viễn Chiếu đại sư, chỉ lấy danh sơn trang thật là thiệt thòi.

Sau hành lang dài là chín bậc thang bằng bạch ngọc dẫn vào phòng khách, lộng lẫy huy hoàng đến ngỡ ngàng.

Trên ghế tử đàn chính giữa phòng khách là một phụ nhân trung niên đang ngồi, mi mục như họa, quý phái hơn người. Ta nhất thời cảm thấy những gì huy hoàng lộng lẫy vừa thấy cũng không bằng sự quý phái ở người phụ nữ này. Ta không thể nói rõ ra lời, chỉ biết là nhìn bà ấy thấy nhẹ nhõm như gió xuân.

Chắc bà là Thích phu nhân – nữ chủ nhân của Quy Vân sơn trang. Ta nghe danh từ lâu, không ngờ có ngày được gặp mặt, lại còn với thân phận con dâu, thật là nhân sinh như giấc mộng, thế sự khó lường.

Nhìn kỹ lại, tướng mạo Giang Thần giống bà đến tám phần. Hai phần kiệt ngạo phong lưu còn lại chắc là di truyền từ cha hẳn.

Ngoài Thích phu nhân, trong phòng còn mấy nha hoàn, vừa thấy ta đi vào, hơn chục ánh mắt đồng loạt chĩa vào ta, có thể so với Bạo Vũ Lê Hoa Châm bằng ánh mắt của Giang Thần.

Ta thấy thế liền có chút khấn trương.

Giang Thần kéo ta cười hì hì thi lễ.

“Mẫu thân, đây là tiểu Mạt.”

Thích phu nhân cười: “Tiểu Mạt, qua đây cho ta nhìn kĩ.”

Con dâu xấu gặp mẹ chồng, coi như lần lúng túng đầu tiên trong đời. Ta nhắm mắt đi tới làm lễ ra mắt, tim đập loạn, nhất định bà sẽ coi thường ta, ta cảm thấy bốn nha hoàn sau lưng còn có khí chất hơn ta.

Bà giơ tay, cười tủm tỉm kéo tay ta suýt xoa: “Quả nhiên là xinh xắn khả ái, bảo sao Thần nhi đem lòng yêu thương. ”

Lần đầu tiên có người khen ta xinh xắn khả ái, ta ngượng ngùng cúi đầu, trước tầm mắt là tay của bà. Tay bà trắng nõn búp măng, như ngọc tạc thành, chỉ có điều hơi lạnh.

“Cô cô, biểu ca thích kiểu thế này sao? Sao cháu lại cảm giác đã từng thấy cô ấy ở đâu rồi? ”

Ta ngẩn người nhìn Thích muội muội, sao cô ấy có thể từng trông thấy ta, chẳng lẽ mặt mũi ta rất phổ biến? Hay là có người giống ta?

Câu đố của cô ấy như không ai nghe thấy, không người đáp lại.

19. Chương 19: Phải Tìm Cách Khác

Ta nhìn Giang Thần, hẳn như không nghe thấy lời của Thích muội muội, chỉ cười nói với Thích phu nhân: “Mẫu thân khen tiểu Mạt, thật ra là khen con tinh mắt đúng không?”

Thích phu nhân cười khanh khách nhìn ta: “Tự nhiên hào phóng, thanh tú thoát tục, như xuất thủy phù dung, vừa gặp đã yêu, khó trách Thần nhi kén chọn thế cũng bị hàng phục.”

Ta không chỉ xấu hổ mà còn vã mồ hôi ướt lưng. Số lời khen nghe được ngày hôm nay nhiều hơn của mười lăm năm qua cộng lại, khó mà tiêu thụ cho hết. Về chuyện hàng phục Giang Thần? Ta chưa từng dám nghĩ, ta biết cái gì gọi là biết thân biết phận, tính tình của hẳn may ra có Dạ Xoa không chế được, lý tưởng của ta là trở thành hiền thê lương mẫu, chưa từng nghĩ tới chuyện làm Dạ Xoa, chủ yếu là tự cảm thấy bản thân không có tố chất.

Thích phu nhân lại cười hỏi: “Đi đường có mệt không?”

“Không mệt, chỉ hơi say sóng thôi ạ.”

Ta vẫn nghĩ là Giang Thần tính tình cao ngạo, mẹ hẳn nhất định cũng rất khó gần, không ngờ lại dịu dàng bình thân như thế, thật khiến ta thụ sủng nhược kinh, rất ngoài ý muốn. Bà có gia thế lại xinh đẹp quý phái ung dung, phong thái xuất chúng, lẽ ra phải là kiêu ngạo hơn người, khắc nghiệt xét nét con dâu, tại sao không có chút bất mãn nào với ta? Là tâm tư quá sâu hay thật sự rất hài lòng về ta?

Thích phu nhân chỉ vào bốn cô gái đứng cách đó: “Mai Lan Trúc Cúc, là hầu gái ta chuẩn bị cho tiểu Mạt, Thần nhi, dẫn tiểu Mạt đi Lan Trạch Viên rửa mặt nghỉ ngơi trước đi, ta sai người chuẩn bị cơm.”

Bốn mỹ nhân xinh xắn đồng loạt tiến tới thi lễ với ta. Mỹ nhân thế mà lại cho ta làm nha hoàn? Ta vội nói: “Phu nhân, cháu ... cháu có mang theo nha hoàn.”

Ta quay đầu nhìn lại, đã thấy Tiểu Hà Bao rụt rè tránh sau lưng Thiếu Hoa, so với bốn vị mỹ nhân chỉ như sẻ con trên núi.

Thích phu nhân nói: “Một người sao đủ, mấy nha đầu này hầu hạ Thần nhi từ nhỏ, được ta dạy bảo đến nơi đến chốn, con cứ tự nhiên sai bảo. Mai Lan Trúc Cúc, tham kiến Thiếu phu nhân, sau này cẩn thận nghe lời Thiếu phu nhân sai bảo.”

Ta hoảng sợ, chưa cười đã gọi là Thiếu phu nhân? Thử thách con dâu xấu gặp mẹ chồng thế là xong sao? Sao lại dễ dàng như thế? Khác xa tưởng tượng của ta, ta không định lấy lòng bà, ta muốn bà ghét ta mà, ta còn mong bà bất mãn với ta, sau đó hủy bỏ hôn sự này, giờ ta phải làm sao?

Giang Thần vui mừng kéo ta đi, ta ngơ ngác theo hất ra khỏi phòng, buồn bực hỏi: “Giang Thần, mẹ huynh trước giờ vẫn thân thiện thế sao?” Thích phu nhân nổi danh giang hồ, ta một mực cho rằng bà là một nhân vật lợi hại mạnh mẽ, vạn lần không ngờ là một phu nhân xinh đẹp quý phái thân thiện.

Giang Thần cười nói: “Bà chỉ thân thiện với ta, nhưng yêu ai yêu cả đường đi, tất nhiên cũng thân thiện với muội.”

“Ồ.”

Trên đường đi gặp không ít nha hoàn tôi tớ, ai nấy đều nhanh chóng thi lễ với Giang Thần. Ta phát hiện, nha hoàn của Quý Vân Sơn Trang đều rất xinh xắn, hơn nữa nhìn thấy Giang Thần đều có vẻ thẹn thùng bên lên.

Giang Thần dẫn ta và Tiểu Hà Bao đến Lan Trạch Viên, hẳn vốn có phòng riêng, nhưng lại đòi chen chúc ở Lan Trạch Viên với ta, ở phòng bên cạnh phòng ta, còn lý do lý trấu là muốn bảo vệ ta, một tắc không rời.

Tiểu Hà Bao kể tai ta thăm thì: “Tiểu thư, cô và cô gia ở cùng một chỗ rất đúng, nha hoàn trong phủ này ai cũng xinh đẹp, lại còn Thiếu Dung biểu muội, tiểu thư phải trông chừng cho chặt vào.”

Ta thở dài một cái, một người đàn ông mà phải trông chừng từ ngày này qua ngày khác, thử hỏi sống bên nhau còn ý nghĩa gì?

Sau khi tắm rửa xong, ta ngồi bên cửa sổ chải đầu, Giang Thần thông thả rảo bước vào phòng.

Ta ngăn người nhìn hắt, hắt tắm rửa xong đã thay xiêm y mới, trường bào lam nhạt, đai lưng xanh ngọc, tinh thần sáng khoái, tuấn đạt phóng khoáng. Tay phe phẩy một cây quạt đàn hương, mặt quạt vẽ núi non Giang Nam trong mưa bụi mịt mờ, đúng là cử chỉ nhàn nhã, thanh tao lịch sự.

“Tiểu Mạt đói bụng chưa? Mẫu thân sai người làm cơm xong rồi.”

Ta nói được, vừa xuống tàu đã đến cửa hàng thử quần áo, giăng co hồi lâu, giờ đúng là đói bụng.

Ta cầm tóc, đang định búi qua loa, Giang Thần khép quạt, gài bên hông, tiến tới cười nói: “Nương tử, để ta làm.”

Ta nhảy bật lên như chim sợ tên, lắp bắp: “Muội... muội tự làm được.”

Hắn nhún mày: “Tiểu Mạt, cái này gọi là thú vui khuê phòng, ta còn đang muốn vẽ lông mày uội đây!”

Ta càng thêm kinh hoảng: “Không... không được... đa tạ.”

“Vợ chồng với nhau khách khí làm gì?”

Vừa nói hắn vừa tới gần, ta tránh hắn vòng quanh bàn, hoảng hốt đến vã mồ hôi, thú vui khuê phòng gì đó, ta... ta không tiêu hóa được.

Hắn chống bàn phi thân tới, tóm được ta.

Ta suýt nữa hô lên cứu mạng, khẩn cấp bối rối như gặp thích khách.

Hắn trù mếu mếu: “Tiểu Mạt, sao muội lại chạy, muội sợ gì chứ, ta sẽ không ăn thịt muội, cùng lắm chỉ muốn vẽ lông mày uội thôi, sao muội không chút cảm kích với tấm lòng của vi phu vậy?”

“Muội... muội thăm cảm kích trong lòng có được không?”

Hắn mỉm cười lắc đầu: “Phải cảm kích thực tế.”

Ta ê răng.

“Công tử, thức ăn chuẩn bị xong rồi.”

Ta thở phào một hơi, Mai Nhi cô nương tới thật đúng lúc, đang tươi cười đứng ở cửa, dáng vẻ phục tùng, như thể nhìn thấy hết mà không phát hiện gì.

Rốt cuộc Giang Thần thả tay, cười nói: “Lát nữa đùa tiếp, giờ đi ăn cơm.”

Ta kinh ngạc giật mình, lát nữa lại đùa? Xem ra ta phải ăn nhiều một chút, không thì lấy sức lực đâu đối phó với hắn. Ta lau mồ hôi, cuộc hôn nhân này phải tìm cách giải trừ thôi, ngày nào cũng bị Giang Thần hành hạ thế này chẳng mấy mà mắc bệnh tim.

Bàn tiệc thịnh soạn thế này là lần đầu tiên ta được thấy. Cùng ngồi ăn chỉ có Thích phu nhân, huynh muội Thiếu Hoa, Giang Thần và ta, thế mà có hơn mười nha hoàn đứng quanh hầu hạ. Một nửa trong số các món ăn ta chưa từng được thấy chứ đừng nói ăn.

Thích phu nhân cử chỉ văn nhã, mỗi món gấp một miếng, cơm ăn như đếm hạt. Ta đã ăn hết một bát bà mới ăn có mấy miếng.

Bà cũng không nói gì mấy, chỉ nhìn ta mỉm cười, mặc dù nụ cười hiền hòa, nhưng ánh mắt sắc bén, ta bị bà nhìn đến mất tự nhiên, nhưng nghĩ lại, đây đúng là cơ hội tốt cho ta thể hiện.

Vì vậy, ta không ngại nữa, thoải mái ăn luôn bát thứ hai.

Ta cảm thấy, một phu nhân nhã nhặn như bà, thấy ta ăn thùng uống vại như con nha đầu hoang dã thế, nhất định rất không thích.

“Chị dâu, chị định ăn nữa sao?” Thiếu Dung biểu muội chắc là không nhịn được nữa phải lên tiếng, nhìn ta lo âu.

Thích phu nhân buông đũa, nghiêm mặt nói: “Tiểu Mạt con cứ ăn thêm đi, ăn được người mới khỏe, khỏe mạnh mới dễ đẻ dễ nuôi.”

Dễ đẻ dễ nuôi! Ta sợ đến suýt thì phun cơm, vội vàng buông đũa thấp giọng nói: “Dạ... phu nhân ăn từ từ, cháu ăn đủ rồi.” Dứt lời ta đỏ mặt, thật là thất bại thảm hại.

Giang Thần cười phì: “Mẫu thân, mẹ đừng dọa nàng thế. Lần sau nên nói chuyện tế nhị hơn chút.”

Thích phu nhân gạt đầu cười nói: “Đúng là nên tế nhị hơn, tiểu Mạt đỏ mặt rồi, ta thích nhất làn da mịn màng trắng hồng như thế, sau này em bé di truyền được làn da này là tốt nhất.”

Giang Thần và Thiếu Hoa đều cười ra tiếng, các nha hoàn đứng bên khổ sở nín cười.

Mặt ta nóng bừng, như ngồi trên đồng lửa, thế mà gọi là tế nhị sao?

Tiếp theo, Thích phu nhân lại “tế nhị” căn dặn Giang Thần: “Thần nhi, đừng cứ quẩn quít lấy tiểu Mạt, sau khi ăn xong để con bé ngủ một mình, nghỉ ngơi cho tốt.”

Trước giờ ta đều ngủ một mình mà! Ta bị sự tế nhị của Thích phu nhân làm ặt ỏ tới mang tai, chật vật vô cùng. Xem ra các cụ nói mẹ nào con nấy cấm có sai! Theo ta thấy, ở đây thêm mấy ngày chắc ta thành Quan Công lão gia, đỏ mặt trường tồn.

Ta u sầu về phòng ngủ một mình, sau đó Giang Thần gọi ta dậy đi dạo phố, nói là mẫu thân sai hắn đưa ta đi mua sắm, bởi vì bà không biết ta thích gì nên nhắn ta thích gì cứ mặc sức mua, coi như quà ra mắt của bà.

Tiểu Hà Bao hưng phấn vỗ tay: “Tốt quá tiểu thư, đồ của kinh thành hẳn là rất đẹp.”

Đẹp thì có đấy không nhỉ? Ta bất ngờ nảy ra một ý tưởng.

Ra phố, ta điên cuồng mua sắm, Giang Thần theo sau trả tiền. Ta vừa mua vừa cắn răng, sao đồ ở kinh thành đắt đỏ vậy, ta làm vậy có quá đáng không? Vì tương lai con em chúng ta, ta bất chấp, tiêu hoang một lần đi, tội lỗi tội lỗi.

Đến khi chân sắp chuột rút, mặt trời xuống núi chúng ta mới về.

Về phủ tất nhiên phải báo kiến mẫu thân hần trước, Giang Thần muốn ta để đồ lại, ta lại cố ý ôm đồng đồ đó vào trong phòng Thích phu nhân, cho bà thấy ta là loại con dâu phá sản thể nào.

Thích phu nhân thấy ta và Tiểu Hà Bao ôm một đồng đồ đi vào, giật mình: “Đây là đồ hai đứa mua sao?”

Ta xấu hổ áy náy gật đầu, tha thiết mong chờ ngóng trông Thích phu nhân nổi cơn giận dữ, thứ con dâu phá sản như ta thật không thể chứa chấp thêm nữa, phải giải trừ hôn sự này ngay.

Bà nhìn đồng đồ ta mua, quả nhiên nhú mào.

“Tiểu Mạt, sao con lại mua những thứ tầm thường này. Thần nhi cũng thật là, sao không đưa vợ con đi mua đồ tốt nhất đấy nhất? Để người ngoài biết, không phải nói con làm tướng công hẹp hòi, mà là nói ta làm mẹ chồng hẹp hòi.”

Giang Thần vuốt trán: “Mới có thể này, nàng đã phải cắn răng mấy lần mới xuống tay để mua, con thật sự không đành lòng phá vỡ nhũ hương của nàng, bạc là việc nhỏ, nàng vui mới là chuyện lớn, mấy thứ này cứ coi như mua cho vui, sau con sẽ đi mua đồ tốt hơn cho nàng.”

Ta kinh ngạc nhìn thành quả phá sản một chiều của mình, phi thường thất bại. Chiều này thật là thất sách, cả cặp sư tử đá trước cổng nhà hần cũng đeo dây xích chuông vàng, ta tiêu chút tiền lẻ này, thật là không đủ trình độ để mà thất bại, không còn mặt mũi nào. Nhưng ta ở Tiêu Dao môn được sư phụ dạy dỗ cẩn thận mười mấy năm, giờ đột nhiên bảo ta coi tiền như rác, ta thật sự không xuống tay được.

Có lẽ ta phải tìm cách khác.

20. Chương 20: Sắc Tức Thị Không

Bữa chiều vẫn thịnh soạn như bữa trưa, ta nhẫn nhịn chỉ ăn một bát cơm, chỉ sợ Thích phu nhân nói ta ăn được rồi dễ đẻ dễ nuôi. Trước sự “tế nhị” của lão nhân gia, ta chỉ đành lép vế.

Nghe Thiếu Hoa và Thích phu nhân nói chuyện, ta mới biết, hần là con trai thứ của Hồ Dục Tướng quân Thích Xung, năm đó Thích Xung nổi danh cùng Viễn Chiêu đại sư, khác nhau là sau khi công thành danh toại Viễn Chiêu đại sư về quê quy ẩn, Thích Xung tướng quân thân cư cao vị, uy danh viễn chấn.

Thiếu Dung nghiêng đầu hỏi: “Biểu ca, hồi chiều anh đi đâu vậy?”

Giang Thần nói xong, cô ta liền hừ một tiếng: “Cô cô thật bất công, tại sao không cho cháu đi cùng.”

Thích phu nhân cười nói: “Ta nào có bất công, là cha cháu không cho cháu ra ngoài, sợ cháu gây chuyện ở kinh thành.”

Thiếu Dung cau mày: “Phụ thân thật đáng ghét, phụ thân vào kinh có công việc, cháu và ca ca tự tìm chỗ chơi, sao phải quản ghê vậy.”

Thích phu nhân nói: “Kinh thành nhiều thị phi, ngộ nhờ hai đứa gặp chuyện rắc rối gì, kẻ xấu bụng sẽ công kích cha hai đứa. Cây to đón gió, gỗ tốt trong rừng, hai đứa là người nhà họ Thích, làm gì cũng phải cẩn thận, lúc nào cũng phải nhớ khiêm tốn kiềm chế.”

Thiếu Hoa gật đầu khen phải, Thiếu Dung bĩu môi thở dài: “Đến kinh thành cũng chẳng có gì thú vị.”

Thích phu nhân nói: “Hai ngày nữa là tiết đoan ngo, Hoàng thượng sẽ tổ chức thi đua thuyền ở sông Tần Hoài, hôm đó chúng ta sẽ đi xem, quang cảnh rất thú vị.”

“Cô cô, cháu xem từ ở Hàng Châu rồi, chỉ là mấy cái thuyền tranh cướp tú cầu thôi mà, chán muốn chết!”

Thích phu nhân cười nói: “Đương kim Thánh thượng hùng tài vĩ lược, anh minh thần vũ, thích những thứ độc đáo mới lạ, đua thuyền rồng ở kinh thành khác ở quê nhà cháu, đến lúc đấy sẽ biết.”

Sau bữa chiều, ta tắm rửa xong xuôi thì buồn ngủ, Tiểu Hà Bao thần thần bí bí kể tai ta thì thầm: “Tiểu thư, bốn vị cô nương kia đang ở trong phòng cô gia hầu hạ đó.”

Ta không thèm để ý: “Có gì lạ đâu, bọn họ vốn là nha hoàn phu nhân phái đến Lan Trạch Viên mà.”

“Tiểu thư, ý của phu nhân là để bọn họ hầu hạ cô, nhưng cô xem xem, thời gian bọn họ ở trong phòng cô gia còn nhiều hơn ở trước mặt cô, em thấy, uhm... rất không ổn.”

“Không ổn thế nào?”

Tiểu Hà Bao muốn nói lại thôi chần chờ một phen: “Tiểu thư, nhà giàu có một kiểu nha hoàn gọi là thông phòng đại nha đầu, chính là để ... cái đó đó, cô có hiểu không?”

Ta thành thật khiêm tốn thỉnh giáo: “Không hiểu, là ý gì?”

Tiểu Hà Bao kéo vạt áo, xấu hổ nói: “Thông phòng đại nha đầu chính là ...uhm... để làm ấm giường cho các công tử, làm ấm giường rồi sinh được con trai, thì sẽ có khả năng được nâng lên làm thị thiếp.”

“Nóng thế này còn cần ấm giường nổi gì?”

Tiểu Hà Bao sốt ruột dậm chân: “Không làm ấm giường cũng có thể sinh con trai, tiểu thư cô khờ quá.”

Ta hiểu ra: “Ý em là, bốn vị nha hoàn này là Thích phu nhân cho Giang Thần làm nha hoàn ấm giường?”

“Cô xem bọn họ xinh đẹp như vậy, cả ngày chẳng làm gì, chỉ toàn thấy liếc mắt đưa tình với cô gia.”

Ta lo lắng: “Làm gì có.”

Tiểu Hà Bao khinh thường: “Tiểu thư, thật uống cho đôi mắt to của cô.”

Ta có phần sững sờ.

Tiểu Hà Bao thấp giọng nói: “Tiểu thư, cô không phát hiện sao, hôm nay Lan Nhi cô nương đã thay hai bộ xiêm y. Tóc của Mai Nhi cô nương đã đổi mấy kiểu.”

Ta thực sự không chú ý, tâm tư của ta hoàn toàn tập trung vào việc làm sao để phá sản.

Tiểu Hà Bao hừ một tiếng: “Tiểu thư, trong phủ này chỉ có cô gia là mỹ nam tử duy nhất, khắp nơi toàn những cô nương đang tuổi tương tư, nhìn cô gia mơ ước. Tiểu thư ngàn vạn lần không thể lơ là, nhất định phải tiên hạ thủ vi cường, ngàn vạn lần không nên trông mơ giải khát, bánh vẽ để no!”

Giọng điệu cô bé như thể ta đang đói khát. Ta nuốt nước bọt, ta đến mức thế sao?

Ta nhìn Tiểu Hà Bao nhanh nhẹn dừng mãi, lòng thầm lo âu, sau này, nếu cô bé để ý ai liệu có cường bức người đó luôn không?

Có điều, nghe cô bé nhắc nhở thế, ta đột nhiên nảy ra một ý nghĩ. Một trong thất xuất là ghen tuông, phạm vào sẽ bị chồng bỏ, bốn vị nha hoàn là do Thích phu nhân dạy bảo, nhất định rất được Thích phu nhân coi trọng và có cảm tình, không chừng đúng như lời Tiểu Hà Bao, là chuẩn bị cho Giang Thần làm thông phòng. Nếu ta tỏ vẻ ghen tuông với bọn họ, liệu có thể khiến Thích phu nhân chán ghét? Sau đó... Ta quyết định ngày mai thử một lần.

Sáng sớm hôm sau, Giang Thần gọi ta dậy đi thỉnh an Thích phu nhân. Thích phu nhân vừa rửa mặt xong, trong nắng sớm quả là xinh đẹp động lòng, kiều diễm muôn phương.

Ta không kiềm chế được mà khen: “Phu nhân thật đẹp.”

Thích phu nhân mỉm cười: “Tiểu Mạt, con mới là xinh đẹp! Sao vậy, chẳng lẽ Thần nhi chưa từng khen con xinh đẹp?”

Hắn từng khen sao?

Giang Thần sờ mũi: “Vâng, con sợ nàng kiêu ngạo, trước đây đã chẳng để mắt đến con, nếu khen xinh đẹp chỉ sợ càng chẳng liếc đến con một cái.”

Ta ngơ ngẩn, đây là Giang Thần sao? Sao nghe mà âm ức tử thân, chua chát sâu kín?

Không phải trước giờ hắn đều tự kiêu về bản thân, tự nhận phong lưu tuấn tú, hử chút là đả kích ta sao?

Thích phu nhân cười vỗ vai Giang Thần: “Ngốc quá, thông minh của con để đi đâu hết? Lời nên nói thì không nói, lời không nên lại nói lung tung. Haizzz, đúng là, quan tâm tất loạn.”

Giang Thần vuốt mũi, cười hì hì.

Thích phu nhân nhìn ta, cười nói: “Tiểu Mạt, Thần nhi ăn nói vụng về, con tha thứ cho nó.”

Hắn mà ngốc? Ta kinh ngạc nhìn Thích phu nhân, người làm mẹ quả nhiên bao che khuyết điểm.

Dường như Thích phu nhân nhìn ra ta không tin, lại nói: “Lời không cốt ở ít nhiều mà quan trọng là phù hợp. Có thể khắc sâu vào tâm khảm thì dù chỉ là một chữ cũng đáng giá, theo ta thấy, sợ là mấy năm nay Thần nhi không nói được mấy câu khiến con cảm động.”

Ta giật mình, Giang Thần cúi đầu không nói, dường như có điều phải nghĩ ngợi.

Thích phu nhân kéo tay ta, dịu dàng nói: “Nào, ăn sáng cùng ta.”

“Phu nhân, bốn vị cô nương Mai Lan Cúc Trúc, là quý phủ mua về từ nhỏ sao?”

“Đúng vậy, ta mua từ gánh hát, bốn nha đầu đó là nha hoàn xuất sắc nhất Quy Vân sơn trang, con có hài lòng không?”

Căn bản ta không cần nha hoàn, trên danh nghĩa Tiểu Hà Bao là nha hoàn của ta, thật ra ta không hề coi cô bé là tôi tớ, mà coi cô bé như muội muội.

“Dạ, phu nhân, văn tự bán thân có thể đưa cho cháu được không ạ?”

“Tất nhiên là được, Tiểu Bội, bảo Lưu mama qua đây một chuyến.”

Rất nhanh sau đó, Thích phu nhân đưa cho ta bốn văn tự bán thân, ta áy náy nhìn bà, ta thật sự bất đắc dĩ.

Ăn sáng xong, khi ta và Giang Thần trở lại Lan Trạch Viên, bốn vị cô nương đang sắp xếp hoa cỏ. Ta sờ sờ văn tự bán thân trong tay, việc này tuy là có mục đích cá nhân, nhưng cũng là vì muốn tốt cho bọn họ. Bọn họ có ngoại hình, làm vợ người khác hẳn là hơn làm thông phòng chứ.

Ta vào phòng, nhấp chén trà nhuận giọng, sau đó bảo Tiểu Hà Bao gọi bốn vị cô nương Mai Lan Cúc Trúc cùng tất cả nha hoàn Lan Trạch Viên lại, gọi là mở cuộc họp. Sự phụ thường xuyên mở cuộc họp với các sư huynh và ta, hôm nay ta như được chân truyền.

Không lâu sau mọi người có mặt đầy đủ, ta đứng dưới hành lang, nhìn các tiểu cô nương đại cô nương đứng xếp hàng ngay ngắn, tuổi xuân như hoa, dung mạo trẻ trung, cảm giác sâu sắc cuộc họp này là rất cần thiết.

Ta hắng giọng mở lời: “Hôm nay ta mời mọi người đến, là cảm thấy vườn này cũng không có công to việc lớn gì, mọi người ở đây lãng phí tuổi xuân thật đáng tiếc. Bốn vị cô nương Mai Lan Cúc Trúc, đã đến tuổi lập gia đình, ta tìm phu nhân xin văn tự bán thân, để mọi người ra khỏi phủ lấy chồng, mọi người thấy thế nào?”

Bốn người Mai Lan Cúc Trúc nhìn sững sờ, ngơ ngẩn! Các tiểu nha hoàn khác cũng ngây ra.

Ta đưa văn tự bán thân cho bốn người, bốn người đẩy không được, nhận không xong, chột như giắc mộng vỡ tan.

Đúng vậy, một văn tự bán thân đập tan ảo mộng của họ. Thật ra không phải ta ghen, cũng không phải ác ý với họ, ta chỉ là cảm thấy, nếu cứ ở đây mò trăng dưới nước, hái hoa trong gương, không bằng tìm một người chồng tốt sống nửa đời còn lại.

Bọn họ thất thần khiến ta không đành lòng, ta dịu dàng khuyên nhủ: “Con gái sớm muộn gì cũng phải lập gia đình, nhân phẩm con người mới là điều quan trọng, ngàn vạn lần đừng sai lầm bởi những thứ bề ngoài, sắc tức thị không! Ví dụ như Giang công tử, mọi người đều thấy hắn tốt đẹp như tiên trên trời, âm thầm ái mộ. Thật ra, hắn có đẹp trai đến đâu cũng chỉ là người bình thường. Đêm ngủ thì ngáy, sáng dậy gãi mắt.”

Về mặt các nha hoàn rất kỳ quái, sợ hãi nhìn ta, nhưng không sức tỉnh như ta tưởng. Chắc là dẫn chứng ta nói chưa đủ sức thuyết phục, bọn họ cần dẫn chứng gì nặng ký hơn.

Ta lại hắng giọng nói tiếp: “Uhm, ngày nào hắn cũng vào nhà xí.”

Những tiếng phì cười lần lượt vang lên. Mai Lan Cúc Trúc cũng phải cười. Ta nhìn mọi người ghen đỏ mà cười, hài lòng gật đầu. Xem ra rốt cuộc bọn họ cũng nhìn thấu bản chất vấn đề. Hy vọng bọn họ kiên định không lãng phí tuổi xuân nữa.

Ta vỗ tay: “Giải tán cuộc họp.”

Các nha hoàn giải tán, ta về phòng lại nhấp chén trà nhuận giọng. Ta chờ mong Thích phu nhân nghe nói chuyện này đến tìm ta khởi binh vấn tội.

Khi ta uống xong chén thứ nhất, đang chuẩn bị uống tiếp chén thứ hai, Thích phu nhân cười híp mắt đứng ở cửa.

Ta vội vàng đặt chén xuống, thi lễ chào bà. Tin này truyền nhanh thật.

Thích phu nhân vào phòng, cười nói: “Tiểu Mạt, ta vẫn tưởng con chất phác đơn thuần, lo sau này con không quản lý được Quy Vân sơn trang, hôm nay con mở cuộc họp khiến ta phải thay đổi cách nhìn. Quả nhiên là đệ tử đắc ý thâm tàng bất lộ của Tiêu Dao môn, rất có phong thái của Thạch Cảnh.”

Ta ngây ngốc, đỏ mặt. Tại sao không giống trong tưởng tượng của ta.

“Đại sự không hề nhỏ, việc nhỏ không so đo. Biết nâng lên đặt xuống, dứt khoát lưu loát, chính là phong thái của đương gia chủ mẫu tương lai của nhà họ Giang ta! Tiểu tử Giang Thần quả là tinh mắt!”

Mặt ta càng lúc càng nóng bừng, tại sao không chỉ trích ta ghen tuông hẹp hòi? Tại sao không trách mắng ta bôi bác Giang Thần làm ví dụ, luận chứng sắc tức thị không?

“Hiếm có khi mẫu thân khen con một lần.” Giang Thần ung dung đi đến, xem ra tin tức trong phủ này truyền rất nhanh.

Hắn tươi cười đi tới trước mặt ta, nhướn mày hỏi: “Tiểu Mạt, tại sao muội biết ta đêm ngủ thì ngáy, sáng dậy gãi mắt? Chẳng lẽ muội nhìn lên khi ta ngủ, ta nhớ là hai ta chưa từng ngủ chung mà!”

Giờ phút này chắc mặt ta còn đỏ hơn trứng tôm luộc chín.

Hậu quả của cuộc họp là, khi màn đêm buông xuống, Giang Thần sống chết đòi ngủ cùng ta để chứng minh hắn đêm ngủ không ngáy, sáng dậy mắt không gãi.

Ta kiên quyết không chịu, hắn kiên quyết không đi.

Vì vậy, ta và hắn giằng co đến khi mẫu thân hắn biết chuyện, đến chủ trì công đạo.

“Mẫu thân, chuyện này liên quan đến thanh danh của con, kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục, con nhất định phải chứng minh trong sạch.”

Ta bị hắn làm cho vã mồ hôi: “Huynh không cần chứng minh, muội tin huynh rồi, nếu chưa được thì để muội tập hợp nha hoàn mở cuộc họp rửa sạch oan khuất cho huynh.”

Thích phu nhân hắng giọng lên tiếng, dáng vẻ công bằng chính trực, thái độ chân thành nói với ta: “Bọn nha hoàn hiểu lầm nó cũng không sao, tiểu Mạt con hiểu lầm mới khiến nó thương tâm, theo ta thấy đúng là chuyện này cần được chứng minh.”

Ta... cầm nín.

Thích phu nhân lại nói: “Con chứng minh một phen cũng tốt, sau này hai đứa ngủ chung hàng đêm, nếu nó ngáy thì con khó mà ngủ ngon.”

Ngủ chung hàng đêm... Nghe thế mặt ta liền nóng bừng.

Thích phu nhân, lão nhân gia thật có bản lĩnh, khiến ta không biết làm sao?

Màn đêm buông xuống, Giang Thần hôn hờ nằm trên giường ta, ta ngồi trên ghế.

Hắn dùng tay chống đầu, cười híp mắt nói: “Tiểu Mạt, sao muội lại cách ta xa như thế, chúng ta nằm cạnh nhau muội mới có thể quan sát kỹ càng.”

Ta ngao ngán, cảm nhận trình độ mở cuộc họp của mình thua xa sư phụ, lão nhân gia chưa từng bị người ta nắm thóp ngay sau cuộc họp, sao ta lại xuất sư bất lợi như thế, vừa làm đã bị khống chế.

Sáng hôm sau, ta mơ màng tỉnh lại, lại phát hiện mình đang nằm trên giường, Giang Thần nằm ngay bên cạnh!

Hắn mặc áo ngủ màu hồng nhạt, vạt áo hơi mở, thêu những đóa hoa đào tươi rói. Phần da thịt lộ ra trơn bóng, khóa vàng ẩn hiện. Lần đầu tiên ta thấy một người đàn ông mặc áo màu hồng nhạt, người bình thường mặc nhìn sẽ phản cảm vô cùng, hắn lại có bản lĩnh mặc màu hồng nhạt đẹp đến vậy, thực khiến người ta phải kinh ngạc, bội phục.

Mà lúc này, ta như một con bạch tuộc, bám chặt hắn như bám tảng san hô, lại như một con chim tước nhỏ thân mật với đóa hoa đào.

Ta ngây người, là ta nửa đêm mộng du lên giường, hay là hắn đưa ta vào giường? Dù cho đã lên giường thế nào, việc cần làm trước tiên hắn là xuống giường đã.

Ta tỉnh táo lại, dùng tư thế chim yến lướt nước phi thân qua người hắn, bởi vì quá hoảng sợ, khi tiếp đất không vững, ngã nghiêng một chút.

Hắn đưa tay đỡ tay ta, cười hì hì: “Tiểu Mạt, ta nhìn muội đã nửa ngày, muội ngủ say cũng rất khó coi.”

Ta không tự chủ nhìn hắn một cái, hắn tươi tỉnh trong nắng sớm, phong lưu tuấn tú, không chút gì mất, râu hơi nhú lên, thêm sự mạnh mẽ anh khí, rất bắt mắt, bắt mắt đến mức người khác phải sững sờ. Haizzz, sơn trang này ít đàn ông, hắn lại tuấn tú như thế, các nha hoàn thì đang tuổi dậy thì, nhìn cả ngày khó tránh sinh lòng cuồng dại. Ta rất thông cảm cho bọn họ.

“Đêm qua... muội lên giường như thế nào?”

“Ta thấy muội ngủ trên ghế có vẻ không thoải mái, liền điểm huyết bệ muội lên giường, sau đó lại giải huyết, vì thế muội không nhận ra.”

“Là thế sao, còn sau đó?” Ta quần áo hoàn hảo, tất nhiên hắn chưa làm gì ta, nhưng ta vẫn không kiềm chế được mà hỏi một câu.

Hắn cười híp mắt nói: “Sau đó, muội liền ôm chặt ta ngủ suốt đêm.”

Ta thấy mặt nóng bừng, kinh ngạc nhìn hắn, hắn bị ta ôm chặt, lại làm Liễu Hạ Huệ suốt đêm, là ta có vấn đề hay là... hắn có vấn đề?

21. Chương 21: Trong Sạch

Lúc ăn sáng, Thích phu nhân một mực cười mỉm nhìn ta, còn hàm ý sâu sắc dặn ta ăn nhiều một chút, còn luôn chọn những món bổ máu ích khí như táo đỏ kỷ tử gấp cho ta.

Giang Thần cúi đầu, cười đến run cả đũa.

Thiếu Hoa và Thiếu Dung thắc mắc nhìn hần: “Biểu ca, anh làm sao vậy?”

Giang Thần khụ một tiếng, nghiêm mặt nói: “Tối hôm qua... quá mệt mỏi.”

Ta đổ mặt, vùi đầu ăn cơm.

Sau khi ăn xong trở lại Lan Trạch Viên, ta khởi binh vấn tội Giang Thần: “Vừa rồi ăn sáng huynh nói bây bạ gì đó?”

Giang Thần ra vẻ vô tội: “Ta đâu có nói gì, đúng là đêm qua mệt chết đi được, cả đêm ngủ không ngon, nếu Liễu Hạ Huệ dễ làm thì đã không được sử sách lưu danh, ta bị muội hành hạ một đêm, chẳng lẽ muội không hay biết?”

Ta không ngờ hần lý do lý trấu thế, vừa then vừa giận: “Muội không thêm hành hạ huynh, ai bảo huynh đưa muội lên giường?”

Hần nhìn ta, một hồi lâu thở dài một hơi: “Đúng! Ta mua dây buộc mình, cam tâm tình nguyện.”

Ánh mắt của hần đặc biệt mập mờ thân mật, như hồ nước mùa xuân, bên bờ rêu xanh mịn, ta suýt nữa thì trượt chân ngã vào.

Ta bối rối đưa mắt đi chỗ khác, lời của hần ta nửa hiểu nửa không, nhưng ta biết, nửa không hiểu kia rất không thuần khiết.

Trong phòng yên tĩnh đến mức lòng người phát hoảng.

Ta nhìn cánh cửa thấp giọng nói: “Đêm qua huynh ngủ không ngon thì giờ ngủ bù đi.”

Hần thấp giọng nói “Tốt”, khi đi tới cạnh cửa, còn quay đầu cười một tiếng: “Muội quan tâm tới ta sao?”

Đối mặt với biểu cảm dịu dàng, ánh mắt trìu mến, nhất thời, ta khó mà làm lơ. Hần nhìn ta mỉm cười, xoay người rời đi.

Ta chậm rãi ngồi bên cửa sổ, lòng vừa hụt hẫng vừa buồn bã, người thích ta, gần trong gang tấc, người ta thích, lại cách một biển trời.

Ta nên nhận mệnh đón nhận Giang Thần, hay là đến trước mặt Thích phu nhân nói thật mục đích trong lòng? Nhưng vấn đề ở chỗ ta khó mà đối diện với Thích phu nhân nói lời ấy, bởi vì bà đối tốt với ta đến kỳ cục. Sau khi ta mở cuộc họp, bà lập tức điều hết nha hoàn ở Lan Trạch Viên đến tiền viện, phái cho Giang Thần bốn gã sai vặt để sai bảo, dụng ý không nói cũng biết.

Bà như áng mây mềm mại bay lững lờ, những trò mờ ám của ta chỉ như một cơn gió thoáng, bà nhấc tay áo nghiêng người là qua.

Ngoài cửa sổ, Thiếu Dung nhẹ nhàng đi trên con đường lát đá, ta phát hiện cô ấy đặc biệt thích xiêm y màu đỏ, đang tuổi dậy thì, xiêm y đỏ tươi càng tôn lên dung nhan kiều diễm, hoạt bát tươi tắn của cô ấy.

Cô ấy đi tới bên cạnh, gọi: “Biểu ca, biểu ca.”

“Biểu tiểu thư, thiếu gia đang ngủ.”

“Ban ngày ban mặt ngủ nổi gì chứ, ta còn muốn hỏi đêm qua huynh ấy làm gì để đến nổi bây giờ mệt mỏi thế đây.”

Ta vừa nghe liền dựng tóc gáy, sợ cô ấy đi hỏi thật, Giang Thần lại trả lời mập mờ ám muội.

Ta vội vàng vươn người ra khỏi cửa sổ: “Biểu muội, ở chỗ ta có mấy thứ đồ chơi hay, muội có muốn xem không?”

Thiếu Dung cười nói: “Được.”

Cô ấy đi tới bước vào phòng.

“Chị dâu, từ khi muội đến kinh thành đã muốn đi mua mấy thứ tốt, ai ngờ phụ thân và cô cô không uội ra ngoài, muội chán muốn chết.”

Ta đặt hết đồng phá sản hôm trước lên bàn: “Biểu muối, muối thích gì cứ lấy hết đi.”

“Ai nha, chị dâu thật tốt.”

Cô ấy hào hứng kiểm qua thành quả phá sản của ta, cái gì cũng thích thú không muốn rời tay.

“Chị dâu, hình như muối lấy hơi nhiều?”

Ta nhìn mấy món ít ỏi còn sót lại sau khi cô ấy chọn, cười nói: “Không, tặng muối hết.”

“Chị dâu thật tốt.”

“Biểu muối, muối uống trà không?”

“Quá tuyệt.”

Ta rót chén trà đưa cho cô ấy, cô ấy nhận chén nhìn ta chăm chú, nhíu mày: “Chị dâu, muối luôn có cảm giác đã từng gặp chị, nhưng lại không thể nghĩ ra gặp ở đâu, thật kỳ quái.”

Ta cũng thấy kỳ quái: “Ta từ nhỏ luôn sống ở Tiêu Dao môn, rất ít khi xuống núi, theo lý không thể gặp muối.”

Cô ấy suy nghĩ một chút rồi nói: “Cũng không phải mới gặp, chắc là đã lâu rồi, vì thế muối mới không nhớ được là gặp ở đâu. Nhưng nhất định là muối từng gặp chị dâu rồi, bởi vì cô gái xinh đẹp như chị dâu rất hiếm có khó tìm, phải đẹp hơn muối muối mới có ấn tượng sâu sắc.”

Đây là đang khen ta sao? Ta ngượng ngùng cười cười, từ khi tới kinh thành ta nghe khen ngợi nhiều không kể xiết, ta thật sự xinh đẹp đến thế sao?

Ta sống ở Tiêu Dao môn mười mấy năm, lần đầu tiên được người khác khen xinh là Vân Châu. Hôm hân tặng ta thanh chủy thủ làm quà sinh nhật, từng nói một câu: “Thiếu nữ xinh xắn phải cẩn thận.”

Đáng tiếc... Ta khê thở dài, không yên lòng nói mấy câu với Thiếu Dung.

Thiếu Dung uống xong trà, đứng dậy nói: “Chị dâu muối đi trước, biểu ca tỉnh muối lại đến.” Vừa nói, bọc hết đồ đạc trên bàn mang ra khỏi phòng.

Thiếu Dung biểu muối đúng là không khách sáo với ta, một đóa hoa cũng không để lại, xem ra mắt thẩm mỹ chọn đồ của ta không tệ.

Giang Thần ngủ một mạch đến tận bữa trưa. Bên bàn ăn, Thích phu nhân ôn hoà nhìn con trai nói: “Thần nhi, buổi chiều con theo ta đến các cửa hàng, giờ con đã lớn, đã đến lúc học cách quản lý sản nghiệp nhà họ Giang, hai ba năm nữa ta giao hết cho con, an tâm ngồi nhà bế cháu.”

Dứt lời, bà lại nhìn ta tươi cười, ta vội vàng vùi đầu ăn cơm, vờ như không nghe thấy. Ta phát hiện, mấy ngày nay được sự “tể nhị” của Thích phu nhân huấn luyện, mặt ta đã không còn biết nóng.

Đến tận lúc hoàng hôn phủ bóng, Giang Thần và Thích phu nhân mới về nhà, xem ra không ít cửa hàng, đi một lượt cũng hết cả một buổi chiều. Ta âm thầm bội phục Thích phu nhân chỉ là một người phụ nữ lại kinh doanh điều hành sản nghiệp của Quy Vân sơn trang phát triển như thế, thanh danh hiển hách, không biết Giang Thần tương lai có được bản lĩnh này không.

Thiếu Dung ngênh đón, kéo tay Giang Thần nói: “Biểu ca, anh vừa đi đâu vậy?”

Giang Thần rút tay về, nói qua loa mấy cái tên.

Thiếu Hoa đứng bên cạnh cười nói: “Biểu ca, Thiếu Dung có ý với anh đâu phải ngày một ngày hai, anh phải cẩn thận.”

Thiếu Dung lập tức trợn mắt với anh trai: “Này, không cho anh nói bậy.”

Thích phu nhân cười cười: “Thiếu Dung, chuyện ta không đồng ý, Thần nhi sao có thể một mình làm chủ?”

Ta ngây ngốc, có ý với Giang Thần? Ý gì vậy? Có phải là... là muốn cùng Giang Thần thân càng thêm thân, Thích phu nhân không đồng ý sao?

Ta chợt mất hết vị giác, chua chát trào dâng, tại ăn sườn xào chua ngọt sao? Mới ăn được nửa bát cơm ta đã buồn ngủ.

Trở lại Lan Trạch Viên, ta tắm qua liền ngủ, nằm trên giường lòng ngổn ngang trăm mối. Ta vẫn một mực hy vọng tìm được một phu quân như sư phụ, kín đáo khoan dung, điềm tĩnh kiên định. Mặc ấy tự mây tan, mây tối núi càng đẹp, mây đi cảnh như vẽ.

Vân Châu xuất hiện, như ánh trăng hé sáng tầng mây, hừng đông rọi chiếu nơi chân trời, rất phù hợp với ảo tưởng trong lòng ta. Về phần Giang Thần, khó mà đoán được suy nghĩ của hắn, muốn nắm bắt càng khó khăn hơn, mặc dù không có Vân Châu, ta cũng khó lòng sinh ra cảm giác an toàn ỷ lại nơi hắn. Hôm nay vừa nghe chuyện Thiếu Dung, lòng ta càng thấy không ổn. Hôn sự này thật khó mà an lòng.

Ta lo âu đi ngủ, không ngờ, bữa tối ăn quá ít, đến nửa đêm thành mất ngủ vì đói! Xem ra ta không thể thích ứng với cuộc sống hào môn này.

Ta nằm trên giường do dự giữa ngủ tiếp hay đi đến nhà bếp tìm đồ ăn. Đột nhiên nghe thấy phòng bên cạnh có âm thanh kỳ quái, đã quá nửa đêm, Giang Thần vẫn chưa ngủ sao?

Ta đóng tai lắng nghe một phen, đột nhiên nghe thấy tiếng roẹt, dường như quần áo ai đó bị xé!

Ta kinh ngạc giật mình, Giang Thần hần... hần ...! Ta âm thầm cắn răng, hần một mặt thổ lộ với ta có vẻ chân thành tình cảm, mặt khác lại lên lút ăn vụng, những lời đường mật quả không đáng tin. Ta oán hận cắn răng, ngồi bật dậy, thời cơ đến không thể để mất, đây là lý do để từ hôn ngàn năm một thuở.

Ta vội vàng lay tỉnh Tiểu Hà Bao bảo cô bé đi mời Thích phu nhân nhanh đến. Sau đó ta ra khỏi phòng đi hai bước đến trước cửa phòng Giang Thần, một cước đá mở cửa, cầm đèn lồng soi công lý!

Ta suýt nữa ngất lịm!

Một hắc y nhân to cao, đưa lưng về phía cửa đang dây dưa với Giang Thần, áo Giang Thần đã bị xé mở, lộ nửa bộ ngực. Người kia như chưa tận hứng, chiêu nào cũng lần mò ngực hắn, trái một cái phải một cái, thật nóng bỏng!

Ta vạn lần không ngờ, bất kể thông dâm lại bắt được một người đàn ông, giờ biết phải làm sao?

Hắc y nhân kia che mặt, nghe thấy động tĩnh quay đầu lại nhìn ta rồi song phi qua cửa sổ mất hút.

Ta kinh ngạc nhìn Giang Thần, chua chát trào dâng. Hái hoa tặc này có lẽ nào là người cũ? Ta đột nhiên nhớ ra đêm qua, hắn ôm ta làm Liễu Hạ Huệ cả đêm, chẳng lẽ hần...hần đúng là đồng tính?

Sự tình trọng đại, ta phải hỏi rõ ràng.

“Hần là ai vậy?”

Giang Thần tỏ vẻ vô tội: “Ta không biết.”

Ta cảm hận mà nói: “Huynh còn che chở cho hắn?”

Giang Thần nói: “Ta thật sự không biết, kẻ đó không giống thích khách cũng không giống kẻ trộm. Tay không bình khí, lại không đến trộm đồ, chỉ một mực đánh lên ta, ta cũng buồn bực cực kỳ.”

“Nếu không quen biết huynh, tại sao xé quần áo huynh?” Ngoài hái hoa tặc có ai thích làm thế.

“Ta thật sự không biết.”

“Vậy tại sao huynh không tri hô?” Phũ này một bầy tôi tớ, dù không có võ công xuất chúng, nhưng người đông cũng có thể bắt giữ kẻ kia.

“Ta có thể khống chế kẻ đó tại sao phải gọi? Nếu không phải nửa đêm đánh lên, ta không phòng bị, kẻ đó căn bản không phải đối thủ của ta.”

Ta không tin tưởng, ta cảm giác khả năng lớn hai người là người cũ của nhau. Nếu không tại sao người bịt mặt kia tay không tác sát đến đánh lên. Giang Thần nhìn thấy thích khách, tại sao không kêu cứu, chỉ sờ soạng dây dưa cùng kẻ kia, dây dưa đến quần áo không chỉnh? Nếu không phải ta xách đèn soi, nói không chừng đã dây dưa đến lên giường!

Chẳng lẽ bọn họ là tình cũ, bốn năm không gặp, Giang Thần thay lòng đổi dạ, người kia cuồng si không đổi, nghe nói Giang Thần trở về muốn đến nối lại tình xưa, nhưng Giang Thần cự tuyệt, vì vậy người kia ra tay cưỡng ép? Ta cứ suy nghĩ miên man đến khi đầu óc như nổ đùng một cái, đầu phát đau.

Xem ra hẳn không chỉ có nhân duyên với nữ mà còn có nhân duyên với nam, ta... ta thật sự không chịu đựng nổi.

Ta ấn huyết thái dương thở dài: “Muội không kỳ thị người đồng tính, muội sẽ không nói lộ ra ngoài, thôi, có lẽ huynh và muội nên từ hôn.”

Giang Thần dở khóc dở cười nhìn ta: “Tiểu Mạt, ta có đồng tính hay không chẳng lẽ muội không biết?”

Ta cắn răng nói: “Muội không biết.” Vốn ta cũng không tin, nhưng đêm qua hẳn ôm ta làm Liễu Hạ Huệ cả đêm, đêm nay lại một màn này, haizzz, ta hồ đồ mất thôi.

Sau lưng có tiếng Thích phu nhân lạnh lạnh rõ ràng: “Tiểu Mạt, nó có phải đồng tính hay không con thử một lần là biết!”

Ta vội vàng quay đầu lại, Thích phu nhân dẫn theo mấy nha hoàn ung dung đi đến, phong tư như tiên.

“Mẫu thân nói rất đúng!”

Giang Thần mỉm cười gật đầu, nhìn ta chăm chú, vẻ mặt chờ đợi, dường như ngóng trông ta thử một lần.

Quả nhiên là Thích phu nhân, chỉ một câu nói liền khiến ta không nói được lời nào.

Ta biết thử thế nào?

Ta đỏ mặt, chán nản về phòng.

Ở phòng bên, Thích phu nhân nói chuyện cùng Giang Thần, cách một bức tường ta không nghe rõ lắm, chắc là hỏi về kẻ bịt mắt kia. Nói mới thấy kỳ quái, ta gặp một kẻ bịt mắt, hẳn cũng gặp một kẻ bịt mắt. Tuy nói chúng ta là người giang hồ, nhưng trước giờ tiêu dao ít tham gia giang hồ, rất ít gặp chuyện lạ lùng như thế. Liên tiếp gặp hai kẻ bịt mắt, thật sự không hiểu ra sao.

Nửa đêm bất gian, ta đói muốn xỉu, vì vậy dẫn theo Tiểu Hà Bao đến nhà bếp tìm ít điểm tâm bỏ bụng.

Đến khi về phòng, Giang Thần đã ngồi trên giường ta.

“Huynh vào phòng muội làm gì?”

Hắn lười biếng tựa vào đầu giường, cười híp mắt nói: “Mẫu thân nói, có lẽ muội nên thử một lần cho thỏa đáng, tránh cho tương lai hoài nghi.”

Tim ta giật thót, vội vàng khước từ “ý tốt” của hắn: “Không, không cần thử.”

Hắn không chịu buông tha: “Vậy muội phải đồng ý với ta một việc, ta mới đi.”

Ta gật đầu như bó củi: “Chuyện gì?”

“Bắt đầu từ ngày mai muội phải luyện Trọng Sơn kiếm pháp. Ta sẽ so chiêu cùng muội, muội thua một lần thì phải để ta hôn một lần.”

Nửa câu đầu ta nghe rất bình thường, trước kia khi ta gặp kẻ bịt mắt bên bờ suối hẳn cũng bảo luyện Uyên Ương kiếm pháp, nhưng nửa câu sau ta vừa nghe liền ngưng ngừng: “Muội không so chiêu với huynh!” Có kiểu tỷ thí như vậy sao! Công phu ta vốn kém xa hắn, nếu nhận lời kết quả không cần nói cũng biết, hậu quả thiết tưởng không chịu đựng nổi.

“Muội không nhận lời, vậy ta không đi, ta đường đường là một người đàn ông, lại bị muội vu là đồng tính. Tối nay không bắt muội trả lại trong sạch ta không thôi.” Dứt lời hắn nằm dài xuống giường, tay chống đầu, cười như có như không nhìn ta, nửa là chăm chú, nửa là ranh mãnh.

Ta vừa nhìn bộ dạng ốm ờ của hắn liền thấy mặt nóng bừng, trong lòng phát hoảng, phải trả trong sạch cho hắn thế nào? Trả hắn trong sạch liệu ta còn trong sạch?

22. Chương 22: Biết Tỉnh Hay Mơ

Giang Thần nhìn ta cười sảng khoái: “Muội không nhận lời tối nay ta quyết không đi!”

Hắn cười như quân tử, nhưng khẩu khí rõ là nửa lừa bịp nửa uy hiếp, ta càng không dám tiến tới tính sổ với hắn, nếu không chắc chắn là tự chui đầu vào lưới, chủ động yêu thương nhưng nhớ....

Ta bó tay đầu hàng, không thể làm gì khác hơn là cắn răng nói: “Được, so chiêu thì so chiêu, ai sợ huynh!”

Hắn đứng dậy cười nói: “Lần trước nhận lời với ta đã thấy muội luyện đâu. Lần này nói chuyện phải giữ lời, không thì...”

Trong lúc nói, ánh mắt của hắn nửa cố tình nửa vô ý dừng ở môi ta, cười hắc ám.

Ta đỏ mặt, đang muốn đuổi hắn ra, Thích phu nhân từ ngoài đi vào, dịu dàng nói: “Thần nhi, tiểu Mạt da mặt mỏng, con chịu chút oan ức không sao, ngày tháng còn dài, đồng tính hay không chúng ta còn nhiều thời gian để chứng minh.”

Thêm một lần nữa, ta xin đầu hàng trước lời nói của bà.

Thích phu nhân lại quay sang cười nói dịu dàng với ta: “Tiểu Mạt đi ngủ sớm đi, ngày mai chúng ta đi xem thi thuyền rồng, xem xong thì về cùng ông cậu, cùng bàn bạc ngày cưới.”

Lòng ta nặng trĩu, nhanh thế sao?

Ta tiễn Thích phu nhân và Giang Thần ra cửa, đứng trước cửa sổ ngơ ngẩn một hồi lâu, hôn sự này thật sự không thay đổi được rồi, ta thật sự phải gắn bó với Giang Thần cả đời này sao?

Trong lòng không tự chủ hiện lên bóng dáng một người, đêm đó, hắn đứng dưới hành lang nhìn ta mỗi một, khe thở dài, buồn bã quay người.

Ban đêm, ta trần trọc mãi mới ngủ được, lại mơ thấy Vân Châu, hắn đứng nhìn ta từ bên kia bờ sông, mưa bụi giăng giăng, u sầu như sương, hắn... im lặng ngóng nhìn, ta... muốn nói lại thôi.

Giấc mơ này, không nói một lời, như một bức tranh sơn thủy rất đơn giản rất nhạt nhòa, cứ trống trải đến nhói lòng.

Sáng sớm hôm sau, ta bị tiếng động đánh thức, lắng nghe thì ra là Thiếu Dung biểu muội.

“Biểu ca, rốt cuộc hôm nay chúng ta cũng được ra ngoài chơi, xem xong thi thuyền rồng, huynh phải đưa muội đi nơi khác chơi, sau hôm nay phụ thân sẽ trở về Phúc Châu, huynh chỉ còn nốt hôm nay thể hiện sự hiếu khách thôi!”

Giang Thần lười nhác nói: “Uh, nếu cậu đồng ý thì đưa muội đi.”

Ta thở phào một hơi, tính toán lựa lúc hỏi Giang Thần rốt cuộc hắn có mấy cô biểu muội, đặc biệt là khuê nữ chưa chồng.

Ăn xong điểm tâm, Thích phu nhân dẫn huynh muội Thiếu Hoa, ta và Giang Thần đi xem thi thuyền rồng.

Tất nhiên, ta bị Thích phu nhân an bài ngồi chung một kiệu với Giang Thần. Vừa lên kiệu, ta liền ngồi sát vào thành kiệu nhìn ra ngoài.

Trên đường toàn người bán lá tre và bánh tét, ta lại nhớ đến khi còn bé, sư phụ từng gói cho ta bánh tét bát bảo, bốn cho ta ăn từng thìa một. Trong lòng ta sư phụ như phụ thân của ta. Thật ra có những lúc ta rất muốn gọi người là phụ thân, lại sợ dọa người chưa lập gia đình như sư phụ, càng sợ tổn hại danh dự của người.

Giang Thần nhào người sang hỏi: “Tiểu Mạt, muội đang nghĩ gì?”

“Muội nhớ sư phụ.”

“Ah, nhớ sư phụ thì ta không ghen. Ngoài sư phụ, người khác giới muội thích nhất là ai?”

Ta bội phục lời lẽ ngang nhiên và độ mặt dày của Giang Thần. Trước giờ ta vẫn luôn nghĩ những lời buồn nôn như vậy thích hợp với lúc trăng mờ gió chướng, tắt đèn buồng màn, đôi tình nhân nồng nóng, đắp chăn hừ hừ, giải tỏa tình cảm. Thanh thiên bạch nhật trước chốn bàn dân thiên hạ, sao hắn có thể nói ra như thế chứ?

Ta đỏ mặt nghiêm trang, ho khan một tiếng, lắc đầu nhìn bên ngoài.

Hắn lại cao giọng: “Tiểu Mạt, ngoài sư phụ, người khác giới muội thích nhất là ai?”

Ta nhìn thái độ quyết không buông tha của hắn, đại để là ta không nói tên một người ra thì hắn là hắn sẽ nhảy xuống khỏi kiệu, tay chống nạnh đứng bên đường chất vấn.

Ta vội vàng nhân nhượng trả lời qua loa: “Người nào đó.”

“Người nào đó là ai?”

Ta tiếp tục ậm ừ: “Người trong nhà.”

“Người trong nhà, tướng công sao?” Hắn lại cao giọng hơn nữa, ta mơ hồ nghe thấy kiệu phu nén cười hai tiếng.

“Vâng được chưa ạ.” Ta thật sự bị hắn ép đến chân tường, không thể làm gì khác hơn là bỏ qua đề tài này.

Hắn cười vừa lòng: “Đúng là nương tử tốt của ta!”

Ta giật nảy mình, vội vàng sờ cánh tay đang nổi da gà, nói: “Đừng gọi muội như thế.”

“Vậy... Giang Mạt?”

Gừng băm (gừng băm là khương mạt, đồng âm với giang mạt)! Ta hít một hơi, vội la lên: “Muội... muội có thể tạm thời chưa mang họ Giang được không?”

“Không được đâu, Giang thị...”

Cương thi (cương thi đồng âm với giang thị)! Ta nổi da gà toàn thân, cầu khẩn: “Đừng... đừng gọi muội thế.”

Hắn cười hì hì: “Vậy gọi nương tử!”

Lòng ta thầm cân nhắc, gừng băm, cương thi, nương tử. Phương án cuối dù có buồn nôn một chút, nhưng coi như miễn cưỡng được, ta chỉ có thể chọn cái ít tệ nhất trong những cái tệ mà theo.

Ta bị gọi “nương tử” một mạch đến bờ sông Tần Hoài, chết lặng đến nỗi mặt không đỏ nổi nữa, ta lại một lần nữa cảm nhận tâm tình của Vân Châu ngày ta bám theo hắn gọi hắn ca ca. Rõ ràng hắn không tình nguyện, ta lại cho là hắn không muốn làm người thân với ta, không muốn thân cận với ta, chẳng ngờ có lý do kín đáo khác. Ta quả nhiên rất ngu dốt...

Ta gọi hắn vài năm ca ca, hắn làm sao biết lòng ta có coi hắn là ca ca không? Hiểu lầm tích tụ từng chút từng chút một, sai cũng thành đúng. Bỏ qua chẳng phải chỉ một lần, mà là năm rộng thảng dài.

Bờ sông phong cảnh như họa, du khách nô nức chen nhau, rộn ràng nhộn nháo hơn hạp chợ cả trăm lần. Đối với Kim Lăng, sông Tần Hoài như hình vẽ trang trí nơi mi tâm thiếu nữ, quyền rũ phong lưu, vẽ rồng điểm mắt. Mặt sông mênh mang, phong lưu không dứt. Ta đã nghe nói từ lâu, hàng năm sông Tần Hoài có ba ngày náo nhiệt nhất thế gian, một là hội đèn lồng tết Nguyên Tiêu, hai là thi thuyền rồng tiết Đoan Ngọ, ba là thi thơ tết Trung Thu.

Giang Thần chỉ ra ngoài nói với ta: “Tiểu Mạt, muội nhìn kia, đây là cầu Thước Hỷ, kia là đài Trích Tinh.”

Ta nhìn theo tay hắn chỉ, một cây cầu đá ngọc thạch tinh xảo bắc qua sông. Bờ sông liễu rủ xanh xanh, thướt tha soi bóng khói mờ nước non. Chéch với cầu Thước Hỷ là một đài cao, khí thế hùng vĩ. Trên đài đình các như lầu tiên, mái cong lung linh tinh tế, rồng sinh chín con đứng đó vững vàng, phong thái cao quý.

Chỉ tiếc một điều, hai bên cầu là mấy trăm thị vệ uy phong lẫm liệt cầm đao, ánh đao bóng kiếm thật không chút phù hợp với phong hoa tuyết nguyệt nơi đây.

Cổ kiệu đi đến đầu cầu, thị vệ liền cản lại.

Thích phu nhân xuống kiệu, giơ ra một thẻ bài bằng đồng, thị vệ nhìn kỹ một hồi, vén rèm xem bên trong mỗi kiệu một hồi rồi mới cho đi tiếp.

Bốn người chậm rãi bước lên cầu đá, ta tò mò hỏi: “Sao lại chặn kiệu, chẳng phải thi thuyền rồng ai cũng có thể đến xem sao?”

Giang Thần thấp giọng nói: “Không hoàn toàn, dân chúng có thể xem thi thuyền rồng, nhưng Hoàng thượng cũng muốn vui cùng dân chúng, vì thế lập trạm kiểm soát, ngăn dân thường ở bờ bên này. Hoàng thượng chỉ phát cho Thân vương, lục bộ Thượng Thư, các quan nhất nhị phẩm trong kinh thành mỗi người một thẻ bài bằng đồng, được dẫn theo gia quyến lên lầu Trích Tinh cùng Hoàng thượng xem thi thuyền rồng. Mẫu thân đưa ra là thẻ bài của cậu đưa tới, mấy ngày nay cậu luôn ở bên Hoàng thượng, lát nữa muội sẽ được gặp.”

Ta giật mình, ngăn người nói: “Ý huynh là, hôm nay muội có thể nhìn thấy Hoàng thượng?”

Giang Thần gật đầu: “Uh, có điều cách mấy chướng ngại, chúng ta chỉ có thể nhìn thấy một bóng áo vàng mờ mờ.” Nói xong, hắn kề tai thì thầm hì hì: “Huống chi, có gì hay đâu, ban đêm ngủ ngáy sáng sớm dậy sớm, ngày nào cũng đi nhà xí.”

Ta đỏ mặt, lời này trước đây ta mang ra bôi bác hắn giờ bị hắn lấy ra trêu lại.

Hắn đi bên cạnh ta, một tay đặt sau lưng ta, một tay chỉ lầu Trích Tinh xa xa: “Lầu Trích Tinh khởi công năm Hoàng thượng đăng cơ, nghe nói năm đó Khâm Thiên Giám quan sát thấy sao Đế Tinh có dị tượng ở đây, sau đó tìm thấy một khối thiên thạch, trên có khắc: cảnh tinh khánh vân xuất, nhất đại anh minh chủ (điềm lành xuất hiện báo hiệu ột vị minh chủ). Vì thế Hoàng thượng rất thích nơi này, hội đèn lồng tết Nguyên Tiêu cũng thường ra đây xem thả đèn trên sông.”

Ta từ chối cho ý kiến cười cười, đương kim hoàng thượng đoạt giang sơn của cháu ruột, sợ người khác nói hắn soán đoạt hoàng vị, vì thế một mực tô vẽ hắn là thiên mệnh sở quy chân long thiên tử, thỉnh thoảng đây đó lại xuất hiện “điềm lành”.

Đi trên cầu Thước Hy, gió thổi mát mẻ, quần áo khẽ bay. Sóng nước Tần Hoài dập dờn như lụa, nước trôi lững lờ, thuyền rồng chờ đưa neo ở một chỗ khác.

Đi đến giữa cầu, một cây cột gỗ sơn đỏ buộc chặt vào thành cầu, trên đỉnh treo một quả tú cầu. Gió vờn qua khiến quả tú cầu đung đưa, tua bảy sắc phát phơ vô cùng đẹp mắt.

Thiếu Dung hỏi: “Cô cô, kia là cái gì ạ?”

Thích phu nhân thấp giọng nói: “Đấy là Linh Lung Châu, lát nữa ai hái được Linh Lung Châu thì là người chiến thắng của thi thuyền rồng.”

“Không phải là đua thuyền dưới sông ă?”

Thích phu nhân trả lời: “Đua thuyền chưa chắc đã thắng, khi đến dưới cầu, mỗi thuyền sẽ có một người dùng tên bắn rơi Linh Lung Châu, sau đó phải đón được Linh Lung Châu mới là người thắng, vì thế trên thuyền có rất nhiều cao thủ thâm tàng bất lộ. Đua thuyền chỉ là màn mở đầu, đoạt long châu mới là tiết mục chính, cực kỳ đặc sắc!”

Ta ngửa đầu nhìn Linh Lung Châu, trên sông gió thổi không ngừng, nó treo cao nên cũng đung đưa liên tục, bắn rơi được nó đã khó, khi rơi xuống người đứng trên cầu cũng có khả năng đón được, càng khó khăn hơn, bất cần có khi lại để rơi xuống sông.

Vì vậy, ta không kiềm chế được thở dài nói: “Hoàng thượng lão nhân gia thật biết hưởng thụ. Chẳng phải làm khó người khác sao?”

Giang Thần nén cười nhìn trái phải: “Xuyt, có nói cũng phải cẩn thận, có ý kiến gì về nhà hai ta tâm sự riêng tư.”

Bước xuống những bậc thang cuối cùng của cầu Thước Hỷ, đi theo đường mòn lát đá nhỏ chẳng mấy trước đến lầu Trích Tinh. Nơi này canh phòng càng nghiêm ngặt hơn, cách ba bước lại có một binh sĩ vũ trang mang đao mang thương.

Ta bắt đầu cảm thấy tẻ nhạt vô vị, theo Hoàng thượng xem đua thuyền, thật sự không bằng tiêu dao tự tạo chen chúc cùng dân chúng bình thường.

Kiểm tra thẻ bài xong, chúng ta lên cầu thang, chậm rãi đi lên lầu, bầu không khí càng lúc càng nặng nề trầm mặc, lặng ngắt như tờ.

Trên lầu rất rộng, dùng bình phong khắc hoa ngăn các gian. Thích phu nhân dẫn chúng ta vào một gian bên Tây, xuyên qua lớp sa mỏng ở bình phong có thể thấy gian bên cạnh đã có người, có tiếng trò chuyện thì thào.

Thiếu Dung nhỏ giọng hỏi: “Cô cô, khi nào bắt đầu ạ?”

“Hoàng thượng đi từ Tuyên Võ Môn, lên lầu Trích Tinh đích thân gõ chuông đồng thì bắt đầu.”

Ta lẳng lặng nhìn đối diện, lầu Trích Tinh quả là vị trí tuyệt vời để ngắm cảnh, thái dương chênh mặt, thu hết phong cảnh sông Tần Hoài trong tầm mắt, Linh Lung Châu đối diện lầu Trích Tinh, đến lúc đó có thể thấy rất rõ ràng cảnh đoạt long châu.

Đột nhiên, ta thấy có người đi tới từ đầu cầu bên kia.

Vốn là vô ý nhìn lướt qua, ánh mắt rơi trên người hắn, rốt cuộc không thể nào dời mắt!

Hắn ung dung chậm rãi bước từng bước, phong thái chói sáng, cao quý tuyệt thế. Gió thổi tay áo bay bay, dưới ánh mặt trời, bóng dáng hắn như một vầng sáng, làm trời nước mất màu, lòng ta kinh hãi.

Trong phút chốc, như có đóa mây lành bay lên từ cầu ngọc thạch, như sương như khói che mờ tầm mắt ta, ta bất tri bất giác đứng lên, cơ hồ muốn vươn tới để nhìn rõ hơn.

Trước mắt là thật? Hay ảo? Là tỉnh? Hay mơ?

Ta như muốn ngừng thở....

23. Chương 23: Đoạt Long Châu, Tranh Mỹ Nhân

Mỗi bước đi của hắn như đập lên cõi lòng ta, hắn càng tới gần tim ta càng đập loạn, như nước lũ tràn bờ, ào ạt cuốn trôi. Sóng to gió lớn không đủ để miêu tả cõi lòng ta lúc này. Trong cơn kinh hoàng, xung quanh như lặng phắc, trống rỗng, chỉ còn bóng dáng kia, càng lúc càng gần.

Khí lực toàn thân như bị một màn cầu đá nước xanh, liểu rủ bên bờ, hình bóng cố nhân hóa giải, tất cả trở thành cát bụi. Trong cơn hốt hoảng, trong tay như nắm giữ một chỗ dựa, ta không kịp nhìn lại, không kịp suy nghĩ, tất cả khí lực đều tập trung ở bóng hình ấy, như sợ chớp mắt sẽ thành hư ảo, như sợ thở mạnh sẽ giật mình tỉnh giấc.

“Vân Châu, đã lâu không gặp.” Câu nói đơn giản của Giang Thần như một lưỡi dao sắc ngọt, đóng băng tận những dây thần kinh, một tiếng nổ lớn kết thúc mọi ảo mộng, một nỗi đau đè nặng xuống tim, không phải mơ, đúng là hắn!

Đã lâu rồi sao? Đúng, đã lâu. Nửa tháng, vậy mà đã như cả một kiếp dài.

Vân Châu thi lễ với Thích phu nhân, sau đó mím môi nhìn ta, mỉm cười với Giang Thần: “Không ngờ gặp hai người ở đây, chúng ta là người một nhà mà.” Câu nói của hắn hơi dừng lại, ngập ngừng nói nốt.

Những lời này như một đòn nghiêm trọng, trong nháy mắt khiến những nỗi kinh hoàng, vui sướng, tiếc nuối, sầu não, không dám tin, khó mà nói ra nát bấy cùng nhau. Lúc này, trong mắt thiên hạ, trên danh nghĩa, ta là con dâu tương lai của nhà họ Giang.

Giang Thần chấp tay mỉm cười: “Đệ không nghĩ lại gặp huynh ở kinh thành, nghe Triệu Dạ Bạch nói huynh định đi Phúc Kiến.”

Hắn cười mỉm: “Ta vốn muốn đi Phúc Kiến, phụ thân nhận chiếu vào kinh, vì thế ta đến kinh thành gặp phụ thân trước.”

Ánh mắt của hắn lướt qua ta, mỉm cười với Giang Thần, lại thi lễ với Thích phu nhân, ý muốn cáo từ.

Khi hắn bước đi, tìm ta như vỡ ra, không thể thở nổi.

Ta trở mắt nhìn hắn đi thế nào, trở mắt bỏ qua nhau thế nào, trở mắt đem lần gặp trời cao ban ơn này thành ảo mộng hái hoa trong gương, mờ trắng dưới nước sao, để gió mưa trôi dạt hết sao?

Mỗi bước chân của hắn như chặt đứt một đoạn đời của ta. Ta... nên làm gì? Giữ hắn lại hay để hắn đi? Ta chưa từng có lúc nào khó quyết định như thế, giây dựa giữa những lựa chọn ngổn ngang.

Chỉ một bước nữa thôi hắn sẽ ra khỏi tầm bình phong, ta bật thốt ra lời: “Vân... sư huynh.”

Ta không bao giờ gọi hắn ca ca nữa, không bao giờ ... lấy hai tiếng ca ca ra che dấu tâm sự không coi hắn là ca ca nữa.

Hắn dừng bước, quay người lại, ta đã quen với cái nhìn tĩnh lặng như đầm nước sâu, rốt cuộc hôm nay cũng hiểu.

Muôn ngàn lời chèn cứng lồng ngực, nghẹn chặt cổ họng, ta chỉ có thể chua chát cất lời, làm bộ bình tĩnh lạnh nhạt, lòng nhói đau đứt từng khúc ruột: “Chủ thủ kia muội sẽ trả lại huynh, đã là thứ mình thích sao có thể dễ dàng đem tặng?”

Hắn đột nhiên ngừng ra, đôi mày kiếm khẽ nhíu lại.

Chủ thủ hắn muốn gửi cho Giang Thần ta chưa từng mang ra. Nhìn chủ thủ đấy chỉ khiến ta nhớ đến một câu thơ. Ta một mực hy vọng có ngày trả lại cho hắn, cho dù là mười năm hai mươi năm, ta tin tưởng rốt cuộc cũng sẽ có ngày gặp lại. Ta chỉ không ngờ là ngày hôm nay.

Lúc này ta với hắn chỉ cách nhau một bàn đàn mộc, mà như muôn sông nghìn núi. Thân phận của ta, thân phận của hắn, ân tình sư phụ, tình cảm sâu sắc của Giang Thần, gia thế đại quan biên thùy, danh dự Tiêu Dao môn, như những sợi tơ tạo thành một cái kén bao bọc tâm sự trong lòng ta, không thể nào thoát ra.

Ta chỉ có thể nói một câu đấy, ta biết những lời này cũng không thể thay đổi thân phận của ta, gia thế của hắn, cũng không thể thay đổi chuyện ta đã đính hôn với Giang Thần. Nhưng nếu ta không nói, ta sẽ tiếc nuối cả đời này, trọn đời bất an. Những lời này không thay đổi được gì, ta chỉ hy vọng mong manh hắn có thể hiểu, lúc đấy ta không có ý đùa, ta đối với hắn, từng thật lòng từng thành tâm, chỉ tiếc âm thầm dương sai...

Hắn ngây ngốc, đôi lông mày nhíu vào rồi lại giãn ra, như một vầng sáng rơi xuống đuôi lông mày. Hắn hơi nheo mắt, nhếch khóe môi, chỉ nói một tiếng “tốt”, quay người đi về hướng Đông.

Ta thất hồn lạc phách ngồi xuống, vừa chạm xuống ghế liền như kiệt sức. Giờ phút này, ta mới phát hiện, Giang Thần vẫn một mực nắm tay ta dưới gầm bàn. Ta biết ta không nên thất thần như thế, ta biết ta nên mỉm cười điềm đạm, ta biết bên trái ta là Thích phu nhân, bên phải là Giang Thần. Ta biết, trên lầu Trích Tinh này có rất nhiều người.

Nhưng ta không khống chế được tâm tình, không kiểm soát được dòng lệ trào ra. Ta không bao giờ có thể lại dùng tay che mắt, nói một câu “Hôm nay nắng chói quá”.

Một lúc lâu sau, Giang Thần thấp giọng hỏi: “Muội muốn trả huynh ấy chủ thủ gì vậy?”

Giọng hắn trầm thấp, nắm tay ta, ẩm ướt, là từ tay hắn, hay từ tay ta?

Ta thấp giọng nói: “Huynh ấy từng tặng muội một thanh chủ thủ, muội... muội định trả lại cho huynh ấy.”

“Đúng, sau này muội chỉ có thể dùng đồ ta đưa. Hoặc là đồ của Quy Vân sơn trang.” Hắn nhìn ta cười, không biết vì sao, ta cảm thấy nụ cười của hắn không còn như xưa, có phần khấn trương, có phần lo lắng, đôi mắt không ý cười, chỉ là khóe môi như đang cười.

Ta tâm loạn như ma, ngơ ngác thất thần. Không biết từ khi nào, đột nhiên nghe thấy một tiếng chuông từ tầng cao nhất truyền đến, hùng hồn sâu lắng, hồi âm xa xăm.

Sau tiếng hô vạn tuế, ta bị Giang Thần kéo đến trước thảm đỏ, cùng mọi người cúi đầu quỳ xuống.

Sau một lúc lâu, chân một đoàn người xuất hiện trên thảm đỏ. Giày đen, giày nâu, giày thêu màu đỏ, sau đó là một đôi giày màu vàng. Ta giật mình, là đương kim thánh thượng.

“Bình thân, tất cả ngồi đi.” Giọng nói có chút già nua, mang theo khí phách không giận mà uy, mọi người tạ ơn rồi nhanh chóng ngồi xuống.

Một lát sau, một bóng người đi qua bình phong đến ngồi cùng chúng ta.

Giang Thần đứng dậy thi lễ, thấp giọng nói: “Cháu chào cậu.”

“Phụ thân.”

“Đại ca.”

Ta sực tỉnh, vội vàng đứng dậy thi lễ.

“Vân Mạt?”

Giang Thần thấp giọng nói: “Đúng vậy thưa cậu.”

“Uh. Ngồi đi.”

Hoàng thượng ngồi đó, lầu Trích Tinh lại im lặng như tờ.

Thích Xung tướng quân ngồi bên cạnh Thích phu nhân, ta thậm chí không có tâm trạng nào nhìn vị Hồ Dục Tướng quân trong truyền thuyết kia, Hiệp Chi Đại Giả trong lời các giang hồ nữ, trụ cột quốc gia công cao vị hách trong lòng dân chúng.

Lúc này, thuyền trên sông bắt đầu lao đi, sóng gợn dập dờn, trên bờ cũng như sôi sục.

Ta chẳng có tâm tư nào, buồn bã thất thần, Vân Châu bên Đông, ta ở Tây, Hoàng thượng ngăn cách.

Thuyền rồng rẽ sóng lao tới, chỉ một nén nhang đã đến trước mắt, chỉ còn cách cầu Thước Hỷ mấy trượng.

Trong bốn thuyền rồng, ngoài một thuyền tụt lại phía sau, ba thuyền kia khó phân cao thấp, đua tranh gắt gao. Trên thuyền bắt đầu có người giương cung, màn đặc sắc căng thẳng nhất sắp bắt đầu.

Đột nhiên, một bóng áo trắng phi thân từ lầu Trích Tinh xuống, tựa như mây hạc, như sao băng.

Ta suýt nữa giật mình thốt ra tiếng, bởi vì, ta rất quen thuộc thân pháp của bóng dáng kia, là Vân Châu!

Bay như hồng nhan đáp xuống một con thuyền, người trên thuyền còn chưa kịp phản ứng, hắn đã dùng một chiêu Phiên Vân Phúc Vũ đoạt cung của người đang cầm, giương cung lấp tên, lưu loát như nước chảy mây trôi.

Trên lầu Trích Tinh có tiếng rì rào. Chỉ nghe bình phong bên Đông có tiếng cáo lỗi sợ hãi: “Hoàng thượng, cự thần sợ hãi, khuyến tử Vân Châu lỗ mãng, cự thần không hay biết gì, thỉnh Hoàng thượng thứ tội.”

“Vân ái khanh, đây là công tử của khanh?”

“Phải ạ.”

“Không sao, cứ xem xem thân thủ của hắn thế nào, nếu có thể đoạt Linh Lung Châu, trăm sẽ thưởng hậu, ha ha.”

Ta thảm thở phào, nhìn chằm chằm vào Vân Châu, mũi tên đã rời khỏi cung bằng tốc độ sao băng, cùng lúc đó, người trên một thuyền rồng khác cũng bắn tên về phía Linh Lung Châu.

Một mũi tên đâm toạc trời mây, chặt đứt dây thừng!

Mấy tiếng giật mình kinh hô vang lên.

“Bắn rơi rồi bắn rơi rồi.”

Linh Lung Châu rơi xuống, tua bảy màu lượn vòng như sao băng, rực rỡ sáng lạn, chấn động lòng người.

Từ các thuyền đồng loạt nhảy lên ba người giành Linh Lung Châu. Một đại hán râu quai nón, một thiếu niên trẻ tuổi, người còn lại là Vân Châu!

Hai bàn tay cùng bắt được Linh Lung Châu, là Vân Châu và thiếu niên kia. Khinh công của Vân Châu trước giờ vẫn đứng hàng đầu trong Tiêu Dao môn.

Đại hán râu quai nón kém một chút, cách Linh Lung Châu nửa thước, không bắt được nên rơi xuống.

Vân Châu và thiếu niên kia không ai buông tay, cùng rơi xuống thuyền rồng, ta suýt nữa giật mình la lên, bởi vì, thiếu niên vững vàng đứng ở đầu thuyền, Vân Châu chỉ đứng được một mũi chân, vô cùng nguy hiểm!

Đại hán râu quai nón tung chưởng đánh vào ngực thiếu niên, chưởng thể sắc bén cương mãnh, Phong Quyền Tàn Vân (Gió Cuốn Mây Tan), là của bộ Kim Cương Chưởng Pháp nổi danh. Thiếu niên một tay giữ Linh Lung Châu, một tay tiếp chiêu, tất nhiên không địch lại, lùi lại hai bước để tránh, Vân Châu đứng sau lưng hắn, một chân lơ lửng, sắp bị hắn đẩy xuống nước. Ta lo lắng vạn phần, lại chỉ có thể yên lặng cần mẫn.

Đại hán râu quai nón phi thân tới, một tay bắt được Linh Lung Châu, ba người không ai chịu buông, chen chúc tại đầu thuyền nhỏ hẹp, tình huống vô cùng căng thẳng.

Vân Châu đánh một chưởng về phía đại hán râu quai nón, đại hán râu quai nón nghiêng người, đẩy chưởng lực của Vân Châu về phía thiếu niên, lại tiện thể quét một chân. Thiếu niên trên dưới thụ địch, nghiêng người ngã xuống nước. Tiếng thốn thức vang lên rì rầm.

Trong lúc đại hán râu quai nón quét chân chưa đứng vững, Vân Châu đánh một chưởng Tiềm Long Xuất Uyên (Rồng Bay Khỏi Vực) vào bên sườn hắn, đại hán râu quai nón vừa lỏng tay, Vân Châu đoạt lấy Linh Lung Châu, lùi lại, nhảy sang một con thuyền khác.

Hắn một tay giữ Linh Lung Châu, lạnh lùng ngạo nghễ đứng ở đầu thuyền, một thân áo trắng, không nhiễm bụi trần.

Tiếng hoan hô như thủy triều, trên lầu Trích Tinh có người không kiềm chế được phải thốt lời tán phục.

Ta thở phào một hơi, lòng bàn tay ướt đẫm.

Vân Châu tung người nhảy lên cầu Thước Hỷ, tay cầm Linh Lung Châu bước lên lầu Trích Tinh. Mọi ánh mắt đều dõi theo từng bước hắn đi.

Có tiếng Hoàng đế cười sảng khoái: “Ha ha, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, hổ phụ không sinh khuyển tử. Vân ái khanh, có người con trai như thế, trăm thấy vui thay khanh.”

“Hoàng thượng quá khen.”

Vân Châu đi tới quỳ xuống thăm đố, trình Linh Lung Châu lên cho Hoàng thượng.

“Đa tạ Hoàng thượng.”

Hoàng thượng mở lời: “Thân thủ tốt, can đảm hơn người, trăm ban thưởng chức Thị vệ tứ phẩm?”

Vân Châu dập đầu tạ ơn, nói rõ ràng từng tiếng: “Thần... muốn cầu Hoàng thượng ban hôn.”

24. Chương 24: Bên Tình Bên Lý

Lời thỉnh cầu của Vân Châu như sét đánh giữa trời quang, quá sức bất ngờ, trong nháy mắt có một dự cảm hoảng hốt nảy ra trong lòng ta. Trên lầu Trích Tinh, tựa như sắp có phong ba.

Hắn vừa dứt lời, tay ta đau nhói! Cảm nhận sâu sắc đấy khiến trái tim đã nảy lên cổ ta rơi xuống, Giang Thần xiết chặt tay ta, khí lực kinh người, quyết tuyệt như thể muốn được ăn cả ngã về không.

Tay của hắn, tay của ta, ướt đầm mồ hôi, khó mà phân biệt.

Hoàng thượng lại cười sảng khoái: “Ha ha, quả là tuổi trẻ phong lưu, quan tước ban thưởng cũng không bằng giai nhân. Trẫm thật lấy làm tò mò, với địa vị của nhà họ Vân lại có khuê nữ nhà nào cần trẫm chỉ hôn mới chịu gả?”

Tay của ta càng bị xiết chặt hơn, như thể sắp khảm vào tay Giang Thần, hòa cùng xương thịt hắn. Ta càng thêm hoảng hốt căng thẳng.

“Hoàng thượng, nàng là . . .”

“Hoàng thượng, thần có lời muốn bẩm.” Vân Châu còn chưa nói là ai, cha hắn đã khấn cấp lên tiếng, cứng rắn chặn lời hắn.

“Vân ái khanh, khanh nói đi.”

“Khuyến tử hoang đường, Hoàng thượng đừng nên để ý tới.”

“Ồ, Vân ái khanh, người không phong lưu uống thiếu niên. Vân Châu, người để ý vị cô nương nào cứ nói, trẫm tác thành cho người, tương lai sẽ thành một giai thoại phong lưu của thi thuyền rồng Đoan Ngọ.”

“Đa tạ Hoàng thượng, người thần muốn cầu hôn là. . .”

Ta căng thẳng tột độ, tim như muốn ngừng đập, chưa đợi Vân Châu nói xong, phụ thân hắn lại vội vàng chặn lời hắn một lần nữa: “Hoàng thượng, xin cho phép cữu thần bẩm riêng một chuyện này.”

“Ồ?”

Một hồi im lặng.

Một lát sau, Hoàng thượng thở dài: “Vân Châu, trẫm phong người làm Trung Lang Tướng, gần đây giặc Nhật ở duyên hải hung hăng ngang ngược, người cùng phụ thân trở về Phúc Kiến trừ quân phiến loạn. Chờ người lập công, trẫm sẽ chỉ hôn một vị giai nhân khác cho người.”

Vân Châu vội vàng nói: “Hoàng thượng!”

Cha hắn liền lớn tiếng trách mắng: “Còn không tạ ơn!”

Một lát sau, ta nghe thấy tiếng Vân Châu thấp giọng tạ ơn.

Ta cảm giác được lực xiết ở tay dần buông lỏng, không khống chế được hô hấp bản thân, toàn thân như muốn sụp đổ, lực xiết ở tay cũng là lực chống đỡ vừa giảm đi người ta liền mềm nhũn.

Vốn vẹn chỉ thời gian một nén nhang, ta như ngồi trên một cái lá cây thay thuyền, bão táp xoay vần, quanh co mấy lần tưởng đã vô vọng, ngoài dự đoán là thuyền nhỏ lại đi vào một hồ nước lặng sóng.

Phụ thân Vân Châu năm lần bảy lượt hao hết tâm lực cản trở trước mặt Hoàng thượng, chỉ có thể nói lên một điều. Đó là ông ấy biết người Vân Châu muốn cầu hôn là ai, trước ông ấy đã không đồng ý, lúc này càng không thể nhượng bộ, dù có là Hoàng đế làm mai cũng không thể tiếp nhận.

Nghĩ đến điều đấy, lòng ta trào dâng chua xót khổ sở, hốc mắt nóng bừng. Rốt cuộc ta đã tận mắt chứng kiến, chính tai nghe thấy thái độ quyết tuyệt kiên định của cha Vân Châu. Sự phụ lo lắng không phải không có lý, muốn vào làm dâu nhà họ Vân khó như lên trời.

Đối mặt với bậc phụ thân nghiêm khắc như thế, ta nên hận Vân Châu không nói ra hay lấy làm may mắn vì hắn không nói ra? Sau một hồi hoang mang, lòng ta trống rỗng, đúng là không buồn không vui ngây ra như tượng.

Người trên lầu Trích Tinh chậm rãi lùi lại, Hoàng thượng ngồi xe loan được Ngự Lâm Quân hộ tống về cung. Quan viên cùng gia quyến đi hết cầu Thước Hỷ rồi ai về nhà nấy.

Giang Thần một mực nắm chặt tay ta, không buông chút nào. Ta chẳng còn khí lực nào rút tay lại, trước bàn dân thiên hạ, ta để mặc hắn nắm tay ta, yên lặng đi theo Thích phu nhân, toàn thân mỏi mệt.

Thích phu nhân và Thích Tướng quân đi trước, nhỏ giọng hỏi han.

“Đại ca, lần này huynh về kinh, Hoàng thượng nói thế nào?”

“Hoàng thượng điều ta từ Triết Giang đến Phúc Kiến, cùng Vân Tri Thị phòng thủ trên biển, tiêu diệt giặc Nhật.”

“Vậy là đại ca sẽ đi thẳng đến Phúc Kiến, không về Hàng Châu nữa?”

“Uh. Theo ta thấy, Thần nhi tuổi không còn nhỏ, đến Tiêu Dao môn học võ công mấy năm, không bằng theo ta đi Phúc Kiến, nam tử hán đại trượng phu, nên có công tích, nhân lúc trẻ tuổi có sức khỏe, học hỏi rèn luyện một phen.”

Thích phu nhân sáng giọng: “Đại ca, muội chỉ có một đứa con trai bảo bối, huynh thật nhẫn tâm, lại bảo nó đến chốn nguy hiểm miệng hùm hang sói đầy.”

“Băng Lung, trong nhà phú quý, tối kỵ nhất là nuông chiều con trẻ, tương lai có thể thành kẻ vô tích sự. Muội nhìn Thiếu Dung, bị mẫu thân nó nuông chiều còn ra thể thống gì?”

Thiếu Dung thở phì phì nói: “Phụ thân, con đã biết từ lâu cha chỉ thích Đại ca Nhị ca, ruồng rẫy con gái, hừ.”

“Ai nói ta ruồng rẫy con gái, con nhìn Vân Mạt, nhã nhặn thanh tú, hào phóng khéo léo, có chỗ nào giống con.”

Ta ngẩn người, cúi đầu xấu hổ không nói.

Bước xuống cầu Thước Hỷ, đưa mắt nhìn là thấy phu kiệu của Quy Vân Sơn Trang đang chờ bên kiệu.

Đi và về đều chỉ hướng Quy Vân Sơn Trang. Ta và Vân Châu chỉ có thể bỏ lỡ nhau, ngay cả đường kim hoàng thượng cũng không thể tác thành hôn sự, rốt cuộc ta có thể hết hy vọng triệt để.

Ta thở dài định lên kiệu, đột nhiên, phía sau có tiếng gọi nhỏ: “Xin hỏi vị cô nương này có phải Vân cô nương Vân Mạt?”

Tất cả mọi người cùng quay đầu lại, thấy một quý công tử rào bước đi đến.

Ta gạt đầu với hấn, lòng căng thẳng.

“Vân đại nhân hẹn cô nương giờ Dậu tối nay gặp tại Thư Nhã Các ở Khởi Nguyệt Lâu. Vân cô nương chưa đến hấn sẽ không về.”

Vân đại nhân? Ta từng sốt một phen, nhớ ra Vân Châu vừa được phong Trung Lang Tướng, đúng là đã thành Vân đại nhân.

Hấn muốn gặp ta? Còn để làm gì? Phụ thân hấn phản đối rõ ràng kịch liệt như thế, ngay cả Hoàng thượng cũng không thể khiến ông ấy nhượng bộ tiếp nhận ta. Lòng ta đau khổ buồn bã, nói không ra lời.

Người trẻ tuổi xoay người cáo từ, ta đứng đó sững sờ, Giang Thần cũng sững sờ, chỉ xiết chặt tay ta hơn.

Trên kiệu, Giang Thần một mực im lặng không nói tiếng nào. Từ khi ta biết hấn tới giờ, chưa từng thấy hấn trầm lặng thế này, lòng ta rối như tơ vò, không nói nên lời. Vân Châu trước giờ quang minh lỗi lạc, tối nay hẹn ta, còn là trước mặt Giang Thần, ta cảm thấy bất lực mờ mịt xưa nay chưa từng có, bơ vơ lạc lõng không có một ai để bàn bạc nên đi hay không.

Vân Châu trước giờ vẫn lạnh nhạt ung dung, lễ độ hơn người, hôm nay lại táo bạo ra mặt, đốc toàn lực ra đánh bạc. Ta không đi, có lỗi với tâm ý của hấn, cũng là có lỗi với bản thân. Nhưng ta đi là có lỗi với Giang Thần, có lỗi với sự phụ và Thích phu nhân.

Bên lý bên tình, biết đâu nặng nhẹ? Biết nâng lên hay đặt xuống, đâu đúng đâu sai? Giằng co giữa những lựa chọn ngổn ngang, ta chỉ muốn sụp đổ, lòng rối như tơ vò, không làm sao tháo gỡ được.

Trên đường về, Giang Thần vẫn không nói tiếng nào, trực giác ta mách bảo hấn đã biết người Vân Châu muốn cầu hôn là ai. Nếu không, việc gì hấn phải xiết chặt tay ta thế, việc gì vứt bỏ thái độ hài hước ngày thường, giữ im lặng trong căng thẳng thế này.

Hắn từng trực tiếp nói thích ta, sư phụ và Thích phu nhân cũng gián tiếp nói hắn thích ta, ta vốn không tin tưởng nhiều, vậy mà đến giờ phút này, ta lại cảm nhận được, lại thấy tin tưởng. Chính vì thế, ta càng thêm mâu thuẫn.

Trở lại Quy Vân Sơn Trang, Thích phu nhân sai người dọn một bàn đại tiệc. Trong tiệc, Thích Xung tướng quân, Thiếu Dung Thiếu Hoa đều hào hứng phần chần, Thích phu nhân cũng như không lưu tâm chuyện hôm nay, càng không coi lời hẹn của Vân Châu là chuyện gì to tát, như chẳng đáng nhắc đến. Giang Thần tâm trạng nặng nề, hiếm khi lên tiếng, ta miễn cưỡng cười vui, như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Sau khi ăn xong, ta về phòng, ngồi trơ ra đó nhìn đồng hồ cát, đi? Hay không đi?

Ta loay quanh trong phòng suốt một buổi chiều, đến lúc hoàng hôn, đột nhiên nghe tiếng Thích phu nhân ngoài cửa: “Tiểu Mạt, ta có việc muốn tâm sự với con.”

Ta vội vàng mở cửa, Thích phu nhân đang đứng ngoài cửa, ngoài ra còn bốn vị nha hoàn Mai Lan Cúc Trúc.

Ta có chút kỳ quái, hôm đó ta giao khế ước bán thân lại cho bọn họ, Thích phu nhân liền chuyển bọn họ về hầu hạ trong phòng bà, nói là để tìm mối tốt cho bọn họ sau đó sẽ gả đi. Tại sao hôm nay lại dẫn đến phòng ta?

Thích phu nhân mỉm cười đi vào, sau khi ngồi xuống sai Mai nhi cô nương đóng cửa, rồi nói: “Các người cởi áo ngoài, đưa cánh tay phải ra đây.”

Bốn vị cô nương bắt đầu cởi áo ngoài, ta kinh ngạc không thôi, tính làm gì đây?

Đang lúc giao mùa xuân hạ, áo ngoài chỉ là một lớp áo mỏng, bọn họ cởi ra liền nhìn thấy yếm, hoặc hồng hoặc xanh, nhấp nhô kiểu diêm, ướt át vô cùng. Những cánh tay trắng nõn như ngó sen mộng nước!

Dù ta là nữ cũng không dám nhìn lâu, vội vàng cúi đầu, trong lòng buồn bực, không biết Thích phu nhân rốt cuộc muốn làm gì đây.

“Tiểu Mạt, con nhìn bắp tay phải của họ.”

Ta đành giương mắt lên nhìn, trên bắp tay phải bốn cô nương dĩ nhiên là một nốt thủ cung sa đỏ tươi nổi bật trên làn da trắng nõn. Càng kỳ lạ hơn là, trên vai Lan nhi xăm một đóa hoa lan, vai tiểu Trúc xăm một lá trúc, trên vai tiểu Cúc cũng xăm một đóa hoa cúc. Chỉ có vai Mai nhi cô nương là không xăm hình!

Thích phu nhân vậy tay nói: “Các người lui ra đi đi.”

Bốn vị cô nương mặc áo ngoài rồi nối đuôi nhau đi ra, Mai nhi thuận tay đóng cửa.

Thích phu nhân nhìn ta mỉm cười: “Bốn nha hoàn này được ta mua từ gánh hát từ khi còn nhỏ, tử mỹ dạy dỗ, đúng là ta từng có tâm tư cho Thần nhi làm thông phòng, nhà họ Giang neo người, ta cũng mong sớm có cháu để bế bồng. Nhà phú quý đa phần đều thế, nhiều thiếu niên mới mười mấy tuổi đã làm cha. Có điều từ khi Thần nhi đến Tiêu Dao môn, không còn vừa mắt cô gái nào nữa, mấy nha đầu này ở trong phủ mấy năm nay, đến giờ vẫn là xử nữ, vừa rồi con cũng đã thấy tận mắt.”

Ta ngượng ngùng gật đầu, không biết rốt cuộc Thích phu nhân muốn nói cái gì, là nói Giang Thần vì ta, một mực thủ thân như ngọc sao? Ta không tự chủ được bắt đầu đỏ mặt.

Thích phu nhân thở dài lại nói: “Tiểu Mạt, ta là người từng trải, chuyện tình yêu của mấy người trẻ tuổi các con, ta liếc mắt là hiểu. Tính tình Thần nhi giống ta. Vì thế ta càng hiểu rõ chuyện của các con.”

Tim ta giật thót, không biết phải tiếp lời thế nào, bà hiểu rõ chuyện gì?

“Bao nhiêu con dâu thấy mẹ chồng đều là lấy lòng không kịp, liều mạng thể hiện những ưu điểm tốt nhất, con lại cố ý thể hiện khuyết điểm, đương nhiên ta biết lòng con nghĩ gì. Hiểu con có ai bằng mẹ, không phải ta lấp liếm, mà là đau lòng cho Thần nhi, nó một lòng say mê, nhưng không có cách nào, bị con hành hạ thừa sống thiếu chết.”

Thích phu nhân, lão nhân gia người có thể dùng từ uyển chuyển hơn chút không? Ta ngượng ngùng không dám ngắt đầu.

“Mấy ngày nay, ta suy đi nghĩ lại, cảm thấy có lẽ con có hiểu lầm gì đó với Thần nhi, cho rằng nó phong lưu không đáng tin nên không muốn thật lòng. Vì thế, ta cố ý gọi bốn nha đầu này đến, để con chứng kiến tận mắt.”

Ta xấu hổ không thôi: “Phu nhân, trước giờ hấn luôn cười cợt, nửa thật nửa giả, con chưa bao giờ nắm bắt được suy nghĩ của hấn, hấn cũng chưa từng nói rõ với con. Định hôn ước với hấn cũng chỉ là vì hiểu lầm.”

“Đứa nhỏ ngốc, trước kia nó và con chỉ là sư huynh muội, lòng con lại không có ý với nó, nếu nó nghiêm túc đi biểu lộ tâm ý, chỉ sợ con sẽ lẩn nhanh hơn thỏ, nó càng không có cơ hội gần gũi với con. Giờ đã có danh phận, con nghĩ mà xem, nó khác hấn lúc trước đấy thôi.”

Ta ngẫm nghĩ một chút, đúng là như thế. Từ khi sư phụ công bố hôn sự giữa ta và hấn, thái độ của hấn đúng là như có trời xanh chứng giám, mỗi lời nói mỗi cử chỉ đều khiến người ta đỏ mặt.

“Con tính tình ngu dốt, tự cảm thấy không xứng với hấn.”

Thích phu nhân bật cười: “Đừng vội tự ti, trong tình yêu không phải ai thông minh hơn là có lợi thế. Ai động tâm trước ai cuồng dại hơn, người đẩy ở thế hạ phong. Nhưng nếu tính toán chi li ai hơn ai thiệt thì đấy không còn là tình cảm.”

Ta im lặng không nói, khe khẽ động lòng.

Thích phu nhân dừng một chút lại nói: “Thật ra, nếu con đã biết sắc tức thị không thì cũng có thể biết không nên trông mặt mà bắt hình dong. Mặc dù bề ngoài nó phong lưu, thật ra rất nghiêm túc, khó động chân tình, đã có tình cảm thì chỉ nhận định một người duy nhất.”

Thật thế sao?

Thích phu nhân đứng lên đi tới bên cửa, đột nhiên như nhớ ra điều gì quay lại nói: “Đúng rồi, không phải Vân sư huynh của con hẹn con đến Khởi Nguyệt Lâu sao, đến tối để Thần nhi đi cùng con, không thì ta không yên lòng.”

Ta im lặng, đưa mắt nhìn Thích phu nhân, lòng trào dâng áy náy.

Lúc ăn cơm tối, Giang Thần vẫn trầm lặng như trước, rất ít lên tiếng, khi nhìn ta ánh mắt đặc biệt sâu lắng, ta như kẻ có lỗi không dám đối diện ánh mắt của hấn.

Thấy sắp đến giờ hẹn, lòng ta càng giãy dụa, không biết làm sao.

Đột nhiên Tiểu Hà Bao khẩn cấp bối rối chạy vào như gặp hỏa hoạn: “Tiểu thư, có chuyện không tốt.”

“Làm sao vậy?”

“Vừa rồi em đi nhà xí, thấy cô gia và Thiếu Dung biểu muội ngồi trên xích đu tán gẫu.”

“Ồ, có sao đâu?”

Có lẽ tâm trạng hấn không tốt, muốn tìm ai đó trò chuyện, ta có thể hiểu được tâm trạng hấn lúc này, dù ta không làm chuyện có lỗi với hấn, nhưng không hiểu tại sao lòng lại thầm nảy sinh sự áy náy với hấn.

Tiểu Hà Bao nóng ruột dậm chân: “Em nghe thấy cô ta nói, biểu ca nói không giữ lời, rõ ràng nói lớn sẽ cưới em, kết quả lại âm thầm đưa một chị dâu trở về, hừ.”

Ta sợ ngây người, khó trách Thiếu Hoa nói cô ấy có ý với Giang Thần, thì ra là ý như thế? Chút cảm động trong lòng vì cuộc nói chuyện của Thích phu nhân biến mất sạch sẽ trong nháy mắt.

Ta một lòng muốn tìm một phu quân như sư phụ, cho ta một đời an ổn, Giang Thần tính tình thất thường ta không thể nào nắm bắt. Vừa cảm động hấn thủ thân như ngọc, đảo mắt lại thấy hồ đồ, rốt cuộc hấn thủ thân vì ai? Có lẽ nào vì Thiếu Dung?

“Tiểu thư, cô mau đi đi!”

Ta hoảng hốt trong chốc lát rồi tỉnh táo lại ngay, ngập ngừng hỏi: “Ta đi làm gì?” Chia duyên rẽ thúy sao?

“Ai u, tiểu thư, cô nuốt được cơn giận này sao! Cô xem, đôi đũa của người ta đã thò vào bát của cô, gấp miếng thịt đi đến nơi rồi, thử hỏi cô còn cái gì để ăn?”

Ta nặng nề thở hắt: “Không bằng để ta tự tay gấp miếng thịt vào bát cô ấy.”

Tiểu Hà Bao trợn mắt tức giận nhìn ta đúng theo kiểu không có tiền đồ.

Ta ngẫm nghĩ chốc lát, cười khỏ nói: “Bọn họ đang ở đâu?”

Tiểu Hà Bao thở hổn hển trừng mắt với ta, bực bội dẫn đường.

Gió đêm nhẹ nhàng khoan khoái, cảnh đêm sâu lắng, Tiểu Hà Bao hấp tấp bắt gian, ta yên lặng theo sau, tâm trạng không biết phải diễn tả thế nào.

Ta vẫn luôn cảm thấy Giang Thần là con người phong lưu, mặc dù ở chung bốn năm chưa từng thấy hần và người khác có chút gì không trong sáng, nhưng ta nghĩ đó là vì Tiêu Dao môn chỉ có ta và Tiểu Hà Bao là hai người giới tính nữ duy nhất, vì thế hần mới anh hùng không dặt dưng võ. Mới vừa rồi thấy tận mắt bốn nha hoàn kia đều là tấm thân xử nữ, ta cảm thấy bản thân hiểu lầm hần, có chút áy náy, không ngờ cái áy náy còn chưa ấm nồng trong tim, lại đã chính tai nghe thấy hần đang cùng muội muội trước hoa dưới trăng nhắc lại chuyện phong lưu năm xưa!

Con người hần như thế thật khiến người khác lo lắng. Ta thật sự suy nghĩ không thấu, khó mà chịu nổi.

Trên xích đu trong vườn hoa đúng là có một người, nhưng không phải một đôi, thật sự chỉ là một. Ta nhìn bóng lưng quen thuộc kia, dừng bước.

Xích đu lẳng lên rồi lại hạ xuống sâu kín, như sóng gợn êm đềm, lúc lên lúc xuống. Dưới bóng cây, người kia như người trong tranh,朦胧 lung mờ ảo, như hoa trong gương trăng dưới nước.

Hần chậm rãi đứng lên: “Tiểu Mạt, muội đã đến rồi.”

Tiểu Hà Bao đứng sau đẩy ta một cái, thấp giọng nói: “Tiểu thư, lần đầu phải ra đòn phủ đầu, nếu không sau này không thể trấn áp.” Dứt lời liền quay người đi.

Ta ngẫm nghĩ một hồi, rốt cục nói ra một câu tự cho là rất có khí thế: “Giang Thần, vừa rồi... Tiểu Hà Bao... nghe thấy Thiếu Dung và huynh trò chuyện, em nó cũng chỉ là đi ngang qua, vô tình nghe thấy.”

Giang Thần giật mình: “Rồi sao?”

“Rồi... nó thuật lại uội lời Thiếu Dung nói. Vốn muội không nên nói thêm gì, nhưng sư phụ vẫn dạy chúng ta, làm người phải giữ chữ tín. Nếu huynh đã hứa hẹn với Thiếu Dung từ lâu, muội... muội nguyện ý tác thành.”

Giang Thần im lặng không nói gì, chậm rãi đi tới trước mặt ta, chấp tay sau lưng.

Gió như ngừng thổi, hương hoa lượn lờ.

Ta hít sâu một hơi, xoay người muốn chạy. Hôm nay tâm trạng ta rất rối loạn, trải qua mấy phen cao trào, ta cảm thấy tinh thần mệt mỏi không còn can đảm.

“Là muội tác thành cho ta... hay là ta tác thành uội?”

Ta đột nhiên ngẩn ra, không tự chủ được dừng bước.

“Năm đó em ấy năm tuổi, theo cậu đến kinh thành, trèo cây gãy răng cửa, khóc văng trời không ai dỗ được. Ta dỗ dành nên nói nếu lớn không ai lấy em ấy thì ta lấy, nghe thế mới nín khóc. Muội thấy thế cũng coi là hứa hẹn sao?”

Chà, đúng là không thể coi là hứa hẹn.

“Em ấy một mực xin mẹ ta mở một chi nhánh của ‘Không thể không mua’ ở Phúc Châu, sau này làm hồi môn cho em ấy, mẹ ta sợ cậu bị dèm pha nên không đồng ý, em ấy liền quần quít đòi ta nhận lời. Ta không nhận lời, em ấy lòi chuyện cũ ra nói ta nợ em ấy.”

Có ý là như thế sao?

“Tiểu Mạt, tìm ai chẳng là máu thịt, trước giờ ta vui vẻ nói cười, vì thế muối tưởng tìm ta bằng sỏi đá, không biết đau sao?”

“Từ khi ta đến Tiêu Dao môn, gặp muối liền phải lòng, lúc ấy còn trẻ, không biết thế nào là thích.”

“Sau này, ta dần dần sáng tỏ tình cảm bản thân, lại lo làm muối sợ. Chân tình dấu dưới thái độ cười cợt, nửa thật nửa giả, tranh tối tranh sáng. Muối không hiểu thật hay giả vờ không hiểu ta không quan tâm. Muối giả bộ hồ đồ, vậy ta cũng giả bộ hồ đồ cùng muối.”

“Thời gian thấm thoắt, cuối cùng ta đã chờ được đến hôm nay. Muối cho là ta không biết tâm tư của muối sao? Mẫu thân còn nhìn ra hướng chi là ta? Muối không nói, vì thế ta không đề cập đến.”

Ta cứng người, không nhấc nổi chân, không nói nổi một lời, thậm chí không dám quay đầu lại nhìn hấn một cái. Hấn như đang thủ thủ, câu nào cũng nhẹ bằng như mơ. Lời lẽ mềm mại xa xưa như phù vân nơi chân trời. Nhưng rơi vào lòng ta như phong ba bão táp ngả nghiêng đất trời.

Hấn nhẹ bước đi tới, đứng sau lưng ta, chậm rãi nói: “Tối nay hấn hẹn muối ở Khởi Nguyệt Lâu. Ta đích thân đưa muối đi, được không?”

Đi? Không đi? Ta thấy mình sắp phát điên rồi.

25. Chương 25: Chuyện Xưa Kể Lại

Giang Thần thở dài, buồn bã nói: “Tiểu Mạt, ta rất hiểu tính tình muối. Lúc này trái tim muối đang mọc thêm hai cánh, chỉ muốn bay đi như mũi tên, nhưng muối ngại tình lý đạo đức nên cảm thấy không nên đi gặp hấn. Thật ra muối không cần cảm thấy áy náy với ta. Vốn dĩ hôn ước này cũng không phải muối cam tâm tình nguyện, chỉ là cơ duyên xảo hợp âm nhầm dương sai mà thôi. Vì lẽ đó, ta không hy vọng sự ràng buộc của tờ hôn ước khiến muối không còn là tiểu Mạt trước kia, ta càng không hi vọng vì ràng buộc bởi hôn ước mà muối mới nảy sinh sự áy náy với ta.”

“Con người muối rất giống sư phụ, quy củ đoan chính, đại cuộc làm trọng, nghĩ cho người khác trước, ý nghĩ bản thân thì gạt qua một bên, cổ được thì cổ, không cổ được thì bỏ.”

Đây là lần đầu tiên hấn nói với ta những lời nghiêm túc như thế, ta chưa từng cẩn thận nghĩ về bản thân, cũng không biết trong lòng hấn mình lại là như thế.

“Nếu muối ích kỷ một chút, lớn mật một chút, khôn khéo một chút, thì muối và Vân Châu sẽ không có nhiều trắc trở hiểu lầm như vậy. Nhưng nếu muối ích kỷ, lớn mật, khôn khéo, thì không phải là tiểu Mạt mà ta biết, cũng không khiến ta và Vân Châu động lòng.”

“Muối thường khiến ta nghĩ đến sóc nhỏ trên cây, khe suối trong núi sâu, đóa sen trong đầm, giọt sương trên lá sen. Có lúc ngây ngô khờ dại đến mức người khác phải nghiêng rằng, có khi lại thấu hiểu đến mức người khác phải hổ thẹn. Cho dù ta luôn trên chọc, muối cũng không ghi hận, chớp mắt là cười với ta, không có tâm tư. Trong Tiêu Dao môn không có ai không yêu quý muối, đáng tiếc, trong mắt muối chỉ có một người.”

Ta im lặng lắng nghe Giang Thần trải lòng, cổ họng đau nhức nhối, không thể nói được tiếng nào.

“Ta đưa muối đi gặp hấn, là thật lòng thành ý, không phải trái với lương tâm. Mặc dù ta tự phụ kiêu ngạo, nhưng cũng ý bản thân là một người đàn ông lòng dạ rộng rãi, nếu chỉ điều này cũng không bỏ qua được thì làm sao xứng với muối?”

Hấn thủ thủ tâm sự, như “mưa xuân gác nhỏ đêm nghe vắng, đình Trầm muôn vẻ dựa hiên chơi”. Mỗi từ mỗi tiếng như khắc lên dấu triện, rồi lại dùng bút nhúng sao chép, khắc sâu rõ ràng.

Lòng ta bắt đầu thở dài nặng nề, không thể nào đè nén, thấp giọng nói: “Giang Thần, huynh đừng nói nữa.”

“Tiểu Mạt, đến giờ rồi, đi thôi.” Hấn cầm tay ta, lòng bàn tay khô ráo mát mẻ, không còn sự nóng ảm lúc ban chiều.

Khi kiệu dừng trước Khởi Nguyệt Lâu, Giang Thần đỡ ta xuống kiệu, dịu dàng nói: “Ta ở dưới này chờ muội.”

Ta hít sâu một hơi, chậm rãi bước lên cầu thang.

Trước cửa Khởi Nguyệt Lâu là một hàng đèn lồng đỏ treo cao, rọi sáng như trăng. Ta đứng dưới hành lang không kiềm chế được quay người lại để nhìn.

Giang Thần lẳng lặng chấp tay đứng đó, nhìn ta tha thiết.

Trong ánh nến vàng, vẻ mặt hần bình tĩnh, thái độ ung dung, như tiểu lâu nhìn mình nguyệt, núi xuân ngắm mây trôi, chỉ có điều ta không rõ trong lòng hần có được bình thần thể không, bàn tay giấu sau lưng kia nhất định đang nắm chặt thành quyền.

Ta xoay người sang chỗ khác, chủ quán tiểu nhị nhiệt tình chào đón: “Mời cô nương vào trong, không biết cô nương đi mấy người?”

“Ta đến tìm người, hẹn ở Thư Nhã Các.”

Hần như hiểu ra, vội nói: “A, Vân đại nhân có dặn, tiểu nhân biết. Mời cô nương đi lối này.”

Ta theo hần lên tầng hai, hần một mực đi tới, ta yên lặng theo sau, tim bắt đầu đập loạn.

Vân Châu, hần muốn nói với ta điều gì? Nếu hần thật sự nói gì đấy, ta biết phải làm sao?

Tiểu nhị gõ cửa: “Vân đại nhân, người ngài chờ đã tới.”

“Vào đi.”

Bên trong vang lên một giọng nói trầm thấp, ta ngẩn ra, đây không phải giọng của Vân Châu, mà có phần giống giọng của cha hần là Vân Tri Thị. Hôm nay tại lầu Trích Tinh, ta không nhìn thấy ông ấy nhưng nghe được tiếng, không nhiều nhận gì nhưng có thể nói là ấn tượng khắc sâu.

Cửa mở ra kéo kẹt.

Một người đàn ông gần năm mươi tuổi đứng trước cửa. Phong thái phú quý, tướng mạo tuấn vĩ, uy vũ mà không mất sự nho nhã, mày kiếm mắt sao, không mạnh mẽ nhưng oai phong.

“Cô là Vân Mạt đúng không?”

Ta bối rối gạt đầu, không biết nói gì cho phải, ta chưa bao giờ nghĩ người hẹn gặp mình lại là Vân Tri Thị!

Ông ấy gạt đầu: “Lại đây, ngồi nói chuyện với ta.”

Ta thấp thỏm đi vào, ông ấy thuận tay đóng cửa, chỉ vào một cái ghế: “Ngồi đi.”

Ta lo lắng ngồi xuống. Ông ấy vén tà áo ngồi xuống đối diện, cầm bình trà, rót một chén trà nóng đặt trước mặt ta.

Ta vội vàng thấp giọng nói cảm ơn, không kiềm chế được sự căng thẳng bất an, ông ấy hẹn ta đến đây là để làm gì?

Ông ấy im lặng đánh giá ta vài lần, ánh mắt lấp lánh, sắc bén như dao. Ta nghi hoặc bất an, thật sự không biết ông ấy tìm ta có lý do gì. Nếu ông ấy đã chặn đứng được tâm tư của Vân Châu, ngăn cản việc ban hôn. Giờ phút này tìm gặp ta, hình như là một việc hơi vô nghĩa.

“Hôm nay tìm cô, là muốn kể mấy chuyện cũ từ vài chục năm trước.”

Chuyện cũ? Lòng ta căng thẳng một cách không hiểu nổi, dự cảm không lành, chuyện cũ này hần là có liên quan đến ta và Vân Châu.

“Năm đó, tổ phụ (ông nội) ta theo Cao Tổ hoàng đế giành thiên hạ, hy sinh tại Phúc Kiến. Sau khi Cao Tổ đăng cơ, truy phong tổ phụ ta là Viễn Chí Tướng quân, tập tước chức Phúc Châu Thủ Bị Chỉ Huy. Đại bá ta đến năm bốn mươi tuổi vẫn không có con trai, nhận ta làm con thừa tự để tập tước. Không ngờ, đến năm ta mười bốn tuổi, đại bá lão niên đắc tử, sinh hạ Nhị đệ của ta là Tri Phi. Tri Phi thiên tư thông minh,

cả nhà ta coi như châu ngọc, ta cũng rất thương yêu đệ ấy, bởi vì chức Thủ Bị Chỉ Huy mà ta thừa kế vốn phải là của đệ ấy.”

“Lúc đấy tình thế trong triều không yên, bắc có Nữ Chân, nam có giặc Nhật. Thích Xung tướng quân cùng Viễn Chiêu đại sư đánh Nữ Chân, ta ở Phúc Kiến trừ quân phiến loạn. Một nam một bắc, mỗi người nổi danh một phương. Thế nhân xưng tụng hẳn là thương pháp đệ nhất, ta là kiếm pháp đệ nhất. Ta và hẳn tuy chưa gặp mặt nhưng là anh hùng đồng cảm. Ngày đó hẳn từ Bắc Cương quay về Chiết Giang, ta đặc biệt cùng Nhị đệ Tri Phi tới thăm hỏi, muốn cùng hẳn luận bàn một chút. Lúc đấy, hai người chúng ta công phu tương đương, nhưng binh khí của hẳn lại chiếm thế thượng phong, bởi vì kiếm ngắn thương dài. Sau khi luận bàn, ta chợt nảy ra một ý nghĩ.”

Ông ấy nhấp chén trà, lại nói: “Giặc Nhật có thói quen sử dụng trường đao, trường đao là bắt nguồn từ Đường đao, từ những chuyển di sử thời Đường mà truyền đến Nhật Bản, thay đổi cải tiến cán cầm, tăng thêm uy lực. Giặc Nhật hung tàn, lại chiếm ưu thế binh khí, rất khó tiêu diệt, trên dưới một trăm võ sĩ dám tiến qua biên giới giết cả ngàn quan binh của ta. Phía ta không có thứ vũ khí nào đủ khả năng đối phó với trường đao của Nhật, trường thương có thể tấn công nhưng khó mà phòng thủ, lúc thực chiến sẽ ở thế hạ phong. Sau khi tỷ thí cùng Thích Tướng quân, ta nảy ra một nguyện vọng, nếu có thể kết hợp binh khí dài ngắn, binh sĩ phối hợp với nhau, trường thương tiến công, đoản kiếm hoặc đoản thương phòng thủ, nhất định có thể chiến thắng quân địch. Lúc đấy ta liền nghĩ tới Trọng Sơn kiếm pháp nổi danh giang hồ, còn gọi Uyên Ương kiếm pháp. Bộ kiếm pháp gia truyền này thiên hạ vô song, phối hợp vô địch. Nếu có thể tìm được nó, chọn ra một bộ trận pháp thích hợp cho quân đội, vậy thì quả là một công lao không nhỏ.”

Nghe đến mấy chữ Trọng Sơn kiếm pháp, lòng ta liền căng thẳng, chuyện cũ này quả nhiên có liên quan đến ta.

“Sau khi Tri Phi biết tâm sự của ta, xung phong thay ta đi tìm bộ kiếm pháp kia. Ở Tiêu Dao Môn đệ ấy có hai người bạn tốt, một vị là Giang Thụy Dương, một vị là Thạch Cảnh. Bộ kiếm pháp kia là của gia truyền của nhà Giang Thụy Dương”

Giang Thụy Dương? Tim ta giật thót, chẳng lẽ... là phụ thân của Giang Thần?

“Không ngờ, Giang Thụy Dương nói với đệ ấy, hai mươi năm trước bộ kiếm phổ đã bị đánh cắp, đến nay tung tích không rõ. Ta huy động các mối quan hệ, mất ba năm ròng rã, bỏ ra một số tiền lớn mới nghe ngóng được một tin, Trọng Sơn kiếm pháp có thể là bị Kim Ba Cung đánh cắp. Kim Ba Cung là tà giáo trên giang hồ, không đội trời chung với chính phái. Chuyên môn sử dụng ám khí, hạ độc, bẫy rập. Quanh Kim Ba Cung có vô số bầy ngầm, dường như chưa có ai đi vào mà toàn thân trở ra. Tri Phi trẻ tuổi khí thịnh không biết nông sâu, cùng Thạch Cảnh nửa đêm thăm dò Kim Ba Cung. Kết quả, hai người bị bắt. Không biết lý do gì con gái Cung chủ là Mộ Dung Tiểu lại thả bọn họ về. Tri Phi đối với yêu nữ Mộ Dung Tiểu kia nhất kiến chung tình, Mộ Dung Tiểu vô tình với đệ ý, không ưa ra mặt, lại càng không chịu giao Trọng Sơn kiếm pháp ra. Tri Phi tâm cao khí ngạo, si mê yêu nữ kia đến cuồng dại, nhất thời xúc động, làm chuyện gào nấu thành cơm, những tưởng chiếm được thân xác rồi từ từ cảm hóa, khiến Mộ Dung Tiểu giao Trọng Sơn kiếm pháp ra, đưa cho ta làm chuyện lớn. Không ngờ, yêu nữ kia sau khi bị hại, thừa dịp Tri Phi không biết, một kiếm đâm chết đệ ấy. . .”

Lúc đầu Vân Tri Thị rất bình tĩnh, nói tới đây tâm trạng bắt đầu dao động, đôi mày nhíu chặt. Ta nghe đến đó cũng thấy cả kinh, Mộ Dung Tiểu quả là một cô gái quật cường.

“Sau khi Tri Phi chết, ta vốn định tìm Mộ Dung Tiểu báo thù cho đệ ấy, không ngờ, mấy tháng sau khi ta tìm được cô ta, thì cô ta đã có thai. Ta không có cách nào ra tay, bởi vì đứa bé kia, ta không biết có phải đứa con mồ côi từ trong bụng mẹ của Tri Phi hay không. Ta một mực phái người theo dõi cô ta, muốn xem khi nào đứa bé ra đời, lấy đó làm căn cứ đoán xem liệu có phải con của Tri Phi. Không ngờ, mấy tháng sau cô ta đột ngột biến mất khỏi giang hồ, Thạch Cảnh lại nhặt được một đứa bé sơ sinh, trong áo đứa bé chỉ kẹp một tờ giấy, viết ngày sinh tháng đẻ, Thạch Cảnh nói cho ta biết, đấy là nét chữ của Mộ Dung Tiểu.”

Nghe đến đó, ta ngệt thở, đứa bé kia... chính là ta sao?

Vân Tri Thị nhìn ta chăm chú, trầm giọng nói: “Nếu như ta đoán không sai, cô là con gái của Mộ Dung Tiểu. Chỉ có điều, chuyện phụ thân của cô có phải là Nhị đệ Tri Phi không thì ta vô phương xác định. Vì

thế, ta quyết không thể đồng ý hôn sự giữa cô và Vân Châu. Bởi vì, nếu cô là con gái của Tri Phi, cô và Vân Châu là đường huynh muội, nếu cô không phải con gái của Tri Phi, cô là con gái của kẻ thù của nhà họ Vân ta. Cô và Vân Châu, tuyệt đối không thể đến với nhau!”

Tuy ông ấy kể chuyện cũ với thái độ lạnh nhạt bình tĩnh, nhưng với ta thật như trời long đất lở bão táp đảo điên. Ta nhìn ông ấy, không nói được chữ nào.

Thì ra ... là thế.

Ông ấy thở dài rồi nói: “Ta nay tuổi tác đã cao, không muốn so đo chuyện cũ nữa, Tri Phi cũng có chỗ sai, dù ta có gặp lại Mộ Dung Tiểu, cũng sẽ không báo thù. Chỉ có điều, Vân Châu là con trai độc nhất của ta, ta kỳ vọng nhiều ở nó, không mong nó gặp chuyện nhi nữ tình trường anh hùng khí đoản, lại càng không mong nó vì chuyện này mà trở mặt với ta. Chuyện này liên quan đến danh dự của nhà họ Vân, trong lòng nó Nhị thúc là anh hùng, vì lẽ đó, ta gạt nó đến nói rõ ràng mọi chuyện với cô. Chuyện cũ đã qua, ta là bậc cha chú, không phải thành kiến gì với cô, nhưng giờ cô đã là con dâu nhà họ Giang, ta thật lòng hy vọng cô và Vân Châu mỗi người tìm được hạnh phúc của riêng mình.”

Những lời ông ấy nói, khiến hy vọng lúc sáng của ta trở thành tuyệt vọng. Nếu những lời ông ấy nói là thật, ta và Vân Châu đúng là không còn khả năng nào, trừ phi, ta không phải con gái của Mộ Dung Tiểu.

Nhưng Trọng Sơn kiếm pháp ở trong tay ta, nếu ta không phải con gái, tuyệt thế trân bảo như thế sao có thể dễ dàng đưa cho ta? Huống hồ còn quà sinh nhật hàng năm, giá trị xa xỉ. Nhất định là bà ấy đối với ta vừa yêu vừa hận, vì thế sinh ra liền vứt bỏ, nhưng lại không tránh được bận lòng. Việc yêu hận đan xen, có lẽ là do, bà ấy hận thấu xương Vân Tri Phi cũng là cha của ta?

Nghĩ tới đây, tay chân ta lạnh lẽo, một hồi lâu sau mới lên tiếng được: “Vân đại nhân, đa tạ ngài kể chuyện, nếu ngài không nói, chỉ sợ tiểu nữ vĩnh viễn cũng không biết thân thế của mình.”

“Nếu sau này Mộ Dung Tiểu có tới tìm cô, cô hãy hỏi phụ thân cô là ai, nếu là Tri Phi, ta tới đón cô về nhà họ Vân nhận tổ quy tông.”

Nếu Vân Tri Phi thật sự là phụ thân của ta, vậy Vân Châu thật sự là ca ca của ta, ta gọi hần ca ca hóa ra lại là một câu thành lời sấm. Lòng ta quặn đau, vịn bàn đứng lên cáo từ, sợ ngồi thêm thì hôn mê.

“Sắc trời đã tối, ta phải người đưa cô về?”

“Không cần, Giang Thần chờ tiểu nữ dưới lầu, Vân đại nhân bảo trọng.”

Ta gắng gượng xuống lầu, vịn lan can mà đi, bước chân hệt như đạp mây. Chỉ là một đoạn đường ngắn, ra khỏi Khởi Nguyệt Lâu ta đã như không còn sức lực.

Giang Thần đi tới đón ta: “Tiểu Mạt, muội làm sao vậy?”

Ta cười khổ nói: “Sao? Muội thấy dày vò đắng đặc.”

Hần ngây ngốc.

“Vừa rồi, chính miệng phụ thân Vân Châu tiết lộ thân thế của muội.”

Giang Thần biến sắc, thấp giọng hỏi: “Muội không gặp Vân Châu sao?”

“Là Vân Tri Thị “

“Ông ấy... đã nói gì?”

“Ông ấy nói, muội là con gái của Mộ Dung Tiểu Kim Ba Cung.”

Hần đột nhiên ngẩn ra, sững sờ nhìn ta, trầm giọng nói: “Tiểu Mạt, ta mặc kệ thân thế muội ra sao, giờ muội là con dâu nhà họ Giang, trước kia muội không biết thân thế đã sống rất tốt, hôm nay biết được hần nên thấy tốt hơn.”

Ta hoảng hốt cười khổ: “Đúng, đúng là như thế.”

Thân thế của ta, quả nhiên là khó mà chấp nhận, Kim Ba Cung giang hồ xỉ vả, yêu nữ Mộ Dung Tiểu người xa lánh. . .

Trên đường về, ta cảm giác như hồn thoát ra ngoài xác, hốt hoảng như trong cơn mộng mị. Ta không kiềm chế được tự véo tay mình, không ngờ lại khiến Giang Thần kêu đau.

Đúng là không phải mộng. Tất cả chỉ có thể nói là ý trời, đối với thiên ý trên người, ta đành bó tay. Ngoài quên lãng chẳng biết làm gì khác.

Sự đau đớn khi biết chân tướng như một thanh kiếm sắc, một mực kích thích thần kinh, muốn chết lặng cũng không xong, cứ phải tỉnh táo trong nhức nhối.

Kiếp đi qua cửa hàng ‘Không thể không mua’, một ý nghĩ nảy ra, khiến lòng ta cả kinh.

“Giang Thần, dừng lại, muội muốn vào xem một chút.”

Giang Thần dịu dàng nói: “Muội muốn chọn trang phục sao? Sáng mai ta đưa muội đi được không?”

Hắn ân cần nhìn ta, dường như cho rằng ta bị kích thích, không còn tỉnh táo. Thật ra ta chưa từng tỉnh táo như lúc này, nỗi băn khoăn trong lòng mở ra, thậm chí ta còn cảm giác được, nhân sinh như mộng, nhân sinh như kịch, chỉ là chuyện rất bình thường.

Ta vén màn kiệu nói: “Muội muốn vào xem bây giờ.”

Giang Thần hô ngừng, đi tới trước cửa lớn gõ cửa.

Cổ tẩu mở cửa nhìn thấy ta và Giang Thần giật mình một phen: “Đã trễ thế này, thiếu gia thiếu phu nhân sao còn đến vậy.”

“Nàng muốn xem trang phục một chút.”

Cổ tẩu a một tiếng, vội cười dẫn chúng ta vào hậu đường. Ta đi tới chỗ lần trước thử trang phục, thuận tay cầm vài món trang phục, xem kỹ một phen, quả nhiên.

Ta mỉm cười với Cổ tẩu: “Muộn thế này còn tới quấy rầy, thật xin lỗi.”

“Thiếu phu nhân đừng nói thế, đây là cửa hàng của nhà họ Giang, thiếu phu nhân muốn đến lúc nào cũng được, không thể nói là quấy rầy.”

Ta cầm một bộ trang phục đi ra cửa, trước khi đi không kiềm chế được quay đầu nhìn Cổ tẩu, cô ấy khoảng ba mươi tuổi, tướng mạo đoan chính bình thường, không giống người có võ công.

Trong kiệu, Giang Thần thấp giọng nói: “Bộ trang phục này muội không thử sao?”

“Không thử.”

Hắn im lặng không nói, nhìn ta vài lần, nói: “Tiểu Mạt, muội có tâm sự nhất định phải nói cho ta biết. Dù là chuyện gì ta cũng chia sẻ với muội.”

Ta không nhìn chỉ yên lặng gật đầu.

Trở lại Quy Vân sơn trang, ta nói với Giang Thần: “Muội muốn đi gặp phu nhân. Huynh về nghỉ ngơi trước đi.”

“Ta đi cùng muội.”

“Muội có chuyện riêng muốn hỏi phu nhân, huynh... huynh về trước đi.”

Ta cầm trang phục đi vào phòng Thích phu nhân.

Thích phu nhân đang uống trà, thấy ta đi vào thì giật mình: “Tiểu Mạt, con về rồi sao?”

Ta hít sâu một hơi, đi thẳng vào vấn đề: “Phu nhân, người... người biết thân thể của cháu đúng không?”

Nụ cười của Thích phu nhân biến mất: “Tiểu Mạt, sao con lại cho rằng ta biết thân thể của con?”

Ta đặt bộ trang phục trong tay lên bàn, chỉ vào cổ áo nói: “Từ khi cháu biết nhớ, sinh nhật hàng năm, cháu đều nhận được bốn bộ trang phục. Từ chất vải cho đến đường kim mũi chỉ đều là thượng đẳng. Mấy ngày trước, cháu đến ‘Không thể không mua’, mang về ba bộ. Trước giờ cháu vô tâm, nếu không phải Tiểu Hà Bao vô ý nhắc nhở, cháu cũng không phát hiện những bộ trang phục đó có một điểm chung, đó là ở cổ áo

đều theo một đóa tường vân. Chắc là biểu tượng của Quy Vân sơn trang. Nếu cháu không nhầm, trang phục của những năm trước, cũng là từ Quy Vân sơn trang đưa đến Tiêu Dao môn, cháu muốn biết, là ngài đưa đến, hay một ai khác đưa đến?”

Thích phu nhân ngẩn ra, trầm lặng trong chốc lát rồi nói: “Tiểu Mạt, là ta đưa.”

“Tại sao người... người biết sinh nhật của cháu?”

“Bởi vì, ta quen mẫu thân của con.”

Tim ta nhói lên, lo sợ hỏi: “Mẫu thân của cháu là ai?”

Ta níu lấy chút ảo tưởng mong manh, có lẽ không phải Mộ Dung Tiểu.

“Mộ Dung Tiểu.”

Không còn gì để hoài nghi nữa, Mộ Dung Tiểu đúng là mẫu thân của ta. Ta hít sâu, tự trấn an mình, hỏi: “Nghe nói, bà ấy biệt tích giang hồ đã mấy năm, người có biết giờ bà ấy đang ở đâu không?”

“Ta không biết.”

“Vậy làm thế nào người biết thân thế của cháu?”

“Giữa ta và cô ấy có vài chuyện cũ, liên quan đến phụ thân của Giang Thần. Sau này ta sẽ nói với con. Sau lần gặp cuối cùng, cô ấy biệt tích giang hồ, không ai gặp nữa. Sống chết không rõ.”

“Xin hỏi phu nhân, phụ thân Giang Thần có phải tục danh là Giang Thụy Dương?”

“Đúng, làm sao con biết?”

“Vừa rồi Vân đại nhân nói ạ.”

Bà kinh ngạc nhìn ta, ánh mắt phức tạp.

Ta ra khỏi phòng Thích phu nhân, thấy Giang Thần không đi, hẩn đứng dưới hành lang chờ ta, sắc mặt nặng nề.

Không khí ban đêm trong lành mát mẻ, cho người ta cảm giác sáng khoái. Một ý nghĩ nảy ra trong đầu ta như trăng sáng xua mây.

“Giang Thần, huynh có thể trả lại uội cái khóa vàng không?”

Hẩn nhíu mày, hỏi: “Muội cũng không phải người ki bo, năm trước bán khóa vàng đi mua rượu không thấy muội đau lòng chút nào, tại sao cái này tặng ta mà nhiều lần đòi lại, muội đối với ta bủn xỉn đến thế sao?”

Lòng ta bất đắc dĩ cười khổ. Trước ta muốn lấy lại vì không muốn mọi người hiểu lầm ta đưa tín vật đính ước với hẩn, lần này là ta muốn lấy lại khóa vàng để đến Kim Ba Cung một chuyến.

Với công phu của ta, xông vào Kim Ba Cung chỉ khiến người ta chê cười. Ta nghĩ, cầm khóa vàng đi trước, nếu Mộ Dung Tiểu ở đây nhất định sẽ đến tìm ta.

“Giang Thần, muội mượn một thời gian, sau này trả lại huynh, được không?”

Hẩn giữ chặt cổ áo, oán giận: “Tiểu Mạt, ta đối với muội có thể nói là moi tim moi phổi, không tiếc giá nào, sao muội có thể hẹp hòi như thế, đây là món quà đầu tiên muội tặng ta, ý nghĩa trọng đại, muội lại nhiều lần đòi lại, thật khiến người ta phải đau lòng?”

Dáng vẻ của hẩn thật khiến người ta vừa bực mình vừa buồn cười, ta bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là nói: “Muội muốn mang nó đi gặp một người, sau này chắc chắn trả lại huynh.”

“Gặp ai?”

“Huynh không biết.”

Hẩn nghiêm mặt nói: “Vậy thì ta càng không thể trả lại.” Dứt lời xoay người đi về Lan Trạch Viên, như sợ ta dùng vũ lực đòi lại.

Ta bắt đầu dĩ thử dài, đi theo hần. Vào Lan Trạch Viên, hần đi thẳng về phòng, đang định đẩy cửa đi vào, ta vội nói: “Giang Thần, hôm nay muội tâm trạng không vui, huynh cùng muội... uống mấy chén rượu được không?”

Hần dừng bước, quay đầu nhìn ta thắc mắc: “Tiểu Mạt, chẳng phải muội không chịu được mùi rượu sao?”

“Đúng vậy, nhưng hôm nay rất phiền lòng, muội ... muội muốn mượn rượu giải sầu, say cho nhẹ lòng.”

“Chỉ mùi rượu muội đã không chịu được, làm sao uống rượu?”

“A, muội nghĩ... nghĩ huynh uống rượu, muội ngồi cạnh ngửi mùi rượu, nói không chừng ... có thể say.”

Có thể đưa ra một yêu cầu vô lý như vậy, ta âm thầm bội phục bản thân, lời xấu hổ thế mà nói tự nhiên như không. Được rồi, thật ra ta muốn hần uống say, ta nhân cơ hội lấy lại khóa vàng. Haizzz, rõ ràng là đồ của mình, thế mà bây giờ lại phải trộm lại.

“Được.” Hần sáng khoái nhận lời, khiến ta thấy sững sờ khó tin.

Sau đó trong phòng ta ngào ngạt mùi rượu hoa quế.

Không tính Tây Phong Liệt, rượu hoa quế là thứ rượu sư phụ thích nhất. Sư phụ lão nhân gia không cầu kỳ, chỉ có uống rượu là chú trọng tâm trạng. Ví dụ như, lúc gió lớn phải uống Tây Phong liệt, lúc ngắm trăng phải uống rượu quế hoa. Một mình độc ẩm uống rượu hạnh hoa, bằng hữu đến, uống Trúc Diệp Thanh. về chuyện chén rượu cũng rất cầu kỳ. Rượu nho dùng chén dạ quang, Tây Phong liệt dùng chén sứ thô to, mỗi loại một kiểu.

Giang Thần tự rót tự uống, câu được câu mất nói chuyện cũ ở Tiêu Dao môn với ta. Hần cố ý chọn những chuyện thú vị nhất, cố ý bỏ qua Vân Châu. Lòng ta đau khổ bất đắc dĩ đến mức chết lặng, một người bình thường, trong lòng quẩn quít với ai đó, sự kiện gì đó, đại khái là vì cảm thấy còn ít nhiều khả năng, ít nhiều hy vọng, nhưng hôm nay Vân Tri Thị tiết lộ chân tướng, thật là nghiêng trời lệch đất, khiến mấy tia hy vọng không cam lòng trong lòng ta hóa thành tro bụi, quả nhân là xuất thân nhà tướng.

Ta phá lệ nhấp ngụm rượu, lập tức sặc ra nước mắt, như vỡ òa, lệ trào ra cuộn cuộn.

Giang Thần luống cuống, vội vàng dùng tay lau, vừa gạt lệ vừa thở dài: “Bảo sao dung mạo muội lung linh như nước, thì ra là làm từ nước. Sau này ta quyết không uội chạm vào một giọt rượu nào nữa, một ngụm rượu mà rơi đến nửa cân lệ, thật là lỗ lớn.”

Lời của hần làm ta muốn cười, vừa nhếch môi, nước mắt đã chảy vào trong miệng, mặn chát đầu lưỡi.

Hai lần rơi lệ, hần không hỏi, không đề cập tới, vờ như không biết nguyên nhân. Trước mắt mờ sương, ta biết lòng hần sáng như gương. Tình ý của hần, không phải ta không cảm động.

26. Chương 26: Không Phải Hoa Chẳng Phải Sương

Có đôi khi, ta cũng rất băn khoăn, Giang Thần mặt nào cũng ưu tú, tại sao lòng ta vẫn không muốn tiến tới với hần? Có lẽ bởi vì lòng ta luôn thiếu thốn cảm giác an toàn tin cậy. Mỗi dịp Trung thu, tết Nguyên Đán... nhà nhà đoàn tụ, các sư thúc sư huynh ở Tiêu Dao môn có nhà có cửa đều phấn khởi về nhà, ta không có nhà để về, sư phụ thường dẫn ta đến nhà ông cậu.

Có điều, Sơn Âm biệt viện dù tốt cũng không phải nhà của ta, sư phụ dù tốt cũng không phải cha của ta. Rốt cuộc ta luôn khát khao một gia đình riêng, có nghèo cũng được, chỉ cần có thể che gió che mưa, ấm áp yên ổn. Mà người bên ta cả đời, che chở cho ta, nhất định phải khiến ta cảm thấy an tâm. Vạn trượng hồng trần, nhọc thủy tam thiên, lòng hần chỉ lo nghĩ cho ta.

Ôm suy nghĩ đây, người đầu tiên ta để ý là Vân Châu. Hần giống sư phụ, không hiểu sao luôn khiến người khác có cảm giác tin cậy. Nhưng hần lại là ca ca của ta, là người ta không muốn trở thành họ hàng ruột thịt nhất trên đời.

Gặp cảnh ý trời trên người như thế, ngoài thốn thức ta không còn cách nào khác. Sư phụ thường nói, chuyện trên đời, mười phần thì có tám chín phần không như ý, vậy một hai phần còn lại đang ở đâu?

Những ngón tay ấm áp của Giang Thần dịu dàng lau nước mắt của ta, cảm động khiến lòng ta nảy sinh cảm giác áy náy, vì vậy đi tới bên cửa sổ ngẩng đầu nhìn trời, thấp giọng nói: “Tối nay sao không thấy trăng?”

Câu đầy đại khái là có tác dụng như câu “Hôm nay nắng chói quá”, ngửa đầu nhìn trời đêm, nước mắt sẽ chảy ngược vào trong lòng.

Giang Thần nói nhỏ: “Lúc này trăng lặn sau mây, chúng ta không ngại lấy rượu mời trăng.”

Hắn cầm lấy chén rượu bầu rượu, cầm tay ta ra sân. Trước xích đu có bàn đá ghế đá, gió đêm xì xào thổi qua tán lá.

Ta ngồi trên ghế đá, nhìn Giang Thần uống hết chén này đến chén khác. Hắn dung mạo thanh tao lịch sự, uống rượu như uống trà, một hơi cạn sạch không nhú mảy lấy một chút, ta không biết thì ra tử lượng của hắn tốt như thế.

Sư phụ ngày thường luôn có vẻ tiên tử, thật ra chỉ mười chén là say. Giang Thần lại thâm tàng bất lộ tử lượng khiến người ta phải thán phục! Thật ra, hôm nay tâm trạng ta không tốt, hắn làm sao vui vẻ? Lòng ta nước dâng sóng cả, lòng hắn chắc cũng đang bão táp quét qua, ta mượn rượu tiêu sầu có vẻ giả, hắn mượn rượu tiêu sầu còn chân thật hơn.

Hết giọt rượu cuối cùng trong bầu, Giang Thần cười với ta: “Tiểu Mạt muội say chưa? Nếu muội chưa say thì ta say rồi.”

Nhưng đôi mắt hắn sáng còn hơn sao trên trời, có chút vẻ gì là say sao?

Ta nhẹ nhàng hỏi: “Huynh say thật rồi sao? Mỗi lần sư phụ say luôn buồn ngủ, huynh... có muốn đi ngủ không?”

“Tiểu Mạt, chẳng lẽ muội không biết, mỗi người say một cách khác nhau. Sư phụ thích ngủ, Thất sư thúc thích gõ chập hát vang, Hà Tiểu Nhạc thích lúi túi riêng ra ngồi trên giường đếm.”

“Vậy... còn huynh?”

Hắn cười ha ha rồi nói: “Ta sao, thích cùng bạn rượu nói chuyện cả đêm, sau đó ngủ chung.”

Lúc này hình như ta là bạn rượu của hắn, vừa nghe hai chữ “ngủ chung”, ta lập tức chột dạ, cuống quýt đứng dậy nói: “Muội... muội đi ngủ trước.”

“Đừng đi.” Hắn vươn tay giữ cổ tay ta.

Ta còn chưa kịp suy nghĩ có nên dùng cầm nã thù phản kháng hay không, hắn đã ôm ta phi thân lên xích đu. Ta không kiềm chế được sợ hãi thốt ra tiếng, nắm chặt y phục của hắn.

Hắn dùng lực làm xích đu lẳng lên. Trăng non mới hé, ung dung bồng bềnh giữa những áng mây, lúc sáng lúc tối như nhân sinh khi tròn khi khuyết, nửa vui nửa buồn.

“Muội nhìn trăng lên, càng lên cao càng gần.”

Bàn đu dây càng lẳng cao ta càng căng thẳng. Hắn đúng là khác người, đây là lần đầu tiên ta thấy người uống rượu xong thích ngồi xích đu, ta nắm chặt hắn, sợ hắn đứng không vững bị ngã. Hắn trở tay ôm chặt eo ta, lực đạo vững chắc, không giống đang say.

Gió thổi ù ù, hắn thì thầm bên tai ta: “Người ta đều thích thứ không có được, tựa như Hằng Nga trên cung trăng, tìm linh dược để trường sinh, liệu có hay biết, trường sinh tịch mịch, là thứ hành hạ không có kết thúc.”

“Khi còn bé ta nghe nói sông Ô Tô Lý có một loại cá, mùi vị rất ngon, luôn tâm tâm niệm niệm muốn được nếm thử. Mẫu thân chiều ta, phái người ngán dậm xa xôi dùng băng bảo quản vận chuyển về Quy Vân Sơn Trang, lại đặc biệt thỉnh đệ tử một đầu bếp trong cung đến chế biến. Mùi vị rất ngon, không ngờ, ta ăn xong lại bị tiêu chảy, thì ra do giống cá kia nhiều dầu, không thể ăn nhiều.”

“Có nhiều thứ... chỉ có thể đứng nhìn từ xa chứ không thể chạm đến, đến khi đến gần, mới nhận ra lòng mình không muốn.”

Xích đu lửng lơ hạ xuống, hấn ôm eo ta thủ thủ. Hôm nay ta chịu nhiều lần kích thích, hình như thông minh nhạy cảm hơn một chút, đại để nghe hiểu ý tứ trong câu nói của hấn. Tình cảm ta dành cho Vân Châu, đại khái chính là như thế.

Xích đu từ từ dừng lại, hấn thì thầm với ta: “Chỉ nguyện người trường cửu, ngàn dặm dưới trăng thâu.” (Thủy Diệu Ca Đầu – Tô Đông Pha)

Ngay sau đó, một nụ hôn ấm áp đặt lên vành tai ta, khẽ như chuồn chuồn lướt nước.

Hấn nhẹ nhàng phi thân xuống, quay đầu cười với ta: “Ta đi ngủ trước.”

“Được.” Ta âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chỉ mong hấn ngủ say càng nhanh càng tốt, để ta còn ra tay.

Hấn đi về phía phòng ngủ, bước chân có vẻ phù phiếm, xem ra đúng là hấn hơi say.

Ta ngồi trong phòng nửa canh giờ, nghĩ là Giang Thần lúc này chắc đã ngủ say, liền khẽ khàng đẩy cửa phòng hấn.

Trong phòng chỉ thắp một ngọn đèn nhỏ, đặt sát bàn, như mặt trăng chiếu xuống, thắp sáng thứ ánh sáng huyền ảo.

Ta nhẹ nhàng đi tới, màn cuốn một nửa, xanh biếc như sóng, Giang Thần nằm trên giường, đầu hè quần áo mỏng manh, cổ áo mở ra phơi bày cảnh xuân.

Ta tập trung lắng nghe tiếng thở của hấn, bình ổn chậm rãi, đúng là đang ngủ say.

Ta chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng vén cổ áo hấn. Nửa đêm canh ba, lặng lẽ không người, ta như thế này hình như giống hái hoa tặc? Dù hấn đã ngủ say, ta vẫn không tránh khỏi khẩn trương ngượng ngùng, ngón tay khẽ run rẩy.

Đột nhiên ta thấy eo mình bị giữ chặt, bị hai cánh tay ôm cứng, sau đó bị xoay một vòng, thành nằm dưới thân Giang Thần.

Hấn là không ngủ hay bị ta đánh thức? Ta chẳng còn tâm trạng nào suy nghĩ, vội vàng đẩy hấn, ngón tay chạm đến ngực hấn, tim đập loạn nhịp bụng dạ rối bời, mặt bắt đầu nóng lên.

“Muội cởi áo ta làm gì?” Chắc do đêm khuya trời tối, hấn uống rượu, giọng nói có phần khác lúc bình thường, khàn khàn mà ẩn chứa sự nguy hiểm, làm cho người nghe lòng dạ rối bời.

“Muội... muội sợ huynh uống rượu nóng lên, định cởi áo ngoài hộ huynh.”

Hấn khàn giọng: “Đúng là nóng, ta tự cởi.” Hấn ngồi dậy, cổ vẻ như định cởi áo ngoài.

Ta vội vàng giữ chặt tay hấn, khẩn cấp hoảng sợ nói: “Chờ đã, để muội đi rồi huynh hãy cởi.”

Hấn cười rồi nói: “Chậm rồi.”

Ta căng thẳng vã mồ hôi, nắm chặt tay hấn: “Sư phụ nói, không thể làm chuyện trái lẽ nghĩa.”

Hấn cười hì hì: “Vây... muội trước thì cởi áo ta, giờ lại nắm tay ta, liệu có tính là làm chuyện trái lẽ nghĩa?”

Ta ... ta thật sự không cố ý làm chuyện trái lẽ nghĩa với hấn, lúc này ta giữ chặt tay hấn, chủ yếu là sợ buông tay hấn sẽ đi tuột dây buộc vạt áo, tuột ra rồi chắc chắn phơi bày cảnh xuân, vừa vặn đập hết vào mắt ta... Vừa nghĩ đến cảnh tượng hương diễm kia, ta ngượng ngùng không dám nghĩ tiếp, vì vậy, ta càng xiết chặt bàn tay đang giữ tay hấn, trái lẽ nghĩa thì trái lẽ nghĩa, nghĩ cho cùng, thế vẫn tốt hơn là để hấn trái lẽ nghĩa với ta.

Hấn cúi người xuống, thì thầm: “Lần trước, ta và muội cùng giường, có lòng tốt làm Liễu Hạ Huệ cả đêm, kết quả, muội hoài nghi ta đồng tính. Tối nay, muội nói xem, ta có nên rửa sạch tiếng oan hay không?” Hấn có rượu vào nên mặt ửng đỏ, đặc biệt tuần tú, nở nụ cười quả là “Xuân sắc khắp vườn không cách giữ, Vượt tường hồng hạnh cổ vườn mình”. (Thăm vườn không gặp – Diệp Thiệu Ông).

Ta bối rối nói: “Không, không nên.”

Hắn dừng một chút, cười nhạt: “Uhm, có lẽ ... nên.”

“Không, đừng.” Ta biết rõ hắn đang trêu ta, nhưng vẫn không kiềm chế được vừa thẹn vừa nóng ruột.

“Tiểu Mạt, đến lúc nào muội mới có thể thẳng thắn với ta? Haizzz, muội nói dối nghe chẳng xuôi tai chút nào, với tính tình của muội, ta có chết vì nóng muội cũng chẳng hạo tâm đến cởi áo cho ta.”

Ta không dám nhìn hắn, mặt càng lúc càng đỏ.

“Muội muốn lấy lại khóa vàng đúng không? Muội nói xem tại sao ta không trả lại uội?”

“Huynh... huynh sợ muội đi Kim Ba Cung.”

“Không phải.”

“Tại sao?”

Hắn nghiêng rằng: “Ta sợ muội không cho ta đi cùng!”

Ta ngẩn ra, không thốt được lời nào.

“Chuyện của muội cũng là chuyện của ta, muội khách sáo với ta, ta rất mất hứng.”

Ta giương mắt nhìn lên, đối diện với ánh mắt hắn. Rồi sợ chết chìm trong đấy, lại vội vã nhìn đi chỗ khác, đẩy hắn: “Muội... muội sợ liên lụy huynh.”

Mặt hắn biến sắc, có vẻ như tức giận, trở tay cầm tay ta giữ trên đỉnh đầu, cúi đầu hôn xuống.

Ta vừa xấu hổ vừa phẫn nộ, vội vàng giãy dụa né tránh, ta càng giãy dụa, hắn càng dùng sức, cắn mút môi ta, ngang ngược hung ác, như muốn hòa tan xâm chiếm, ta thậm chí cảm giác được cơ thể hắn tuốt kiếm dương cung. Hơi thở của ta lẫn lộn cùng hơi thở hắn, chẳng mấy chốc ta đã hô hấp không thông, mềm nhũn cả người. Hô hấp hắn trở nên dồn dập, mỗi chỗ da thịt tiếp xúc đều nóng bỏng như lửa.

Ta sức cùng lực kiệt, hắn thế như chẻ tre, thực lực hai bên không cân bằng, tất nhiên là ta bị thiệt thòi, trong lúc xấu hổ, ta nhớ đến sư phụ từng nói một câu, đó là, ngàn vạn lần không nên trêu đùa đàn ông uống rượu.

Lần này ta thật sự ghi nhớ trong đầu.

27. Chương 27: Thời Niên Thiếu Của Sư Phụ (1)

Tháng ba đúng dịp hoa đào nở rộ, Thạch Cảnh ngồi dưới gốc đào nở rộ nhất, nhàn nhã ngồi trên tảng đá dưới tàng cây, thư thả lấy từ lồng ngực ra một bầu rượu, vừa mở nắp, chưa nhấp ngụm nào, đã nghe thấy một tiếng hét lớn thê lương, vang tận mây xanh.

“Ta muốn giết người!” Thạch Cảnh ngẩn ra, nhả húng phẩm rượu ngấm hoa vừa nẩy ra bị đập vỡ tan.

Phụ họa cho tiếng hét đấy là cánh hoa đào bay lả tả, tình cờ một cánh hoa đào rụng xuống trúng đầu hắn.

Thạch Cảnh bất đắc dĩ thở dài, cất bầu rượu, đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy một nam một nữ, đang chạy về phía rừng đào.

Nam chạy nữ đuổi.

Người nữ cầm một con dao phay giết heo, uy phong lẫm liệt, nhanh nhẹn dũng mãnh.

Người nam mong manh như khói, mi thanh mục tú, thân hình nhỏ xinh.

Thế này là sao? Truy sát vì tình? Báo thù? Có nên tránh đi không? Ngộ nhỡ tai nạn chết người? Có lẽ xem xét tình hình cho thỏa đáng.

Người nam chạy vòng qua một gốc đào cổ thụ, quay đầu lại uy hiếp: “Bà còn đuổi đến chừng trách ta không khách khí!”

Người nữ kia sững sốt một phen, hốt hển một tiếng, vung dao phay tới, lao đến: “Người giết hần, ta cũng không muốn sống nữa!”

“Là bà bảo ta giết!”

“Ta oán giận một câu, ai bảo người làm thật!”

Dao phay cứ bổ thẳng vào người nam kia. Thạch Cảnh đã nhìn ra, người nữ này căn bản không biết võ công, lại cậy mạnh, chém lung tung mà thôi. Nhưng dao phay giết heo kia thật sự rất sắc bén, phản chiếu chói mắt.

Thạch Cảnh sợ tai nạn chết người, bước lên giữ dao, lựa lời khuyên nhủ: “Đại tỷ, có chuyện gì thì từ từ nói, cẩn thận làm người khác bị thương, quan phủ sẽ bắt tỷ.”

Nữ nhân giật hai lần không được, ngồi phịch xuống khóc lóc: “Lão nương không muốn sống nữa.” Sau đó, bắt đầu lẩn lộn, đúng là lẩn lộn, ngay dưới chân Thạch Cảnh, lẩn qua lẩn lại, lẩn qua lẩn lại....

Thạch Cảnh kéo không được, trốn không xong, căng thẳng vã mồ hôi, xoa xoa tay ngưỡng ngừng nói: “Đại tỷ, đại tỷ, đứng lên mà nói.”

Người nữ kia chỉ tập trung hô hoán khóc rống.

Thiếu niên hừ một tiếng: “Mặc kệ bà ta, ta thật xui xẻo, muốn làm chuyện tốt lại bị bà ta lằng nhằng. Hừ, lần sau lão tử không bao giờ làm chuyện thừa hơi nữa.”

“Tiểu huynh đệ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Chồng bà ta đi ngoại tình, lây bệnh hoa liễu cho bà ta, giờ ruồng rẫy bà ta vì không thể sinh con, muốn bỏ bà ta. Bà ta không đồng ý, bị đánh nửa chết nửa sống, bà ta không muốn sống, muốn giết người chồng thói tha kia, tất cả cùng chết là xong chuyện. Đúng lúc ta đi qua nghe thấy, sinh lòng thương hại, liền một đao giết tên đàn ông thói tha kia. Kết quả, bà ta không cảm ơn, ngược lại còn đòi liều mạng với ta.”

Giọng nói của thiếu niên trong trẻo như nước suối, từ ngữ thô lỗ, nhưng dễ nghe như tiếng đàn. Thạch Cảnh nghe xong thì sững sờ nhìn người thiếu niên mặt mày thanh lệ, phong tư không tầm thường, nuốt nước bọt: “Người... người thật sự giết người?”

Thiếu niên nhú mày, chỉ vào người phụ nữ nói: “Là bà ta bảo ta giết, người nói xem loại đàn ông đấy có nên giết không?”

Thạch Cảnh ngưỡng ngừng không nói được gì, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong. Nhìn thiếu niên nhu nhược trời gà không chặt, lại giết người không chớp mắt.

“Ta không muốn sống nữa.” Người phụ nữ càng khóc to hơn.

Thạch Cảnh lau mồ hôi, suy nghĩ một chút, lấy từ trong ngực áo ra một ngân phiếu hai mươi lượng, nói: “Đại tỷ, tỷ cầm tiền rồi tìm nơi khác sống đi. Người chết rồi không thể sống lại, tương lai sống thật tốt mới là chuyện phải làm.”

Người phụ nữ kia nhìn ngân phiếu trong tay Thạch Cảnh, lau nước mắt: “Hai mươi lượng?”

“Đúng, là hai mươi lượng.”

Người phụ nữ nức nở: “Người tốt, đa tạ.” Dứt lời, lau nước mắt qua loa, cầm ngân phiếu bước đi, dứt khoát lưu loát. Tất nhiên, trước lúc quay lưng đi, còn hung tợn trừng mắt với thiếu niên.

Thiếu niên sững sờ nhìn bóng lưng người phụ nữ, tròn mắt với Thạch Cảnh: “Bà ta khóc thê thảm như thế, người chỉ đưa hai mươi lượng bạc liền khiến bà ta nín khóc! Bảo sao cha ta vẫn nói, người tốt khó làm, lòng người chó má, tiền là tiên là phật.”

Thạch Cảnh hít một hơi, có người cha nào dạy con như thế sao!

“Tiểu huynh đệ người không hiểu, bà ấy không khóc vì chồng mà khóc vì bản thân. Chồng bà ấy tệ với bà ấy như thế, lòng bà ấy còn nhớ thương mới là lạ! Ta đoán, bà ấy ước gì mình chết luôn cho rồi, bà ấy chỉ là một người phụ nữ, không thể sinh con, không thể tái giá, lại không có bản lĩnh nuôi sống chính mình, rồi khỏi chồng biết sống thế nào?”

Thiếu niên chớp mắt không hiểu: “Nhưng mà rõ ràng là bà ta nghiêng răng nghiêng lợi muốn giết chồng bà ta.”

Thạch Cảnh vỗ đầu bé trai, ánh mắt xa xăm: “Tiểu huynh đệ, nhiều lúc lời phụ nữ nói không thể tin, bọn họ thích nói những lời vờ vịt, trưởng thành người sẽ hiểu.”

Thiếu niên quay phắt người, hất tay Thạch Cảnh, nhú mày nói: “Phì... hừ, ai nói lời phụ nữ nói không thể tin?”

Thạch Cảnh vội nói: “Ta nói nhiều lúc.”

“Hừ.”

“Người đi đi, cẩn thận quan phủ tới bắt người.”

Thiếu niên đánh giá Thạch Cảnh một lượt, đột nhiên cười gian: “Quan phủ đến, ta sẽ nói người đã xúi ta giết người.”

Thạch Cảnh giật nảy người: “Này này, tiểu huynh đệ, làm người ai làm thế. Ta giúp người mà người nỡ hại ta.”

Thiếu niên dẫu môi: “Ta giúp bà ta, bà ta cũng đòi giết ta đấy thôi?”

Thạch Cảnh ngao ngán: “Này. Người không thể làm thế.”

Thiếu niên kéo áo, liếc nhìn Thạch Cảnh: “Người đưa ta đến trấn Lâu Đông, sau này coi như chưa từng quen biết người.”

Thạch Cảnh vờ mờ hồi: “Tiểu huynh đệ, ta... ta đưa người mười lượng bạc, người tự đi một mình được không?”

Đôi mắt đẹp của thiếu niên trợn tròn, tay chống nạnh nói: “Không được, có gì đưa bà kia hai mươi lượng mà chỉ cho ta mười lượng? Chẳng lẽ ta không bằng bà ta?”

Thạch Cảnh thấy mình đúng là tú tài gặp quan binh. Hắn cắn răng: “Ta chỉ mang theo năm mươi lượng bạc, là cậu ta nhờ ta đi mua hộ thứ này, ta... ta cũng đưa người hai mươi lượng được không?”

“Không được, ta đâu phải xin ăn, tại sao cần tiền của người, người chỉ cần đưa ta đến nơi là được.”

Thạch Cảnh đau đầu, xem ra hôm nay bị hành rồi. Nghĩ một chút thì trấn Lâu Đông coi như thuận đường, bỏ đi, đưa hắn một đoạn.

Đi vài bước, thiếu niên đột nhiên hỏi: “Này! Tại sao phụ nữ mắc bệnh hoa liễu rồi không thể sinh con được nữa?”

Ta làm ... làm sao biết? Thạch Cảnh lập tức đỏ mặt, cứng miệng nói: “Ta không biết.”

Thiếu niên quay đầu nhìn hắn, cười phì: “Này, người có phải đàn ông không vậy, lại còn đỏ mặt nữa!”

Thạch Cảnh càng đỏ mặt hơn.

Đột nhiên, thiếu niên vươn tay, sờ soạng ngực hắn.

Thạch Cảnh sợ hãi, vội vàng gạt tay hắn ra, lắp bắp hỏi: “Người... người muốn làm gì?”

“Ah, ta xem xem người có phải con gái không, trên giang hồ có rất nhiều nữ giả nam.”

Thạch Cảnh ưỡn ngực: “Ta đương nhiên là đàn ông.”

Thiếu niên chấp tay đi trước, không chút để ý nói: “Uh, thế thì tốt.”

Thạch Cảnh rất không vui, may là mình không phải con gái, nếu không thì bị sờ soạng rồi.

Thiếu niên quay đầu lại cười cười: “Ta tên là Kiều Mộc. Người tên gì?”

“Tên ta là Thạch Cảnh.”

“Đúng là giống như tảng đá, hihi.”

Thạch Cảnh hồi hận muốn chết. Kiều Mộc ăn cơm gọi hơn mười món, ăn xong muốn dùng trái cây khai vị, sau khi ăn xong lại đòi trà Long Tĩnh súc miệng, thuê phòng khách sạn phải là dãy phòng tốt nhất, còn phải là ba phòng liền nhau, hẳn ở phòng giữa, hai phòng hai bên bỏ trống.

Từ lúc đi cùng Kiều Mộc, tối nào Thạch Cảnh cũng mang bạc ra đếm một lần, liệu có thể cầm cự đến trấn Lôu Đông? Hắn định lén trốn chạy, lại cảm thấy làm thế rất không quân tử. Ngoài chuyện xài tiền như nước, Kiều Mộc có thể nói là dễ thương, nói chuyện không câu nệ, làm việc thật tình, thật ra rất hợp tính hắn.

Thôi bỏ đi, kim tiền là vật ngoài thân, coi như là đưa cho bằng hữu tốt.

Sáu ngày sau, Thạch Cảnh chỉ còn mười sáu lượng bạc. Hắn âm thầm đau đầu, không biết phải ăn nói với cậu thế nào. Cậu đặt của Minh Tương Đại sư một thanh đoản kiếm, giá hai mươi sáu lượng. Đưa hắn năm mươi lượng bạc, giờ chưa đến kinh thành đã tiêu hết. Thiếu mười lượng bạc, biết kiếm ở đâu?

Lúc ăn sáng ngày hôm sau, Thạch Cảnh buồn rầu chỉ húp một chén cháo.

Kiều Mộc tò mò hỏi: “Thạch Cảnh, tại sao người không ăn?”

“Ah, ta... không đói bụng.”

Kiều Mộc cười hì hì hất cằm: “Người tiêu hết bạc rồi đúng không?”

Thạch Cảnh hai mắt sáng bừng: “Làm sao người biết?”

Hắn rất hy vọng, Kiều Mộc có thể thông cảm cho hắn, tiết kiệm một chút. Hắn ngại không nói, mấy ngày qua cần răng tiêu tiền thật quá khổ sở, Kiều Mộc, người có thể hiểu cho lòng ta không?

Quả nhiên, Kiều Mộc hỏi thấu hiểu: “Người còn bao nhiêu?”

“Mười sáu lượng.”

Kiều Mộc nghĩ nghĩ: “Không có việc gì, vẫn tiêu được mấy ngày nữa.”

Thạch Cảnh đỏ mặt rì rầm: “Không được, không đủ tiền mua đồ hộ cậu ta rồi.”

Kiều Mộc nheo mắt nhăn mũi: “Người rất nghe lời cậu người sao?”

“Đúng vậy, ta không có cha mẹ, phải nghe lời cậu chứ.”

Kiều Mộc a một tiếng: “Vậy nếu tương lai cậu người bảo người lấy một con heo nái, người cũng lấy sao?”

Thạch Cảnh đỏ mặt: “Cậu sẽ không làm thế!”

“Nếu ông ấy làm thế?”

“Kiều Mộc, có phải ý người là ta gốc như heo, chỉ có heo nái mới xứng với ta?”

Kiều Mộc cười phì, nhìn hắn sâu xa, mím môi cười nói: “Ta không có ý đó.”

Nói xong, Kiều Mộc nhàn nhã thưởng thức trà Long Tĩnh, nho nhã súc miệng, sau đó chỉ vào Thạch Cảnh nói với tiểu nhị: “Vị Gia này nói đồ ăn của các người rất hợp ngon miệng, muốn thưởng cho đầu bếp mỗi người một lượng bạc, đi gọi bọn họ tới đây.”

Thạch Cảnh suýt nữa nhảy dựng ra khỏi ghế.

Tiểu nhị nhanh chóng gọi mười mấy đầu bếp đến, Thạch Cảnh nhần nhịn lắm mới không nhảy qua cửa sổ đào tẩu.

.....

Thạch Cảnh nhìn một lượng bạc cuối cùng trong tay, khóc không ra nước mắt.

Kiều Mộc hất mặt, uống trà, vẻ mặt vô tội: “Ai nha, ta quên người không còn nhiều bạc.”

“Người đúng là... đấng trí.”

Kiều Mộc cười híp mắt đạo: “Ta có một cách này giúp người kiếm tiền.”

Hai mắt Thạch Cảnh sáng lên: “Cách gì?”

Kiều Mộc cười chỉ đối diện: “Thạch Cảnh, chính là bên đó.”

Thạch Cảnh kích động nhìn qua, lập tức đỏ mặt, là tiểu quan quán (kỹ viện nhưng nhân viên là nam)!

“Kiều Mộc, người!”

Kiều Mộc cười đến mức mắt cong lên như vành trăng non, hồi lâu sau mới ngừng cười, nghiêm mặt nói: “Trêu người thôi, ta cho người mượn bạc được không?”

“Người có bạc?”

Kiều Mộc gật đầu, cười rất dễ thương.

Thạch Cảnh im lặng.... Người có tiền, vậy mà tiêu tiền của ta, còn tiêu ác liệt như vậy. Người không coi ta là bằng hữu? Nghĩ tới đây, lòng hấn khó chịu, khó chịu không phải tiền, mà là thái độ của Kiều Mộc. Nghe nói, một đôi nam nữ đi cùng nhau, nếu cô gái có tình cảm với chàng trai thì sẽ không tiêu tiền của chàng trai hoang phí, mặc dù Kiều Mộc là nam, nhưng bằng hữu với nhau, đại khái cũng là như thế. Kiều Mộc làm thế chắc là không coi hấn là bằng hữu. Lòng Thạch Cảnh chua xót một phen.

“Đây, người cầm đi.”

Kiều Mộc đưa hấn ngân phiếu một trăm lượng, nhẹ nhàng như đưa tờ giấy vệ sinh.

Thạch Cảnh kinh ngạc giật mình.

“Cho ... cho ta vay sao.”

Kiều Mộc gật đầu: “Được rồi, ta viết giấy, người ký tên.”

Thạch Cảnh gọi tiểu nhị, mang giấy mực.

Kiều Mộc cầm bút, cắn đầu bút, nhìn hấn vài lần, sau đó, cúi đầu. Thạch Cảnh phát hiện, lúc hấn cúi đầu mới thấy hai hàng mi vừa dài vừa dày, haizzz, hàng mi ấy trên mặt một người con trai thật đáng tiếc, dù vẫn rất đẹp mắt.

Viết giấy xong, đưa tới trước mắt Thạch Cảnh, Thạch Cảnh nhận mà ngây người.

Trên giấy chỉ viết một câu: Dù tất cả mọi người nói ta không tốt, người cũng phải nói ta tốt.

“Đây... đây là giấy nợ sao?”

“Đúng, đây là giấy nợ, người ký không?”

Thạch Cảnh kinh ngạc nhìn Kiều Mộc, ánh mắt hấn chứa chan hy vọng, đôi mắt trong veo như suối trong núi sâu, long lanh không nói nên lời. Thạch Cảnh chần chờ một chút, cầm bút ký vào “giấy nợ” hai chữ Thạch Cảnh, lại ngẩng đầu, vẫn thấy đôi mắt Kiều Mộc long lanh trong suốt, đưa tình như khói.

Hấn sợ run một phen, đôi mắt đẹp thế, ở trên mặt một chàng trai hình như cũng có phần đáng tiếc.

Kiều Mộc gấp gọn tờ giấy, cất vào trong ống tay áo, sau đó nhảy ra khỏi cửa sổ, đứng bên tầng liêu. Thạch Cảnh vội vàng nhoài người ra: “Người đi đâu vậy?”

Kiều Mộc ngửa đầu nghiêm mặt, mặt trời tháng ba rọi xuống, như minh châu tỏa sáng.

“Sau này còn gặp lại, đến lúc đó nếu người dám không nhận ra ta, hừ, đừng trách ta không khách khí với người!”

Thạch Cảnh kinh ngạc nhìn thiếu niên như hoa, dần khuất bóng sau hàng liêu, tựa như một làn khói mỏng, trong lòng nảy ra một cảm xúc khác thường.

28. Chương 28: Nhìn Về Phía Trước

Hắn như muốn hút hết không khí trong phổi ta mới buông tha. Trong lúc hỗn loạn, mơ màng, ta như một con vịt cạn chết đuối, liều mạng tìm chỗ níu kéo, nhưng trước mắt chỉ có duy nhất một chỗ để níu kéo là Giang Thần. Nếu ta níu kéo hắn, việc làm điều trái lẽ nghĩa thật sự trở thành chủ động yêu thương nhưng nhớ, chẳng phải là thay đổi hoàn toàn?

Nhân lúc răng môi chia lìa, ta mặc kệ thảo phạt báo thù, thở đã rồi tính gì thì tính. Rốt cuộc ta cũng cảm nhận được niềm hạnh phúc của người chết đuối khi ngoi lên được mặt nước để hít thở. Đến khi ta thở đều trở lại, tính toán tạm gác thù này qua một bên sau này tính sổ, vừa giương mắt liền thấy đôi môi hắn đập vào mắt, hồng nhuận căng đầy, khoe môi mỉm cười, nụ cười có phần xấu xa, như mèo ăn vụng.

Những lần trái lẽ nghĩa trước kia chỉ như chuồn chuồn lướt nước, chạm môi là thôi, lần này tiến thẳng mạnh mẽ, không gì cản nổi, dự định xâm nhập, không chế lúc sau! Nhưng tính ta giống sư phụ, càng tức giận thì càng không nói nên lời, chỉ biết trợn mắt tức giận, như một con ếch.

Giang Thần dùng tay chọc vào má ta, cười thật phong tình: “Tiểu Mạt, người ngoài mới nói liên lụy hay không liên lụy, quan hệ giữa hai ta không thể nói thế, muội nói đúng không?”

Ta buồn bực: “Quan hệ giữa chúng ta là quan hệ gì? Chẳng lẽ... chẳng lẽ, vừa hôn một cái liền thay đổi?”

Hắn a một tiếng, trợn mắt nhìn ta thâm sâu: “Tiểu Mạt, chẳng lẽ muội chê thay đổi vừa rồi của chúng ta vẫn chưa đủ sao?”

Ta đỏ mặt, sau một hồi dây dưa vừa rồi, cái khác không nói, môi ta đã mất trong sạch rồi. Nếu còn không phục, chỉ sợ trong sạch chỗ khác cũng khó mà giữ được. So miệng lưỡi tất nhiên ta không phải đối thủ của hắn, vì vậy ta chỉ có thể dùng tay chân, đẩy ngực hắn, buồn bực nói: “Để muội đứng lên.”

“Muội đồng ý với ta một chuyện ta mới đứng lên.”

Tất nhiên ta biết hắn ám chỉ chuyện gì, nhưng ta khó có thể quyết định có đồng ý để hắn đi không. Giang hồ đều biết Kim Ba Cung thần bí khó lường, ngay cả Vân Tri Phi và sư phụ năm đó đều trúng bẫy bên trong, có thể thấy đây không phải chỗ muốn đến là đến muốn đi là đi, ngộ nhờ Giang Thần gặp bất trắc gì, ta biết ăn nói với Thích phu nhân thế nào? Giang Thần là con trai độc nhất, tâm can bảo bối của bà.

Giang Thần thấy ta không lên tiếng, cười đen tối: “Có thể nào ta cũng không trả lại khóa vàng uội. Muội không cho ta đi thì cả muội cũng đừng đi.”

Ta chỉ đành gật đầu: “Muội để huynh đi cùng, được chưa?” Nếu không nhận lời hắn sẽ không buông tha, ta cũng không thể giằng co với hắn đến sáng được.

“Nương tử tốt, thế mới giống vợ chồng.”

Rốt cuộc hắn cũng nghiêng người qua một bên, ta chợt thấy nhẹ bẫng, mặt đỏ tai nóng chặt vật đứng lên, dặn lòng sau này không được làm chuyện nửa đêm hái hoa nữa, suýt nữa thì gay go to.

Còn về cái khóa vàng, sau này ta không dám nhắc đến nữa, xem ra là không thể lấy về.. . Đồ đến tay hắn đều giữ chặt không buông, không biết người đến tay có thể không? Vừa nghĩ đến đó ta liền đỏ mặt, đúng là gần mực thì đen, nghĩ đến những chuyện không trong sáng như thế, tội lỗi tội lỗi.

Ta đang muốn rời đi, đột nhiên Giang Thần ngồi dậy, búng tay tắt đèn.

Trong phòng bỗng chốc tối đen như mực, lặng yên như đêm trên núi, ánh trăng lặng lẽ nhạt nhòa. Ta thăm thẳm thấy căng thẳng, đột nhiên bị ôm vào một lồng ngực ấm áp, khoanh khắc trong vòng tay hắn, đột nhiên lòng lại nảy sinh cảm giác ỷ lại, như một chiếc thuyền nhỏ lênh đênh sóng nước, đột nhiên thấy bến để dừng.

Người hắn thoảng mùi rượu, như rừng hoa quế sau cơn mưa to, lẫn trong hương thơm như có như không là khí tức thanh tân của đàn ông, lượn lờ nơi đầu mũi.

Ta bị khí tức đàn ông bao vây, như bị thôi miên đột nhiên thấy mệt mỏi, uể oải, muốn dựa dẫm, ngày hôm nay gió mây xoay vần, quanh co khúc khuỷu, mãnh liệt hơn sóng gió của mười lăm năm qua cộng lại, ta thật sự cảm thấy quá mệt mỏi.

Hắn ôm eo ta thở dài: “Tiểu Mạt, tại sao muội lại muốn đến Kim Ba Cung? Là muốn xác nhận thân thể của muội sao? Xác nhận xem muội và Vân Châu có phải đường huynh muội không, rốt cuộc có khả năng đến với nhau không?”

Người ta cứng đờ, trong nháy mắt như có một chú chim vỗ cánh xổ lồng, ta thật sự có ý nghĩ như vậy sao? Ta lắc đầu trong tâm trạng rối bời: “Không phải, không phải.”

“Muội biết không, ta mượn rượu giải sầu, buồn lo mất ngủ, chỉ có tắt đèn, trong bóng tối không thấy đôi mắt muội, ta mới có thể hỏi câu đấy. Ta sợ ta hỏi muội sẽ giận ta, cảm thấy ta hẹp hòi, nhưng nếu không hỏi, ta trắng đêm khó ngủ, lòng như lửa đốt. Tiểu Mạt, rốt cuộc muội có hiểu cho lòng ta?”

Lời hắn nói gạt hết sự đùa cợt vừa rồi, ngữ điệu nghiêm túc, không có nửa phần đùa bỡn, thể hiện rõ ràng tâm trạng bất an căng thẳng, giữa đêm yên tĩnh, câu hỏi đầy căng thêm chấn động lòng người.

Lòng ta nảy sinh sự áy náy và không đành lòng, hắn đối với ta rất tốt, quan tâm lại bao dung, ta cũng không phải sắt đá, sao mà vô cảm? Ta chỉ nói muốn đi Kim Ba Cung, không nói lý do khó tránh hẳn hiểu lầm, ta thật sự không nên khiến hắn lo lắng như thế nữa.

Ta dịu giọng: “Giang Thần, huynh cả nghĩ rồi, muội đến Kim Ba Cung, là muốn xin mẫu thân nửa bộ Trọng Sơn kiếm pháp còn lại. Bộ kiếm pháp đó vốn là bảo vật gia truyền của nhà họ Giang huynh, nên hoàn về cổ chủ.”

“Sau đó thì sao? Sau đó, muội không còn nợ ta thứ gì, có thể thoải mái ra đi?”

Cánh tay ôm eo ta chợt xiết chặt hơn, hơi thở phả qua vành tai dồn dập. Ta giật mình, không ngờ Giang Thần lo lắng về ta nhiều thế. Đối với một người cứ phải nghĩ tới nghĩ lui, ta làm sao không hiểu, ta cũng từng đối với một người khác như thế.

“Muội... không. Muội chỉ muốn tìm lại kiếm phổ, trả lại cho nhà họ Giang. Nếu như... nếu như huynh đồng ý, muội muốn đưa kiếm phổ cho cậu của huynh, để ông ấy và Vân Tri Thị dùng nó tiêu diệt giặc Nhật.”

Giang Thần càng xiết chặt vòng tay, đặt cằm lên vai ta, thấp giọng nói: “Tiểu Mạt, muội luôn khiến người khác phải kinh ngạc. Nếu có thể tìm bộ kiếm phổ về, ta nhất định sẽ đưa kiếm phổ cho cậu, hoàn thành nghiệp lớn.”

Ta cười mệt mỏi: “Giang Thần, muội biết huynh rất rộng rãi.”

“Có những chuyện lòng ta cũng rất hẹp hòi.”

“Chuyện gì?”

“Là chuyện lần nào cũng là ta chủ động thân mật, đến khi nào muội mới chủ động thân mật với ta?”

Vừa nghe dứt lời, ta vốn đang mềm lòng cũng phải nổi giận, dẫm chân hắn một cái.

Hắn kêu đau rồi nhảy bật ra: “Thế này... thế này không gọi là chủ động thân mật, tiểu Mạt, muội đúng là không biết lãng mạn.”

Mỗi lần hắn nhắc tới mấy từ “không biết lãng mạn” ta đều như lâm đại địch, vội vàng mở cửa bỏ trốn mất dạng.

Trong lúc ăn sáng hôm sau, Thích phu nhân hỏi Thích Xung tướng quân: “Đại ca, về chuyện hôn kỳ của Thần nhi, huynh thấy ngày nào thì hợp lý?”

Thích Xung tướng quân trước là cười mỉm nhìn ta và Giang Thần vài lần, sau đó lại thở dài: “Mấy năm nay nó không rõ tung tích, ta thấy không bằng công khai hôn sự của Thần nhi một phen, nó nghe thấy tin tức, nếu còn chút nhớ nhung Thần nhi, hẳn sẽ quay về, đến lúc đó, muội cùng nó giải thích hiểu lầm.”

Thích phu nhân yên lặng cụp mắt, gương mặt mỹ lệ lộ vẻ buồn bã mất mát. Một hồi lâu sau, bà lạnh nhạt nói: “Đại ca, đã mười mấy năm rồi, tình ý muội dành cho hấn cũng đã phai nhạt, hấn có trở về, trong mắt muội chỉ sợ cũng chỉ như một người xa lạ.”

Thích Xung vỗ về mu bàn tay Thích phu nhân: “Băng Lung, muội và Thụy Dương là vì quá kiêu ngạo mới hiểu lầm nhiều thế. Nếu có cơ hội hòa giải, muội cũng nên nhún nhường một chút.”

Thích phu nhân cười lạnh một tiếng: “Có gì muội phải nhún nhường? Hấn có bản lĩnh thì vĩnh viễn đừng trở về. Một mình muội khiến Quy Vân sơn trang vang danh thiên hạ, giờ muội có con trai con dâu, hai năm nữa lại có cháu nội để bế, cần gì lão già như hấn.”

“Muội xem, tính muội đành đá như thế, cùng Giang Thụy Dương đúng là trời sinh một đôi.”

“Đại ca, hấn là nam nhi đại trượng phu, có gì lại muốn muội phải nhún nhường?”

Thích phu nhân tuổi gần bốn mươi, giờ đột nhiên hờn dỗi như một thiếu nữ, thật khiến ta mở rộng tầm mắt, thật ra không thể không nói, bà như thế vừa quyến rũ vừa nũng nịu. Ta không biết rốt cuộc phụ thân Giang Thần và bà hiểu lầm gì đến nỗi phải dứt áo ra đi. Nếu là ta, đối mặt với mỹ nhân đáng yêu thế này, đừng nói chịu ít thiệt thòi vật vãn, có bảo ta ngày ngày rửa chân cho người đẹp ta cũng vui vẻ chịu đựng. Có thể thấy không phải cứ đẹp là làm gì cũng thuận lợi, luôn có những người không rung động trước sắc đẹp, đối mặt mỹ nhân vẫn có thể nhẫn tâm, thật khiến người khác phải bội phục.

Thích Xung tướng quân trầm ngâm nói: “Không bằng chọn ngày Trung thu đi, nếu hấn về cả nhà cũng được đoàn tụ.” (Trung thu là tết đoàn viên)

Thích phu nhân hừ một tiếng: “Ai quan tâm hấn có về hay không, hôn sự của Thần nhi tất nhiên phải làm long trọng đường hoàng, đến lúc đó, đại ca và đại tẩu nhất định phải về kinh một chuyến để đến dự hôn lễ.”

Thích Tướng quân nhướng mày: “Chỉ sợ phải xem tình hình tiêu diệt giặc Nhật thế nào, nếu ta không về được đành để chị dâu muội đi thôi.”

“Vâng. Đại ca bảo trọng.”

Giang Thần cười nói: “Mẫu thân, nếu hôn kỳ đã định, để con đưa tiểu Mạt về Tiêu Dao Môn một chuyến, báo tin cho sư phụ và các vị sư thúc.”

“Ta gửi thư cho họ?”

“Để con tự về một chuyến mới thỏa đáng. Sư phụ coi tiểu Mạt như con gái, làm thế mới hợp lẽ nghi.”

“Cũng được, con nhớ mang theo lễ vật.”

Giang Thần đưa mắt nhìn ta ẩn ý, ta hiểu hấn muốn tìm cơ cùng ta đi Kim Ba Cung.

Ta âm thầm cảm động, nhưng cũng có chút áy náy, lẽ dĩ nhiên đối Thích phu nhân thế có nên hay không?

Hôm sau Thích Tướng quân lên đường đi Phúc Kiến, Giang Thần cũng cùng ta lên đường về Tiêu Dao Môn.

Sau một ngày một đêm trên thuyền, chúng ta đến bến sông thành Khang Nhạc, ta cảm thấy bản thân trưởng thành hơn rất nhiều. Mà Giang Thần cũng điềm tĩnh hơn xưa, luôn cư xử chuẩn mực như quân tử.

Không ngờ, đến lúc lên núi hấn đột nhiên không quân tử, vừa giơ tay là cầm tay ta, giữa ban ngày ban mặt, lại có Tiểu Hà Bao đi cùng, ta cảm thấy hành động đấy rất không thích hợp, liền cố gắng giãy dụa, kết quả không thể thay đổi.

Tiểu Hà Bao đi vào vèo phía trước, nghe thấy động tĩnh quay đầu lại nói: “Cô gia, em thấy cậu bé tiểu thư lên núi đi cho xong. Hai người cứ vừa đi vừa liếc mắt đưa tình như thế thì lúc nào mới tới nơi chứ.”

Giang Thần cười gật đầu: “Tiểu Hà Bao, chủ ý này thật tuyệt vời!” Dứt lời liền giang tay như thế làm thật...

Ta vội vàng chạy vào đi, Tiểu Hà Bao, ta không bao giờ trông cậy em đứng về phía ta nữa, hừ!

Trở lại Tiêu Dao môn, các sư thúc thấy ta đều vui vẻ nói: “Ôi, tiểu Mạt về nhà ngoại!”

Các sư huynh càng quá đáng hơn: “Ôi, cô dâu mới lại mặt này!”

Giang Thần cười hì hì thay ta ứng phó với mọi người, phần khởi như chú rể, ta ... chỉ biết câm nín.

Sư phụ nhìn thấy ta kích động vạn phần, ta nhìn thấy người cũng kích động vạn phần, đến tận bây giờ, ta cũng chưa từng rời xa sư phụ lâu như thế. Khi còn bé, người đi đâu ta cũng đi theo, ngay cả lúc người vào nhà xí ta cũng phải ngồi chờ bên ngoài, vì sợ không thấy sư phụ thì ta sẽ bị bỏ rơi. Lần này đến kinh thành gặp mấy phen gặp ghênh, gặp lại sư phụ đúng là càng thêm thân thiết, lệ tràn khóe mi.

Sư phụ mừng rỡ ân cần nhìn ta: “Tiểu Mạt, thời gian qua ở kinh thành có tốt không?”

Thời gian qua thật sự không tốt, có thể nói là kích thích, sư phụ vừa hỏi liền khơi lên vết thương lòng trong ta, ta không màng sự có mặt của Giang Thần, chỉ muốn gục trong lòng sư phụ mà khóc.

Ta vừa nhào vào lòng sư phụ khóc hai tiếng, sư phụ nhanh nhẹn dùng chiêu Di Hoa Tiếp Mộc đưa ta vào lòng Giang Thần.

Sư phụ ngắt ngữ: “Tiểu Giang, con lại đây... lại đây xử lý, ta không rành vấn đề này.”

Giang Thần vội vàng nghe lời vỗ về lưng ta, thấp giọng dỗ dành: “Ngoan, đừng khóc.”

Ta đỏ mặt, không khóc được nữa.

Sư phụ gỡ đầu vội hỏi: “Thế này là sao, mẹ Giang Thần khiến con phải chịu ầm ức sao?”

Ta vội nói: “Không có.”

“Giang Thần khiến con phải chịu ầm ức?”

“Cũng không phải.”

“Vậy tại sao con khóc?”

Tại sao lại khóc, thật sự là một câu chuyện dài. Trong lúc nhất thời ta cũng không biết phải nói với sư phụ thế nào.

Giang Thần phần khởi nói: “Mẫu thân quyết định ngày thành hôn là tiết Trung thu, đến lúc đó mời sư phụ và các vị sư thúc đến góp vui.”

Sư phụ vội vàng rót một chén trà đưa ta: “Tiểu Mạt, sư phụ ta có chút tiền riêng, ta cho con hết làm hồi môn.”

Ta nhận chén trà, ấm áp từ lòng bàn tay đến trong lòng. Tiêu Dao môn càng lúc càng nhiều đệ tử ở lại, sư phụ làm chuông môn phải tính toán tỉ mỉ lắm mới chống đỡ được chi tiêu khổng lồ của toàn môn phái, người tích lũy được hút tiền riêng thật không dễ dàng gì, càng khiến ta cảm động hơn là người nói cho ta tất cả làm hồi môn.

Ta cảm động nhìn sư phụ, chân thành nói: “Sư phụ, nhà họ Giang rất nhiều tiền, người không cần lo chuyện hồi môn cho con, tiền riêng của người, người giữ lại tìm một vị sư nương mà cưới.”

Giang Thần ngồi bên cạnh gạt đầu như bỏ củi, tiếp lời: “Sư phụ, người đúng là đang thời điểm chín muồi nhất, thành thực nho nhã, mị lực vô hạn, theo con thấy, chưa chắc tiểu Mạt đã là đệ tử cuối cùng của người, tương lai không chừng người còn một bầy con cần chỉ bảo ấy chứ.”

Sư phụ đỏ mặt, cuống quýt cúi đầu uống trà, ta cảm thấy nếu chén trà mà to hơn thì sư phụ chắc cắm mặt vào để trốn luôn.

Ta nhìn gương mặt tuần tú trắng trẻo của sư phụ, âm thầm thở dài, tiếc nuối giang hồ nhiều nữ hiệp như vậy, tại sao không có ai theo đuổi sư phụ? Thật là phí phạm!

29. Chương 29: Người Có Hay Chẳng

Ta đặt chén trà xuống, lòng thầm suy tính dò hỏi sư phụ về Kim Ba Cung, liệu có nên hỏi trực tiếp? Vân Tri Thị nói là sư phụ nhận ra bút tích của Mộ Dung Tiểu, nói vậy sư phụ và bà ấy hẳn là không chỉ gặp nhau một lần. Có lẽ ta nên hỏi trực tiếp thì hơn, ta đoán sư phụ biết rất nhiều tin tức về bà ấy.

Vì vậy, ta để chén trà xuống hỏi thẳng vào vấn đề: “Sư phụ, người có biết đường đến Kim Ba Cung không ạ?”

Sư phụ sửng sốt, ngẩng đầu trợn mắt nhìn ta, trà trong chén sánh hết ra tay!

Ta chưa từng thấy sư phụ kinh hoàng thất sắc như thế, sắc mặt trắng bệch như tuyết.

“Con... con hỏi chuyện đó làm gì?”

Ta nghẹn ngào, thấp giọng nói: “Sư phụ, hẳn là người biết thân thế của con, tại sao mười mấy năm qua người chưa từng đề cập?”

Sư phụ nhìn ta trân trối, thần sắc căng thẳng: “Tiểu Mạt, con đã nghe được chuyện gì?”

Ta hít sâu: “Sư phụ, lần này đến kinh thành, con đã gặp phụ thân của Vân Châu, ông ấy đã kể hết cho con nghe.”

Sư phụ đột nhiên ngẩn ra, gương mặt lộ rõ vẻ buồn bã và trắng xanh, ta chưa bao giờ thấy người như thế. Người có đôi lúc vờ như mơ hồ, có đôi lúc thật sự mơ hồ, nhưng từ trước tới nay luôn lãnh đạm thản nhiên, xa lánh thị phi, như người tu tiên, tiêu dao nhàn tản. Giờ phút này, vẻ mặt người đau đớn mà bơ vơ, bàn tay cầm chén trà nổi rõ gân xanh.

Đột nhiên, choang một tiếng, chén trà trong tay người vỡ nát, những mảnh sứ trắng lẫn với máu, một giọt máu đỏ tươi nhỏ xuống, rơi trên trường bào màu bạch ngọc, nổi bật đến ghê người.

Ta sợ ngây người, không hiểu tại sao sư phụ lại có phản ứng kịch liệt như thế, chẳng lẽ do ta nhắc đến chuyện cũ, gợi lên thù hận, hận mẫu thân ta năm xưa sát hại huynh đệ tốt của người?

Ta vội vàng lấy khăn tay băng tay cho sư phụ, Giang Thần đã nhanh chóng mang Kim Sang Dược đến.

Ta nhìn vết thương trên tay sư phụ, lòng dạ rối bời, đối với mẫu thân, ta thật sự không biết nên nói thế nào. Người khác đều là kết tinh của tình yêu cha mẹ, cha mẹ của ta, lại là kẻ thù sống chết, ta biết nói ai đúng ai sai?

Sư phụ như hóa đá, để mặc ta và Giang Thần băng bó bàn tay mà không hề nhúc nhích, cũng chẳng nói tiếng nào.

Ta ngập ngừng nói: “Sư phụ, người hận mẫu thân con, vì thế không nhắc đến mẫu thân trước mặt con sao?”

Một hồi lâu sau, sư phụ mới phục hồi tinh thần: “Tiểu Mạt, ta không hận nàng. Ta không nói chuyện thân thế với con, bởi vì ta hiểu tâm ý của nàng. Bởi vì nàng là con gái của Mộ Dung Trù, vừa sinh ra đã bị người đời coi là yêu nữ, ma nữ, thật ra nàng không có thủ đoạn, cũng không hề hại người.”

Sư phụ nói tới đây thì ngừng lại, giọng nói có phần đứt quãng, dừng một chút mới nói: “Nhất định là nàng không muốn con gái dẫm lại vết xe đổ của mình, vì thế mới đưa con đến Tiêu Dao môn, từ trước đến giờ Tiêu Dao môn là danh môn chính phái, lại xa lánh thị phi ân oán giang hồ, không ai biết con là con cháu của Mộ Dung Trù, con sẽ không phải gánh trên lưng ác danh của ông ngoại, bị thiên hạ xa lánh. Ta biết con giận nàng đã bỏ rơi con, nhưng nhất định là nàng có nỗi khổ tâm, con đừng trách nàng.”

Ta ngây ngẩn cả người, ta chưa từng nghĩ, sư phụ không chỉ không hận mẫu thân, còn khuyên ta đừng trách bà. Hay là... sư phụ niệm ân tình năm đó bà thả người ra khỏi Kim Ba Cung nên khuyên vậy?

Ta nhỏ giọng nói: “Chắc mẫu thân hận con, mới không muốn nuôi dưỡng con.”

Sư phụ buồn bã, nhắm mắt nói: “Tiểu Mạt, phận làm con, bất kể cha mẹ có sai lầm thế nào, cũng là chuyện của đời trước, đừng đi truy cứu. Nếu sau này có thể gặp lại mẹ con, nhất định phải hiếu thuận với nàng.”

Ta cười khở một phen: “Bà ấy thiết tha gì sự hiếu thuận của con, dù bà ấy đưa con đến Tiêu Dao môn là vì muốn tốt cho con, nhưng mười mấy năm qua chưa từng nhìn đến con lấy một lần.”

Sư phụ mở mắt, nhìn thẳng vào mắt ta nói chân thành: “Nhất định nàng có đến nhìn con! Con còn nhớ không, con tức giận mang khóa vàng đi bán, lần nào ta cũng đi theo con để chuộc lại, nhưng lần nào cũng có người chuộc lại trước ta! Ta nghĩ, nhất định là sinh nhật năm nào nàng cũng đến nhìn con.”

Ta giật mình câm nín, lòng chấn động, Thích phu nhân nói bọc quà kia là bà chuẩn bị cho ta, nhưng khóa vàng kia từ đâu mà đến? Trọng Sơn kiếm pháp là gia bảo của nhà họ Giang, không có lý nào bà ấy lại mang đi tặng ta. Chẳng lẽ, bọc quà kia căn bản không phải do bà chuẩn bị, người chuẩn bị chẳng lẽ là mẫu thân? Nhưng tại sao Thích phu nhân phải gạt ta?

Nghe ý tứ của sư phụ, bọc quà kia chính xác là do mẫu thân chuẩn bị, nếu mẫu thân vẫn quan tâm tới ta như vậy, lần này ta đi Kim Ba Cung hẳn là có thể đạt được mục đích.

“Sư phụ, người từng đến Kim Ba Cung, đấy là nơi như thế nào ạ.”

“Kim Ba Cung ở trên đảo Lưu Kim, dễ thủ khó công. Đảo Lưu Kim thông với đất liền, thủy triều lên cách đất liền năm dặm đường thủy, thủy triều xuống có một con đường nhỏ dẫn ra đảo, nhưng tất cả đều là bùn nhão, rất khó đi. Vài thập niên trước, Mộ Dung Trù giết cả nhà một người giàu ở Sơn Tây, vợ vét hết gia tài, khiến giang hồ phẫn nộ, từng tập hợp mấy trăm người bao vây đảo Lưu Kim. Đầu tiên là một nhóm người chờ thủy triều xuống, thi triển khinh công vượt qua đoạn đường bùn, kết quả có người nửa đường mất mạng, có người vấp vấp đặt chân lên đảo, Mộ Dung Trù dẫn thuộc hạ dĩ dật đãi lao (dùng nhàn hạ đối phó với vất vả), giăng bẫy khắp nơi, một lưới bắt hết những kẻ lên đảo. Một nhóm khác dùng thuyền chờ thủy triều để lên đảo, không ngờ Mộ Dung Trù nhân lúc hai bên giao chiến, phái người đốt thuyền bè, kết quả các vị nhân sĩ giang hồ bị chặt đứt đường lui, toàn quân bị diệt tại đảo Lưu Kim. Từ đó về sau, Kim Ba Cung vang danh giang hồ, cả giang hồ khinh bỉ Mộ Dung Trù nhưng cũng không ai dám chọc vào.”

Ông ngoại làm những chuyện như thế, ta nghe xong cũng không dám ngẩng mặt nhìn người, khó trách giang hồ khinh bỉ.

Sư phụ nghiêm túc hỏi ta: “Tiểu Mạt, con hỏi chuyện đó làm gì? Con muốn đi đến đó sao?”

Ta vội nói: “Con chỉ hỏi ... chỉ hỏi một chút thôi.”

Sư phụ dịu giọng hơn: “Kim Ba Cung và con không có nửa phần quan hệ, con chỉ cần biết con là Vân Mạt của Tiêu Dao môn, là đệ tử đóng cửa của Thạch Cảnh ta là được. Bí ẩn về thân thể con hãy coi như gió thoảng bên tai, ngàn vạn lần chớ để trong lòng, đừng nghĩ ngợi gì. Chuyện cũ đã qua, ân ân oán oán của đời trước không liên quan đến con, sư phụ chỉ mong con không buồn không lo, sống một đời tiêu dao.”

Ta yên lặng gật đầu, tầm mắt nhòe đi, sư phụ đối với ta quá tốt, như gió xuân thành mưa, tưới mát nhân gian, nếu người là cha của ta thì tốt biết bao.

30. Chương 30: Thời Niên Thiếu Của Sư Phụ (2)

Đến địa chỉ của Minh Tương đại sư ở kinh thành, Thạch Cảnh báo tên, một tiểu đồng dẫn hắn vào trong.

Đây là một khuôn viên tứ hợp viện đơn giản, trong vườn đặt một số bình khí, một gốc ngô đồng đại thụ tỏa bóng mát che nắng cả sân, cành lá xum xuê loáng thoáng những đóa hoa tím nho nhỏ, hương thơm thoang thoang như có như không. Tiểu đình viện đơn sơ độc lập giữa phố xá sầm uất, mang phong cách cổ xưa đậm bạc.

Thạch Cảnh vào nhà chính, cung kính chấp tay thi lễ với Minh Tương Đại sư: “Tại hạ Thạch Cảnh, phụng mệnh của cậu tới lấy kiếm Thiệu Quang.”

Minh Tương Đại sư sững sốt: “Kiếm Thiệu Quang? Mấy ngày trước cháu trai Viễn Chiếu Đại sư đã đến lấy. Người... người là ai?”

Thạch Cảnh ngậy người!

“Cậu của ta là Triệu Viễn Dương, ông ấy sai ta mang bạc đến lấy kiếm Thiệu Quang, sao lại có người lấy rồi?”

“Thật kỳ quái, mấy ngày trước, có một thiếu niên cầm bạc tới lấy kiếm, nói hắn tên Thạch Cảnh, là cháu trai của Viễn Chiêu đại sư. Ta thấy hắn nói không sai, liền giao kiếm cho hắn.”

Một thiếu niên? Thạch Cảnh hít một hơi, chẳng lẽ là Kiều Mộc mạo danh hắn lấy kiếm đi? Nhất định là Kiều Mộc, trên đường đi, hắn kể không giấu diếm chút gì, ai ngờ Kiều Mộc lại mạo danh lấy kiếm!

Đứa nhỏ này nghịch quá rồi, lại lấy việc trêu hắn làm vui.

Thạch Cảnh cau mày, ủ rũ. Giờ biết đi đâu tìm Kiều Mộc? Nếu Kiều Mộc muốn có kiếm, chỉ việc để lại bạc đặt Minh Tương Đại sư đúc một thanh là được, tại sao phải lấy kiếm Thiệu Quang đi chứ, giờ hắn biết ăn nói với cậu thế nào?

Thạch Cảnh đau đầu.

“Đại sư, người có biết thiếu niên kia đi đâu không?”

Minh Tương đại sư lắc đầu: “Ta cũng không biết, nhưng hắn có đặt ta làm một thanh đoản kiếm, hẹn tháng sau phải người tới lấy.”

Thạch Cảnh vui vẻ: “Thật sao?”

“Uh, mừng sáu tháng sau.”

Thạch Cảnh ra khỏi nhà Minh Tương Đại sư, tìm một quán trọ nhỏ ở trong một ngõ gần đấy, tính toán ở đến mừng sáu tháng sau, chờ Kiều Mộc đến.

Đến mừng sáu, từ sáng sớm Thạch Cảnh đã mua một bình rượu ngon, mang đến nhà Minh Tương Đại sư, sau đó đặt một cái ghế ngồi dưới gốc cây ngô đồng, ôm cây đợi thỏ.

Giờ Thìn, mặt trời rực rỡ, xuyên qua kẽ lá, ánh nắng lốm đốm trên trường bào, thanh tao nho nhã, như không vướng bụi trần. Chia tay hai tháng, Thạch Cảnh có chút nhớ thiếu niên kia, dù có trêu chọc hắn, gặp lại cũng không nở trách móc nữa câu.

Tiếng gõ cửa khẽ vang lên, không chờ tiểu đồng ra mở cửa, Thạch Cảnh đã cuống quýt nhảy ra khỏi ghế, vui mừng khắp khối mở cửa, hưng phấn khó kiềm để gặp lại Kiều Mộc.

Hắn không biết mình có thể nói là thất vọng hay không, người ngoài cửa không phải Kiều Mộc mà là một thiếu nữ! Trong sáng như một khối băng, tinh xảo mà đặc sắc, xinh đẹp tuyệt trần. Thì ra trên đời này có người đẹp đến thế, đẹp như tiên nữ!

Thạch Cảnh thấy tầm mắt chói lòa, nhưng không cách nào rời mắt.

Thiếu nữ đi lướt qua hắn, không thèm liếc đến hắn lấy một cái. Một hương thơm thoảng nhẹ qua, như hương hoa lan mà không phải hương hoa lan, lướt qua chớp mũi hắn rồi tan biến trong chớp mắt.

Chỉ là chớp mắt thành duyên, lại dài tựa mộng Nam Kha. Thạch Cảnh sực tỉnh, đỏ mặt xấu hổ không thôi, hắn đã cười ngậy ngô với nàng, còn nhìn nàng chăm chăm, nhất định nàng đánh giá hắn là quân háo sắc? Thật là quá thất lễ.

Nàng vào phòng Minh Tương Đại sư, cửa mở ra, Thạch Cảnh nghe rõ ràng cuộc đối thoại của hai người.

“Tôi tới lấy kiếm Linh Mộc, đây là tiền thù lao.”

“Được. Đúng rồi, người trẻ tuổi đứng bên cây ngô đồng kia chờ cô đã một tháng, cô đã gặp chưa?”

“Ồ là tên gốc kia sao?”

“Đúng chính là hắn.”

Mặt Thạch Cảnh nóng bừng.

Thiếu nữ cầm đoản kiếm đi ra khỏi phòng, lần này, nàng như vô ý đưa mắt nhìn hẩn một cái.

Thạch Cảnh đỏ mặt, bước tới thì lễ: “Tại hạ Thạch Cảnh, xin hỏi cô nương có biết người tháng trước đến lấy kiếm không?”

Thiếu nữ chớp chớp hàng mi cong, giọng nói có phần quen tai: “Hình như... có biết.”

Biết là biết không biết là không biết, thế nào gọi là hình như có biết? Thạch Cảnh không biết phải hỏi tiếp thế nào cho phải, hắng giọng nói: “Tháng trước, có một thiếu niên cầm thanh kiếm của cậu ta đặt làm đi, sau đó lại đặt thanh kiếm này hẹn hôm nay tới lấy, vì thế... vì thế, ta muốn hỏi cô nương có biết người tháng trước đến lấy kiếm?”

Thiếu nữ nghiêng đầu cười thản nhiên: “Tháng trước là ta tới lấy thanh kiếm kia.”

Thạch Cảnh sửng sốt: “Cô!”

“Đúng vậy. Tháng trước ta đến đây, thấy rất vừa ý thanh kiếm Thiều Quang kia. Minh Tương Đại sư nói đã có người đặt mua, bao nhiêu cũng không bán.”

“Vậy cô lấy đi như thế nào?”

“Sau đó, ta dò hỏi tiểu đồng kia, thì ra là Viễn Chiếu Đại sư đặt, phái cháu trai là Thạch Cảnh tới lấy. Vì vậy, ta liền giả nam, nói ta tên Thạch Cảnh, sau đó bỏ bạc ra mua rồi mang đi.”

Thạch Cảnh suýt nữa thì nhảy dựng lên: “Ôi ôi, cô nương, sao cô... cô có thể làm thế chứ? Làm người ai làm thế!”

Thiếu nữ lè lưỡi: “Người nói làm người ai làm thế, vậy muốn thế nào?”

Nàng nhăn mũi trêu hẩn, cười tinh nghịch.

Thạch Cảnh đau đầu, nhưng điệu bộ khả ái của nàng thật sự khiến người khác phải mềm lòng, làm hẩn không thể nổi giận còn thấy có chút thân quen.

Thạch Cảnh bất đắc dĩ nói: “Cô nương, cô trả lại cho ta thanh kiếm kia được không, là cậu của ta đặt mua, ta không biết phải ăn nói với người thế nào.”

Tiểu tiên nữ hừ một tiếng: “Cậu của người, cậu của người, ngoài ông ấy người không còn biết người nào nữa sao?”

Thạch Cảnh không hiểu ra sao: “A, đó là hai chuyện khác nhau mà, cô nương.”

Tiểu tiên nữ trừng mắt với hẩn, xoay người bỏ đi.

Thạch Cảnh lèo đèo đi theo nàng: “Cô nương, cô nương, cô đi đâu vậy? Ôi ôi, làm người ai làm thế.”

Tiểu tiên nữ quay đầu nhăn mũi: “Ta càng muốn làm thế, người làm gì được ta?”

Thạch Cảnh vã mồ hôi, chính bởi vì không làm gì được nàng nên hẩn mới sốt ruột.

“Ôi ôi, ta mua lại giá gấp đôi được không?”

“Không được.”

“Vậy cô muốn thế nào mới đưa trả ta?”

Thiếu nữ đưa đôi mắt đẹp như ngọc, mím làn môi anh đào “Uhm, để ta nghĩ đã.”

Thạch Cảnh bất đắc dĩ, lèo đèo đi theo cô gái cả ngày, đến tối, thấy sắp đến lúc tìm chỗ tá túc. Thạch Cảnh kiên trì tiến lên hỏi: “Cô nương, đến lúc nào cô mới nghĩ ra?”

Tiểu tiên nữ cười vô tư, xòe ngón tay ra đếm: “Ah, nhanh thì bảy tám ngày, lâu thì chưa rõ.”

Thạch Cảnh sầu lo nhìn thiếu nữ đẹp như tiên, sao nàng lại oái oăm thế chứ?

Hắn đi theo làm tùy tùng bảy ngày, tiểu tiên nữ rốt cục nổi lòng từ bi, nói với Thạch Cảnh: “Ta nghĩ xong rồi, không bằng mượn hoa hiến phật trả thanh kiếm kia cho ngươi, nhưng ngươi phải nhận lời với ta một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Tiên nữ viết một tờ giấy đưa cho hắn: “Là chuyện này, lời nói gió bay, ngươi phải cam đoan giấy trắng mực đen.”

Thạch Cảnh thấy lòng giật thót, hắn cầm tờ giấy, thấy chỉ ghi một câu: trong vòng một năm không được dính hôn.

Thạch Cảnh đỏ mặt, thấp giọng nói: “Thế này... thế này là ý gì?”

“Chính là thế, trong vòng một năm không được dính hôn, đương nhiên, càng không thể thành thân.” Tiểu tiên nữ hung tợn nhào người sang, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn hắn, như thể nếu hắn dám cự tuyệt nàng sẽ trở mặt ngay lập tức.

Hắn phát hiện, lông mi nàng rất dài rất dày, mắt sáng long lanh, trần châu mã não cũng không sánh bằng.

Thạch Cảnh gian nan giãy dụa ra khỏi ánh mắt nàng, cúi đầu ấp úng nói: “Nhận lời thì cô sẽ trả thanh kiếm cho ta sao?”

“Uh, ký tên đi.”

Thạch Cảnh cầm bút, nhìn tờ giấy, đột nhiên lòng lóe lên, thốt ra: “Cô có phải Kiều Mộc không?”

Thiếu nữ không phản ứng gì, xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Da thịt trắng như tuyết, long lanh dưới ánh nắng, như thể thở mạnh là tan chảy.

Thạch Cảnh nhìn mà ngây người, ngoài hàng mi dài và đôi mắt long lanh như sao trời, diện mạo của nàng và Kiều Mộc không giống nhau lắm, nhưng chữ của hai người giống nhau như đúc.

Lòng hắn hy vọng một cách không giải thích được, nàng chính là Kiều Mộc. Hy vọng đến mức tim đập loạn nhịp, giống như muốn bắn ra khỏi lồng ngực, là nàng đúng không?

Nàng quay đầu, thản nhiên cười với hắn: “Tên ta không phải Kiều Mộc, ta tên là A Tiểu.”

31. Chương 31: Nói Phải Giữ Lời

Trở lại hậu viện, Giang Thần thấp giọng hỏi: “Muội muốn đi Kim Ba Cung tại sao phải gạt sư phụ?”

Ta thở dài: “Không phải huynh cũng nghe thấy ý tứ sư phụ rồi đó sao, người không muốn muội có chút liên quan nào với Kim Ba Cung, càng không muốn mọi người biết thân phận của muội, nếu muội nói muốn đến đấy, nhất định người sẽ không đồng ý.”

Giang Thần nghiêm mặt nói: “Muội hiểu sai ý của sư phụ rồi.”

“Sai chỗ nào vậy?”

“Người ngăn muội đi Kim Ba Cung, chỉ bởi vì người sợ rằng mẹ của muội giờ không có ở Kim Ba Cung. Sợ muội đi sẽ gặp nguy hiểm, thật sự không phải ngăn cản muội đi gặp mẫu thân. Ta nghe mẫu thân nói, mẫu thân của muội biệt tăm giang hồ đã mười mấy năm, từ sau khi sinh muội, không còn ai nghe thấy tin tức gì về mẹ muội nữa.”

“Rốt cuộc bà ấy có ở Kim Ba Cung không, muội vẫn muốn đi một lần. Muội cầm khóa vàng đi đúng là vì mục đích đấy. Nếu bà ấy không có ở đấy, chúng ta cũng không cần không biết lượng sức xông vào Kim Ba Cung, sẽ lập tức trở về. Nếu bà ấy có ở đấy, nhìn thấy khóa vàng, nhất định biết là muội, muội nghĩ, có lẽ sẽ gặp muội một lần.”

Lòng ta rất muốn gặp mẫu thân, sư phụ nói rất đúng, trong mắt thế nhân bà là yêu nữ ma nữ, nhưng bà lại là mẫu thân của ta, sau khi Vân Tri Thị kể với ta mọi chuyện ân oán, lòng ta đã tha thứ cho bà. Ta muốn nói với bà, mặc dù bà bỏ rơi ta, nhưng ta không oán bà, nếu bà nguyện ý, ta sẽ hiếu kính bà thật tốt.

Giang Thần gật đầu: “Uh, quyết định như vậy. Ngày mai chúng ta lên đường.”

“Được.”

Sáng sớm hôm sau, ta để lại cho Tiểu Hà Bao một lá thư, sau đó len lén cùng Giang Thần xuống núi.

Sau khi thuê một chiếc thuyền ở bến sông ngoài thành, ta thả dãi một cái. Lần này đi đảo Lưu Kim, thật sự có thể gặp được bà sao? Ta rất muốn gặp bà, lại sợ nhìn thấy bà. Sợ bà không thích ta, sợ bà nhìn thấy ta lại bị gợi lên chuyện cũ.

Thuyền nhỏ xuôi dòng, đi về phía biển Đông, cảnh quan và những lời hải hươc của Giang Thần khiến lòng ta nghĩ thoáng hơn, nhân sinh không chỉ có chuyện yêu đương, nếu chuyện tình cảm không được như ý, không bằng tìm một con đường khác cho nhẹ lòng.

Ta cố gắng không suy nghĩ đến chuyện tình cảm với Vân Châu nữa, cố gắng dồn hết tâm tư vào Trọng Sơn kiếm pháp. Nếu mẫu thân chịu đưa nửa bộ kiếm phổ kia cho ta, ta sẽ đưa cùng nửa bộ kiếm phổ ta đang giữ cho Thích Xung tướng quân, coi như là ta và Giang Thần góp sức tiêu diệt giặc Nhật.

Trên suốt đường đi, phần lớn thời gian đều tương đối nhàn hạ nhàm chán, chỉ có ngồi thuyền ngắm cảnh, tán gẫu uống trà, hai người ngắm nhau. Chỉ có điều, chuyện ngắm nhau rất dễ nảy sinh tình huống mờ ám.

Sóng mắt Giang Thần đậm còn hơn cốc trà xanh, như men rượu lượn lờ, như có như không làm say lòng người. Ta bị hấp dẫn mất thăng bằng, nổi da gà toàn thân, như bần đở đem nung, càng lúc càng kiêu diễm.

Ta vốn dự định lấy cớ say sóng, trốn tránh trong khoang, nhưng Giang Thần đã chuẩn bị sẵn thuốc say sóng, ta uống xong toàn thân linh hoạt không có chút uể oải nào.

Ta hoài nghi sâu sắc: “Đây là thuốc say sóng thật sao?”

“Đúng vậy, lần trước muội nói với mẫu thân hơi bị say sóng, mẫu thân đặc biệt thỉnh Lâm ngự y phối thuốc uội, nghĩ là muội sẽ muốn về thăm nhà ngoại thường xuyên, liền chuẩn bị trước.”

Ta thầm xấu hổ, Thích phu nhân thật là con người chu đáo cẩn thận, người mẹ chồng này khiến ta không thể bối lung tìm vết được chút gì. Ta vừa thuận miệng nói ra, bà đã để tâm như vậy, ta cảm thấy sau này nên hiếu kính với bà thật tốt. Nghĩ tới đây, mặt ta đỏ lên, ta nghĩ như vậy, có phải là nhất định muốn làm con dâu nhà họ Giang rồi không?

Ta đang thầm ngượng ngùng trong lòng, Giang Thần lại đổ thêm dầu vào lửa mà nói: “Tiểu Mạt, muội từng hứa nhận lời ta một chuyện, quên rồi sao?”

“Chuyện gì?”

“Khi ta và muội gặp hắc y nhân đánh lén, muội nhận lời luyện Uyên Ương kiếm pháp, sao mãi vẫn không thấy động tĩnh gì vậy?”

Ta đỏ mặt, đúng là lúc đấy nguy cấp ta đã nhận lời hắc, nhưng trì hoãn mãi chưa luyện, chủ yếu là bởi vì hắc có điều kiện, ta thua một lần thì bị hắc hôn một cái. Điều kiện đó làm tâm lý ta bị áp lực rất nặng.

Giang Thần quần quýt muốn ta so chiêu cùng hắc, ta đỏ mặt: “So chiêu cũng được, nhưng huynh không được dùng nội lực, còn phải nhường muội mười chiêu.”

Hắc cười chỉ vào mũi ta: “Được, theo ý muội hết.”

Ta có lòng tin, đẩy hắc ra khỏi cửa: “Được, chúng ta chỉ so mười hai chiêu.”

Nụ cười của hắc ngẩn ra, ta nín cười đóng cửa nhốt hắc, ta không tin hắc có thể thắng ta trong vòng hai chiêu, hắc mặt dầy thì ta cũng mặt dầy được, hừ hừ.

Ta lục lọi trong đồng tiểu thuyết trong bao quần áo lấy ra Trọng Sơn kiếm pháp, đọc ngược từ trang cuối, chiêu thứ nhất, tên là Vừa Gặp Đã Yêu. Bảo sao Trọng Sơn kiếm pháp lại có tên khác là Uyên Ương kiếm pháp, cả tên chiêu thức cũng rất ... uyên ương.

Chiêu thức Giang Thần dùng là Tiêu Dao kiếm pháp, công phu bốn môn ta rõ như lòng bàn tay, ta luyện chiêu này trong Trọng Sơn kiếm pháp, tạm thời xem hấn làm cách nào để thắng ta trong vòng hai chiêu!

Đến lúc ăn cơm chiều, Giang Thần cười ha hả nói: “Tiểu Mạt, ăn cơm xong chúng ta so chiêu được không?”

Ta cảm thấy hôm nay luyện chiêu Vừa Gặp Đã Yêu được bảy tám phần, vì vậy gật đầu nói: “Được, nếu muội thắng, huynh cũng phải nhận lời muội một việc.”

Hắn mỉm cười nhìn ta, trả lời sáng khoái: “Được!”

Ta có chút cảm động: “Huynh không hỏi là chuyện gì đã nhận lời với muội sao?” Hắn tốt quá, thật sự có vẻ yêu chiều sủng ái.

Hắn gật đầu, cười hi hi: “Bởi vì... chắc chắn muội không thắng được ta.”

Trong nháy mắt sự cảm động tan thành mây khói, hắn thật đáng ghê tởm, đúng là cùng một phe với Tiểu Hà Bao, trước giờ luôn lấy việc đả kích ta làm vui, hừ, lần này ta nhất định phải thắng.

Ăn xong cơm chiều, quả nhiên hắn xách kiếm đến. Khoang thuyền treo đèn lồng, ánh sáng dịu dàng mờ mờ lung. Không gian nhỏ hẹp, vì thế sự linh hoạt rất quan trọng, nếu không dùng đến nội lực, chưa chắc ta đã không phải đối thủ của hắn, dù sao hắn cũng nhận lời sẽ nhường ta mười chiêu, ta cảm thấy phần thắng hôm nay của mình rất lớn, vì thế ta tiên phát chế nhân, chỉ chờ sau chương thứ mười một, một kiếm hạ gục hắn. Kiếm pháp của hai người chúng ta đều là do sư phụ truyền thụ, rõ các động tác của nhau như lòng bàn tay, vì thế so chiêu không sợ không lo, ổn định vững vàng. Hắn nói chuyện giữ lời, quả nhiên nhường ta mười chiêu, chỉ tiếp chiêu không đánh trả.

Chiêu thứ mười một, ta dùng chiêu Gạt Mây Thấy Trăng, Giang Thần lập tức dùng chiêu Suối Trong Núi Sâu, ta cũng dự đoán thế, mũi kiếm đưa xuống, nửa đường thành chiêu Vừa Gặp Đã Yêu, đâm thẳng về phía cổ tay phải của hắn.

Mũi kiếm sắp chạm đến Hổ Khẩu, ta vốn chỉ định chạm đến rồi thôi, hắn lại đột nhiên ngửa người ra sau, trường kiếm trong tay hắn lướt từ mũi kiếm đến chuôi kiếm của ta nhanh như sao băng, thấy hoa mắt, kiếm của hắn gãy kiếm của ta, Hổ Khẩu ta tê rần, trường kiếm tuột khỏi tay.

Ta chưa từng thấy chiêu đấy, tuyệt đối không phải Tiêu Dao kiếm pháp!

Hắn thu kiếm, nhặt kiếm của ta, chập hai kiếm làm một, cười nói: “Chịu thua rồi chứ!”

Ta dậm chân nói: “Huynh không dùng Tiêu Dao kiếm pháp.”

“Muội cũng không dùng mà, ta cũng không nói chỉ được dùng Tiêu Dao kiếm pháp!”

“Huynh!” Ta chịu thua, so mặt dày ta không phải đối thủ của hắn.

“Uhm, muội đã nhận lời với ta, thua một lần thì hôn ta một cái.”

Giang Thần cười híp mắt tiếp cận, liếc mắt đưa tình nhìn ta, sau đó, ánh mắt nửa cố tình nửa vô ý dừng ở môi ta.

Lòng ta căng thẳng, quay đầu bỏ chạy. Kết quả, đầu tiên là tay áo bị kéo, tiếp theo là tay bị tóm, sau đó, là eo bị ôm.

“Tiểu Mạt, nói chuyện phải giữ lời.”

Ta nóng nảy, theo bản năng xoay lưng đá chân, muốn khiến hắn buông tay.

Hắn buông tay nhưng lại nhân cơ hội tóm mất cá chân ta.

Tư thế này thật bất nhã, ta mặt đỏ tìm đập xấu hổ không thôi, vội nói: “Giang Thần, muội... muội chưa nói hôn chỗ nào, huynh muốn hôn thì hôn... hôn chân đi.” Dứt lời, ta yên lặng xấu hổ, quả nhiên là gần mực thì đen, giờ ta cũng thành mặt dày rồi.

Hắn cười đen tối: “Tiểu Mạt, muội thật không biết lãng mạn.”

Ta liều mạng gật đầu: “Vì vậy huynh buông tay đi.”

“Làm thế nào được, giang hồ nữ tử nói chuyện phải giữ lời, muội không thể mặt dày như thế.” Vừa nói chuyện hắn vừa cời giày làm ta sợ đến ngây người.

Hắn ... hắn thật sự định hôn chân ta sao! Trong lúc thất kinh, ta định mặt dày một lần, giơ tay phải đẩy hắn, kết quả đứng không vững, gục vào lồng ngực hắn. Hắn một tay cầm cổ chân ta, một tay đỡ lưng ta, cười nói: “Tiểu Mạt, tư thế này của muội đúng là phong tình vạn chủng.”

Ta cũng biết tư thế này rất không ổn, gió sông đã làm váy phất lên một nửa, như một chiếc lá sen thướt tha nổi trên mặt nước, gót chân sen nằm gọn trong tay hắn. Tư thế đúng là quyến rũ gợi cảm yêu kiều.

Ta ngược mặt nhìn lên, gương mặt của hắn gần trong gang tấc, tuần tú phong lưu, nhu tình vô hạn. Ta biết lúc này mình chắc chắn đang đỏ mặt, hoảng hốt không biết phải né tránh thế nào.

Hắn chậm rãi cúi đầu, ta thất kinh, không kiềm chế được nhắm chặt hai mắt.

Đột nhiên, Thái Dương ta thấy ấm áp mềm nhũn, vừa chạm liền rời.

Quân tử như thế sao? Thật không giống con người hắn lúc bình thường, ta kinh ngạc, mở mắt ra chỉ thấy hắn cười mỉm: “Ta hôn từ trên xuống, lần này là trán, lần sau là mũi, sau nữa là môi, sau nữa muội nói xem là ở đâu?”

Ánh mắt của hắn đưa từ môi ta đi xuống, cười như loài hồ ly, mắt cong như vàng trăng non, lấp lánh như sao.

Ta lại đỏ mặt, vừa thẹn vừa giận, nhưng lòng rất bội phục, một chiêu này của hắn, hiệu quả hơn hắn cầm roi thúc giục, ta nhất định sẽ rất khắc khổ rất tập trung luyện công, nếu không...

Thời gian ở trên thuyền, bởi vì có áp lực mà trở nên đặc biệt phong phú, ngày nào ta cũng bề bộn nhiều việc, chưa bao giờ chăm chỉ luyện võ như thế. Nhưng dù có chăm chỉ như thế, cũng bị hắn thắng ba lần. Không thể không nói, có người trời sinh đã thông minh hơn người, có người trời sinh chậm chạp hơn người, mà có người, liều mạng vất vả, cũng không sánh bằng người ta giơ tay một cái.

Trước giờ quan niệm của ta về thắng thua rất cởi mở, nhưng lần này lại đặc biệt so đo. Bởi vì, điều ta lo không phải bại bởi tay hắn, điều ta lo là sau khi ta thua hắn sẽ hôn ở đâu? (chú thích: biên tập nói qua, từ cổ trở xuống đều là chỗ không trong sáng)

Lòng ta rối bời hận không thể ăn linh đan diệu dược để nâng cao công lực.

Hắn giao hẹn với ta ba ngày so chiêu một lần. Buổi tối mười hai ngày sau, ta lại vô dụng thua hắn. Khoảng khắc trường kiếm tuột khỏi tay, ta thầm quyết định, nếu hắn có gan hôn ở dưới cổ thì ta liều mạng với hắn.

Giang Thần cười ha ha nhặt kiếm của ta, sau đó cười híp mắt nói: “Nương tử, muội muốn trả nợ ngay hôm nay, hay là ghi sổ sau này trả một lần?”

Ta thở phào, thấp giọng hừ hừ: “Ghi sổ trả sau.”

Hắn cười chỉ vào mũi ta: “Được rồi, lần này ghi sổ, sau này ta tính sổ, muội không được quỵt.”

Ta quỵt được mới lạ đó!

Thời gian trôi như bay. Đảo mắt đã là đầu tháng sáu, thuyền đến bến sông trấn Sa Hải thì ngừng. Ta và Giang Thần lên bờ, tìm một quán trọ tá túc. Đảo Lưu Kim thuộc hải phận trấn Sa Hải, cách đất liền năm dặm.

Giang Thần tìm người hỏi han về đảo Lưu Kim, vừa nghe ai cũng biến sắc.

“Đảo Lưu Kim sao, đã nhiều năm rồi không ai dám đi.”

“Sau khi bị Mộ Dung đảo chủ chiếm, dân chúng như bọn ta trốn còn không kịp, dân thường không có võ công như bọn ta không chọc được vào người trên giang hồ.”

“Đúng vậy, không có việc gì thì đừng đi, có việc cũng đừng đi.”

Giang Thần cười cười nhìn ta, ta cười khổ nhìn lại hắn, ông ngoại quả nhiên là người gặp người sợ, trong mắt thế gian chẳng khác gì Diêm La tà ma.

Giang Thần đến bờ biển làng chài thuê một con thuyền nhỏ. Nhà đồ vừa nghe đi đảo Lưu Kim, chết sống không chịu đi, vì vậy, không thể làm gì khác hơn là ta và Giang Thần tự mình chèo thuyền ra biển.

Ngoài khơi gió êm sóng lặng, thì thoảng lại thấy một loài chim biển bay qua, đến giữa trưa, mặt trời phản chiếu lấp lánh đến chói mắt, lòng cũng bất an như thứ ánh sáng lấp lánh kia.

Cuối cùng thuyền nhỏ cũng đến ven đảo, cây cối xanh tươi thấp thoáng đằng xa, không nhìn rõ tình hình trên đảo. Giang Thần tháo khóa vàng trên cổ, đặt vào tay ta, sau đó mỉm cười: “Không có việc gì, chúng ta anh tuấn mỹ miều thế này, vừa nhìn liền biết là người lương thiện, không phải đến gây chuyện.”

Hắn nghiêm túc khoe khoang, mặt không đổi sắc, nghiêm chỉnh thật sự. Ta nhìn hắn, thật sự chỉ muốn cười, lòng cũng đỡ căng thẳng hơn.

Giang Thần cho thuyền cập bờ, nắm tay ta lên đảo.

Ta đang tự hỏi sao trên đảo không có bóng người nào, đột nhiên từ trên cây giăng xuống một tấm lưới lớn bằng chỉ bạc!

32. Chương 32: Suốt Đời Biệt Ly

Giang Thần vội vàng dùng khinh công kéo ta lùi lại mấy bước, gió rít bên tai, chỉ chớp mắt tấm lưới chỉ bạc hạ xuống sát mu bàn chân ta, chỉ chậm một giây ta sẽ bị vây bởi tấm lưới!

Chưa kịp thở hay suy nghĩ chút gì, gió và sát khí phóng đến, Giang Thần vội vàng rút trường kiếm, không kịp quay đầu lại giơ kiếm lên chắn, sau mấy tiếng leng keng lưới kiếm lóe hoa lửa, bảy hắc y nhân bao vây chúng ta bằng Thất Tinh Trận, Giang Thần che cho ta, trường kiếm tung bay, kiếm ảnh xoay tròn, ta vội la lên: “Ta có tín vật, muốn gặp Mộ Dung Cung Chủ.”

Đám hắc y nhân tạm dừng tấn công, bảy thanh trường kiếm đồng loạt chìa thẳng vào ta và Giang Thần, lóe lên thứ ánh sáng lạnh người. Một hắc y nhân kề ngón tay lên môi huýt sáo một tiếng.

Ngay lập tức, ba nữ tử cầm kiếm đi tới từ bên phải đường mòn, đi đầu là một người áo xanh khoảng ba mươi tuổi, chưa đi tới trước mặt đã quát: “Kẻ nào đột nhập?”

“Thanh phu nhân, cô ta nói có tín vật của Cung chủ, muốn gặp Cung chủ.”

Ta giơ khóa vàng ra cho cô ta xem: “Đây là tín vật của Mộ Dung Cung chủ, ta là Vân Mạt Tiêu Dao môn, nhờ thông báo hộ một tiếng.”

Thanh phu nhân cầm khóa vàng xem xét, lại thấy ta không cầm binh khí, liền gật đầu: “Chờ ở đây, không được đi bừa, đập phải bảy ngăm đừng trách Kim Ba Cung chúng ta không biết đãi khách.”

Sau thời gian nửa chén trà, Thanh phu nhân rào bước quay lại, nói với ta: “Người đi theo ta.”

Ta và Giang Thần đưa mắt nhìn nhau, Giang Thần gật đầu với ta. Lòng ta bỗng căng thẳng, mẫu thân thật sự đang ở trên đảo sao? Ta vốn không ôm nhiều hy vọng, nhưng lúc này thật sự rất mong chờ được gặp bà, bụng dạ rối bời tâm trạng bất an, nôn nao như lâu ngày trở lại quê hương.

Thanh phu nhân đi trước, ta và Giang Thần đi theo vào sâu trong đảo. Đường mòn đan xen, ngã ba không ngừng, ta đi theo Thanh phu nhân không dám lơ là chút nào, nghe nói nơi này bảy ngăm khắp nơi, dù ta không hiểu thuật kỳ môn độn giáp, nhưng cách bố trí đường đi lối lại cũng cho ta cảm giác rất kỳ quái.

Sau khi xuyên qua một mảnh rừng, một tòa cung điện hiện ra trước mắt. Ngói đỏ tường xanh, dưới ánh nắng chói chang của tháng sáu, lộng lẫy hoa mỹ tựa như ảo ảnh trên mặt biển.

Giang Thần nheo mắt, ngẩng đầu đánh giá tòa cung điện, thở dài nói: “Bảo sao tên là Kim Ba Cung, đúng là ‘Yên ba đậm đắng điều không bích, lâu điện tham soa ý tịch dương’.”

Thanh phu nhân dừng bước: “Cung chủ ở bên trong, mời nhị vị.”

Ta bước chậm chạp mà lòng căng thẳng. Giang Thần nắm chặt tay ta, như muốn truyền cho ta ít can đảm.

Đại điện rộng lớn, bố cục chỉ gồm ba màu sắc là trắng đen và vàng kim, phú quý mà không xa xỉ phù phiếm, trang nghiêm mà không thiếu sự lộng lẫy huy hoàng. Trong điện có bốn cột lớn bốn người ôm, chạm khắc hình rồng bay rất khí thế.

Một người phụ nữ dáng dong dỏng cao đứng trong điện, xiêm y tím than, lụa trắng che mặt, đứng giữa những cây cột chạm hình rồng, nghiêm túc lạnh lùng, toàn thân toát lên vẻ lạnh lùng xa cách.

Trong một khoảnh khắc, ta cảm giác như mình đang mơ, giấc mơ từ ngày thơ bé, ta mơ rằng mẫu thân đến gặp ta.

Ta chậm chạp đi tới, đón ánh mắt của bà. Từ khi biết thân thế bản thân, ta vẫn luôn tưởng tượng về diện mạo của bà, về lúc được gặp bà, nhưng hình như không phải thế này. Ta biết, bà gặp ta sẽ không quá kích động, sẽ không quá xúc động, nhưng ... ít nhất... cũng không nên che mặt, ánh mắt không nên lạnh lùng như thế.

Mẫu thân không muốn để ta biết mặt sao? Lòng ta trào dâng thất vọng.

“Người chính là Vân Mạt?”

Giọng nói của bà cũng không như tưởng tượng của ta, không chút kích động, lạnh lùng như băng, bình tĩnh như hỏi một người xa lạ, một khách không mời mà đến.

Bao cảm xúc ngổn ngang kích động, bao chờ đợi ngóng trông trên đường đi bị câu nói lạnh lùng của bà làm tan thành mây khói, chỉ còn đọng lại cay đắng hụt hẫng, quả nhiên bà không thích ta, không muốn nhìn thấy ta. Liệu ta có đến nhầm chỗ không?

Ta ngập ngừng đáp: “Vâng.”

Bà chỉ A một tiếng nhạt nhẽo, đưa mắt nhìn Giang Thần, dường như dù đang đánh giá ta cũng không yên lòng.

Lòng ta hụt hẫng không nói nên lời, xem ra lời sư phụ chỉ là trấn an ta, bà không như lời sư phụ nói, không có vẻ là quan tâm đến ta nhiều năm như thế. Lúc này bà chỉ cách ta ba trượng, mà xa lạ như vạn dặm chia lìa. Ta không có cách nào bước thêm dù chỉ là một bước.

Bà rời mắt khỏi Giang Thần, lại nhìn ta hỏi nhạt nhẽo: “Người đến tìm ta có chuyện gì sao?”

Ta nhìn ánh mắt thản nhiên của bà, hụt hẫng đến trống rỗng, nỗi xót xa ghen nơi cổ họng, mắt rất nhiều sức lực mới có thể hít thở, thấp giọng nói một câu: “Con... con chỉ muốn trông thấy người.”

Bà đã có thái độ như thế, ta vô phương nói ra mục đích của mình, nói ra chỉ sợ làm trò cười, chỉ sợ bà chế nhạo, mỉa mai cự tuyệt?

“Ta đã mấy chục năm không gặp người ngoài, tướng mạo cũng chỉ là thân xác chốn trần tục, gặp hay không cũng như nhau. Ta không tin người mạo hiểm lên đảo chỉ vì muốn trông thấy ta.”

Giang Thần lặng yên cầm tay ta, kín đáo bóp chặt.

Ta không hiểu ý hẩn, vì vậy quay đầu nhìn hẩn, vẻ mặt hẩn rất nghiêm túc, nheo mắt, lẳng lặng nhìn Mộ Dung Tiểu chăm chú, như thể hành động bóp tay ta chỉ là một phút vô ý.

Giang Thần mỉm cười: “Tiền bối, tiểu Mạt đến thật ra là muốn hỏi về thân thế của muội ấy.”

“Thân thế?”

“Đúng vậy, khóa vàng kia là Mộ Dung Cung chủ tặng cho, chắc Mộ Dung Cung chủ cũng biết thân thế của tiểu Mạt.”

“Về chuyện đó... khóa vàng này đúng là của ta, nhưng thân thể của nó thì ta không thể trả lời.”

Ta ngăn người! Thái độ và giọng điệu của bà như không nhận ra ta, tim ta như bị đâm một nhát thật mạnh, trước đó chỉ là đứng chơi với bên bờ vực, giờ đã là rơi xuống vực sâu nghìn trượng.

Giang Thần chấp tay nói: “Vậy chúng ta xin cáo từ, nếu có làm phiền xin tiền bồi tha thứ.”

Hắn kéo tay ta, thì thầm: “Tiểu Mạt, chúng ta đi thôi.”

Ta yên lặng gật đầu. Không ngờ bà lại lạnh lùng xa cách như thế, một bầu tâm sự không nói được lời nào. Mẹ con coi nhau như người xa lạ, liệu có phải chuyện đau xót nhất thế gian?

Ta cười khổ nói một câu “Xin lỗi vì đã quấy rầy”, mục đích của ta rất đơn giản, nếu ta là con gái của bà, nếu bà chịu đưa ta nửa bộ Trọng Sơn kiếm pháp, vậy ta sẽ thay mặt nhà họ Giang xin nốt nửa bộ còn lại, thật quá ngây thơ.

“Đảo Lưu Kim đã mấy chục năm không có khách viếng thăm, hai vị đường xa đến đây, ăn một bữa rồi hãy đi.”

Ta và Giang Thần đồng thanh lên tiếng khước từ, không ngờ bà ấy lại nói: “Rượu và đồ ăn đã chuẩn bị đầy đủ, hai vị chắc đã thưởng thức nhiều món sơn hào hải vị, hôm nay xin mời hai vị hai món đặc biệt.”

Còn chưa dứt lời, đã có mấy cô gái lần lượt đi vào, dọn lên hai món ăn một bầu rượu. Sau đó, một người đàn ông từ ngoài điện đi vào, dáng người rắn rỏi, đeo mặt nạ nửa mặt màu vàng kim, không nhìn ra tuổi.

“Đây là Chu Hộ pháp, ta không uống được rượu, đặc biệt gọi hắn đến tiếp đãi vị thiếu hiệp này.”

“Không dám nhận, ta cũng không uống được rượu.” Giang Thần mỉm cười từ chối khéo.

Chu Hộ pháp nhếch môi: “Đến, mời ngồi.”

Dứt lời, hắn và Mộ Dung Tiểu ngồi xuống trước, ta kiên trì cùng Giang Thần ngồi xuống, thị nữ đứng sau Mộ Dung Tiểu nhắc lồng che lên, ta nhìn vào thiếu chút nữa là nôn tại chỗ.

Một đĩa là châu chấu, một đĩa là nhộng!

Mộ Dung Tiểu không nhanh không chậm nói: “Món này tên ‘Thăng quan tiến chức’. Món này tên ‘Mạnh nhất ba quân’. Đây là quy củ lão Cung chủ đặt ra, phàm là khách đến Kim Ba Cung đều phải ăn mới được đi, để lấy hên cho khách đường xa. Nhị vị, mời.”

Ta thật sự không ăn được mà cũng không dám ăn.

Mộ Dung Tiểu cười lạnh: “Nhị vị sợ có độc sao?”

Giang Thần vội cười nói: “Không phải.”

Mộ Dung Tiểu gấp một con châu chấu, sau đó lại gấp một con nhộng, lần lượt ăn xong, ta nhìn bà ấy bắt động thanh sắc bình thản ung dung nuốt xuống, dịch vị trào ngược lên tận cổ họng.

“Nhị vị cứ tự nhiên, ăn xong ta cũng không tự mình tiến hai vị rồi đảo được. Chu hộ pháp, lát nữa để Thanh phu nhân tiễn khách.”

Mộ Dung Tiểu chậm rãi ra khỏi điện, Chu Hộ pháp ôm tay nhìn chúng ta. Ánh mắt hắn xuyên qua mặt nạ vàng nhìn ta chăm chăm, khiến ta phải sợ hãi.

“Đây là rượu ủ đặc biệt của đảo, mời!”

Giang Thần cười yếu ớt: “Chu hộ pháp, ta không uống được rượu.”

Chu hộ pháp không hề bị tác động, rất phối hợp rót hai chén rượu đặt trước mặt ta và Giang Thần.

“Uống xong bầu rượu này, ăn hết hai đĩa thức ăn này, Thanh phu nhân sẽ lập tức tiễn nhị vị rời đảo, ta kính trước một chén!”

Hắn ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch.

Giang Thần chần chừ một chút, cũng uống cạn chén trước mặt, sau đó lại cầm chén của ta: “Nàng không uống được rượu, ta uống thay nàng.”

“Được.”

Chu hộ pháp lại rót mấy chén.

Giang Thần đối ẩm cùng hắn, khác nhau ở chỗ, Giang Thần uống thay cả phần ta nên gấp đôi lượng của Chu Hộ pháp. Ta âm thầm lo lắng, không biết rượu này có vấn đề gì không, nhưng thấy Chu hộ pháp uống từ chén này đến chén khác, ta cũng yên tâm hơn một chút.

Chẳng mấy chốc đã hết rượu, Chu hộ pháp đứng lên nói: “Nhị vị dùng xong thức ăn là có thể rời đi.”

Dứt lời, hắn nhàn nhã rời bàn, trong điện chỉ còn lại ta và Giang Thần. Ta âm thầm lo âu, nhìn tư thế này, không bắt chúng ta uống hết rượu, ăn hết thức ăn sẽ không để chúng ta đi, đây gọi là đạo đãi khách gì chứ? Việc ông ngoại làm thật khiến người khác khó mà tán thành cho nổi.

Giang Thần gấp một con châu chấu đặt trước mặt ta: “Tiểu Mạt, muối có ăn được không?”

Ta rút cổ, sợ phát run, ta không ăn, vĩnh viễn cũng không muốn ăn.

Giang Thần thở dài: “Ta nằm mơ cũng không nghĩ, mình lại có ngày bị bắt ăn thứ này, đúng là ...”

Hắn là thiếu gia sống xa hoa xa xỉ, món cá từ sông Ô Tô Lý vụn dăm xa xôi cũng từng thưởng thức, làm sao nghĩ được tình cảnh hôm nay? Ta áy náy nhìn hắn.

Hắn nhắm mắt, cau mày gấp châu chấu vào miệng.

Ta vội nói: “Đừng ăn!”

“Không ăn, không đi được. Muội cảm thấy chúng ta xông ra đào tẩu liệu có xong không, hay ăn mấy thứ này để rời đi dễ dàng hơn?”

Lòng ta thầm nghĩ, tất nhiên cách sau hơn.

Ta lo sợ thì thầm: “Liệu có độc không?”

“Chắc là không, vừa rồi ta thấy Mộ Dung Cung chủ ăn cả hai món.”

Ta cắn răng nói: “Nhưng muội không dám ăn, nếu phải ăn những thứ này, suốt đời này muội ăn gì cũng không thấy ngon.”

Giang Thần thở dài, bắt đắc dĩ cau mày: “Tiểu Mạt, muội cũng thấy rồi đấy, chúng ta không ăn thì vô phương thoát thân, xem ra, ta đành thay muội ăn hết.”

Ta cảm động nhìn hắn, quả nhiên là đại trượng phu, trách nhiệm đầy mình. Hắn cau mày, nuốt hết hai đĩa thức ăn, may là không nhiều lắm, mỗi loại chỉ có hơn mười con.

Sau khi Giang Thần ăn xong, ta cũng không dám nhìn hắn.

Giang Thần nhăn nhó uống trà, nghiêm mặt nói: “Tiểu Mạt, ta thay muội chịu bao nhiêu đau khổ, muội có hay biết không? Nửa đời còn lại muội phải chịu trách nhiệm với ta, không được phụ lòng ta.”

Ta thấy mềm lòng, cúi đầu không nói. Đều là ta liên lụy hắn, vừa nghĩ đến trong dạ dày hắn giờ toàn châu chấu và nhộng, ta thật thấy hổ thẹn.

“Chúng ta nhanh đi thôi.” Ta hạ quyết tâm, sau này có chết cũng không quay lại nơi này.

Không ngờ, Giang Thần vừa đi ra đến cửa điện, đột nhiên hai chân mềm nhũn, ôm bụng gập người.

“Huynh làm sao vậy?”

“Ta đau bụng.” Hắn vã mồ hôi đầy trán, giọng nói run rẩy.

Ta cuống quýt đỡ hắn, thấy ớn lạnh, chẳng lẽ hai đĩa thức ăn kia có độc? Nhưng ta cũng tận mắt nhìn Mộ Dung Tiểu ăn cả hai, rượu kia Chu Hộ pháp cũng uống không ít, rốt cuộc là tại sao chứ?

Nhìn Giang Thần đau đớn, ta vừa cuống lại vừa sợ, lòng loạn như ma.

“Hắn trúng ‘Suốt đời biệt ly’.”

Cùng câu nói lạnh lùng của Thanh phu nhân là sự xuất hiện của Chu Hộ pháp.

Chu Hộ pháp một thân hắc y, mặt nạ vàng lóe sáng dưới ánh mặt trời, thần bí mà quỷ dị.

“Suốt đời biệt ly là cái gì?”

“Ah, là độc được do lão Cung chủ nghiên cứu chế tạo, là hỗn hợp của hai loại thuốc bột, dùng riêng biệt từng thứ thì không sao, dùng chung thì mất mạng, vì thế gọi là ‘Suốt đời biệt ly’. Tên này rất ý nghĩa, một là để chỉ hai loại thuốc bột này không thể dùng chung, nếu không chính là độc được trí mạng, ý nghĩa còn lại, chính là trúng độc này thì sẽ ‘Suốt đời biệt ly’ với người yêu dấu.”

33. Chương 33: Thật Giả

Hắn nói từng chữ từng chữ, như để ta nghe thật rõ ràng. Ta hiểu ra, hai loại bột được cho riêng rẽ vào rượu và thức ăn, bà ấy chỉ ăn châu châu và nhộng, hắn chỉ uống rượu, vì thế, chỉ có Giang Thần trúng độc.

Ta nổi giận nói: “Tại sao ngươi hạ độc huynh ấy?”

Hắn đi tới trước mặt Giang Thần, đưa mắt nhìn Giang Thần, bất ngờ đưa mắt sang nhìn ta: “Bởi vì... ngươi!”

“Ta? Tại sao?”

“Cung chủ muốn ngươi dùng một thứ để đổi lấy thuốc giải. Ngươi không chịu cũng không sao, nhớ mang hắn đi khỏi đây, ba ngày nữa là có thể lo chuyện hậu sự.”

“Thứ gì?”

“Hắn là ngươi phải biết? Là thứ Cung chủ đã đưa cho ngươi.”

Thứ bà ấy đưa cho ta? Lòng ta nghĩ ra, phải chăng là Trọng Sơn kiếm pháp? Nhưng bà ấy đã đưa sao còn đòi về? Chẳng lẽ lần trước lỡ tay nên giờ hối hận? Nếu bà ấy muốn lấy lại thì cứ đường hoàng mà nói, tại sao phải hăm hại ta, chẳng lẽ bà ấy thật sự không có chút tình cảm nào với ta, hận ta thấu xương?

Ta đang muốn lên tiếng, Giang Thần đã nói trước: “Cung chủ chỉ đưa uội ấy một cái khóa vàng và mấy bộ xiêm y.”

Chu Hộ pháp hừ hừ cười lạnh hai tiếng: “Nhị vị không ngại có thể ở lại trên đảo mà suy nghĩ cho kĩ, nhớ xem còn thứ gì không. Tốt nhất là nghĩ ra trong vòng ba ngày, nếu không, trên đảo này không có nghĩa địa, không thể làm gì khác hơn là vứt vị công tử này xuống biển làm mồi nuôi cá.”

Ta vừa kinh vừa sợ, muốn nổi giận nhưng sợ ném chuột vỡ bình không dám tỏ thái độ gì.

“Đỡ vị công tử này đến Văn Tiểu Các nghỉ ngơi, đổi dải chu áo, không được lơ là.” Hắn chưa dứt lời đã có bốn người đàn ông mặc đồ đen đi vào, tiến thẳng về phía ta và Giang Thần.

Làm thế này là muốn giam lỏng chúng ta sao? Ta nắm tay Giang Thần, tức đến phát run.

Giang Thần dùng sức xiết tay ta: “Không sao, nhất thời nửa khắc chưa chết được, đến lúc ‘Suốt đời biệt ly’ còn ba ngày cơ, Mộ Dung lão Cung chủ thật là một người tâm lý, còn cho người khác thời gian nói lời ly biệt.”

Vừa nói, hắn vừa cười nhạt nhẽo với Chu Hộ pháp và Thanh phu nhân, ta nhìn nụ cười nhẹ băng trong cơn đau đớn của hắn, lòng đau nhức nhối.

Sau khi Chu Hộ pháp áp giải ta và Giang Thần đến một căn nhà nhỏ sau chính điện liền tự tay khóa cửa. Mấy người đàn ông áo đen dàn hàng canh cửa.

Giang Thần trán vã mồ hôi, gương mặt tuần tú tái nhợt nhợt. Ta chỉ biết bó tay đứng nhìn, đau khổ, thất vọng, hối hận, lo lắng đan xen, toàn thân ớn lạnh, đây là quả gặp mặt của mẫu thân dành cho ta sao? Chính là bà ấy đấy sao? Tuy ta bình yên vô sự, nhưng Giang Thần đau đớn làm lòng ta nhức nhối, không kiềm chế được nước mắt tuôn rơi.

Giang Thần gượng cười vươn tay gạt lệ cho ta, đầu ngón tay hắt lạnh ngắt, ta nhẹ nhàng gạt tay hắt ra, gạt lệ qua loa, không chút do dự mở bọc hành lý, tìm mấy quyển tiểu thuyết giữa mấy bộ xiêm y.

“Tiểu Mạt, muội định làm gì?”

“Thứ bà ấy muốn chắc là thứ này!”

Giang Thần vội nói: “Bà ấy muốn mấy cuốn tiểu thuyết đấy làm gì, mau cất đi!”

Ta đang định nói trong này có Trọng Sơn kiếm pháp nguy trang tiểu thuyết, Giang Thần đột nhiên thấp giọng nói: “Tiểu Mạt, ta có lời này muốn nói với muội.”

Ta đặt Trọng Sơn kiếm pháp xuống, đến gần hắn, hắn kéo ta ngồi lên lòng, thì thầm vào tai ta: “Tiểu Mạt, bà ấy không phải Mộ Dung Tiểu.”

Ta giật mình bất ngờ!

“Bà ấy gần như cao bằng ta, nếu muội là con gái bà ấy thì muội phải cao gầy mới đúng. Ta vừa nhìn liền cảm thấy đáng ngờ.”

Ta lập tức tỉnh ngộ, thường thì con gái cao hơn mẹ, nhưng bà ấy cao hơn ta rất nhiều.

“Điểm đáng ngờ thứ hai là, tuy bà ta giả mạo Mộ Dung Tiểu, nhưng lại không hề biết thân thế của muội, khi muội nhắc đến khóa vàng và thân thể, ánh mắt bà ta không chút dao động, thật sự bất thường.”

Đúng là như thế, nếu bà ấy không có chút tình cảm gì với ta, cần gì phải hàng năm tặng quà sinh nhật?

“Vừa rồi, Mộ Dung Cung chủ giả kia mỗi khi nhắc tới Mộ Dung Trù cũng không gọi là phụ thân, mà là lão Cung chủ. Theo ta thấy, người làm chủ trên đảo hiện nay hẳn là Chu Hộ pháp kia. Ta để ý lúc vào bàn, hắn ngồi ở vị trí chủ.”

Ta giật mình: “Ý huynh là, mẫu thân muội không hề ở trên đảo, là Chu Hộ pháp tìm một nữ nhân để giả danh bà?”

“Ta đoán ở Kim Ba Cung hiện nay chỉ có hắn biết thân phận của muội, vì thế không dám ra tay với muội. Hắn chuẩn bị hai đĩa thức ăn đấy, mục đích là để muội không dám ăn, vì thế dù muội có uống rượu cũng không sao, điều hắn cần là dùng ta uy hiếp muội.”

“Tại sao hắn phải làm thế?”

“Theo ta thấy, hắn không dám khẳng định Mộ Dung Cung chủ có đưa Trọng Sơn kiếm pháp uội không, vì thế không dám yêu cầu trực tiếp, muội cứ giả vờ như không biết gì, hắn cũng không dám làm gì muội đâu.”

Ta vội la lên: “Sao được? Vậy còn huynh phải làm sao?”

Giang Thần gượng gạo nở nụ cười: “Cứ để ba ngày rồi tính, đến lúc đấy không trụ được nữa thì tính tiếp.”

“Không được, huynh đau đớn thế này muội rất đau lòng.”

Trước giờ ta luôn thấy hắn ung dung thoải mái, phong lưu phóng khoáng, chưa bao giờ thấy hắn trong dáng vẻ “nhu nhược” thế này, ta không muốn thấy hắn thế này, vĩnh viễn cũng không.

Hắn càng tươi cười hơn: “Muội đau lòng vì ta sao?”

“Huynh... huynh còn lắm nhảm được.”

Sắc mặt hắn tái nhợt, nhưng nụ cười rất tươi: “Ta rất vui! Rốt cuộc phát hiện ra có lúc muội quan tâm đến ta như thế, quả thật không dễ dàng gì, xem ra ta có chết cũng không đáng tiếc.”

Ta rầu rĩ: “Giang Thần, huynh còn nhắc đến chữ chết thêm một lần nữa thì muội ... muội sẽ khiến huynh sống không bằng chết.”

Hắn nhếch mép cười ranh mãnh: “Ta sắp vui sướng đến chết rồi đây, khục khục.”

Ta chẳng buồn nhìn hắn nữa, những câu pha trò gượng gạo của hắn chỉ khiến lòng ta thêm nhứt nhối, khó mà chịu đựng thêm nữa.

“Muội... muội giao đồ cho hắn, muội không thể khoan tay nhìn huynh chịu đựng như thế.”

Mắt hắn lóe sáng, đôi môi mỏng mím lại: “Nếu muội đau lòng vì ta thì đừng làm trái lời ta.”

Lòng ta rối như tơ vò không biết có phải đau lòng hay không, ta chỉ biết nếu hắn có mệnh hệ nào thì ta cũng không muốn sống nữa.

Giang Thần thì thầm: “Chúng ta cứ kéo dài tình thế, xem tình hình rồi tính, Chu Hộ pháp kia không phải người tốt, giao trứng cho ác tất không phải chuyện hay.”

Tất nhiên ta biết điều đấy, nhưng tình trạng của Giang Thần khiến lòng ta như lửa đốt.

“Giang Thần, là muội không tốt, không nên đến đây.”

“Đừng nói như vậy, là ta cam tâm tình nguyện đi cùng muội. Nếu muội đã biết thân thế của mình, lại sắp thành thân với ta, đến bái kiến mẫu thân tất nhiên là chuyện hợp tình hợp lý. Huống hồ, ta biết muội đến Kim Ba Cung thật ra là muốn thay mặt nhà họ Giang lấy nốt nửa bộ kiếm phổ còn lại. Điều đó cho thấy lòng muội hướng về ta, hướng về nhà họ Giang, lòng ta rất hiểu. Có những chuyện phải tận mắt chứng kiến mới thật sự chết lòng. Ta thấy muội đến một lần cũng không phải chuyện vô lý.”

Ta buồn bã: “Nhưng... theo tình hình này thì hình như muội đã suy nghĩ quá đơn giản.”

“Tiểu Mạt, dù muội có làm gì, chỉ cần muội vui ta sẽ ủng hộ muội.”

Ta giật mình, không kiềm chế được thì thầm: “Giang Thần, muội cảm thấy nợ huynh rất nhiều.”

Hắn che giấu nụ cười, ánh mắt trở nên sâu lắng: “Vậy lòng muội cứ một mực cảm thấy nợ ta, càng nợ nhiều muội càng không thoát.”

Ta không nói ra lời, lệ tràn khóe mi, một giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay hắn, từ khi nào ta trở nên đa sầu đa cảm thế này?

Đột nhiên, ngoài cửa có tiếng Chu Hộ pháp: “Vân cô nương, người đã suy nghĩ kĩ chưa?”

Giang Thần nắm chặt tay ta lắc đầu. Lòng ta giãy giụa không thôi, Giang Thần lại lắc đầu lần nữa, dùng ánh mắt ám chỉ ta không được nhận lời.

Chu Hộ pháp thấy ta không trả lời, đứng ngoài cửa cười lạnh hai tiếng rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Đến xế chiều, Giang Thần đau đến không ngồi được, ta dìu hắn nằm trên giường, chẳng mấy chốc đã vã mồ hôi ướt gối, ta không kiềm chế được, mặc Giang Thần ngăn cản, lao ra cửa hô: “Ta muốn gặp Chu Hộ pháp.”

Giang Thần thều thào: “Tiểu Mạt, muội không được đưa cho hắn.”

Ta cắn môi quay đầu nói: “Người quan trọng hay đồ quan trọng?”

Giang Thần tái mặt, vùng dậy la lên: “Thứ đó rất quan trọng đối với ta, không thua gì tính mạng.”

Ta giật mình quay lại nhìn hắn, gương mặt trắng bệch của hắn lộ rõ vẻ lo âu sốt ruột, thần sắc nghiêm túc đáng sợ. Đối với hắn Trọng Sơn kiếm phổ thật sự quan trọng đến thế sao? Nhưng đối với ta, hắn còn quan trọng hơn Trọng Sơn kiếm phổ ngàn lần vạn lần.

Cửa mở, một cô gái đứng ngoài cửa nói: “Chu Hộ pháp mời cô nương đi gặp.”

Giang Thần ở sau lưng hô thất thanh “Tiểu Mạt”.

Ta không quay đầu lại, không chút do dự đi theo cô gái kia, đi vào một gian phòng.

Chu Hộ pháp đưa lưng về phía cửa sổ, đang chà lau một thanh kiếm. Ánh nắng chiều không còn chói chang, gió mát lạnh, phối hợp với trường bào màu đen và mặt nạ vàng kim của hắn, hiện rõ khí thế nặng nề hung bạo.

Hắn quay đầu cười âm hiểm: “Vân cô nương, có lẽ tính mạng người yêu dấu quan trọng hơn, đúng không?”

“Rốt cuộc ngươi muốn gì?”

“Ta muốn gì ...Vân cô nương không biết sao?”

“Ta... không biết. Không bằng thế này, mời Mộ Dung Cung chủ đến đây, ta đối chất với bà ấy, xem bà ấy đã đưa gì cho ta.”

Chu Hộ pháp hơi ngần người, lạnh lùng đạo: “Cung chủ không khỏe, không muốn gặp ai, dặn ta tìm cô nương đòi lại đồ.”

Ta càng thêm tin tưởng lời của Giang Thần, Mộ Dung Cung chủ kia đúng là giả mạo. Nếu không, bà ấy đã không bắt tay cùng Chu Hộ pháp để bức bách ta và Giang Thần, còn dùng đến thủ đoạn hạ lưu như thế.

Lòng ta bùng lửa giận, Kim Ba Cung bị giang hồ xỉ vả quả không sai, tác phong thủ đoạn đúng là quá tiểu nhân hạ lưu.

Ta lạnh lùng nói: “Chỉ cần Chu Hộ pháp nói ra, nếu ta có nhất định giao ra.”

“Ngươi ... ngươi đừng thử lòng nhẫn nại của ta.”

Hắn từ từ đi tới, đột nhiên, trường kiếm trong tay vung lên, kề vào cổ ta.

Tim ta giật thót, nhưng ta cá là hắn không dám giết ta, vì vậy thản nhiên nhìn thẳng vào hắn.

Hắn đứng rất gần, chỉ cách ta ba thước, ta nhìn thấy rõ ràng cảm hắn ở sau lớp mặt nạ. Ta có cảm giác hắn còn khá trẻ, hắn là chưa quá ba mươi.

Lúc trước ta đã hạ quyết tâm dùng kiếm phổ đổi lấy thuốc giải, nhưng đối mặt với thủ đoạn và cách hành xử tiểu nhân này, lòng ta rất phản cảm, hắn hành hạ Giang Thần như thế, chọc giận ta nên thế ta không muốn để hắn đạt được mục đích dễ dàng.

Ta nhìn hắn căm tức, không khí giữa hai chúng ta dần nặng nề.

Đối diện bằng ánh mắt được một lúc, trường kiếm trong tay hắn chậm rãi để xuống, đột nhiên, hắn vươn tay nâng cằm ta, tim ta giật thót, bối rối quay mặt tránh né, hắn như ngăn người, khẽ thốt ra hai chữ: “Giống lắm.”

Ta tràn đầy băn khoăn, không hiểu hắn đang nói cái gì. Giống lắm? Giống ai? Mẫu thân của ta sao? Ta đột nhiên nhớ ra, Thiếu Dung từng nói hình như đã từng gặp ta, vậy người muội ấy từng gặp là mẫu thân ta? Chẳng lẽ mẫu thân của ta vẫn luôn giấu mình ở Quy Vân sơn trang?

Giờ phút này, ta đối diện Chu Hộ pháp, nhìn thấy mắt hắn một cách rõ ràng, âm trầm mà sắc bén, nhưng khi nhìn đến ta ánh mắt hắn có vẻ hơi ngơ ngẩn đi, nhìn đến mức ta phải nổi da gà.

Hắn như lẩm bẩm, thì thào một tiếng: “Tại sao đều không thích cười?”

Ta lạnh lùng đáp: “Đối mặt với người như ngươi thử hỏi làm sao cười cho nổi?”

Hắn ngẩn ra, như sực tỉnh, lạnh giọng: “Được, ngươi đã giả bộ hồ đồ thì ta sẽ nói thẳng, Cung chủ muốn lấy lại Trọng Sơn kiếm pháp.”

Ta cười lạnh nói: “Chu Hộ pháp, sao ngươi không nói sớm, đúng là ta có Trọng Sơn kiếm pháp, nhưng lần này đi không mang theo.”

“Ngươi không mang theo?”

“Vật quan trọng như thế, tất nhiên ta phải tìm một chỗ kín đáo cất giữ. Đi tới đây mắt cả tháng trời, sao ta có thể mang theo người. Chẳng may có kẻ tiểu nhân thêm muốn, hay bọn ăn cướp ăn trộm ra tay, liệu ta có phải đối thủ?”

Ta nhìn lửa giận trong mắt hắn mà lòng thầm hả hê, nếu Giang Thần có ở đây thì tốt, miệng lưỡi chửi khéo người khác của hắn điều luyện hơn ta nhiều, chỉ một hai câu là có thể khiến kẻ khác tức sôi gan.

Ta cười cười: “Chu Hộ pháp, người nói sớm thì ta đã đưa. Vật do Cung chủ đưa đó, đối với ta hoàn toàn vô dụng, ai cũng biết, Trọng Sơn kiếm pháp phải do nam nữ cùng tập luyện mới vô địch thiên hạ. Nửa bản kiếm phổ kia, ta vốn không có hứng thú, cũng chẳng phải đồ của ta, ta chỉ cho là châu về Hợp Phố. Có điều, ta thắc mắc, không biết Chu Hộ pháp muốn bộ kiếm phổ cho nữ để làm gì, chẳng lẽ, Chu Hộ pháp vì luyện thần công, muốn từ bỏ quyền làm đàn ông?”

Hắn có vẻ phẫn nộ, trường kiếm vung lên, rồi lại nửa đường thu lại. Đôi tròng mắt sau lớp mặt nạ nhìn ta trừng trừng, ta không sợ hãi chút nào, đường hoàng nhìn thẳng vào hắn.

Nhưng sau một lát, ta lại phát hiện ra vẻ mê dại trong mắt hắn, ánh mắt hắn trở nên dịu dàng trìu mến, ta khẽ giật mình, nổi da gà toàn thân.

Hắn nhếch môi, dường như đang cười, ta càng lúc càng thấy kinh dị, con người này bất bình thường rồi, chẳng lẽ càng bị mắng chửi thì càng cao hứng?

“Mai... Vân cô nương, người đừng chọc giận ta.”

“Hừ, ta chỉ muốn kính nhi viễn chi.”

Hắn đưa mắt đi chỗ khác, hừ nói: “Ta xem người đi xa thế nào?”

Vừa nói, hắn chợt vụt tới trước mặt ta như bóng ma, ta chưa kịp phản ứng, hắn đã kéo ta vào trong lồng ngực!

34. Chương 34: Cổ Nhân

Ta kinh hoàng thiếu điều hét lên.

Hắn muốn làm gì?

Trong lúc tình thế cấp bách, ta đánh một quyền thật mạnh vào bên sườn hắn, hắn gạt người tránh né, nhân lúc hắn khom lưng cúi người, ta giơ tay chém thẳng vào mặt hắn.

Mặt nạ vàng kim rơi xuống!

Ta ngẩn ra, không ngờ hắn trẻ như thế!

Mặt hắn hiện rõ vẻ kinh hoàng ngoài ý muốn, duỗi tay đỡ mặt nạ, sau đó nhanh chóng áp lên mặt.

Chỉ trong giây lát ngắn ngủi, ta đã kịp nhìn rõ gương mặt hắn, khoảng hai mươi tuổi, mặt mũi tuấn tú, có lẽ là do đeo mặt nạ lâu ngày, màu da hơi tái, lạnh lẽo như băng hà phương Bắc. Sau khi đeo mặt nạ lại, ánh mắt của hắn càng thêm âm trầm quyết đoán.

“Nếu đã nhìn thấy mặt ta thì ta không thể khách sáo với người nữa.”

Ta vừa sợ vừa nghi, tại sao hắn không thể để ta nhìn thấy mặt?

“Nói, Trọng Sơn kiếm phổ để ở đâu?”

“Người giao thuốc giải cho Giang Thần ra đây, ta đưa người đi lấy.”

Hắn lạnh lùng nói: “Người nói chỗ cất, ta phái người đi lấy.”

“Không được, ta làm sao biết người đưa thuốc giải thật hay giả? Biết đâu người lấy được kiếm phổ lại giết người diệt khẩu hai bọn ta thì sao?”

Đối với loại người tàn nhẫn hỉ nộ vô thường như hắn, Trọng Sơn kiếm phổ là Hộ Thân Phù của chúng ta, chưa đảm bảo an toàn rồi đi thì ta không dám dễ dàng giao ra.

Hắn chậm rãi ngồi xuống, ngẫm nghĩ chốc lát rồi: “Được, ta tin ngươi một lần.”

Ta vội hỏi: “Thuốc giải đâu?”

“Sáng mai các ngươi cùng ta rời đảo lấy đồ, đến lúc đấy ta sẽ cho hắn thuốc giải.”

Ta âm thầm căn rằng, con người này đúng là tâm địa ác độc, ta đã nhận lời với hắn hắn còn cố tình hành hạ Giang Thần thêm một ngày. May là ta chưa giao kiếm phổ ra, nếu không, hắn không đưa thuốc giải ta cũng không làm gì được hắn. Cách hành xử của tà giáo đúng là không giống nhân sĩ chính phái, lần này ta đến, rốt cuộc đã rõ vì sao giang hồ xa lánh bọn họ. Tiếp xúc với bọn họ chỉ có cách đề phòng chặt chẽ.

Trở lại gian phòng giam giữ Giang Thần, Giang Thần vừa thấy ta liền hỏi: “Muội đã nói gì với hắn?”

Ta đến trước giường, cúi người kể tai hắn thuật lại cuộc đối thoại với Chu Hộ pháp.

Giang Thần thở phào một hơi, cười tán thưởng: “Tiểu Mạt, muội đúng là rất thông minh.”

Từng có người khen ta hào phóng, từng có người khen thật thà, nhưng đây là lần đầu tiên có người khen ta thông minh, lại là sau khi bị hãm hại, lòng ta vừa áy náy xấu hổ vừa mơ hồ khó chịu, bởi vì ta nhìn ra mặc dù Giang Thần cố gắng làm bộ như vô sự, thật ra lòng mày hắn run rẩy liên hồi, sắc môi tái nhợt, rõ ràng là đau đớn vô cùng.

Ta thấp giọng nói: “Chúng ta đi khỏi chỗ này trước, chỉ cần xác nhận độc trong người huynh được giải, chúng ta giao đồ cho hắn, từ nay về sau không còn liên quan gì nữa.”

Giang Thần nắm tay ta, cười triu mến: “Tiểu Mạt, lần này tuy trúng độc nhưng ta rất cao hứng.”

“Hả?”

Hắn nhìn ta mỉm cười: “Bởi vì ta phát hiện, muội rất coi trọng ta. Từ khi biết ta trúng độc, muội vẫn luôn nhủ mày.”

Hắn nói chuyện rất mất sức, thều thào một câu ngắn ngủn, không có câu từ đao to búa lớn nào, nhưng lại khiến lòng ta trĩu nặng, như thể mỗi câu chữ hóa thành đá nặng đè xuống cõi lòng.

Hắn giơ tay nhẹ nhàng xoa lên mi tâm ta, ta không né tránh, cảm nhận đầu ngón tay hắn lạnh lẽo chạm đến mi tâm, như tuyết chạm đến da thịt.

Đúng vậy, từ khi biết hắn trúng độc, lòng ta luôn âu sầu, lo lắng còn hơn bản thân trúng độc. Sự thay đổi không nhận thức được đấy đã bắt đầu từ khi nào?

Hắn nhìn ta bằng ánh mắt dịu dàng bình tĩnh, ngón tay chậm chạp như không nỡ rời xa, từ đầu đến đuôi lông mày, vẽ lên một đường cong mềm mại, ta không né không tránh, yên lặng nhìn hắn, lo lắng không thôi.

Nụ cười nhợt nhạt của hắn bỗng héo úa, khóe môi co giật. Trái tim ta nhức nhối theo, ta biết hắn bị độc tính hành hạ. Ta không kiềm chế được mà giữ chặt tay hắn. Đối mặt với sự đau đớn của hắn, ta lo lắng vạn phần mà chỉ đành bó tay, chỉ mong đêm nay qua mau, lấy được thuốc giải rồi rời khỏi nơi này.

Hắn gượng cười dù sắc mặt tái nhợt: “Tiểu Mạt, nếu ta chết bây giờ thì muội sẽ làm sao?”

Một giọt nước mắt đột nhiên rơi xuống mu bàn tay ta, như thể đã chực chờ nơi bờ mi từ lâu.

“Không được nói vậy.”

“Haizzz, nói chuyện phân tán sự chú ý, có tác dụng giảm đau.”

“Vậy huynh nói chuyện gì chẳng được, sao phải nói chuyện đấy.”

“Nếu mà!”

“Phì... hừ phì... hừ phì... hừ, không có nếu.”

Ánh mắt của hắn cong lên như vầng trăng non: “Tiểu Mạt, muội rất dễ thương.”

Hốc mắt ta đỏ hoe, vùi đầu vào ngực hắn, ôm chặt lấy hắn. Ta không muốn hắn gặp mệnh hệ nào, nếu... ta không dám nghĩ. Hắn chỉ nói là nếu nhưng ta lo lắng muốn chết. Nỗi lo lắng này so với đối mặt với gươm đao máu me còn đáng sợ hãi hơn nhiều lần.

“Tiểu Mạt, muội chưa bao giờ gần ta đến thế, chân tâm đến thế.”

Lòng ta chấn động, có chỗ nào đó như bừng tỉnh.

Đột nhiên, cửa bị đẩy mạnh, Chu Hộ pháp cầm kiếm đi vào! Ta căng thẳng đề phòng đứng lên che trước mặt Giang Thần, không biết hắn định đối ý thế nào.

Cùng lúc đó, có tiếng bước chân và tiếng người truyền đến, là ảo giác sao, sao ta lại cảm giác như nghe thấy tiếng của sư phụ!

Chu Hộ pháp cười lạnh một tiếng: “Cứu binh tới nhanh lắm!”

Vừa nói hắn vừa khua kiếm phi thân tới. Nếu ta né tránh, trường kiếm trong tay hắn sẽ làm bị thương Giang Thần ở đằng sau, quyết định trong một khoảnh khắc, ta kiên định đứng đó không né tránh, ta cá là hắn sẽ không làm ta bị thương, bởi vì Trọng Sơn kiếm pháp còn chưa ở trong tay hắn.

Trường kiếm lóe lên như chớp, vì ta không nhúc nhích mà dễ dàng kề lên cổ ta.

Giang Thần tức giận: “Người rất rõ ràng muội ấy là ai, mà còn dám xuống tay phạm thượng!”

“Đi theo ta!” Dứt lời, hắn dùng trường kiếm uy hiếp kéo tay ta nhảy qua cửa sổ ra ngoài. Ta nghe thấy Giang Thần ở trong phòng khản cập hô một tiếng tiểu Mạt.

Bên ngoài có rất nhiều người, ta nhìn thấy Thanh phu nhân và một người đàn ông đang rảo bước đi về phía Văn Tiểu Các, người đàn ông kia vóc dáng cao ráo, vẻ mặt căng thẳng khản cập, đúng là sư phụ!

Ta vừa vui vừa bất ngờ, hô to một tiếng: “Sư phụ!”

Lưỡi kiếm ở cổ khẽ cứa, cảm giác đau nhói lên, ta cảm giác được có một chất lỏng chảy ra từ lưỡi kiếm.

“Tiểu Mạt!”

Sư phụ hô một tiếng, lập tức dừng bước, nhíu mày nhìn chằm chằm vào lưỡi kiếm kề bên cổ ta.

Thanh phu nhân quát: “Chu Hộ pháp, nhìn thấy Thạch chương môn như nhìn thấy Cung chủ, người còn không lại đây tham kiến, buông Văn cô nương ra!”

Ta sợ ngây người, sao thái độ của Thanh phu nhân lại thay đổi hoàn toàn như vậy? Câu bà ấy vừa nói cũng rất kỳ quái, nhìn thấy sư phụ như nhìn thấy Cung chủ Kim Ba Cung? Thế là thế nào?

Chu Hộ pháp hừ một tiếng, kéo ta lùi lại mấy bước, vòng ra sau Văn Tiểu Các. Hoàng hôn đỏ ối nhuộm cả biển trời.

Sư phụ và Thanh phu nhân dẫn đầu rảo bước đi tới, mặc dù thanh kiếm kề cổ ta chưa hề rời ra, nhưng vừa nhìn thấy sư phụ ta liền không còn chút sợ hãi nào, bởi vì ta thấy Thanh phu nhân đối sư phụ cung kính có thêm, vậy thì việc giải độc cho Giang Thần chắc không thành vấn đề. Nghĩ đến đó, ta mới đột nhiên phát hiện mình lo nghĩ cho hắn còn hơn cả an nguy của bản thân.

Chu Hộ pháp cười lạnh nói: “Đừng lại đây, nếu muốn nhặt xác thì cứ đến gần!”

Sư phụ gần như dừng bước, ta nhìn thấy rõ ràng trán người vã mồ hôi.

Thanh phu nhân cả giận nói: “Chu Hộ pháp, người thật to gan, lệnh của Cung chủ người dám không tuân, Thạch Chương môn bảo người thả Văn cô nương, nếu người không nghe, đừng trách ta không khách khí với người!”

Sư phụ nói: “Rốt cuộc người muốn thế nào? Chỉ cần thả con bé, chuyện gì ta cũng đồng ý với người!”

“Ta không muốn thế nào cả, chỉ nghĩ muốn mang con bé này rời khỏi đây, các người không được đi theo.”

Lưỡi kiếm lại cứa sâu thêm một chút, ta đau đến ứa nước mắt.

Sư phụ lo âu đến tiều tụy.

“Người mang con bé đi đâu?”

“Ta mang đi đâu không cần các người quan tâm, khi nào có được thứ ta muốn ta sẽ thả nó ra.”

Ta hiểu được, giờ hẳn như dự tính cá chết lưới rách, phản bội Kim Ba Cung, mà ta, là tằm khiên duy nhất. Xem ra, giờ ta không bị nguy hiểm đến tính mạng, trái lại Giang Thần thì càng ngày càng đau đớn.

“Sư phụ, người không cần quan tâm đến con, Giang Thần trúng độc, sư phụ nhanh bảo Thanh phu nhân giải độc cho huynh ấy.”

“Tiểu Mạt!”

“Hắn sẽ không giết con, sư phụ đi nhanh đi.”

Sư phụ quay đầu nói với Thanh phu nhân: “Thanh Dao, Giang Thần trúng độc gì, người biết không? Đi giải độc cho hắn.”

Thanh phu nhân chần chờ một chút, sau đó quay lại nói với người đứng sau: “Tất cả nghe theo lời của Thạch Chương môn, chỉ cần Chu Hộ pháp rời khỏi đảo nửa bước thì không còn là người của Kim Ba Cung nữa, hạ thủ không cần khách sáo!” Dứt lời, bà ấy rảo bước vào Văn Tiểu Các, ta thầm thở phào, rốt cuộc yên tâm.

Chu Hộ pháp uy hiếp ta đến bên bờ biển, sư phụ đi theo mà không dám tiếp cận quá gần.

Ở bãi đá ngầm neo sẵn một con thuyền nhỏ. Chu Hộ pháp đẩy ta đi tới.

Lòng ta căng thẳng, không biết hắn muốn ra biển hay còn ghé vào đất liền. Một khi lên thuyền, sợ là nhất thời sư phụ không tìm ra ngay được.

Sư phụ đột nhiên hô: “Người thả con bé, ta biết người muốn gì, con bé đã nhờ ta cất giữ.”

Sư phụ nói như vậy, không nghi ngờ gì là muốn thế chỗ cho ta. Một dòng nước ấm chầm chậm chảy qua lòng ta.

Chu Hộ pháp ngẩn ra, quát khê: “Hắn nói có đúng không?”

Ta thấp giọng nói: “Đúng, đồ đạc của ta đều nhờ sư phụ cất giữ, kiếm phổ ta cũng giao cho sư phụ.”

Giờ phút này, điều duy nhất ta có thể làm là phối hợp với sư phụ, thừa dịp hắn phân tâm mà chạy thoát khỏi lưới kiếm của hắn.

Hắn trầm lặng không nói, như đang suy nghĩ.

“Người thả con bé, ta thế chỗ con bé cùng người đi lấy.”

Sư phụ từ từ đi tới, đặt kiếm xuống đất. Chu hộ pháp không ngăn cản người tiến tới nữa, ta biết, hắn đang suy nghĩ, giữa ta và sư phụ, giữ ai làm con tin thì tốt hơn.

Ta âm thầm chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ sư phụ tiếp cận, hắn vừa rời tay, ta sẽ nhân cơ hội chạy thoát.

Đột nhiên, Chu Hộ pháp hét lớn một tiếng: “Tiến thêm một bước ta sẽ động thủ!”

Sư phụ vội dừng bước không dám đi tiếp, tình thế lại trở nên căng thẳng.

Đột nhiên, một luồng gió kỳ quái thổi đến từ sau lưng, như gió thu thổi bay lá rụng, xào xạc như tiếng ám khí.

Ta không có cách nào quay đầu lại, Chu Hộ pháp lại không tự chủ quay đầu nhìn, chỉ trong một khoảnh khắc, một thanh trường kiếm từ trên trời giáng xuống gạt thanh kiếm kề cổ ta, ngay lập tức, một bóng người cao ráo đứng trước mặt ta. Ta nhắm mắt, ngăn ngờ như gặp ảo giác.

“Tiểu Mạt, muội không sao chứ?”

Người gạt kiếm của Chu Hộ pháp thì ra là Vân Châu!

Tịch dương nao lòng, hào quang sau lưng, hần như đứng giữa vàng sáng, tựa như mộng ảo.

35. Chương 35: Anh Hùng Cứu Mỹ

Vân Châu luôn xuất hiện ở những thời điểm ta không ngờ nhất, đáng lẽ là vui mừng bất ngờ giờ lại thành tiếc nuối vô hạn.

Vẫn là gương mặt ấy, nhưng ánh mắt đã đổi thay. Trong ánh mắt hần có thứ gì đấy mà ta không dám nhìn kĩ, đưa mắt tránh đi mà lòng dạ rối bời. Dem lòng thương yêu một người rất lâu, lại đột nhiên biết được hần có thể là ca ca của mình, thứ cảm giác kỳ quái mà hoang đường đây khó có lời nào diễn đạt được.

Ta yên lặng cúi mắt, lọt vào tầm mắt là Chu Hộ pháp ngã trên đất ở khoảng cách hai bước chân. Một thứ vũ khí hình thù kỳ lạ găm vào lưng hần, nó có hình bán nguyệt và có răng cưa, vô cùng sắc bén, máu tươi không ngừng trào ra, đã nhuộm đỏ cả lưng áo, ruột ta quặn lên, không dám nhìn nữa.

Sư phụ và Thanh phu nhân rảo bước đi tới.

Thanh phu nhân lạnh lùng nói: “Không ngờ hần lại dám phản bội Kim Ba Cung.”

Vừa nói, bà ấy vừa khom lưng tháo mặt nạ của Chu Hộ pháp.

Bà ấy đột nhiên ngẩn ra, kinh hô một tiếng, lập tức quay sang nói với sư phụ: “Hần không phải Chu Hộ pháp, là Chu Ích Thông – con trai của Chu Hộ pháp!”

Ta kinh ngạc không thôi, trên đảo này, Mộ Dung Cung chủ là giả, Chu Hộ pháp cũng là giả, chẳng lẽ mẫu thân thật sự vứt bỏ trách nhiệm với nơi này?

Sư phụ cả kinh nói: “Tại sao hần phải giả mạo cha mình, vậy Chu Hộ pháp đâu?”

Thanh phu nhân lắc đầu: “Không biết. Ba năm trước, Chu Hộ pháp đột nhiên đeo mặt nạ, nói là trong khi luyện độc không cẩn thận bị hủy dung. Bởi vì vóc dáng giọng nói của hần không thay đổi, cũng không có người ngoài lên đảo, vì thế chúng ta không hề nghi ngờ.”

Sư phụ nói: “Hần trúng thứ ám khí này, liệu còn khả năng cứu chữa?”

Thanh phu nhân trả lời: “Ám khí kia tên là ‘Không có đường về’, là thiết kế của Mộ Dung lão Cung chủ, ngoài ra còn tẩm độc. Ta thấy hần phản bội Kim Ba Cung, vì thế hạ thủ không nương, dùng mười thành công lực. Hần đã bị thương như thế, sợ là không sức đổi trời.”

Sư phụ thở dài: “Vì một món đồ mà táng mạng, thật đáng tiếc.”

Dứt lời, sư phụ ngồi xổm xuống, lấy từ trong ngực áo ra một viên Ngọc Tiểu Đan của Tiêu Dao môn bỏ vào miệng Chu Ích Thông, sau đó lại điểm mấy huyệt đạo của hần.

Một lát sau, mí mắt Chu Ích Thông giật khê, sư phụ vội đỡ vai hần, hỏi:

“Phụ thân ngươi đâu?”

Sắc mặt Chu Ích Thông trở nên lạnh như sương tuyết, chán nản như tro tàn. Hần giãy dụa mở mắt, ánh mắt lộ rõ vẻ rã rời.

Đột nhiên, hần nhìn đến ta, ánh mắt lóe sáng, duỗi tay nắm cổ chân ta.

Bị bất ngờ nên ta không đề phòng, hần dùng sức kéo chân ta, ta không ngờ hần còn nhiều sức lực thế, suýt thì ngã nhào về phía trước. Vân Châu đưa tay đỡ ta, sư phụ đánh một chưởng đẩy tay Chu Ích Thông, hần vẫn sống chết nắm cổ chân ta, như thể dùng hết những hơi sức cuối cùng.

Hần nhìn ta trân trối, thều thào: “Mai... Mai Đóa.”

Ngọc Tiểu Đan quý giá nhất của Tiêu Dao môn rốt cuộc chỉ đổi được ba từ của Chu Ích Thông.

Mặc dù hần đứt hơi mà chết, nhưng đôi mắt đỏ ngầu vẫn nhìn ta đắm đắm, bàn tay cứng rắn giữ cổ chân ta không buông, ta nhìn những ngón tay chắc như lưỡi câu và đôi mắt vẫn đỏ tia máu, sợ lạnh sống lưng, run rẩy cả người.

Sư phụ bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là gỡ từng ngón tay của hần. Ta bị một cái xác dây dưa như thế, sợ đến run lấy bầy. Khi Vân Châu đỡ ta, ta gần như gục trong tay hần, mong sự ấm áp của hần có thể xua tan âm khí lạnh lẽo từ cái xác kia.

“Sư phụ!”

Là tiếng của Giang Thần. Ta ngoái đầu nhìn lại, thấy hần đi xuống từ Vân Tiểu Các, bước chân có phần bồng bềnh. Hần nhìn ta, sau đó đưa mắt nhìn Vân Châu, tươi cười: “Không ngờ Vân sư huynh cũng đến.”

Vân Châu cũng cười với hần: “Uống thuốc giải xong không còn vấn đề gì chứ?”

“Uống thuốc giải xong đã hết đau đớn, tình hình vừa rồi đệ cũng thấy hết, lo lắng muốn phát điên, nhưng không còn nội lực, may là Thanh phu nhân kịp thời xuất thủ.”

Ta gọi một tiếng yếu ớt “Giang Thần”, muốn nói mà không có sức, bị kiếm kề cổ cũng không đáng sợ như lúc Chu Ích Thông tóm cổ chân.

Giang Thần ôm chầm lấy ta, thấp giọng nói: “Tiểu Mạt, cuối cùng muội cũng bình an vô sự.”

Ta thấp giọng nói: “May là huynh cũng bình an vô sự.”

Thanh phu nhân lên tiếng: “Thạch Chương môn, sắc trời đã tối, nghỉ lại đảo một đêm đi, sáng mai hãy lên đường trở về.”

Sư phụ nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Cũng được. Vân Châu, con đi báo với mấy sư thúc.”

“Vâng.”

Vân Châu cầm kiếm đi về phía chính điện của Kim Ba Cung.

Giang Thần hỏi: “Sư phụ, các sư thúc cũng đến à?”

Sư phụ yên lặng gật đầu, một hồi lâu sau mới nhìn ta, nói: “Ta cho là đến Kim Ba Cung sẽ có một hồi ác chiến, vì thế gọi cả các sư huynh đệ đi cùng, chia làm mấy nhóm lên đảo từ các hướng khác nhau. Không ngờ sau khi lên đảo lại gặp Thanh Dao, cô ta nói, mẫu thân của tiểu Mạt từng dẫn lại, nhìn thấy ta như nhìn thấy nàng, không ai được phép kháng lệnh, nếu kháng lệnh chính là phản bội Kim Ba Cung.”

Ta sợ ngây người, mẫu thân lại có mệnh lệnh như thế sao, kỳ quái ở chỗ sư phụ không hề hay biết? Nói như vậy, giữa sư phụ và mẫu thân rốt cuộc có giao tình đến mức nào?

Thanh phu nhân nói: “Sau khi Cung chủ rời khỏi đảo, sự vụ trên đảo được giao cho Chu Hộ pháp quyết định, chúng ta đều phải nghe lệnh hần. Nhưng Cung chủ dẫn lại, nếu gặp Thạch Chương môn của Tiêu Dao môn thì như nhìn thấy Cung chủ, tất cả mọi người phải nghe theo mệnh lệnh của Thạch Chương môn, ngay cả Chu Hộ pháp cũng không phải ngoại lệ.”

Sư phụ hỏi: “Thanh Dao, Chu Hộ pháp thật không biết giờ đang ở đâu?”

Thanh phu nhân trả lời: “Theo ta thấy, rất có thể hần đã qua đời từ ba năm trước, Chu Ích Thông tham muốn vị trí Hộ pháp của Kim Ba Cung, vì thế mạo danh đóng thế, dùng quyền Hộ pháp điều khiển Kim Ba Cung.”

Sư phụ buồn bã hỏi: “Cung chủ... nàng ấy... chưa từng trở về sao?”

“Từ về mấy lần, nhưng lần nào cũng vội vã rời đi. Lần gần đây nhất đã là bốn năm trước.”

Sư phụ im lặng không nói tiếng nào. Một hồi lâu sau mới nói: “Nếu nàng trở về, người nói với nàng, ta muốn gặp nàng một lần.”

“Vâng, Thạch Chương môn.”

Sư phụ yên lặng cầm kiếm đi về phía bờ biển, gió biển thổi tà áo người bay phấp phật, như gió cuốn mây trôi, người đưa lưng về phía ta, nhìn tịch dương xa xăm nơi chân trời, bóng dáng cao gầy lơ lửng bơ vơ, ta nhìn bóng lưng đơn độc của người, cảm giác người như đang có rất nhiều tâm sự, bi thương trống rỗng không nói ra lời.

Không lâu sau, mấy sư thúc và Vân Châu rảo bước đi đến. Thất sư thúc gọi từ xa: “Thạch sư huynh, sao không thấy huynh phóng tín hiệu?”

Sư phụ quay đầu chậm rãi trả lời: “Sau khi lên đảo ta gặp Thanh Dao, cô ta nói, Mộ Dung Cung chủ từng cản dận, chỉ cần gặp ta, giống như gặp nàng, bất luận kẻ nào của Kim Ba Cung cũng không được cãi lệnh của ta.”

Thất sư phụ vỗ đùi: “Hầy, sao huynh không nói sớm, lừa hết chúng ta ra trận như lâm đại địch, thì ra đơn giản như thế. Được rồi, coi như chúng ta đi du lịch một chuyến.”

Sư phụ buồn bã cúi đầu, thì thào: “Ta... cũng đến hôm nay mới biết.”

Ta cảm thấy sư phụ rất khác lúc bình thường, ta rất muốn tiến tới hỏi người một câu, lại sợ với tính tình của người chưa chắc đã chịu trả lời.

Thanh phu nhân lại nói: “Mời mấy vị đến phía trước nghỉ ngơi, ta lập tức an bài đồ ăn.”

Sư phụ gượng cười: “Đa tạ đã lo lắng.” Sau đó cùng các sư thúc đi theo Thanh phu nhân về phía chính điện.

Ta đang muốn đuổi theo, Giang Thần đã kéo tay ta.

“Làm sao vậy?”

Hắn không nói gì, cũng không cất bước, nhìn ta, hừ một tiếng.

Ta không hiểu nổi, kinh ngạc nhìn hắn, không giải thích được là ý gì.

Hắn nhìn ta, mím đôi môi mỏng, khóe môi cao ngạo, mắt hơi nheo, không hiểu sao lại có vẻ gì đó rất tình tứ, như hờn mà như không liếc ta một cái, rồi lại hừ nhẹ một tiếng.

Ta kinh ngạc không thôi, đây rõ ràng là bộ dạng làm nũng của con gái, hắn cũng làm được sao! Ta âm thầm bội phục, nhưng lại không thể không nói, thái độ hờn giận của hắn rất phong lưu rất đẹp mắt, đúng là quyến rũ hơn người.

Ta vừa bực mình vừa buồn cười, gạt tay hắn: “Muội không hiểu nổi, mặc kệ huynh.”

Hắn dùng sức nắm tay ta, nổi khùng: “Tiểu Mạt, vừa rồi ta thấy, muội gục vào vòng tay Vân Châu.”

Ta đỏ mặt, vội vàng nhỏ giọng nói: “Không phải! Là ... là dựa vào tay huynh ấy, bởi vì tên Chu Ích Thông kia tóm cổ chân muội, muội đứng không vững, sợ run lấy bầy.”

Hắn lại hừ một tiếng, ánh mắt càng thêm u oán hờn giận.

Ta muốn cười mà không dám cười, cười thì là ta không đoái hoài đến cảm giác của hắn, chỉ sợ hắn càng thêm tức giận, bỏ đi, ta đành đành hừ vậy.

“Giang Thần, thật sự không phải như huynh nghĩ.” Ta thật không ngờ hắn lại giận dữ vì thế, thật kỳ quái, trước kia hắn đưa ta đi gặp Vân Châu, còn khoe khoang bản thân rộng lượng, thì ra chỉ là giả vờ giả vịt? Haizzz, lòng dạ đàn ông mới là như kim đáy bể.

Hắn không nói lời nào, chỉ hừ.

Ta không chịu đựng được nữa, nghiêng răng: “Giang Thần, có thể mà huynh cũng ghen sao, đồ lòng dạ hẹp hòi.”

Hắn quay đầu lại, trừng mắt nói: “Ta tức giận là bởi vì muội là vợ của ta, đáng lẽ nên là ta anh hùng cứu mỹ nhân, lại để Vân Châu nắm tay trên. Ta tự giận mình không được ah?”

Ta cười phì, hắn thế này thật dễ thương quá thể.

“Cười đi, uội cười!”

Hắn đột nhiên vòng tay ôm vai ta, nhanh như một cái chớp mắt, môi ta bị chặn đứng...

Hoàng hôn trước mặt như bị che lại, trong khoảnh khắc màn đêm bao phủ, không gian im ắng, tiếng hô hấp cũng trở nên rõ ràng. Gió biển mơn man, tiếng sóng xa dần, không biết đang ở chốn nào. Ta nhắm mắt lại, tâm thần bất ổn rồi cuộc cũng ổn định trở lại.

Uhm, hắn còn sức lực quấy rối ta, xem ra đúng là đã bình an vô sự, bỏ đi, không chống cự nữa....

36. Chương 36: Hoài Niệm

Thanh phu nhân thu xếp cho chúng ta nghỉ lại phòng dành cho khách đằng sau thiên điện Kim Ba Cung, sau đó lại dẫn sư phụ đến trước cửa một gian phòng khác, nói: “Đây là do Cung chủ căn dặn, nếu có ngày Thạch Chương môn đến, thì để nghỉ ngơi ở đây.”

Sư phụ đặt một tay lên cửa phòng, chần chừ như muốn đẩy cửa lại thôi, lòng ta âm thầm kinh ngạc, phòng này chuẩn bị riêng cho sư phụ, bên trong sẽ có kỷ niệm gì? Sư phụ sợ khám phá ra kỷ niệm, hay sợ khơi lại hồi ức?

Sư phụ cứ do dự như thế một hồi, rồi cuộc chậm rãi buông tay, cúi đầu thở dài nói: “Ăn cơm trước đi.”

Thanh phu nhân an bài một mâm cơm thịnh soạn, bát đĩa trên bàn đều làm từ bạc, Thanh phu nhân cũng tự mình ngồi xuống dùng cơm, dụng ý không cần nói cũng biết.

Vân Châu ngồi đối diện ta, mỗi lúc vô tình nhìn lên đều đối diện với ánh mắt của hắn, lòng ta bối rối không yên, không thể làm gì khác hơn là giả vờ bình tĩnh ăn cơm. Về phần Giang Thần, đã khỏe khoắn kể vanh vách chuyện ta và hắn trải qua trên đảo cho các sư thúc sư huynh nghe.

Hắn kể rất sinh động: “Các vị sư thúc, hôm nay con ở Kim Ba Cung được ăn sơn hào hải vị có thể nói là thế gian hiếm có, một món tên là ‘Thăng quan tiên chức’, món còn lại tên là ‘Mạnh nhất ba quân’. Chẹp chẹp, có thể nói là ngon đến chết!”

Ta vừa nghĩ tới hai món ăn kia, miếng bánh bao liền mắc nghẹn, không làm cách nào nuốt xuống được, bắt đầu dĩ, ta gắng uống ba ngụm trà, cố để miếng bánh bao trôi xuống.

Mấy sư thúc chắc do vội vàng đi giải cứu hai ta, trên đường chỉ được uống nước suông ăn lương khô, vừa nghe đến mấy lời đó của Giang Thần đã thấy ứa nước miếng, liền hỏi: “Món ăn thế nào, chế biến kiểu gì?”

Giang Thần cười nham hiểm: “Sau này con sẽ mời mấy vị sư thúc. Bảo đảm các sư thúc chỉ ăn một lần là trọn đời không quên.”

Thanh phu nhân hổ thẹn, thấp giọng nói: “Đó là Chu Ích Thông hạ lệnh.”

Thất sư thúc nói: “Tốt. Giang Thần tiểu tử nhớ đừng quên!”

Giang Thần gật đầu cười trộm, nhướn mày cười với ta, nhân tiện nháy mắt đưa tình.

Các sư thúc vô cùng cao hứng, sư phụ tâm trạng nặng nề không vui, người dùng bữa qua loa, sau đó đứng dậy đầu tiên để về phòng.

Thất sư thúc quay đầu nhìn một chút, ngạc nhiên nói: “Có chuyện gì vậy, tiểu Mạt và Giang Thần bình an trở về, sư huynh bực bội gì chứ, sao cơm chưa ăn xong đã định về phòng tự kỷ?”

Ta cũng rất lo lắng về sư phụ, chẳng lẽ người buồn vì ta tự động đến Kim Ba Cung? Vừa nghĩ tới chuyện khiến sư phụ lao tâm khổ tứ vất vả đường xa, lòng ta áy náy không thôi, nhìn mâm cơm mà ăn không vào, nhẹ nhàng đi tới trước cửa phòng sư phụ, gõ gõ cửa, thấp giọng nói: “Sư phụ, là con.”

“Vào đi.”

Ta đẩy cửa phòng ra, sợ đến ngáy người!

Trong gian phòng này chỉ có hai màu trắng xanh, sạch sẽ thanh khiết, như sắc màu của bầu trời và mặt biển. Phong cách bố cục giống hệt phòng của sư phụ ở Tiêu Dao Môn! Kỳ lạ nhất là, chính giữa phòng có một núi đá cao khoảng nửa người! Núi đá tú nhả thanh kỳ, rêu mọc xanh rì, nước chảy róc rách, gian phòng đột nhiên có sự tĩnh lặng như một chốn đào nguyên thoát tục.

Sư phụ chấp tay đứng trước núi đá, như thể đã hóa đá. Nửa tháng không thấy, người gầy hơn, bóng lưng tiêu tụy.

Ta chậm chạp đi tới, thấp giọng nói: “Sư phụ, con xin lỗi, con nhất thời lỗ mãng, khiến sư phụ và các sư thúc lo lắng.”

“Ta không trách con. Con biết thân thể của mình muốn tìm gặp mẫu thân cũng không phải chuyện gì sai trái.” Người không quay đầu lại, âm thanh trầm thấp rời rạc, có phần lạnh nhạt uể oải.

Thì ra sư phụ cũng không trách ta, ta thở phào nói: “Sư phụ, mục đích của con rất đơn giản, con chỉ muốn được gặp mẫu thân một lần, kết quả, con lại gặp phải Mộ Dung Cung chủ giả mạo.”

Sư phụ quay phắt lại: “Con gặp ai?” Ta phát hiện rõ ràng, đôi mắt sư phụ hơi hoe đỏ.

“Bà ta tự xưng là Mộ Dung Cung chủ, nhưng Giang Thần lại nói bà ta là giả mạo.”

Sư phụ tiến lên một bước, vội vã hỏi: “Người đấy có ngoại hình thế nào?”

“Bà ta dùng lụa mỏng che mặt, vóc người rất cao.”

“Vóc người rất cao? Vậy... không phải” Sư phụ thấp giọng, thất vọng rõ ràng.

Ta thì thầm hỏi nhỏ: “Sư phụ, người từng gặp mẫu thân, mẫu thân có ngoại hình thế nào ạ?”

Sư phụ xoay người sang chỗ khác, ngón tay khẽ xoa lên rêu xanh trên núi đá, nhẹ nhàng như tình nhân mơn trớn. Một hồi lâu sau mới mờ mịt thốt ra: “Nàng ... rất đẹp, ngoại hình của con tương đối giống, đặc biệt là cặp mắt.”

Ta lo sợ hỏi: “Mẫu thân là người như thế nào ạ, những lời đồn trên giang hồ liệu có phải thật không ạ?”

Sư phụ đưa lưng về phía ta, im lặng một lúc lâu mới nói: “Điểm duy nhất không tốt của nàng, chỉ có là con gái Mộ Dung Trù. Những lời đồn đại đều chỉ là vô căn cứ, không đáng tin cậy.”

“Ý sư phụ mẫu thân là người tốt?”

“Trong lòng ta nàng vô cùng tốt đẹp, cả thiên hạ nói nàng không tốt, ta cũng nói nàng tốt.” Sư phụ nói những lời này rất chậm rất khẽ, nhưng ta lại thoáng nghe thấy sự ghen ngào, chẳng lẽ là ta cảm giác nhầm?

Lòng ta tràn đầy sự hiếu kỳ nghi hoặc, đi tới thốt ra lời: “Sư phụ, người biết mẫu thân rõ lắm ạ?”

Sư phụ cúi đầu, nói từng chữ rời rạc: “Đúng, biết rất rõ.”

Ta phát hiện rõ ràng, mắt sư phụ ngấn lệ, là ta hoa mắt sao? Ta giật mình không biết làm sao, không dám hỏi nữa.

Xung quanh im lặng như tờ, chỉ có tiếng nước chảy róc rách, gió khẽ thổi qua, làm chuông gió phát ra những tiếng rất êm tai.

“Tại sao nàng lại yêu cầu thế này. Nếu ta không đến, vĩnh viễn cũng không hay biết nàng từng căn dặn thế. Nếu nàng yêu cầu thế, tại sao không tới tìm ta?” Sư phụ nhìn nước chảy, vừa như lắng bầm vừa như nói nhảm khi say rượu, giọng điệu bi thương, khiến người nghe không thể đành lòng.

Ta không biết lý do người đau khổ nên không biết an ủi từ đâu. Tiếng nước tí tách từng giọt như tô đậm nỗi sầu. Ta mơ hồ cảm giác được, sư phụ và mẫu thân không chỉ là bằng hữu đơn giản, nhưng ta không dám phỏng đoán nhiều hơn, bởi vì trong lòng ta sư phụ thoát tục như thần tiên, dường như chưa từng dính dáng đến tư tình nhi nữ.

Một hồi lâu sau, ta mới ngượng ngùng nói nhỏ: “Chắc là mẫu thân rất tin tưởng người, vì thế mới gửi gắm con cho người đứng không ạ? Mẫu thân biết người nhận ra bút tích của bà, biết vì thế người sẽ nuôi dưỡng con thật tốt, đúng không ạ?”

“Đúng... Mười mấy năm qua, ta luôn tìm nàng, vào ngày sinh nhật con, ta từng đứng chờ ở cổng, nhưng nàng không lộ diện, hoặc là để người khác đưa đồ tới, hoặc là để đồ ở một chỗ khác, ta chưa từng gặp được nàng, sau này, ta nghĩ, nàng hận ta nên không muốn gặp ta.”

Sư phụ dồn trong giọng nói của sư phụ càng lúc càng rõ ràng, ta chưa từng thấy người như vậy. Trước giờ người luôn lạnh nhạt ung dung, bình thản nhả nhận. Chuyện lớn nhỏ của Tiêu Dao môn người xử lý rất nhẹ nhàng, hạ bút thành văn. Như thể chuyện có lớn đến đâu chỉ cần phất tay là hóa giải, ta rất ngưỡng mộ sự ung dung bình thản đầy của người, như dòng nước không thay đổi, tiêu dao chẳng màng thế sự.

Ta nghĩ, lúc đầu ta đem lòng thương mến Vân Châu, nhất định là chịu ảnh hưởng từ sư phụ, Giang Thần như một bức tranh mẫu đơn theo lối tỉ mỉ, nhưng sư phụ và Vân Châu thì như bức tranh hoa lan theo lối chấm phá, ý vị chốn nhân gian là niềm vui đơn thuần, ta cứ mê mê tỉnh tỉnh không hay biết bản thân muốn gì.

Sư phụ xoay người lại, chậm rãi ngồi xuống một cái ghế mây bên cạnh núi đá, ghế mây kéo kẹt, sư phụ cười khổ: “Nàng luôn bắt ta phải đoán, đáng tiếc, ta đây gốc ghéech, sao biết được tâm sự phức tạp của nàng.”

Ta cảm giác được dù sư phụ đang gượng cười nhưng như rất muốn ứa lệ, rốt cuộc lý do gì khiến người đau khổ? Lòng ta nảy ra một ý nghĩ, chẳng lẽ người thích mẫu thân?

Thân là văn bối, nếu lên tiếng hỏi thẳng về vấn đề này, đối với sư phụ hay mẫu thân đều là bất kính, rốt cuộc ta không dám phỏng đoán thêm nữa, cố gắng quên ý nghĩ đấy đi.

“Sư phụ, lần này con đến Quy Vân sơn trang, trong lúc vô tình phát hiện nhà họ Giang có một cửa hiệu bán trang phục, xiêm y của cửa hiệu đấy có dấu hiệu giống xiêm y của con. Con đi hỏi Thích phu nhân, bà lại nói bao quần áo kia là bà đưa đến, con cảm giác không phải thế, bởi vì nếu là bà đưa thì cái khóa vàng và kiếm phổ bên trong rất không hợp lý.”

Sư phụ nhướng mày: “Là dấu hiệu gì? Ở đâu?”

“Ở cổ áo trên mỗi bộ xiêm y đều có thêu một đóa tường vân, cửa hiệu đó là sản nghiệp của nhà họ Giang.”

Sư phụ đột nhiên kích động đứng dậy: “Thật sao?”

“Thật ạ.”

“Vậy là... nàng ẩn cư ở Quy Vân sơn trang!”

“Thật thế ạ?”

Trong nháy mắt sư phụ như có sức sống trở lại, thần thái rạng rỡ, ánh mắt sáng ngời.

Ta cũng bị thần thái của người làm cho kích động, phần chấn hấn lên.

Sư phụ nói: “Nhất định là Thích phu nhân biết chuyện, vì thế khi con đi hỏi bà ấy mới che dấu, nhưng nhất định không biết trong bọc quần áo năm nay lại có thêm lễ vật cập kê, và bộ kiếm phổ thất lạc kia.”

Đúng là như thế, nhất định là mẫu thân và Thích phu nhân có liên lạc, nếu không Thích phu nhân sao lại vô cớ che dấu chuyện quà sinh nhật? Chắc là bà không muốn làm bại lộ tung tích của mẫu thân, cũng không muốn ta truy hỏi nữa, vì thế gạt ta cho qua chuyện.

Sư phụ xoa mi tâm: “Con đừng để lộ chuyện đấy vội, để ta nghĩ xem phải dùng cách gì mới tìm được nàng.”

Ta vội vàng gật đầu, hận không thể lập tức trở lại Quy Vân sơn trang, cùng sư phụ lục tung sơn trang tìm ra mẫu thân.

Sư phụ hai mắt sáng như sao, có lẽ là do quá kích động, xoa mi tâm đến phát đỏ cũng chưa nghĩ ra cách.

Trong lúc nôn nóng, ta chợt nghĩ ra mà hỏi: “Sư phụ, người thật sự cho rằng mẫu thân rất quan tâm đến con?”

“Tất nhiên là thế. Nếu không đưa con cho ai chẳng được, tại sao phải đưa đến trước mặt để ta nhìn thấy? Tại sao hàng năm tặng quà, Trọng Sơn kiếm phổ là bảo bối trong mơ bao người tha thiết, nàng không chút tiếc nuối mà đưa tặng con, lòng quan tâm đấy chẳng lẽ con không cảm nhận được?”

“Vậy con có chủ ý này. Nếu sư phụ cho rằng mẫu thân ẩn cư ở Quy Vân sơn trang, con sẽ theo Giang Thần trở về, về đến nhà họ Giang, người hãy tung tin con bị trúng kịch độc ở Kim Ba Cung, trong lúc cấp bách liên quan đến sống chết, nếu mẫu thân quan tâm con nhất định sẽ đến tìm đưa con thuốc giải, sư phụ trốn trong chỗ tối, ôm cây đợi thỏ.”

Sư phụ vui sướng ra mặt: “Chủ ý này rất tuyệt, tiểu Mạt, con đúng là thông minh hơn ta.”

Ta âm thầm xấu hổ, chỉ mong chủ ý này không thất bại.

Ta ra khỏi phòng của sư phụ, phát hiện các sư thúc đều đã về phòng nghỉ ngơi. Ta đi vòng đến hành lang gấp khúc, ngồi trên bậc thang, lòng thầm tưởng tượng về ngoại hình mẫu thân, suy đoán mối quan hệ giữa bà và sư phụ. Đột nhiên, ta nghĩ đến câu nói của Vân Tri Thị, ông ấy nói Vân Tri Phi và sư phụ cùng xông vào Kim Ba Cung và bị nhốt, sau đó được mẫu thân thả ra. Xem ra, mối quan hệ giữa mẫu thân và sư phụ chắc chắn có nhiều chuyện xưa cũ, mà chuyện xưa cũ ắt là chuyện buồn.

Ta khe khẽ thở dài, tình cảm là thứ khiến con người ta tổn thương nhất. Sư phụ ung dung bình tĩnh như thế, vậy mà hôm nay nghe được lời căn dặn của mẫu thân, thấy căn phòng mẫu thân bố trí, lập tức rối loạn tinh thần.

“Tiểu Mạt.”

Tiếng gọi khe như từ một nơi rất xa xôi, thuần khiết như khe suối trong núi sâu, gió núi lúc ban mai. Trong nháy mắt như có làn gió thổi qua mặt hồ yên ả, ta không tự chủ được quay đầu lại, tim đập loạn nhịp.

Vân Châu đứng sau lưng ta, như thể đã đợi ta rất lâu, lại như thể chỉ vừa mới đến.

Mặt biển đêm phủ lớp sương mờ, gió biển thổi đèn lồng treo dưới mái hiên lão đảo, ánh sáng chập chờn như mang theo hơi nước, chiếu lên gương mặt hần, mờ mịt như trong một giấc mơ, xa xăm không thực.

Nhìn thấy hần, lòng ta lại trào dâng chua xót, không thể xua đi.

Ta cố gắng giữ giọng cho thật bình tĩnh: “Sao huynh lại tới đây? Muội tưởng huynh cùng Vân đại nhân trở về Phúc Kiến.”

Hần tiến thêm hai bước, đứng rất gần ta, chậm rãi nói: “Tiểu Mạt, tối hôm đó... là ta hẹn muội đến Khởi Nguyệt Lâu.”

Ta kinh ngạc: “Là huynh!”

37. Chương 37: Nỗi Niềm

Ta kinh ngạc nhìn hần, nếu là hần hẹn ta đến Khởi Nguyệt Lâu, tại sao người ta gặp lại là phụ thân hần?

Ngon đèn lóe lên, soi sáng một ngọn lửa trong mắt hần, “Ta là người không giỏi ăn nói, có tâm sự cũng chỉ dẫn đo trong lòng, không biết phải nói ra thế nào... Khi ta cảm nhận được mình có tình cảm với muội, muốn bày tỏ với muội, muội lại gọi ta là ca ca... Muội không biết rằng, muội gọi một lần là một lần ta chết lặng. Những lời muốn tỏ bày bị muội đẩy trở lại. Trước mặt Giang Thần muội tự nhiên thoải mái. Nhưng ở trước mặt ta, muội rất gò bó rụt rè. Ta nghĩ, chắc muội coi ta như ca ca thật... Vì vậy, ta không bày tỏ gì nữa.”

Ta nghe đến đó liền thấy chua xót trào dâng. Vào thời điểm đó, ta cảm thấy hần như trên cao vời vợi, gọi một tiếng ca ca, đã là gần gũi đến cực hạn rồi.

“Ta vẫn luôn nghĩ muội thích Giang Thần, cho đến khi muội đột nhiên nói với sư phụ là muội muốn gả cho ta. Muội không biết hôm đấy ta mừng như điên... Ta rất ít khi uống rượu, hôm đấy không kiềm chế được mà cạn chén một mình. Nhưng niềm vui chỉ là trong nháy mắt, muội đi đến, nói cho ta biết, muội chỉ đùa với ta.”

Giọng hần trĩu nặng nỗi buồn. Lòng ta như bị một tảng chì đè xuống, rơi không thấy đáy.

“Sau đó, muội nhiệt tình mai mối cho ta, lại cùng Giang Thần định hôn ước, lòng ta hệt hẫng khó chịu... , chỉ có thể tránh muội càng xa càng tốt, vì ta sợ mình làm chuyện mất lý trí.”

Ta hoảng hốt đắm chìm trong những lời tự thuật của hắn, một màn sương giăng lên chậm rãi, bao nhiêu tình cảm, bao nhiêu rứt rứt chần chừ, bao nhiêu dò xét, dẫn đến bao nhiêu hiểu lầm. Vô duyên là không chung lối, dù có cố gắng thế nào cũng vượt mất nhau.

“Ta nản lòng thoái chí rời đi, rồi lại gặp muội ngày tết Đoan Ngọ, muội nói với ta đồ mình thích sao có thể đem tặng? Đến tận giây phút đấy, ta mới biết tình cảm của muội...”

Ta thầm than thở, ta cũng có khác gì, cho đến khi nhìn thấy chủ thủ Tương Tư, ta mới rõ lòng của hắn.

“Ban hôn không thành, ta hạ quyết tâm, dù hoàng đế không đồng ý, ta cũng sẽ không buông tha. Ta hẹn muội đến Khởi Nguyệt Lâu, là vì như thế.”

Hắn dừng một chút rồi nói: “Nhưng phụ thân nhốt ta trong phòng để đi gặp muội, sau đó ta phá cửa sổ chạy đi, vừa đến đã được nghe những lời phụ thân nói.”

Hắn dừng một chút, “Ta tràn đầy hi vọng ra đi, lại được nghe câu chuyện năm xưa do phụ thân kể lại. Lúc đấy ta rất bàng hoàng, thậm chí có thể nói là rơi từ đỉnh cao của hy vọng xuống vực sâu thất vọng, tâm trạng lúc đấy, đến tận lúc này vẫn chưa từng phai mờ trong tâm trí ta.”

“Ta không tin, về nhà gặp phụ thân hỏi lại. Phụ thân chính miệng nói với ta, năm đó là Mộ Dung Tiểu trực tiếp nói với ông ấy, bà ấy nói bà ấy đang mang đứa con mồ côi từ trong bụng mẹ của Nhị thúc. Vì thế phụ thân mới để bà ấy ra đi, không làm khó bà ấy nữa.”

Hốc mắt ta vừa đau vừa nóng bừng, lại cố nhịn không muốn để rơi lệ. Thì ra hắn cũng biết tất cả. Ta còn tưởng rằng, chỉ một mình ta đau khổ. Ta và hắn chỉ có kết cục đấy, chỉ có thể hữu duyên không phân, kiếp này chỉ có thể là huynh muội.

Giọng nói của hắn trầm thấp uyển chuyển, như làn gió thổi qua mặt hồ yên ả, gió biển làm vạt áo của ta và hắn tung bay như hai cánh chim biển, chỉ có điều không thể làm chim liền cánh.

“Khi đó, ta trở mắt nhìn muội theo Giang Thần đi, không có cách nào giữ lại... Đêm đấy, ta say đến bất tỉnh.”

“Ta hốt hoảng suốt mấy ngày, lòng thầm nghĩ buông tay từ đây, không gặp muội nữa. Để thời gian phủ bụi tình cảm, để chôn vùi những tâm sự từng ôm ấp. Đến một lúc nào đó gặp lại, có lẽ sẽ có thể thản nhiên đối mặt với muội và Giang Thần, có thể cười gọi muội hai tiếng muội muội.”

Nước mắt ta lặng yên ứa ra, gió biển thổi qua để lại hai vệt nước kéo căng da thịt, khó chịu trăm bề.

Hắn thở dài một hơi, “Tuy nhiên, có một ngày ta bất ngờ nhận được một lá thư kỳ lạ. Trong thư chỉ viết một câu, nói muội không phải con gái của Nhị thúc, phụ thân của muội... là sư phụ.”

Ta cả kinh, không kiềm chế được quay đầu nhìn Vân Châu. Lá thư do ai gửi tới? Lá thư viết ta là con gái của sư phụ, liệu có phải sự thật? Nhưng qua lời của sư phụ, ta có thể cảm giác được mẫu thân không phải con người lẳng lơ ong bướm, cá nhân ta không muốn bà như thế, mà bà cũng chính miệng thừa nhận với Vân Tri Thị ta là đứa con mồ côi từ trong bụng mẹ của Vân Tri Phi, bà là một người phụ nữ, sao có thể đem chuyện danh tiết ra làm trò đùa? Vì lẽ đó, ta gần như khẳng định mình là con gái của Vân Tri Phi, nếu ta không phải con gái của kẻ thù, sao bà nữ vừa sinh ra ta liền vứt bỏ trước mặt sư phụ?

“Ta lúc đấy... cầm lá thư kia đúng là vui buồn lẫn lộn. Bán tính bán nghi, lòng ta thầm ảo tưởng lá thư nói thật, ta không có cách nào điều tra ra người gửi thư là ai, vì vậy ta trở về Tiêu Dao Môn tìm sư phụ hỏi cho rõ ràng, nhưng ta vừa về đến chân núi đã gặp sư phụ và các vị sư thúc, biết muội và Giang Thần đến Kim Ba Cung. Ta liền theo sư phụ đến nơi này, ta cũng mong có thể đến để gặp Mộ Dung Cung chủ, ta muốn tự mình hỏi bà ấy, rốt cuộc ta và muội có phải huynh muội không, không nhận được câu trả lời từ bà ấy, ta không thể chết lòng.”

Ta quay đầu đi, không dám nhìn hắn nữa. Biết hắn mấy năm, đây là lần đầu tiên hắn nói với ta nhiều như thế, thái độ chân thành mà mềm mỏng. Hỏi sao hắn đến đây, hỏi sao hắn tiêu tụy, thì ra hắn cũng đã biết tất cả.

Hắn vì một tin tức mà hy vọng xa vời, vì một lá thư không rõ tung tích bên ba ngàn dặm, quyết không buông tha dù chỉ là một cơ hội mong manh. Ta vừa khổ sở vừa cảm động, nhưng lần át cả sự khổ sở cảm động là tâm trạng bất đắc dĩ và buông xuôi. Cho dù ta không phải con gái của Vân Tri Phi. Với ân oán giữa mẫu thân và nhà họ Vân, ta và hắn hoàn toàn không có cơ hội, Vân Tri Thị quyết không đồng ý để ta và hắn đến với nhau, chưa nói đến chuyện có thể khiến mẫu thân đau lòng.

Từng đợt sóng xô bờ, như đập chùng tâm sự. Ta chậm rãi đứng lên, nhìn vầng trăng nơi chân trời xa xăm, lòng thầm tỉnh táo, kết cục dành cho ta và hắn, chỉ có “Vầng trăng mọc ở biển khơi, Cùng chung một lúc góc trời soi chung”. (Vọng Nguyệt Hoài Viễn – Thịnh Đường – người dịch: Nguyễn Hữu Bông)

Vân Châu nhìn ta chăm chăm, “Tiểu Mạt, tại sao muội không nói gì?”

Biết nói gì? Có nói gì cũng là vô vọng, không thay đổi được gì. Lòng hắn một mực hy vọng, tâm sự chân thành, càng khiến ta không nói được lời nào, chỉ biết chôn giấu nỗi lòng.

“Vân sư huynh, muội... ngày cưới của muội và Giang Thần đã quyết định là tết Trung thu, nếu huynh có rảnh, mời đến Quy Vân sơn trang.”

Chỉ một câu nói mà khiến ta dồn hết sức lực, như thể hồn lìa khỏi xác, đứng trên cao nhìn mình giờ tay chém xuống, một đao cắt đứt mọi kỷ niệm trước kia!

Nhưng ta nghe thấy rõ ràng sâu trong lòng mình có tiếng nước chảy tí tách, là tiếng gì?

Yên tĩnh như sau khi chết đi, hắn như không còn hô hấp, ta nghiêng răng đi qua hắn. Ta không dám quay đầu lại. Để hắn chết lòng đi, rũ bỏ nhi nữ tình trường, mang theo kỳ vọng của bậc cha chú, làm rạng danh gia tộc, để hoài bão tung cánh bay xa.

Đi đến một góc ngoặt, rốt cuộc ta không kiềm chế được nữa đưa mắt nhìn, sau lưng hắn là biển lớn, là trời đêm thăm thẳm và một vầng trăng, dù có sáng soi cũng không thể át được bóng đêm lạnh lẽo.

Ta nhìn bóng dáng chơi vơi, khổ tâm cào xé ruột gan, Vân Châu, ngoài việc làm huynh hết hy vọng, muội còn biết làm gì?

Đêm hôm đấy ta ngủ không yên, trong tâm trạng hốt hoảng như nghe thấy tiếng thở dài đâu đây.

Sáng hôm sau, ta phát hiện có một lá thư bên cạnh gối đầu.

Ta nhẹ nhàng mở ra, thư chỉ viết: Sông Sâm uốn lượn cạnh non Sâm, Vì ai rẽ lối Tiêu Tương chảy. (Đạp Sa Hành – Tương truyền Tô Đông Pha rất thích hai câu này, đem chép lên cây quạt của mình.)

Ta rất thích bài từ Đạp Sa Hành, nhưng lại không hiểu lắm hai câu cuối, từng đi tìm Vân Châu để hỏi. Lúc đấy hắn mỉm cười, trả lời rằng thơ cổ nhân có nhiều cách lý giải, còn tùy vào tâm trạng nỗi lòng, ta cảm thấy lời giải thích rất có lý, chỉ biết sẫm soi câu chữ thì ý cảnh trong thơ sẽ thành vô vị.

Lúc đấy ta nhìn dung mạo thần tiên của Vân Châu, âm thầm xấu hổ cho sự ngu dốt của bản thân, đến khi nào mới thông minh sâu sắc được như hắn?

Giờ phút này ta đã hiểu ra, hai câu này ta sẽ không bao giờ hỏi người khác nữa.

Ta ra khỏi phòng, chậm chạp đến bên bờ biển, bình minh được biển lớn tôn lên, vô cùng rực rỡ, hào quang vạn trượng. Sóng xô bờ, thủy triều lên, thế nào là thiên trường địa cửu, thế nào là chỉ một cái chớp mắt?

Ta thở dài, gấp lá thư thành một con thuyền nhỏ, khẽ đặt lên mặt nước.

Tâm sự của tuổi trẻ, đẹp đẽ như một giấc mộng, thuần khiết như sương, không chống được gió mưa cuộc đời, biển cổ đầy đưa, chính là càng lúc càng xa.

38. Chương 38: Thảm Cảnh

Đường về thiếu một người, Vân Châu đã ra về từ sáng sớm, nghe sư phụ nói, hẳn phải về kinh thành gấp. Hẳn đã được phong Trung Lang Tướng, thu xếp xin nghỉ phép một tháng thật sự không dễ dàng gì, giờ chỉ có thể ra roi thúc ngựa trở về.

Ta yên lặng cúi đầu, lòng thổn thức không biết là đau hay không, chỉ hai tháng ngắn ngủi, ta và hẳn như sợi dây da bị kéo căng, cứ kéo đi kéo lại, cuối cùng đứt hẳn, không còn liên quan.

Ta có phần mờ mịt thất thần, yên lặng đi theo sư phụ, đột nhiên, tay của ta bị nắm lấy, ta giật nảy người, quay đầu nhìn thì ra là Giang Thần.

Hắn nhìn ta trù mến, “Tiểu Mạt, chúng ta trở về đi thôi.”

Ta gật đầu: “Muội muốn về Quy Vân sơn trang.”

“Ý ta cũng là Quy Vân Sơn Trang, sau này nơi đó chính là nhà của muội.” Hẳn cười đến híp cả mắt: “Tiểu Mạt, có phải muội cũng sốt ruột rồi không, haizzz, nếu ngày mai là Trung thu thì tốt quá.”

Ta đỏ mặt, hẳn không thể tế nhị chút sao.

Chúng ta cùng sư phụ và các sư thúc cùng trở về Tiêu Dao môn. Sư phụ không màng nghỉ ngơi, lập tức muốn cùng ta và Giang Thần đến Quy Vân sơn trang. Ta cảm giác được tâm trạng của sư phụ còn nóng hơn ta.

Giang Thần tò mò hỏi ta: “Sao sư phụ phải đi vội như vậy? Từ giờ đến Trung thu còn nhiều thời gian mà.”

Ta và sư phụ nhất trí không tiết lộ kế hoạch với hẳn, sợ Thích phu nhân biết sẽ truyền đến tai mẫu thân, mẫu thân sẽ không xuất hiện nữa. Vì thế ta không thể nói với hẳn lý do sư phụ vội vã muốn đến Quy Vân sơn trang.

Ta chỉ có thể nói: “Ah, có thể là sư phụ muốn gặp mẹ huynh, bàn bạc chuyện hôn sự.”

Giang Thần nói với giọng ghen tỵ: “Sư phụ luôn đối với muội tốt nhất, cùng là đồ đệ, từ trước tới giờ người luôn thiên vị muội, chưa từng quan tâm đến ta nhiều như thế.”

Ta vội nói: “Đó là bởi vì huynh giỏi giang khôn khéo nhiều thủ đoạn, không cần sư phụ phải quan tâm.”

“Muội nói ta nhiều thủ đoạn?” Giang Thần trợn mắt, thấy không khí có vẻ căng thẳng, ta vội cúi đầu bước đi.

Đúng là sư phụ đặc biệt quan tâm tới ta nhất, trong số các đồ đệ ta là đồ đệ kém cỏi nhất, nhưng cũng là đồ đệ được sư phụ thương yêu nhất. Lòng ta bỗng nảy ra một ý nghĩ, lá thư mà Vân Châu nhận được, rốt cuộc liệu có phải lừa đảo? Nhưng ta không muốn suy đoán chuyện của trưởng bối, làm thế là bất kính với mẫu thân. Đến khi gặp được mẫu thân, tất là bà sẽ nói cha ta là ai.

Lần này Tiểu Hà Bao cũng đi cùng ta, liên tục thì thầm tâm sự, thủ thỉ từ khi ta chuyển sang mặc xiêm y mùa hè, ánh mắt cô gia lúc nào cũng nóng như lò lửa. Ta lập tức câm nín, sao ta không nhận ra? Tiểu nha đầu đúng là quỷ quái.

Sau một ngày một đêm ngồi thuyền thì đến kinh thành, xuống thuyền thì ngồi kiệu, lúc đi qua cửa hàng “Không thể không mua”, sư phụ đột nhiên nói với Giang Thần: “Nghe nói đây là cửa hàng của nhà con, ta muốn vào xem.”

Giang Thần nói: “Được ạ, mời sư phụ.”

Bốn người chúng ta xuống kiệu, đi vào trong cửa hàng. Bắt đầu vào hè, các loại tơ lụa vải vóc bày bán đều là loại nhẹ nhàng mát mẻ màu sắc tươi sáng, có mấy phụ nhân trẻ tuổi đang chọn lựa.

Cổ tẩu nhìn thấy chúng ta, đột nhiên ngẩn ra, sau đó tươi cười chào đón: “Thiếu gia, thiếu phu nhân đã tới.”

Giang Thần gật đầu với Cố tẩu, giới thiệu với sư phụ: “Sư phụ, người xem tự nhiên, nhân tiện chọn luôn mấy bộ người thích. Mười mấy năm qua người đều mặc trường bào màu trắng của Tiêu Dao môn, cũng đến lúc mua mấy bộ thay đổi, để con và tiểu Mạt được mở rộng tầm mắt.”

Sư phụ ậm ừ trả lời, ánh mắt lập tức nhìn vào cửa hàng, ta biết người đang muốn vào tìm kiếm manh mối.

Cố tẩu nhìn sư phụ chăm chú, giọng nói có phần kích động: “Ai u, vị này là sư phụ của thiếu gia sao! Sao lại trẻ tuổi thế? Thật là anh tuấn xuất chúng, ngọc thụ lâm phong!”

Sư phụ đỏ mặt chỉ trong thời gian một cái chớp mắt.

Cố tẩu lại đi tới tiếp cận và hỏi: “Sư phụ năm nay bao tuổi? Đã lấy vợ chưa?”

Sư phụ lí nhí: “Không... không có.” Dứt lời, vội vàng cách Cố tẩu thêm mấy bước, cúi đầu đi xem vải vóc, đỏ mặt như trứng tôm nấu chín.

Ta âm thầm nín cười, Giang Thần đã không kiềm chế được, cười đến run rẩy hai vai.

Cố tẩu không chịu buông tha nhiệt tình đi tới: “Sư phụ thích màu lam sao? Đúng, sư phụ trắng trẻo, mặc màu lam tôn da, càng thêm trẻ tuổi anh tuấn.” Vừa nói, Cố tẩu vừa cầm vào mảnh vải sư phụ đang xem. Tay Cố tẩu và tay sư phụ gần trong gang tấc, ta nhìn thế vừa thấy lo lắng, vừa thấy chờ mong, liệu Cố tẩu có bất cẩn chạm tay sư phụ không?

Sư phụ vội vã đặt mảnh vải xuống, đỏ mặt hoảng loạn chạy ra khỏi cửa hàng, ta đi theo người nín cười đến đau bụng.

Giang Thần cười hihi với Cố tẩu: “Cô xem, cô dọa sư phụ ta chạy mất dép rồi.”

Cố tẩu thản nhiên nói: “Thiếu gia, ta đâu có nói gì! Ta chỉ muốn giới thiệu vải vóc cho hần thôi.”

Giang Thần cười đi ra khỏi cửa hàng, nói với sư phụ: “Cố tẩu buôn bán mười mấy năm, nhìn thấy ai cũng nhiệt tình như thế. Sư phụ đừng sợ.”

“Ai... ai nói ta sợ.” Sư phụ đỏ mặt chưa hết, bị Giang Thần nói thế lại càng đỏ hơn.

Giang Thần cười phát run: “Sư phụ không sợ, vậy tại sao người phải chạy?”

“Ta... ta đói bụng.”

“Chẳng phải sư phụ đã ăn sáng rồi đấy sao?”

Sư phụ ho khan hai tiếng, “Nhưng chưa ăn trưa.”

Ta ghen đến nội thương, sư phụ thật dễ thương quá mức cần thiết, thấy nữ nhân nào cũng e lệ, đến khi nào ta mới có sư nương chứ?

Trở lại Quy Vân sơn trang, Thích phu nhân nhìn thấy sư phụ thì rất kinh ngạc, lộ rõ vẻ vui mừng.

“Ai nha, Thạch Cảnh, sao chú lại tới đây.”

“Chào chị dâu!” Sư phụ nho nhã lễ độ chào Thích phu nhân. Ta sững sốt, nghĩ thì cũng đúng, Giang Thụy Dương là sư huynh của sư phụ, Thích phu nhân đúng là chị dâu của sư phụ.

Thích phu nhân tươi cười, nói: “Thần nhi đúng là, sao không gửi thư báo trước, ta còn biết mà chuẩn bị tiệc đón tiếp.”

Sư phụ mỉm cười, “Chị dâu không cần khách khí. Đệ tới vội vàng, chủ yếu là vì hai đứa bé này vụng trộm đi đến Kim Ba Cung, may là đệ kịp thời phát hiện đuổi theo. Đệ không yên lòng, hộ tống bọn chúng về tận đây.”

Thích phu nhân tái mặt: “Cái gì!”

Giang Thần cười hi hi: “Là con muốn đi.”

Thích phu nhân giận dữ: “Thần nhi, con thật quá lộn xộn!”

Giang Thần cười hì hì nói: “Ôi, mẫu thân, tiểu Mạt sắp lấy chồng, đi báo ấu thân muội ấy một tiếng chẳng lẽ không được sao?”

Lòng ta âm thầm cảm động, Giang Thần một mình gạt phăng mọi chuyện. Nếu để Thích phu nhân biết đi Kim Ba Cung là chủ ý của ta, Giang Thần còn suýt táng mạng ở đó, chỉ sợ hận ta đến chết, ta âm thầm hổ thẹn, may quá, xem ra Giang Thần am hiểu đạo lý mẹ chồng nàng dâu, biết người chồng đứng giữa phải che chở cho vợ thế nào.

“Cô ấy....” Thích phu nhân hình như muốn nói gì đó lại thôi, hung hăng trợn mắt với Giang Thần một cái. Sau đó nói với sư phụ: “Thạch Cảnh, hôn kỳ ta định tổ chức ngày tết Trung thu, chú thấy thế nào?”

“Rất tốt.” Sư phụ có vẻ bất an, từ khi vào Quy Vân sơn người luôn có vẻ căng thẳng, hết nhìn đông lại nhìn tây hoàn toàn không có dáng vẻ bình tĩnh ung dung thường ngày. Ta không khỏi buồn cười, coi như mẫu thân lần trốn trong đám người làm, sư phụ người ngoài sáng, mẫu thân trong tối, sư phụ chỉ nhìn làm sao tìm ra?

Thích phu nhân sai người hầu dâng trà, chuẩn bị cơm. Trà nóng nhanh chóng được dâng lên, theo kế hoạch ta và sư phụ bàn bạc, sau khi uống nửa chén trà, ta đột nhiên “Ồi” một tiếng, ôm bụng.

Giang Thần và Thích phu nhân đồng loạt hỏi: “Làm sao vậy?”

Sư phụ cũng vội vàng hỏi: “Con khó chịu chỗ nào?”

“Con đau bụng.”

Vừa dứt lời, Giang Thần đã ngồi xổm trước mặt ta.

Lần đầu tiên ta giả trò lừa gạt... Diễn kịch trước bao nhiêu người, thật sự khiến ta chột dạ bất an, sợ bị Thích phu nhân nhìn ra manh mối, chỉ biết cúi đầu, hận không thể che mặt không để Giang Thần và Thích phu nhân nhìn, oái ăm làm sao Giang Thần cứ nâng mặt ta lên, căng thẳng nhìn ta, hỏi: “Đau như thế nào?”

Ta thấp giọng rên rỉ về đau khổ: “Mấy ngày nay bụng cứ đau âm ỉ, muội tưởng gió biển làm lạnh bụng, nhưng lúc này thì rất đau, như muốn đứt ruột, như có sâu cắn.”

Giang Thần tái mặt: “Không giống đau vì lạnh bụng.”

Sư phụ nói: “Đau từ khi rời khỏi Kim Ba Cung sao?”

Sư phụ vừa dứt lời, Giang Thần biến sắc, vội hỏi: “Chẳng phải lúc đấy muội không ăn gì sao?”

Ta rầu rĩ trả lời: “Khi muội đến chỗ Chu Hộ pháp, có uống một... một chén trà.”

Giang Thần hít một hơi, sắc mặt chuyển màu trắng bệch: “Tiểu Mạt... muội!” Hắn giống như muốn trách mà không nổi, nhú chặt đôi mày.

Nhìn hắn như thế, trán ta vã mồ hôi, Giang Thần vỗ về trán ta, vội nói: “Đau lắm sao?”

Ta xấu hổ không dám nhìn hắn, ta không phải đau đến vã mồ hôi mà là chột dạ đến vã mồ hôi.

Đã diễn đến lúc này không thể làm nửa chừng, ta chỉ đành áy náy mà bịa đặt tiếp, “Muội nghĩ nếu hắn đã biết muội là ai, huynh lại đã trúng độc, chắc hắn sẽ không hại muội, lại thấy hắn cũng uống, vì thế không đề phòng.”

Sư phụ nói: “Thủ đoạn hạ độc của Kim Ba Cung trước giờ xuất quỷ nhập thần...” Sư phụ còn chưa nói hết câu, Giang Thần đã vội la lên: “Sư phụ, tình hình tiểu Mạt thế này sợ là trúng độc.”

Sư phụ nói: “Độc được của Kim Ba Cung từ trước đến giờ đều do Cung chủ nghĩ ra, giải được cũng chỉ có Kim Ba Cung mới có. Nếu Tiểu Mạt thật sự trúng độc, chúng ta chỉ có cách đến đảo Lưu Kim một chuyến tìm Thanh Dao, nhưng đi lại mất nhiều thời gian, tiểu Mạt...”

Giang Thần nói với Thích phu nhân: “Con thấy thế này, tiểu Mạt không nên bôn ba vất vả, để muội ấy ở nhà, con và sư phụ đi mời Thanh phu nhân đến đây.”

Sư phụ do dự một chút rồi nói: “Uh, tính thế cũng được, nhưng nếu độc phát trước khi chúng ta về kịp?”

Giang Thần ngăn ra: “Vậy để tiểu Mạt đi cùng cho thỏa đáng, có phải trúng độc hay không cứ để Thanh phu nhân kiểm tra cho an tâm.”

Giang Thần quan tâm lo lắng như thế khiến ta hồ thẹn không thôi. Ta lén chú ý Thích phu nhân, mặc dù thần sắc bà có vẻ lo lắng, nhưng không nói lời nào, dường như đang cân nhắc gì đó, ta càng thêm khẳng định, chắc chắn bà có âm thầm liên lạc với mẫu thân. Giờ chắc đang suy nghĩ để mẫu thân xuất hiện thế nào.

Quả nhiên, Thích phu nhân lên tiếng: “Tiểu Mạt con về phòng nghỉ ngơi trước đi, ta có biết một người y thuật tinh, ta mời người đó đến đây một chuyến, nếu người đấy có thể chữa được là tốt, không cần bọn ba đến Kim Ba Cung.”

Lòng ta khắp khởi vui mừng, luôn mồm nói tốt. Sư phụ cũng phấn khởi nhìn ta cười.

Giang Thần bế bồng ta đi ra ngoài. Ta vừa thẹn vừa lo, “Để muội xuống.” Trong phòng ngoài sân đầy tôi tớ nha hoàn, ban ngày ban mặt bế ta về tận phòng còn ra thể thống gì?

Giang Thần nhíu mày nói: “Chẳng phải muội đang đau bụng sao, đừng cạy khỏe.” Dứt lời không nói thêm gì nữa đi thẳng ra ngoài.

Trong ánh mắt hâm mộ của đám nha hoàn, ánh mắt thán phục của đám tôi tớ, ta bị hấn bế về tận phòng. Thật ra cũng không tệ, ta không chỉ vã mồ hôi, còn đỏ mặt, nóng toàn thân, rất giống bị bệnh....

39. Chương 39: Đòi Hỏi

Giang Thần cẩn thận đặt ta lên giường, đắp chăn cho ta. Nhìn hấn lo lắng thế ta rất áy náy, rất muốn nói sự thật với hấn, nhưng nhìn dáng vẻ rầu rĩ lo lắng còn hơn thế của sư phụ, lại cố nhịn xuống, tạm thời vẫn chưa đến lúc.

Trong lòng kích động vạn phần, hân hoan hưng phấn, lại phải làm như đang rất đau bụng, thật là thân làm tội đời, xem ra diễn kịch không phải chuyện đơn giản dễ dàng, nằm trên giường thật sự rất không thú vị, rất thê thảm.

Giang Thần ngồi ở đầu giường, nắm chặt tay ta, thỉnh thoảng ân cần hỏi han: “Muội cảm thấy thế nào? Còn đau không?”

Ta như không kiên trì được nữa, thiếu chút nữa thì thú nhận với hấn, nhưng nhìn đến sư phụ ngơ ngẩn thất hồn lạc phách, bồn chồn như ngày dài tựa năm, lại đành nhịn xuống. Lão nhân gia cứ đi lại trong phòng như gà mái ấp trứng.

Giang Thần còn tưởng rằng sư phụ lo lắng cho ta, lên tiếng khuyên nhủ: “Sư phụ, đừng nóng vội. Chờ mẫu thân mời đại phu tới.”

Sư phụ chắc cũng là lần đầu lừa gạt, vẻ mặt chột dạ, lắp bắp: “Tiểu Mạt còn đau không?”

Ta cắn răng, vội vàng phối hợp, “Đau ạ!”

Mãi đến khi trời tối, dưới sự thôi thúc của sư phụ, Giang Thần mới chịu về phòng nghỉ ngơi.

Giang Thần bắt đầu dĩ, “Con ra cửa chờ đại phu. Như Nguyệt và Tiểu Hà Bao chờ ở đây, có chuyện gì thì sai họ.”

Nhìn Giang Thần đóng cửa đi ra ngoài, ta thở dài một hơi, vội vàng xoa mi tâm. Nhíu mày giả đau bụng cả buổi chiều, bụng không đau nhưng mi tâm đau.

Sư phụ ngồi xuống đầu giường hạ giọng nói: “Tiểu tử Giang Thần đúng là một lòng một dạ với con, lo lắng đến vã mồ hôi.”

Lòng ta nóng lên, càng thêm áy náy, chỉ mong mẫu thân nhanh đến, để ta nhanh chóng thú nhận với Giang Thần cho xong.

Sư phụ kích động nắm tay thành quyền, “Nếu không có gì ngoài ý muốn, chắc chắn tối nay nàng sẽ đến.”

Ta vội nói: “Sư phụ, người trốn ở sau giường đi.” Sau giường đủ để sư phụ trốn vào, đến lúc thời cơ chín muồi xuất thủ cũng tiện.

Sư phụ gạt đầu, trốn ra sau giường.

Trong bóng tối, chỉ nghe thấy tiếng hô hấp dồn dập, tiếng tim đập thành thịch vì hồi hộp của ta.

“Sư phụ, ngộ nhỡ mẫu thân không đến?”

“Chắc chắn đến.”

“Sao người có thể khẳng định?”

“Thích phu nhân nhất định sẽ nói chuyện con và Giang Thần lên đảo Lưu Kim, độc dược của Mộ Dung Trù chế ra chỉ Kim Ba Cung giải được, vì thế chắc chắn đến xem con trúng độc gì, sau đó sẽ giao thuốc giải cho Thích phu nhân.”

Ta thở phào, “Chỉ mong như thế.”

Đột nhiên, ngoài cửa có tiếng Thích phu nhân.

“Như Nguyệt, Tiểu Hà Bao, thiếu phu nhân ngủ chưa?”

Tiểu Hà Bao trả lời: “Tiểu thư đã đi nằm từ lâu, không biết đã ngủ chưa.”

“Đi vào hỏi xem, đại phu đến rồi.”

“Vâng ạ.” Tiểu Hà Bao nhẹ nhàng đẩy cửa phòng cầm nến đi vào, đến bên ta hỏi: “Tiểu thư, cô tỉnh chưa, phu nhân mời đại phu đến xem bệnh.”

Ta vội vàng ngồi dậy: “Ta tỉnh rồi, thỉnh phu nhân và đại phu đi vào.”

Tiếng bước chân dần lại gần, tim ta như muốn bắn ra khỏi lồng ngực. Đại phu Thích phu nhân mời đến thật sự là mẫu thân sao?

Đi sau Thích phu nhân loáng thoáng một người. Ta căng thẳng nhìn theo, đến khi nhìn rõ, suýt thì ngừng thở. Đại phu mà Thích phu nhân mời đến ra là Cố tẩu!

Như rơi từ trên trời xuống, đáy lòng ta hệt hẫng vô cùng. Thật sự ngoài ý muốn của ta và sư phụ.

Ta và sư phụ đã tưởng tượng ra hai tình huống, một là, đêm khuya yên tĩnh, mẫu thân mặc hắc y che mặt lặng yên không tiếng động thừa dịp ta ngủ say đến thăm dò, sau đó, ta và sư phụ cùng giữ lại.

Hai là, Thích phu nhân đưa mẫu thân đến xem bệnh, sư phụ trốn sau giường nhận ra, sau đó xông ra giữ mẫu thân lại.

Nhưng người tới lại là Cố tẩu!

Nghĩ một chút cũng không có gì khó hiểu. Nếu xiêm y là từ cửa hàng “Không thể không mua”, nói vậy Cố tẩu chính là người của mẫu thân. Khẳng định là mẫu thân sợ lộ thân phận không chịu đến, ủy thác Cố tẩu đến xem bệnh cho ta, sau đó đưa giải được. Giờ phải làm sao? Rốt cuộc Cố tẩu có biết y thuật không, có thể nhìn ra việc ta giả vờ trúng độc không?

Ta thấp thỏm vươn tay, Cố tẩu tươi cười bắt mạch.

Sư phụ trốn sau giường chắc cũng đang kinh ngạc đến ngây người? Xung quanh im lặng như tờ, ta thất vọng uể oải rầu rĩ, toàn thân vô lực.

Cố tẩu chăm chú bắt mạch đến nơi đến chốn, dường như thật sự biết y thuật. Sau một hồi lâu, đặt tay ta xuống, cười nói: “Thiếu phu nhân không có gì đáng ngại, chỉ là bị hoảng sợ, không phải trúng độc. Tính đường thật tốt một thời gian là không sao nữa.”

Thích phu nhân lộ rõ vẻ vui mừng: “Thật sao?”

Cố tẩu gật đầu: “Thật.”

Thích phu nhân hoan hỉ vui vẻ nói: “Thật tốt quá. Tiểu Mạt, yên tâm đi, Cố tẩu nói không có việc gì là không có việc gì. Con an tâm nghỉ ngơi, ngày mai ta sẽ dọn phòng bếp làm mấy món bổ dưỡng, chẳng mấy ngày nữa là thành thân, phải chịu khó tắm bổ. Ta còn chờ bế cháu đây.”

Bế cháu! Ta sợ đến mức tự sắc nước miếng, không nói nên lời.

Cố tẩu mỉm cười đứng dậy cáo từ, Thích phu nhân cũng nhanh chóng ra khỏi phòng.

Ta vừa thở phào, đang chuẩn bị bàn bạc với sư phụ xem phải làm gì tiếp theo, đột nhiên, cửa phòng mở ra, Giang Thần hưng phấn xông vào, có thể nói là nhanh như chớp, vỗ lấy ta, hôn một cách hung hăng mạnh bạo.

Ta nằm mơ cũng không nghĩ đến chuyện bị tấn công bất ngờ thế này, hoảng hốt đắm vào ngực hắn la lên: “Buông muội ra.”

Hắn tóm tay ta lên đỉnh đầu, đè chặt xuống gối, sau đó cúi đầu hôn cổ và mặt ta mấy lần, hung tợn nói: “Làm ta lo muốn chết, không được, phải bồi thường xoa dịu cho ta.”

Ta đỏ mặt, vội hạ giọng nài nỉ: “Huynh đứng lên đi, sau này muội sẽ bồi thường.”

Hắn hung tợn nói: “Không được, lời nói gió bay.”

“Sau này bồi thường gấp đôi được không?”

Vừa dứt lời, lại bị hắn dùng nụ hôn bịt miệng... Có kiểu xoa dịu nào như thế sao? Ghê tởm thì có, dường như vẫn chưa hết giận, hắn còn lạm dụng vũ lực dây dưa, không chịu buông tha.

Ta “ô ô” hai tiếng đều bị hắn bịt miệng, ngược ngùng chỉ muốn quay mặt đi, sư phụ lão nhân gia trốn sau giường, hắn là đã chứng kiến tất cả, mặc dù sư phụ không nhìn điều không nên nhìn, nhưng không đảm bảo là không nghe điều không nên nghe.

Chợt nghe đằng sau giường có tiếng ngã phịch.

Giang Thần kinh hãi, vội vàng buông ta ra, hạ giọng hỏi: “Sau giường có ai sao? Tiểu Hà Bao?”

Ta đỏ mặt đến mang tai không dám thở, lo lắng không thôi, chẳng lẽ sư phụ thanh tâm quả dục chứng kiến đồ đệ của mình như thế nên bất tỉnh rồi?

Giang Thần đứng dậy đi ra sau giường, sư phụ mặt đỏ tới mang tai, cúi gằm mặt đứng sát tường xoa trán.

“Ah ta không thấy gì hết.” Sư phụ vội nói một câu rồi chạy như ma đuổi.

Ta xấu hổ không thôi, oán trách Giang Thần: “Đều tại huynh!”

Giang Thần đỏ mặt hừ hừ: “Ta làm sao biết sư phụ trốn ở đằng sau.”

Ta ngán người! Từ trước đến giờ ta vẫn cho rằng da mặt hắn dày, giờ lại biết đỏ mặt, thật là kinh ngạc bất ngờ!

Lòng ta đột nhiên chấn động, thậm chí còn muốn giơ tay xoa mặt hắn, xem liệu có phải bôi son đánh phấn gì không, sao lại có thể xinh đẹp ưa nhìn như thế?

Ta nuốt nước miếng, không dám nhìn nữa, nhìn nữa chỉ sợ sinh lòng tà dâm.

Giang Thần xoa đuôi lông mày, xấu hổ hỏi: “Tại sao sư phụ lại ở trong đó?”

Ta vội vàng giải thích: “Sư phụ vừa đến thăm muội, mẫu thân huynh bất ngờ dẫn Cố tẩu đi vào, chẳng phải lúc sáng sư phụ bị... bị Cố tẩu hù dọa phát sợ sao, vì thế người vội vàng trốn ra sau giường.”

Giang Thần cười nói: “Sư phụ cũng quá nhất gan.”

“Đâu phải ai cũng to gan mặt dày như huynh.”

Giang Thần kêu oan: “Ta nào có mặt dày, ta hôn nương tử của mình thử hỏi có gì sai chứ?”

Ta đồ mặt, không lý luận với hần nữa, đi thẳng đến kết luận: “Tóm lại là huynh mặt dày.”

Giang Thần cười nham nhở: “Uh, ta mà mặt mỏng chỉ sợ mẫu thân mỗi mắt chờ mong cũng không có cháu nội để bế.”

Thật là ả ỷ, mà ả ỷ không hề trong sáng. Cảm giác nóng bỏng lan đến mang tai.

“Mẫu thân đã căn dặn phòng bếp làm nhiều món tẩm bổ, chẳng mấy chốc sẽ nuôi muội vừa trắng vừa tròn.” Dứt lời, hần nhìn eo ta bằng con mắt ả ỷ, phụ họa bằng tiếng cười nham hiểm.

Ta vừa nghe liền thấy không ổn, lúc trước mặt đã tròn như cái đĩa, giờ còn tẩm bổ nữa, đến tết Trung thu thành hôn, Giang Thần ngọc thụ lâm phong, hào hoa anh tuấn. Ta đứng cạnh hần khác nào một “bãi phân trâu” béo tròn xấu xí?

Không được! Ta vội vàng kêu thất thanh: “Muội không tẩm bổ.”

“Muội không khỏe, phải chịu khó tẩm bổ.”

Ta trợn mắt: “Muội rất khỏe, không ốm yếu chút nào.”

Giang Thần bất mãn: “Vậy tại sao muội đau bụng lâu vậy, từ ngày rời Kim Ba Cung đến nay cũng được một tháng rồi, còn giấu mọi người, tại sao muội không nghĩ cho ta.”

Nghĩ cho hần? Lúc đầu ta không hiểu, đến khi hiểu ra thì mặt đỏ bừng, không chút lưu tình giờ chân đá vào bắp chân hần.

Hần liền kêu đau, vừa xoa chân vừa nói với vẻ ảm ức: “Vợ chồng với nhau, như hai mà một, chẳng lẽ không đúng sao? Nghĩ cho ta cũng là nghĩ uội.” Ta thán phục vì hần có thể nói nghiêm túc như thế, ta vừa thẹn vừa giận, đứng dậy liền đẩy hần ra khỏi phòng.

Giang Thần vịn cửa, ngoái đầu nhìn lại cười híp mắt mà nói: “Vợ chồng tuy hai mà một, chẳng lẽ không đúng sao?”

Ta dùng sức đẩy hần, vội vàng đóng cửa khóa trái, hần dám cạy là vị hôn phu danh chính ngôn thuận của ta mà ả nói càng ngày càng can rõ, sau này thành thân, chẳng phải càng thêm can rõ càng thêm đùa bỡn? Chỉ sợ tương lai ngày nào cũng đỏ mặt vì bị hần trêu chọc, nghĩ đến đó mà ta rầu cả người.

Giang Thần đi rồi, ta lén đến phòng sư phụ.

Sư phụ nhìn thấy ta, cúi đầu nói nhỏ: “Tiểu Mạt, màn giường dày, ta không nhìn thấy gì hết.”

Ta nhìn sư phụ đồ mặt, rõ ràng người giấu đầu hở đuôi, nếu không thấy gì, tại sao lại luống cuống đến mức ngã đập vào trán chứ?

Ta xấu hổ cúi đầu, thì thầm: “Sư phụ, theo tình hình tối nay, người bảo phải làm gì tiếp theo?”

Sắc mặt sư phụ khôi phục về bình thường, nghĩ ngợi chốc lát rồi nói: “Ngày mai lại đến cửa hàng ‘Không thể không mua’.”

“Á, người vẫn dám gặp Cố tẩu sao?” Xem ra vì muốn tìm mẫu thân, sư phụ bất chấp mọi giá.

Sư phụ nường mày, gật đầu nói: “Thích phu nhân đã nói một câu rất quan trọng, Cố tẩu nói không có việc gì tức là không có việc gì, như thế khẳng định, Cố tẩu chắc chắn là người của mẫu thân con. Vì thế, Cố tẩu nói không có việc gì, Thích phu nhân liền vui mừng yên tâm. Bởi lẽ đó, trước mắt, Cố tẩu chính là nhân vật mấu chốt, chỉ cần tập trung chú ý, nhất định có thể tìm được tung tích của mẫu thân con.”

Đột nhiên lòng ta nảy ra một ý nghĩ, “Sư phụ, Cố tẩu... liệu có thể là mẫu thân không?”

40. Chương 40: Thời Niên Thiếu Của Sư Phụ (3)

Lúc Viễn Chiêu đại sư được các đại môn phái giang hồ cùng đề cử là minh chủ võ lâm, Thạch Cảnh hưng phấn còn hơn mình được làm minh chủ võ lâm.

Chương môn các đại môn phái và võ lâm cao thủ ngồi chật sảnh đường, Vân Tri Thị và Thích Xung cũng mặc thường phục đến chúc mừng. Nếu bàn về võ công, ba người bọn họ chưa chắc đã là cao thủ hàng đầu đương thời, nhưng bởi vì Nam chinh Bắc chiến uy danh lan xa, tiếng tăm vang dội hơn các giang hồ nhân sĩ khác rất nhiều, dân thường nhắc đến bọn họ cũng thán phục hết lời.

Trong tiệc, Chương môn phái Thanh Thành uống hơi quá chén, thấy Vân Tri Thị và Viễn Chiêu đại sư tướng mạo có vài phần giống nhau, lại trò chuyện hợp lời, liền đề nghị Vân Tri Thị và Viễn Chiêu đại sư kết bái làm huynh đệ, Thạch Cảnh nghe thế suýt thì sắc rượi, hần liễu mạng nháy mắt ra hiệu với ông cậu, đáng tiếc, lão nhân gia bận xã giao, không nhận ra ánh mắt lo lắng của hắn.

Vân Tri Phi ngồi bên cạnh nháy mắt ra hiệu, cười đến híp mắt.

Thạch Cảnh đỏ mặt khó chịu rời tiệc, ôm một bụng tâm trạng đi ra sau núi. Trong Tiêu Dao môn, hắn và Vân Tri Phi, Giang Thụy Dương tương đối hợp tính, ba người tình như huynh đệ. Nếu cậu kết bái huynh đệ với Vân Tri Thị, vậy sau này hắn phải gọi Vân Tri Phi là gì? Cậu trẻ sao? Hắn vò đầu bứt tóc.

“Này, Thạch Cảnh!”

Thạch Cảnh quay đầu lại, Vân Tri Phi và Giang Thụy Dương cũng đã rời tiệc, đang cười tí đi đến.

Vân Tri Phi ôm tay, hào hứng nói: “Sư đệ, sau này gọi ta là cậu trẻ nhé. Ha ha.”

Giang Thụy Dương cũng cười hì hì nói: “Vân Tri Phi gọi ta là Đại ca, xem ra cũng được thơm lây, ha ha.”

Thạch Cảnh đỏ mặt dậm chân: “Giang Thụy Dương, được lắm, cả huynh cũng chèn ép đệ, hừ!”

Hai người kia cùng cười gian xảo, thật ra Viễn Chiêu đại sư không kết bái với Vân Tri Thị, là bọn họ rảnh rỗi tìm Thạch Cảnh để trêu, đơn giản là trêu Thạch Cảnh rất thú vị, có lúc thông minh ít ai bằng, có lúc lại thật thà ngây thơ đến khó tin!

Đột nhiên phía sau có người gọi “Thạch Cảnh”, giọng nói lãnh lút khiến tim Thạch Cảnh giật thót, đấy là giọng nói của A Tiểu!

Hắn vội vàng quay đầu nhìn lại, một thiếu nữ đi tới từ rừng trúc, đúng là A Tiểu!

Nàng mặc xiêm y màu lục nhạt, chân váy thêu hoa phù dung bằng chỉ kim tuyến, theo những bước chân uyển chuyển của nàng, những đóa hoa phù dung khẽ rung động, quyến rũ sống động vô cùng.

Trái tim Thạch Cảnh lập tức đập thành thịch, như lên xuống theo từng bước chân. Hắn vốn nghĩ mình sẽ rất bình tĩnh, nhưng giờ gặp mới biết bình tĩnh tan theo mây khói rồi.

Nàng thướt tha đi tới, lại không nói chuyện cùng hắn ngay, đầu tiên nàng lạnh lùng liếc mắt nhìn Vân Tri Phi và Giang Thụy Dương, sau đó hất cằm nói với Giang Thụy Dương: “Người chính là Giang Thụy Dương?”

Giang Thụy Dương trả lời đúng, âm thầm bắn khoả, không biết tên đầu gối Thạch Cảnh quen tiên nữ này từ lúc nào, so với Thích Băng Lung còn đẹp hơn ba phần!

A Tiểu nở nụ cười rồi nói: “Nếu bàn về bối phận, phụ thân người phải gọi phụ thân ta hai tiếng thúc thúc, vì thế người phải gọi ta là cô cô mới đúng.”

Giang Thụy Dương biến sắc. Cô cô gì chứ! Nhưng tính hắn thương hương tiếc ngọc, cô nương xinh đẹp như thế hắn không thể nào nổi giận được, huống chi, nàng còn là bằng hữu của Thạch Cảnh.

Vì thế hắn nén giận: “Cô nương, đừng hồ đồ.”

“Hừ, tên của cha người có chữ Toàn, tên của cha ta có chữ Dung, có đúng là trưởng bối của người không?” Dứt lời, A Tiểu quay đầu cười với Thạch Cảnh, tim Thạch Cảnh lại đập loạn nhịp.

Giang Thụy Dương tái mặt, đúng là theo gia phả nhà họ Giang thì mấy đời gần nhất lần lượt đặt tên theo thứ tự “Dung – Toàn – Thụy – Thủ”.

A Tiểu chỉ vào Thạch Cảnh: “Tương lai hần sẽ là cô trượng của ngươi, không được vô lễ!”

Ba người cùng đồng loạt biến sắc, Vân Tri Phi kinh ngạc, Giang Thụy Dương tái mặt, Thạch Cảnh đỏ mặt.

Giang Thụy Dương vội nói: “Thạch Cảnh, ngươi hứa hôn từ khi nào? Tiểu tử thôi, dám gạt bọn ta!” Thật ra trong lòng hần đang rầu rĩ muốn chết, phì... hừ, tiểu tử thôi, cô trượng, đừng hòng mơ tưởng!

“Đệ... đệ chưa đính hôn.” Thạch Cảnh lấp bắp, đỏ mặt nhìn A Tiểu, rồi lại đưa mắt đi ngay lập tức. Hần cố gắng đè nén cảm xúc, nhưng không thể kiềm chế nụ cười, hần cảm thấy bản thân thật vô duyên. Chỉ hận không thể lấy tay san bằng.

Nàng nói như thế, là có tình cảm với hần, muốn gả cho hần sao? Hần cảm giác như mình không còn ở trên mặt đất mà đang dẫm lên mây, lâng lâng đến mức không dám bước đi, nếu không phải trước mặt hai người kia, hần rất muốn vươn tay tóm cành trúc bên cạnh cho vững.

A Tiểu thần sắc tự nhiên, nhìn về lúng túng của hần, cười như có như không.

Hần đỏ mặt ấp úng: “A ... A Tiểu, đừng nói đùa, thanh danh thiếu nữ rất quan trọng.”

A Tiểu nhướng mày: “Có gì quan trọng đâu.” Dứt lời, kéo tay Thạch Cảnh, đi về phía rừng trúc.

Vân Tri Phi ngơ ngác nhìn hai người, hần chưa từng thấy người như thế bao giờ.

Đi được một quãng, A Tiểu mới phì cười: “Giang Thụy Dương thật là đồ ngốc, đúng là tên cha ta có chữ Dung, nhưng ta đâu nói ông ấy họ Giang.”

Thạch Cảnh cũng phải bật cười. Haizzz, ai bảo nàng đẹp đến mức khiến người khác choáng váng, ngơ ngác, tinh thần đâu để suy nghĩ kỹ càng. Như hần là chỉ biết thần thờ nhìn nàng, tim đập loạn nhịp, khiến hần càng ngốc hơn bình thường.

“A Tiểu, sao nàng lại tới? Không ngờ lại gặp nàng ở đây.”

“Cha ta muốn đến thăm cậu của chàng, ta nghĩ chắc chắn chàng cũng ở đây nên đi theo.”

“Cha nàng cũng đến? Ông ấy là môn phái nào?”

A Tiểu mím đôi môi anh đào, chần chừ một lát rồi nói: “Uhm... không biết, tạm thời đừng hỏi.”

Thạch Cảnh à một tiếng, thật ra, hần rất muốn cố lấy dũng khí đi bá kiến cha nàng, nhưng A Tiểu lại không có ý tứ để hần đi bá kiến, hần cảm thấy thất vọng một cách không giải thích được.

A Tiểu nghiêng đầu cười nói: “Vừa rồi ta trút giận cho chàng, định cảm tạ ta thế nào?”

Thạch Cảnh lại thấy mềm lòng, nàng trút giận hộ hần bằng cách đấy thật khiến hần bất ngờ.

Hần cười dần dần: “Nàng muốn ta cảm tạ thế nào?”

Vào giờ phút này, nàng có bảo hần nhảy vực hần cũng sẵn lòng.

A Tiểu lườm hần, cười tinh nghịch: “Vây... lấy thân báo đáp đi.”

Thạch Cảnh đỏ mặt, suýt nữa thì ngã ngồi xuống. Nàng thật quá bạo dạn, thiếu nữ chưa chồng sao có thể nói lời đấy ra mồm chứ? Mặc dù... mặc dù hần nghe mà kích động hoan hỉ không nói nên lời.

Chắc chắn là nàng không biết thế nào gọi là “lấy thân báo đáp”, vì thế mới có thể bạo dạn không ngại ngần như thế. Hần do dự không biết có nên uyển chuyển giải thích thế nào là “lấy thân báo đáp” không. Nhưng hần vừa nhìn A Tiểu liền thấy mềm lòng, hận không thể chết chìm trong đôi mắt hay lúm đồng tiền trên má nàng.

A Tiểu trừng hần với mắt, hình như không cao hứng: “Đại trượng phu gì mà, hử cái là đỏ mặt, chàng có bằng lòng không? Trả lời!”

Là thật sao? Thạch Cảnh dè dặt nhìn nàng, trợn mắt như sợ rằng mình đang mơ.

“A Tiểu, nàng đùa đúng không? Hôn nhân đại sự ... phải thận trọng.”

“Không muốn đúng không?” A Tiểu sa sầm nét mặt, bỏ mặc hấn quay lưng đi xuống chân núi.

Thạch Cảnh vội vàng đuổi theo, luống cuống nói: “Không phải thế, không phải thế!”

“Rốt cuộc có bằng lòng không?”

Thạch Cảnh đỏ mặt, lắp bắp: “Tất nhiên bằng lòng, A Tiểu, ...”

A Tiểu dẫu môi: “Ta ghét nhất là kẻ nói lắp, hừ, bằng lòng ta cũng không muốn nữa!”

Thạch Cảnh lo lắng đến tái mặt: “A Tiểu, đùa ta thật sao?”

A Tiểu lại cười: “Uh, đùa.” Không chút do dự.

Lòng Thạch Cảnh tan nát. Như bị mất hết sức lực, không nhấc nổi chân nữa.

A Tiểu thấy hấn như hóa đá tại chỗ, lại quay lại đứng trước mặt hấn.

Thạch Cảnh kinh ngạc nhìn A Tiểu, cảm giác như gió xuân thổi qua cõi lòng nát tan, như sông băng tan giá, lớp băng từ từ rạn nứt, còn có tiếng băng vỡ lách tách vang lên.

A Tiểu chống một tay vào eo, một bàn tay búp măng giờ ra, dùng ngón tay trắng nõn chọc vào ngực hấn.

Hấn như bị một thanh chủy thủ đâm vào tim, đau nhói.

“Ngốc ơi. Cha ta muốn ta mười tám tuổi xuất giá, vì thế, mới bắt chàng viết tờ cam đoan kia. Sang năm ... là ta mười tám tuổi.”

Cái gì!

Cõi lòng Thạch Cảnh nhanh chóng liền lại, hưng phấn muốn bất tỉnh: “Là thật sao, sang năm... sẽ gả?”

A Tiểu quay đầu, dẫu môi anh đào, bất mãn: “Không gả cho kẻ nói lắp.”

“A Tiểu, ta không nói lắp, nàng xem đi, ta không nói lắp.”

A Tiểu cười ra tiếng: “Sao ta lại thích một tên ngốc thế chứ?”

Thạch Cảnh vội la lên: “Không, ta không ngốc! Sư phụ còn đang dự định truyền chức Chuởng môn cho ta!”

A Tiểu khinh thường hừ một tiếng: “Ai thèm Chuởng môn chứ.”

“Vậy nàng thích gì?”

“Thích ... không nói.” A Tiểu nhìn thẳng vào mắt hấn, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, đột nhiên cúi đầu.

Thạch Cảnh ngẩn người, một hồi lâu sau mới như tỉnh lại dè dặt hỏi: “A Tiểu, ta xin cậu đi cầu hôn nhé.”

Hấn căng thẳng nhìn đôi môi anh đào, rất sợ nàng đột nhiên đổi ý, nàng luôn khôn khéo hơn người, hấn luôn bị chọc ghẹo hành hạ.

“Không được. Phụ thân không thích như thế. Ông ấy không có con trai, muốn tự mình chọn rể. Ông ấy là người cổ quái, thích chủ động, không thích bị động.”

“Vậy... ông ấy liệu có chọn ta không?”

Thạch Cảnh đột nhiên không có lòng tin, hấn cảm giác được nếu mình có cô con gái như A Tiểu, chỉ sợ cũng thấy chỉ thần tiên trên trời mới xứng đôi. Tiểu tử ngốc như hấn thật sự không đáng để mắt đến.

A Tiểu lại nói: “Chuyện khác đều nghe lời cha, riêng chuyện này ta sẽ quyết.”

Thạch Cảnh hoan hỉ đến mức không khép được miệng.

Nửa canh giờ ở riêng với A Tiểu chỉ như một cái nháy mắt. Hấn lén véo tay mình mấy cái, xác định không phải nằm mơ. Chỉ hận không mang giấy bút theo người để bảo A Tiểu viết giấy làm bằng. Nhưng hấn lại không dám. Hấn cảm giác được mình đúng là vận cứt chó, không, phải là vận thần tiên mới đúng.

A Tiểu nhìn mặt trời, có vẻ muốn đi. Hắn lưu luyến không rời tiễn A Tiểu, trở lại Sơn Âm biệt viện, thấy bước chân bông bênh như đi trên mây.

Cậu vừa thấy hắn liền hỏi thẳng: “Thạch Cảnh, cháu có quen biết Mộ Dung Trù không?”

“Mộ Dung Trù? Ý cậu là Mộ Dung Trù Kim Ba Cung?”

“Chính là hắn.”

Thạch Cảnh lắc đầu: “Cháu không quen biết.”

Nhân cách Kim Ba Cung bị cả giang hồ xỉ vả, nhân sĩ chính phái ai cũng khinh thường không kết giao với người của Kim Ba Cung, nếu có chút liên quan với bọn họ, lập tức bị khinh bỉ cô lập, bị coi như tà giáo. Thạch Cảnh rất ngạc nhiên với câu hỏi của ông cậu. Tiêu Dao môn đứng ngoài vòng thị phi giang hồ, xứng với hai chữ “Tiêu Dao”, tất nhiên không thể liên hệ gì với Kim Ba Cung.

Viễn Chiêu đại sư vuốt râu rồi nói: “Thật kỳ lạ, hôm nay, Mộ Dung Trù đột nhiên cho người đến tìm, nói muốn kết thông gia với ta, muốn gả con gái cho cháu! Lúc đấy ta đã từ chối, sau này nghĩ lại, lại sợ cháu có quen biết hắn, đặc biệt gọi cháu đến để hỏi.”

Thạch Cảnh nghe mà kinh sợ, sao lại có chuyện như thế chứ!

“Cậu, cháu thật sự không quen biết hắn.”

Viễn Chiêu đại sư cười nói: “Chính tà không chung phe, thân là minh chủ võ lâm, nếu ta kết thông gia với hắn, chẳng phải thành trò cười cho giang hồ! Ta chỉ sợ cháu có liên quan gì với hắn, mới phải gọi tới để hỏi.”

Thạch Cảnh đỏ mặt, vội nói: “Cậu, không thể nào.”

“Vậy là tốt rồi, cháu cũng không còn nhỏ, cũng đã đến lúc tìm một hôn sự. Thu Chưởng môn Phái Nga Mi đích thân làm mai, là Thiệu cô nương, ta cũng gặp rồi, tướng mạo thanh tú, gia thế trong sạch.”

Thạch Cảnh đỏ mặt, lí nhí: “Cậu, cháu đã có... có người trong lòng.”

Viễn Chiêu đại sư giật mình: “Là cô nương nhà ai?”

Thạch Cảnh không trả lời được, A Tiểu ngay cả họ gì cũng không nói cho hắn biết.

41. Chương 41: Thời Niên Thiếu Của Sư Phụ (4)

Bị nhốt trong thạch lao, Vân Tri Phi ủ rũ vô vai Thạch Cảnh, nói với vẻ áy náy: “Huynh đệ, là ta liên lụy đệ.”

Thạch Cảnh vội vàng trấn an, “Tri Phi huynh đừng nói như vậy, là đệ tình nguyện đến đây.”

Vân Tri Phi bóp trán: “May là Thụy Dương không đi cùng, nếu không, Thích Băng Lung nhất định hận ta tới chết.”

Thạch Cảnh nghĩ đến cảnh Thích Băng Lung vịn tai Giang Thụy Dương ngay sau ngày tân hôn, sợ hãi than thở: “Đúng vậy, nếu Thụy Dương đi cùng, chẳng may gặp bất trắc gì, chị dâu nhất định sẽ làm thịt huynh!”

Vân Tri Phi gật đầu: “Haizzz, Thạch Cảnh, sau này đệ lấy vợ đừng tìm người như thế, xinh đẹp mỹ miều cũng chẳng để làm gì, đệ thật thà hiền lành thế chỉ có bị vợ bắt nạt thôi.”

Lòng Thạch Cảnh thầm nhớ đến A Tiểu, nàng sẽ không như thế, mặc dù nàng có bắt nạt hắn nhưng cũng rất tôn trọng hắn, kiểu bắt nạt của nàng rất dễ thương, rất thú vị, khiến lòng hắn thấy ngọt ngào. Lúc trước hắn cảm thấy bị nhốt ở đây cũng chẳng có vấn đề gì, nhưng giờ nghĩ đến nàng lại cảm thấy rất có vấn đề, lập tức đứng dậy sờ soạng vách tường tìm chỗ mở.

Trong Tiêu Dao Môn, võ công của hắc Hắc và Vân Tri Phi cũng xem như đứng đầu, nhưng đối với bấy ngăm không chút kiến thức, bị nhốt ở đây đã hai ngày .

Đột nhiên, cửa thạch thất mở ra một khe hở, những tia sáng rơi vào, thạch thất lạnh lẽo trở nên ấm áp hơn một chút.

Một người đi vào cùng ánh sáng, là một cô gái che mặt.

“Hai người đi theo ta, ta dẫn hai người ra ngoài.”

Thạch Cảnh sững sốt, giọng nói của cô gái này trong trẻo nhưng hơi trầm, khá giống ngữ điệu của A Tiểu, nhưng giọng nói lại có chút khác.

Vân Tri Phi lập tức đứng lên hỏi: “Cô nương là ai?”

“Đừng dài dòng, muốn ra ngoài thì đi theo ta.”

Dứt lời, nàng quay lưng đi ra ngoài, bước chân nhẹ nhàng thoăn thoắt.

Vân Tri Phi vội vàng kéo Thạch Cảnh đuổi theo. Cô gái kia im lặng không nói tiếng nào, chỉ đi trước.

Đường vào địa lao lắt léo ngoằn ngoèo, Thạch Cảnh và Vân Tri Phi bị giam đã mấy ngày, thấy chỗ nào cũng đèn đuốc sáng choang, cách một khoảng thời gian lại có người đến dò xét, kỳ quái là tối nay lại im lặng như tờ, không một bóng người.

Hai người đi theo cô gái kia, sau một hồi lâu, mấy chục bậc cầu thang, một cửa đá hiện ra trước mắt. Cô gái ấn lên tường mấy lần, cửa đá từ từ mở ra.

Thạch Cảnh vừa ra khỏi địa đạo lập tức cảm thấy tinh thần sảng khoái, bầu trời đêm lấp lánh trăng sao, mặt trăng như to tròn hơn bình thường, vươn tay là chạm. Bãi đá bên bờ biển neo một con thuyền nhỏ. Cô gái rảo bước đi tới, cúi đầu.

Vân Tri Phi và Thạch Cảnh nhảy lên thuyền. Cô gái đưa mái chèo cho Vân Tri Phi: “Chèo đi.”

Vân Tri Phi ngoan ngoãn nhận mái chèo, không biết vì sao, hắc cảm thấy cô gái này có khả năng ra lệnh bẩm sinh, đáng người mảnh mai nhưng hành động rất dứt khoát.

Biển đêm đen kịt, cô gái mặc hắc y, ngồi bó gối lặng im không nói tiếng nào, thuyền rời khỏi đảo Lưu Kim, càng lúc càng gần đất liền.

Trong lúc vô tình Thạch Cảnh đưa mắt nhìn thấy cô gái cũng đang nhìn hắc. Nội lực của hắc tốt, nhìn được trong đêm, hắc thấy đôi mắt nàng rất giống mắt A Tiểu, sáng như sao. Nhưng nàng sao có thể là A Tiểu? Chắc do hắc quá nhớ nhung nàng, hắc hồ thẹn không nhìn nữa, cúi đầu nhìn chân.

Thuyền đến bên bờ, Vân Tri Phi và Thạch Cảnh nhảy xuống thuyền, cùng nói tiếng cảm ơn. Kỳ quái ở chỗ cô gái không xuống, nàng cầm mái chèo quay thuyền có vẻ định quay lại.

Thạch Cảnh vội nói: “Cô nương, cô thả chúng ta, nếu Mộ Dung Trù biết nhất định sẽ không bỏ qua cho cô, tại sao cô vẫn trở về?”

Vân Tri Phi cũng nói: “Sự đệ ta nói rất đúng, cô trở về chỉ sợ gặp nguy hiểm, tốt hơn hãy theo chúng ta rời khỏi đây.”

Cô gái kia không nói tiếng nào.

Khi Thạch Cảnh cho là cô gái sẽ không trả lời nữa, nàng đột nhiên nói: “Ta không thể đi, bởi vì ta không chôn dung thân.”

Thạch Cảnh nói: “Cô theo bọn ta về Tiêu Dao Môn đi.”

Cô gái quả quyết cự tuyệt: “Không!”

Thạch Cảnh lo âu: “Nhưng... cô nương, cô thật sự không thể trở về, Mộ Dung Trù chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cô. Nếu bởi vì chúng ta mà làm liên lụy cô nương, chúng ta... chúng ta làm sao an tâm?”

Cô gái trầm mặc trong chốc lát rồi nói: “Cũng được, sau này ta đi theo người, người phải chăm sóc ta cả đời.”

Thạch Cảnh sửng sốt: “Cả đời?”

Cô gái nói rõ ràng: “Người cưới ta là được!”

Thạch Cảnh bị dọa đến giật nảy cả người, đỏ mặt vội nói: “Cô nương, ta sẽ chăm sóc cô, nhưng ta... ta đã có người trong lòng, ta... ta không thể...”

Cô gái hừ một tiếng: “Đàn ông các người cứu nữ nhân, chẳng phải đều thích người ta lấy thân báo đáp, sao, nữ nhân thì không được quyền đấy ah? Ta đối với người có ân cứu mạng, chẳng lẽ người không thể lấy thân báo đáp?”

Thạch Cảnh vã mồ hôi đầy trán: “Ta... ta có”

Cô gái kia hỏi dồn: “Người có cái gì? Có bầu ah?”

Có bầu? Thạch Cảnh bị trêu đến đỏ mặt, lí nhí: “Ta có người trong lòng, ta... không phải nàng ta không lấy vợ.”

“Hừ, ta cũng không phải người không lấy chồng.”

Thạch Cảnh đau đầu, rốt cuộc hắn cũng hiểu tại sao người trong giang hồ không muốn tiếp xúc với Kim Ba Cung, người của Kim Ba Cung quả thực ngang ngược không có đạo lý gì.

Trong lúc hắn đang sửng sốt, đột nhiên thấy vai tê rần, lòng hắn thầm kêu không ổn. Làm sao hắn biết nàng cứu hắn rồi lại trở tay đánh lên hắn.

“Hừ, dù sao thả người thì Mộ Dung Cung chủ cũng sẽ không bỏ qua cho ta, người lại không chịu phụ trách nửa đời sau của ta, vì thế ta đối ý, không thả người nữa.”

Thạch Cảnh bị điểm huyết không thể nhúc nhích, hắn cuống quýt nói: “Tri Phi đi mau!”

Đến lúc này Vân Tri Phi mới thấy có vấn đề, đang định tiến tới, đột nhiên mấy vật thể nhỏ xé gió phi về phía hắn, hắn cuống quýt lùi lại mấy bước, chỉ thấy cô gái kia xoay người, kéo Thạch Cảnh xuống thuyền, thuyền lại quay đầu ra biển.

Vân Tri Phi đứng trên bờ dậm chân lo lắng. Đang lúc đêm hôm khuya khoắt, cô gái này đẩy tay ám khí, hắn thật sự không phải đối thủ. Hắn dậm chân trên bờ chỉ có thể trơ mắt nhìn thuyền đi vào biển đêm.

Hắn âm thầm cắn răng, dự định chờ trời sáng rồi nghĩ đối sách sau.

Thạch Cảnh nằm ngay đơ trên boong thuyền, không chút sức lực suy nghĩ, cô nương này trở mặt nhanh quá, đảo mắt từ ân nhân cứu mạng thành kẻ ám toán.

Cô gái không nhanh không chậm chèo thuyền, chèo được nửa đường mới nói với Thạch Cảnh: “Nếu người đồng ý lấy ta, ta sẽ giải độc cho người và đưa người trở về ngay. Người suy nghĩ đi, nếu không ta quay lại đảo Lưu Kim thì người không còn cơ hội suy nghĩ đâu.”

Thạch Cảnh vội la lên: “Ta... ta thật sự không thể, ta đã nhận lời cưới người ta yêu, không thể cưới người khác.”

Cô gái cười khê: “Kiên trình ghê nhỉ? Ta không tin.” Dứt lời, cô gái đột nhiên cúi người, kéo khăn che mặt.

Ánh trăng như sương mù giăng trên mặt biển, dung mạo cô gái xinh đẹp mà quyến rũ, sóng mắt long lanh như nước hồ thu.

Thạch Cảnh trơ mắt nhìn cô gái cúi đầu, còn... hôn hắn một cái.

Hắn xấu hổ giận dữ muốn chết, cả giận nói: “Cô... cô muốn giết cứ giết, có gì phải làm nhục ta?”

Cô gái bật cười: “Thế mà gọi là làm nhục sao? Đây là nụ hôn đầu của ta, hừ, người nên đặc ý mới phải.”

Nàng là nụ hôn đầu, chẳng lẽ hắn thì không? Hừ, bị nàng chọc ghẹo trong hoàn cảnh thế này, hắn thật sự là càng nghĩ càng giận, rồi lại cảm thấy cô gái này không giống người xấu, chỉ là hành vi không giống lẽ

thường thôi. Lẽ ra cô gái xinh đẹp thế, đi đâu chẳng lấy được chồng, tại sao cứ phải bắt ép hắn? Huống hồ, Vân Tri Phi cũng tuần tú phong độ, tại sao cô gái lại chọn hắn, chẳng lẽ tại hắn có ngoại hình thích hợp để bắt nạt?

Cô gái nói tỉnh bơ: “Người suy nghĩ lần cuối đi, thấy không, đảo Lưu Kim đã ở trước mắt rồi, nếu giờ người đồng ý, ta vẫn kịp đưa người về đất liền.”

Thạch Cảnh kiên cường hừ một tiếng: “Ta không thể đồng ý.”

Hình như cô gái tức giận, nàng ném mái chèo, trợn mắt nhìn Thạch Cảnh: “Cô gái kia là người thế nào mà khiến người kiên trinh một lòng như thế? Có đẹp như ta không?”

Thạch Cảnh hừ một tiếng, quay đầu đi không nhìn cô gái. Cô gái ngồi xổm xuống, giữ cầm hắn, cười nói: “Lát nữa ta sẽ hạ xuân được cho người, xem xem người còn giữ được sự kiên trinh này không.”

Thạch Cảnh hốt hoảng, nằm mơ cũng không nghĩ lại gặp phải cô gái như thế, chẳng lẽ cô gái định cưỡng bức hắn? Hắn sợ mình thất thân mất... Đảo Lưu Kim càng lúc càng gần, hắn vội vã hô to một tiếng: “Cô... cô dám!”

Cô gái đứng dậy, tay chống vào eo, cười khanh khách: “Thiên hạ này không có gì mà ta không dám, chỉ có thứ mà ta không muốn!”

Giọng điệu này thật quá ngang ngược, khí thế ngút trời. Thạch Cảnh thẳm hoảng hốt, hắn cảm thấy cô gái này nói được làm được!

Vừa nghĩ tới chuyện trong sạch khó bảo toàn, hắn vừa tức vừa giận, nóng giận công tâm, rốt cuộc bất tỉnh.

Cô gái ngồi xổm xuống, dịu dàng mơn trớn mặt hắn, nhìn hắn dịu dàng, mỉm cười lộ lúm đồng tiền: “Phụ thân nói, đàn ông trên đời mười người thì chín không đáng tin, liệu chàng có phải người còn lại? Quả nhiên không khiến ta thất vọng.”

Đáng tiếc, Thạch Cảnh đã bất tỉnh, không nghe thấy gì, không thể trả lời.

Nàng ôm hắn, cười mỉm: “Ta chưa từng thấy người đàn ông nào như chàng, dễ dỗ mặt, thật thà hiền lành bị người bắt nạt, nhưng ta lại thích chàng. Phụ thân không đồng ý, cậu của chàng cũng không đồng ý, hừ, ta sẽ gạo nấu thành cơm, khiến bọn họ phải đồng ý!”

42. Chương 42: Bần Khoản

Ta đột nhiên giật mình, “Sư phụ, người nói xem, Cố tẩu... liệu có thể là mẫu thân của con?”

Sư phụ vuốt mi tâm: “Ta cũng từng nghĩ đến chuyện đấy. Mẫu thân của con rất giỏi thuật dịch dung, muốn thay đổi dung mạo của một người thì dễ nhưng thay đổi tính tình thì khó. Mẫu thân của con trời sinh kiêu kì, không phải loại thân thiện giả lá nói cười. Nhưng Cố tẩu kia lại khéo léo xởi lởi, gặp ai cũng thân thiết. Lần trước cô ấy nhiệt tình với ta thế nào con cũng thấy rồi. Mẹ của con chắc chắn sẽ không nhiệt tình thân cận với một người đàn ông như thế.” Nói tới đây, sư phụ xấu hổ gãi đầu, ho khan hai tiếng.

Nhìn sư phụ lúng túng, lại nghĩ hôm đấy người vào cửa hàng, bị Cố tẩu hỏi thân mật mấy câu đến mức chạy mất dép, ta cười, “Ngày mai con cùng sư phụ đến cửa hàng.”

Sư phụ cầu còn không được, liền đồng ý.

Ta đi cùng sư phụ, có thể thêm lòng can đảm cho lão nhân gia. Cố tẩu thẳng thắn nhiệt tình như vậy, chỉ sợ sư phụ lão nhân gia chưa thăm dò được manh mối gì đã chạy mất hút. Thật ra, ta rất thích nhìn sư phụ bị người khác trêu chọc, uhm, rất thú vị.

Sư phụ đột nhiên nói một câu: “Ah, tiểu tử Giang Thần kia rất thật lòng với con, sư phụ cũng yên tâm. Con xem vừa rồi khi biết con không trúng độc, nó rất cao hứng.”

Ta vừa nghe liền đỏ mặt, mở cửa về phòng.

Về đến phòng mình, ta vừa nằm xuống định nghỉ ngơi, lại thấy Giang Thần cầm một chén lớn canh táo đỏ chưng đường đỏ đi vào.

“Mẫu thân nói làm món này để muội uống hôm nay, từ sáng mai, mỗi ngày phòng bếp sẽ chưng tở yến và những thứ khác uội tắm bổ.”

Thích phu nhân thật nhanh nhẹn dứt khoát quá, ta nhìn chén canh đường đỏ sòng sánh mà thấy đau đầu.

Ta ghét canh ngọt nhất trên đời, Giang Thần cũng biết, thấy ta chần chừ không định uống, hần liền nói: “Uống đi, hay muốn ta mớm uội?”

Dứt lời hần còn liếm liếm môi. Ta sợ quá vội vàng cầm chén tự uống.

Canh táo đỏ chưng đường đỏ ngọt khó mà tả nổi, ta mới uống hai ngụm đã thấy ngọt ngấy không chịu nổi, uống không vô. Nhưng Giang Thần một mực nhìn ta chăm chăm, ý nghĩ lén đổ vào gốc cây ở sau vườn của ta tất nhiên bất khả thi.

Ta gian nan uống thêm mấy ngụm, méo máo nhìn Giang Thần: “Huynh uống hộ muội.”

Giang Thần bĩu môi, “Cái này hình như là thực phẩm tắm bổ dành riêng cho nữ.”

“Chẳng phải huynh vừa nói vợ chồng tuy hai mà một sao, sao rồi, giờ tính lật lọng sao?”

Giang Thần cứng họng, trợn mắt nhìn ta, hiểu nhiên là đang khó xử, im lặng không nói gì.

Ta cố nín cười, cố ý nhăn nhó ra vẻ không vui, còn hừ một tiếng nặng nề, tỏ rõ tâm trạng.

Khóe miệng hần co giật, hậm hực nhàu mày cầm chén canh uống hết. Uống xong đúng là môi hồng răng trắng mặt mày tươi lạng. Quả là rất động lòng, rất quyến rũ. Không lẽ canh táo đỏ lại cho hiệu quả nhanh như vậy!

Ta đột nhiên giật mình, những thứ tắm bổ sau này không bằng để hần dùng hết.

Ai ngờ ta còn chưa kịp nói ra lời, Giang Thần đã nghiêm mặt nói: “Tiểu Mạt, ngày mai ta không thể thay muội uống canh.”

Quả nhiên là hần hiểu rõ suy nghĩ của ta. Haizzz, vừa nghĩ tới chuyện ngày mai bị tắm bổ, ta lập tức đau đầu. Ta ngẫm nghĩ một hồi, quyết định nói tình hình thực tế với Giang Thần. Dù sao mẫu thân cũng không đến, Cố tẩu cũng nói rõ ta không có bệnh, việc giả bệnh dừng ở đây đi, những thứ thuốc bổ này cũng tiết kiệm đi, mặc dù nhà họ Giang có tiền, nhưng chẳng phải tiết kiệm là một đức tính tốt?

Vì vậy, ta hạ giọng thổ lộ chuyện ta giả bệnh là muốn khiến mẫu thân xuất hiện, nói xong lại vội vàng dằn dò hần, “Huynh không thể nói với mẹ huynh.”

Kỳ quái là, sau khi Giang Thần nghe xong, không nói một lời, nheo mắt nhìn ta với vẻ nghiêm túc.

Ta có phần thấp thỏm, hần làm thế là có ý gì? Ta một lòng chân thành, không coi hần như người ngoài, mới nói chuyện cơ mật quan trọng thế với hần, chẳng lẽ hần đang tính đi mật báo?

Ta đang hối hận vì nói quá sớm, hần đột nhiên nhào tới, đè ta lên giường, ta hoảng hốt căng thẳng, vội nói: “Huynh muốn làm gì?”

Hần vẫn không nói gì, nhìn ta hung tợn, ánh mắt đánh thép, mày kiếm xiết chặt, đáng vẻ rất muốn... cắn người!

Lòng ta run lên, vội vàng phản kháng. Không phản kháng thì thôi, vừa hành động hần liền dùng vũ lực, cắn đúng vào bầu má ta. Ôi, nói là cắn thật không quá lời, vừa rồi hần hôn đắm đuối dịu dàng, lần này hung mãnh dị thường, gần như cắn xé. Không chỉ cắn mà còn thô bạo càn quét.

Ta không phải đối thủ của hần, chẳng mấy chốc đã thở không ra hơi, ngoài chống tay vào bụng hần thì không làm được gì.

Một hồi lâu sau hần mới buông tha cho ta, ánh mắt vẫn hung dữ như trước.

Con người này đúng là hỉ nộ vô thường không hiểu ra sao, ta chọc giận hắn khi nào ? Ta dùng mu bàn tay chà xát môi, trừng mắt nhìn hắn oán hận, hử cái là đề ta ra hôn, thật quá đáng!

Hắn thở hổn hển, gương mặt tuần tú càng lúc càng gần, ta thấy cơ mặt hắn chuyển động, hình như đang nghiêng răng nghiêng lợi. Tim ta đập thình thịch, không biết hắn định làm gì, chẳng lẽ định cắn người tiếp?

Hắn trừng mắt nhìn ta, nhấn mạnh từng chữ: “Dám gạt ta!”

Ta vội nói: “Không phải muối gạt huynh, là muối sợ mẹ huynh biết.”

Hắn hít sâu một hơi, tiếp tục thăm vấn: “Muội có biết ta sợ muốn chết? Lo lắng muốn chết?”

Đối mặt với sự chất vấn của hắn, cơn giận của ta tiêu tan trong tích tắc. Hắn tức giận dù sao cũng do quan tâm lo lắng cho ta. Bỏ đi, cần thì cần.

Thật ra, ta nên cảm tạ Kim Ba Cung thử thách một phen, rốt cuộc khiến ta thấy được tâm ý của hắn, vốn bị vẻ bề ngoài bất cần che giấu, hắn thì che giấu tâm tư, ta thì hồ đồ hiếm có. Nhưng ... không biết từ khi nào, cảm xúc ta dành cho hắn dần thay đổi.

Bắt đầu từ khi nào? Ta không biết.

Ta yên lặng nhìn hắn, hắn im lặng không nói gì, gương mặt tuần tú tỏ rõ vẻ bất mãn. Rất ít khi ta được thấy hắn lạnh lùng nghiêm túc, ngay cả lúc trúng độc hắn vẫn tươi cười, giờ hắn bất mãn không vui, lại khiến ta xúc động sâu sắc.

Hắn thở phào một hơi, giang tay ôm ta, thì thầm: “Tiểu Mạt, muối không được làm thế nữa, ta rất sợ.”

Ta yên lặng kê vai hắn gập đầu, lòng ấm áp dạt dào như bờ cát trắng được ánh trăng vỗ về sau lúc triều xuống. Những mảnh vỏ sò lấp lánh dưới trăng kia giống như là những tâm sự lãng mạn của tuổi trẻ, tuy chỉ điểm xuyết trên cát mịn, thế nhưng lại kiên định trải dài qua suốt tháng năm.

Hắn có thể cho ta lòng tin sao? Lòng ta đâu phải sắt đá? Trải qua bao thử thách, ta tình nguyện tin hắn!

Sáng sớm hôm sau, sư phụ vội vã ăn sáng rồi dắt chúng ta đi “Không thể không mua”.

Giang Thần nhìn ta với vẻ không hiểu nổi, rồi sau đó như sự tỉnh, ta vội nháy mắt ra hiệu với hắn, còn lén thò tay véo vào hông hắn cảnh báo.

Hắn hít một hơi, hì hì cười nói: “Giết người diệt khẩu?”

Ta không làm thế, nhưng chỉ sợ hắn tiết lộ với Thích phu nhân, vì vậy uy hiếp: “Nếu huynh dám nói với người khác, muội sẽ tuyệt giao với huynh.”

Hắn gập đầu liên tục, thề thốt, “Ta sẽ không, ta sợ nhất là muội tuyệt giao với ta.”

Sư phụ che miệng ho khan một tiếng, buồn bực đi trước .

Giang Thần cười hihi cầm tay ta đi sau, đột nhiên như nhớ ra điều gì, kề tai ta thì thầm: “Nghe mẫu thân nói, khi sư phụ còn trẻ, hơi ngốc chút rất dễ thương.”

Ta sửng sốt: “Hơi ngốc... lại còn dễ thương?”

Giang Thần nghiêm mặt nói: “Đúng vậy, muội xem ta cũng thích muội đó thôi.”

Ta hiểu ra, hung hăng véo hắn một cái. Vòng vo một hồi hóa ra nói ta ngốc, hắn nghĩ trong lòng được rồi, ai khiến hắn nói ra lời đả kích ta? Thật đáng ghét.

Hắn xuýt soa một tiếng, xoa hông nói: “Nhấn tâm quá, véo mạnh thế sao. Ta nói thật, càng thông minh thì càng thích kiểu như muội.”

Hóa ra hắn là thông minh tuyệt đỉnh còn ta là đứa ngốc sao? Lần này ta giận thật, hử một tiếng, định học tập kiểu phẩy tay áo bỏ đi của hắn trước kia.

“Tiểu Mạt, ta chỉ đùa với muội một chút mà thôi.” Hắn cười hì hì cầm tay ta, ta thở hổn hển dùng sức rút tay lại, hắn không buông tha, tiện tay ôm cả cánh tay ta, ta vừa thẹn vừa giận, nhưng không làm gì được.

Hắn kể tai tai, thì thầm ai oán như con dâu mới: “Ồ gần muối mấy năm, thế mà không thể khiến muối động lòng với ta, tiểu Mạt, ta mới là đứa ngốc, muối nói đúng không?”

Ta thấy lòng mình tan chảy, cơn giận tiêu tan .

Hắn lại thì thầm: “Trước giờ toàn muối giận ta, khiến ta tức chết đi sống lại, muối thì chẳng suy suyển mảy may. Muối xem lại lương tâm mình xem có đúng không?”

Hắn không nói ta cũng chưa từng cẩn thận nghĩ lại. Trước đây, đúng là thỉnh thoảng ta khiến hắn tức giận, cứng rắn phẩy tay áo bỏ đi. Lúc ấy, ta không hiểu tại sao hắn lại giận, hôm nay nghĩ lại chỉ muốn bật cười. Ai bảo hắn không nói gì, lúc nào cũng cọt nhả thiếu nghiêm túc, ta không đi guốc trong bụng hắn , làm sao biết hắn nghĩ gì, giận gì?

Đến cửa hàng, sư phụ chấp tay đứng ở trước bậc thềm, hít một hơi dài lấy dũng khí bước vào. Ta nhìn sư phụ cứ như thể đập nổi chìm thuyền, biết núi có hổ nhưng nhất quyết đi vào.

Không ngờ, con hổ đi vắng!

Tiểu nhị nói: “Tối qua Cố nương tử nhiễm phong hàn, hôm nay nghỉ ở nhà dưỡng bệnh.”

Ta và sư phụ liếc mắt nhìn nhau, lòng thầm nghi ngờ, cô ấy nhiễm phong hàn thật sao? Hay cảm nhận được gì nên tránh mặt chúng ta? Chẳng lẽ cô ấy đã vạch trần mưu kế này của ta và sư phụ?

Sư phụ tinh thần sa sút trở về, vừa đi vừa thở ngắn than dài, thất vọng hụt hẫng thấy rõ.

Giang Thần hạ giọng nói: “Muội nhìn sư phụ đi, y hết như thất tình.”

“Huynh còn tâm trạng đùa sao.”

Giang Thần nghiêm mặt nói: “Ta không đùa. Ta nghe mẫu thân nói, khi còn trẻ sư phụ và Mộ Dung Cung chủ từng có tình cảm với nhau, vốn định thành thân, nhưng vì bị ngăn cản mà chia lìa đôi ngả. Ta nghĩ, nếu muối không thể dụ được mẫu thân muối xuất hiện, không bằng lấy sư phụ làm mối.”

Ta ngẩn ra, quả nhiên ta đoán không sai, đúng là sư phụ và mẫu thân có tình cũ.

“Ý huynh là sao?”

Giang Thần nhú mày thì thầm: “Nghe nói, nữ nhân đều hay ghen.”

Ta dừng bước, nhú mày hỏi ngược lại: “Nghe nói? Huynh nghe ai nói? Muội không ghen. Lần trước nghe Tiểu Hà Bao nói Thiếu Dung biểu muội và huynh hẹn hò trong vườn, muội không ghen chút nào.”

Giang Thần chấp tay nhìn ta, ánh mắt từ hung tợn trở nên u oán, “Muội rộng lượng thật đấy, chẳng lẽ hoàn toàn không để ý đến ta? Thoải mái chấp tay đưa cho người khác, coi ta là gì? Có khác gì đồ vật? Hừ, muội kể lại chuyện đó, cố tình xát muối vào vết thương lòng của ta đúng không?”

Ta chột dạ nhìn hắn câm nín.

“Muội xem sư phụ từ khi rời khỏi Kim Ba Cung luôn có vẻ thất hồn lạc phách, hiển nhiên là đau khổ vì tình. Theo ta thấy, dứt khoát để sư phụ ra mặt, khiến mẫu thân muội lộ diện vì ghen.”

Ta giật mình, chủ ý này mặc dù không inh lăm nhưng rất thực dụng. Nghĩ đến chuyện mẫu thân cố ý chuẩn bị gian phòng kia cho sư phụ, còn đặc biệt dặn dò Thanh phu nhân, hiển nhiên là có tình cảm với sư phụ, rất nhớ nhung người. Không chừng chủ ý này của Giang Thần có thể khiến mẫu thân lộ diện thật.

“Vậy huynh tính làm gì?”

Giang Thần cười nham hiểm: “Không bằng tung tin sư phụ muốn lấy vợ.”

43. Chương 43: Gió Trắng

Ta lắc đầu liên tục, “Làm thế không được, ông cậu nói, trước kia sư phụ từng hứa hôn với Thiệu nữ hiệp phái Nga Mi, sau đó lại hối hôn, khiến phái Nga Mi suýt nữa thì trở mặt với Tiêu Dao môn. Nếu lại hối hôn lần nữa sẽ ảnh hưởng thanh danh của sư phụ. Ngộ nhớ... ngộ nhớ không thể khiến mẫu thân lộ diện, sư phụ lại bị vướng tiếng xấu hối hôn, không chỉ mất danh dự, chỉ sợ sư phụ phải chẵn đơ gối chiếc nửa đời còn lại.”

Giang Thần nhướng mày, lại rút rè nhìn ta, rầm rì: “Ta còn ý này, uhm, là để sư phụ đến một chỗ kia ngồi một lát, hiệu quả cũng tương đương, không chùng lại được.”

“Đến chỗ nào?”

“Uhm, là thanh lâu bên bờ sông Tần Hoài.”

Ta giật nảy người, “Càng không được, sư phụ nghe đến ba chữ ‘sông Tần Hoài’ chỉ sợ ngắt xủ.”

Giang Thần nháy mắt, áp ứng: “VẬY... vì sư phụ, ta xả thân... đi hộ tống, muội có chịu không?”

Ta sợ run một phen, hấn cũng đi?

Giang Thần lập tức cười làm lành: “Muội không đồng ý thì ta không dám đi.”

Lời này nghe thật mát dạ, lòng ta thấy rất ngọt ngào. Vì vậy, thoải mái nói: “Vậy huynh đi đi, nhớ bảo vệ sư phụ thật tốt.”

“Được, ta về dặn người hầu chuẩn bị xe, sẽ nói tối nay muốn dẫn sư phụ đi dạo bờ sông Tần Hoài. Tin tức này nhất định sẽ truyền đến tai mẫu thân muội, xem xem bà ấy có động tĩnh không, haizzz, tốt nhất là lao ngay tới nơi, kéo sư phụ về nhà khởi binh vấn tội.”

Ta cười không kiềm chế được, chỉ mong mẫu thân vẫn quan tâm đến sư phụ như xưa, sẽ để ý tới chuyện phong lưu của sư phụ.

Ăn xong cơm chiều, ta và Giang Thần vừa nhắc đến ba chữ “sông Tần Hoài”, sư phụ như ngồi phải đinh, đứng bật dậy, mặt đỏ tới mang tai chỉ vào Giang Thần nói: “Tiểu tử sao lại nghĩ ra tối kiến như thế!”

Ta âm thầm thở phào một hơi, phản ứng của sư phụ quả không ngoài dự đoán. Chủ ý này đúng là có phần tối kiến, đặc biệt là với người như sư phụ. Nhưng trước mắt chẳng còn biện pháp nào, lúc này chỉ có thể nói là có còn hơn không đúng không? Nếu mẫu thân ta thật sự ghen tuông, một chiều này coi như là đúng bệnh hốt thuốc.

Giang Thần nghiêm trang gơ tay nói: “Sư phụ người đừng kích động, sông Tần Hoài là nơi phong lưu tao nhã bậc nhất ở kinh thành, ca vũ nhạc khúc đều là nhất đẳng, có những văn nhân còn lấy làm kiêu ngạo nếu thơ từ của mình được tôn vinh ở đó! Người đến đây coi như thưởng thức thơ văn, đâu nhất thiết phải làm chuyện gió trắng.”

Thái độ sư phụ dịu xuống, áp ứng: “Ta... ta cũng không phải văn nhân!”

Giang Thần nghiêm mặt nói: “Sư phụ, người chỉ cần đến đó uống chén rượu nghe một khúc hát, ý tại ngôn ngoại.”

Sư phụ vẫn không tự nhiên, như thể bắt người đi tra tấn. Cũng đúng, trước giờ người luôn có vẻ thoát tục xa lánh cõi trần, giờ phải đến chỗ tường hoa ngõ liễu, thật làm khó lão nhân gia.

Giang Thần bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là nói: “Sư phụ, con đã tung tin rồi. Rốt cuộc người có đi không? Không đi coi như xong.”

Sư phụ bị kích tướng, cắn răng nói: “Được, đi một lần.”

Ta trấn an: “Sư phụ, Giang Thần thường hay đến chốn đó, người yên tâm, có hấn đi cùng, người sẽ không gặp vấn đề gì.”

Giang Thần đỏ mặt, “Tiểu Mạt, tại sao muội lại ngậm máu phun người? Ta thường đến chốn đó lúc nào?”

Ta ôm tay, nói chậm rãi: “Ồ, trước kia chẳng phải huynh từng đến chỗ gì mà Ôn Nhu Hương sao? Đi mòn đường mòn lối rồi sao còn phải chối.”

Giang Thần nhảy dựng lên, “Này này, tiểu Mạt, ta đến đây chẳng phải vì để mua son uội sao!”

Ta cười hi hi, hăng giọng: “Cũng có thể ... là tiện công đến đây.”

“Muội!” Giang Thần nghiêng răng nghiêng lợi tròng mắt nhìn ta, giận muốn bốc khói. Haha, nhìn hấn đậm chân tức giận thật sáng khoái làm sao. Ta cười không tim không phổi, sư phụ ở đây, thách hấn cũng không dám cắn ta? Haha.

Giang Thần hầm hừ lôi kéo sư phụ đi. Đến cổng, hấn đẩy sư phụ lên một cỗ xe ngựa xa hoa chờ trước.

Ta đưa mắt nhìn sư phụ có thái độ như đi vào chốn đầm rồng hang hổ, thở dài không thôi. Sư phụ vì mẫu thân mà dấn thân vào chốn tường hoa ngõ liễu, không biết có thể khiến mẫu thân động lòng, lộ diện một lần.

Thật ra, mẫu thân càng không chịu thấy sư phụ, ta càng khẳng định mình là đường muội của Vân Châu. Chắc chắn là mẫu thân tự thấy bản thân không còn xứng với sư phụ, vì thế mới tránh mặt không chịu gặp. Nếu không, nếu đúng như lá thư gửi cho Vân Châu, ta là con gái của sư phụ, chẳng có lý nào mẫu thân lại không chịu đoàn tụ với ta và sư phụ.

Nghĩ tới đây, ta rất tiếc nuối, trời cao thích trêu ngươi, khiến những người có tình khó đến bên nhau.

Ta quay về phòng buồn chán muốn chết, tiện tay rút quyển Trọng Sơn kiếm pháp từ giá sách xuống lật lật. Khi đi Kim Ba Cung, ta đã luyện đến chiêu thứ mười hai. Chiêu thứ mười ba tên “Cử án tề mi”, là một chiêu tấn công, vờ như dùng mũi kiếm chỉ vào cổ họng, thật ra mục tiêu là mi tâm. Ta xem thật kỹ, gập sách lại cất lên giá giữa những cuốn sách khác. Sau đó cầm kiếm chậm rãi luyện tập. Trong lúc luyện, không biết như thế nào lại nghĩ đến Giang Thần, ở trên thuyền so chiêu cùng hấn lần nào cũng thua, bị hấn hôn ba lần, sau đó ghi sổ, không biết hấn còn nhớ không. Gần đây không thấy nhắc đến nữa, không biết hấn còn nhớ hay đã quên?

Nghĩ đến đó, ta lại đỏ mặt, vội vàng tập trung luyện kiếm tiếp, kỳ quái là bị Giang Thần làm phân tâm không luyện được nữa. Không biết lúc này hấn đang làm gì ở chốn gió trăng? Ta biết hấn đi cùng sư phụ thì sẽ giữ quy củ, nhưng sao lòng lại thấy bất an?

Lại nghĩ đến lần đầu ta cùng hấn đến Kim Lăng, trên sông Tần Hoài gặp thuyền hoa, đầu thuyền giai nhân phần hồng, nũng nịu động lòng người, dung mạo cử chỉ phong lưu quyến rũ. Giang Thần lại thần nhiên ứng đối, cử chỉ tự nhiên, không chút nhần nhố xấu hổ, trái ngược với ta, bị một câu “Tiếc thay lại là một đôi đồng tình” làm đỏ mặt, ngượng ngùng không thôi.

Giờ phút này, hấn đang như thế nào? Nghĩ tới đây, lòng ta đau nhói, coi như hấn giữ qui củ, chắc gì các cô nương kia đã chịu giữ lễ, liệu có thể thấy hấn khôi ngô tuấn tú, động lòng quấy rối?

Chuyện này thật khó cam đoan! Ta thật là sợ ý, đáng lẽ nên đi theo bảo vệ hấn.

Lòng ta suy nghĩ đến đứng ngồi không yên, vừa ngẩng mặt, lại thấy Giang Thần đứng ở cửa phòng, ôm tay nửa lo nửa không nhìn ta.

Ta vừa mừng vừa sợ lại ngoài ý muốn, sao hấn đã về?

Hấn nhìn ta, hậm hực hừ một tiếng, “Tiểu Mạt, muội đi cùng ta đi. Nếu không, không chừng tương lai muội lại đòi tính sổ đòi nợ gì đấy, hừ hừ, đến lúc đó ta lại nói không rõ.”

Hấn thật sáng suốt! Ta cười phì, vui mừng hoan hỉ đi cùng hấn.

Khi đi ngang qua hoa viên, đúng lúc gặp Tiểu Hà Bao bê điểm tâm đến, ta vô cùng cao hứng hỏi: “Em có muốn đi đến bên bờ Tần Hoài xem một chút không?”

Tiểu Hà Bao tròn mắt ngạc nhiên, “Trời ạ, tiểu thư cô sao lại đến chỗ đấy?”

Ta hăng giọng, “Ta đi bảo vệ sư phụ.”

Tiểu Hà Bao khinh thường bĩu môi: “Tiểu thư, cô thú nhận đi, có phải không yên lòng cô gia?”

Giang Thần cười hai tiếng, nhìn ta sâu sắc.

Ta sợ run một phen, quyết định chết cũng không thừa nhận, “Ta... chủ yếu là không yên lòng sư phụ.”

Tiểu Hà Bao hắng giọng bắt chước ta, “Vây em cũng đi, em không yên lòng tiểu thư.”

Buổi tối bên bờ Tần Hoài thật sự khiến ta và Tiểu Hà Bao mở rộng tầm mắt. Có thể nói đây là chốn thể hiện rõ nhất sự phồn hoa hưng thịnh phú quý xa hoa lãng phí của kinh thành. Đèn lồng đỏ, men rượu say, mùi phấn son ngọt ngào trong không khí, ngọt dịu như rượu gạo, khiến lòng người chạnh choáng. Thuyền hoa rải rác trên sông, rất hoa mỹ rất độc đáo, ngọn đèn sáng tỏ, dòng sông long lanh, mặt nước như một tấm lụa tối màu, loáng thoáng những đốm sáng lấp lánh.

Tiếng đàn sáo ca múa lượn lơ truyền đến, sóng nước mơ màng, trăng sáng trên cao, cảnh đẹp như tranh, phù hoa rực rỡ, tịch mịch hồng trần giữa chốn phóng túng tiêu dao.

Tiểu Hà Bao nóng lòng hỏi: “Tiểu thư, nhiều thuyền hoa như vậy, chúng ta chọn cái nào?”

Ta nhìn hoa cả mắt, không có ý kiến gì. Giang Thần nói: “Chúng ta đi Túy Tư Lâu đi.”

Sư phụ lo sợ bất an hỏi: “Túy Tư Lâu là chỗ thế nào?”

Giang Thần trả lời: “Là chỗ có thể nghe hát nhiều ít tùy mình, có thể uống trà thơm, có thể uống rượu mạnh, có thể xem múa cũng có thể ngắm cảnh đêm, nói chung là một chỗ tốt.”

Không biết có phải ta cả nghĩ, dường như ta nghe ra lòng dạ hướng về chốn đó. . . Lòng ta chua xót, không kiềm chế được thốt ra, “Huynh nói thiếu rồi, là chỗ có thể ngắm người đẹp cũng có thể ôm trong vòng tay.”

Giang Thần nhướng mày, nhìn ta cười “e thẹn”. Ta không cảm thấy hân “e thẹn”, mà là đang hướng lòng về đó, bèn tỏ thái độ cùng thưởng thức.

Bởi vì mục đích của bọn ta hôm nay là “gây chuyện thị phi”, tất nhiên là càng rêu rao càng tốt, vì thế, ta ủng hộ thái độ của Giang Thần, oai phong lẫm liệt xua tan cảm xúc khó chịu trong lòng. . .

Túy Tư Lâu quả nhiên phong thái phi thường. Trước lầu nước biếc, giữa trời trăng sáng, cảnh đêm sông Tần Hoài nằm trong tầm mắt. Địa thế đẹp hiếm có tạo nên vẻ phong tình độc đáo, thuyền hoa giữa trời như cô gái nhà thường dân, Túy Tư Lâu phóng thái đại gia, quả thật khiến người ta quên mất nó là chốn gió trăng lối lả.

Trước cửa có mấy vị cô nương xinh đẹp, trang điểm lộng lẫy, nhìn thấy Giang Thần và sư phụ hai mắt liên sáng như sao! Ta tuyệt đối không hoa mắt, đúng là hai mắt lấp lánh!

Haizzz. . . Ta đoán không sai, sắc đẹp của Giang Thần quả nhiên khiến người ta thèm thuồng.

Mùi phấn son thoảng đến, một người đẹp khoảng ba mươi, phong thái yểu điệu đi đến trước mặt chúng ta, cười khanh khách nói: “Nhị vị khách quý, mời vào trong.”

Nhị vị khách quý? Ta và Tiểu Hà Bao là người vô hình sao? Xem ra coi hai chúng ta là người hầu đi theo rồi .

Vừa nói, cánh tay của người đẹp tự nhiên khoác lấy cánh tay Giang Thần, Giang Thần vội tránh qua một bên cười nói: “Chúng ta chỉ cần một gian riêng nghe hát thôi.”

“Được được, nhị vị mời đi bên này.”

Người đẹp dẫn chúng ta vào một gian phòng ở tầng hai. Ta còn chưa thấy rõ tình trạng trong phòng, đã thấy bốn cô gái lần lượt đi vào, thướt tha đứng trong phòng. Ta liếc mắt nhìn qua, không thể không nói, các cô nương không chỉ có sắc đẹp động lòng người, xiêm y cũng rất khiến người khác phải lạnh người! Đã là đầu thu còn mặc xiêm y hở cả cánh tay, chẳng lẽ không sợ gió rét?

Sư phụ đỏ mặt, cúi đầu suy nghĩ, tỉ mỉ nhìn cốc trà, dường như đang đếm đường viên hoa trên miệng cốc.

Giang Thần vuốt mũi, cúi mắt, phẩy tay, “À, các cô tùy tiện hát hai khúc đi.”

“Vâng.”

Sau đó, một người gầy đàn, một người khác ôm đàn tỳ bà hợp tấu. Hai người còn lại nửa quỳ trên thảm, ngón tay ngọc nhỏ và dài ngắt mấy quả nho tím trên bàn.

Ta đứng sau Giang Thần, tùy tiện liếc qua cô gái trước mặt hắn, tim liền đập thành thịch, vội vàng nhìn đi chỗ khác. Bởi vì, cô gái vừa ngắt nho kia có bộ ngực đầy đặn như muốn bật ra khỏi áo. Ta vừa nhìn lướt qua đã thấy cả nửa vòng tròn.

Ta nhẩn nhơ đưa mắt nhìn Giang Thần. Uhm, hắn đang học tập sự phụ, đếm số đường viền hoa trên miệng cốc trà. Coi như tự giác, không nhìn lung tung. Đặc biệt là chỗ không nên nhìn thì không nhìn.

Ta thật vừa lòng.

44. Chương 44: Âm Hương Phù Động

Trong phòng tiếng đàn lượn lờ, tỳ bà nức nở, tiếng hát nỉ non dịu dàng, say lòng người như Nữ nhi hồng.

Sư phụ ngồi nghiêm chỉnh, dưới ánh đèn, trán lão nhân gia vẽ một tầng mồ hôi mỏng. Ta lại đưa mắt liếc qua Giang Thần, sao hắn không vẽ chút mồ hôi nào? Ta mơ hồ có chút bất mãn.

Khúc hát rất dễ nghe, nhưng ta không nghe lọt tai. Bởi vì, cô gái ôm đàn tỳ bà luôn đưa ánh mắt đa tình uớt ướt nhìn Giang Thần. Nhất định là hắn nhận ra, một mực cúi mặt vào cốc trà không ngẩng lên, như thể tìm kiếm đóa hoa nào đó từ đường viền, theo ta hắn cũng coi như sáng suốt.

“Công tử, mời dùng.” Cô gái đang nửa quỳ trên thảm thẳng người, đưa trái nho đến trước mặt Giang Thần.

Giang Thần đang định giơ tay nhận, cô gái kia đã dùng tay đút trái nho vào miệng Giang Thần.

Ta run lên, đúng là tay cô gái kia chạm vào môi Giang Thần! Hoàn toàn chính xác! Ngón tay dài sơn đỏ chót như cào vào tim ta, ta thấy tim mình chua xót, như thể quả nho kia đưa vào miệng mình.

Ngay sau đó, cô gái lại đưa một trái nho khác đến bên miệng Giang Thần, thấy tay cô ấy lại sắp chạm môi Giang Thần, ta thật sự không kiềm chế nổi nữa, “ân cần” nhắc nhở Giang Thần, “Ăn nhiều nho sẽ ê răng đấy.”

Dứt lời ta nghiêng răng tỏ vẻ ê răng.

Giang Thần mỉm cười liếc mắt nhìn ta, “Tiểu Mạt, muội quan tâm ta như vậy. Ta không ăn nữa.”

Ta đang định dịu giọng, cô gái kia lại đứng dậy rót rượu cho Giang Thần. Mười ngón tay nhỏ và dài nâng chén rượu đến bên miệng Giang Thần, Giang Thần vội vàng nhận chén, ta vừa thở phào nhẹ nhõm, không ngờ, cô gái kia xoay người một cái, ngồi xuống đùi Giang Thần!

Lòng ta nổ bùng, như thể nuốt phải cả một trái nho, không chỉ chua còn cào xé ruột gan!

Giang Thần tìm cách vội vàng đẩy cô ta đứng dậy, tay chân luống cuống không biết làm thế nào. Định chạm vào eo lại thấy không ổn, vội vàng quay đầu nhìn ta, ta nhìn tay hắn chằm chằm, nếu có gan ôm eo cô ta, về nhà ta tính sổ!

Chẳng lẽ đáng về ta lúc này rất hung ác? Giang Thần dè dặt dùng cánh tay đẩy cô gái ra, vội vàng nhìn ta cười “nịnh nọt”, ra vẻ rất vô tội.

Một luồng khô nóng bức bối dâng lên trong ta, ta cảm thấy không thể ở trong căn phòng này nữa, bèn kéo Tiểu Hà Bao, nói với Giang Thần: “Muội ra xe ngựa chờ mọi người, trong này nóng quá.”

Ta rất sợ hình tượng bình tĩnh rộng lượng trước kia hủy hoại tại đây.

Giang Thần vội nói: “Đợi thêm lát nữa rồi cùng đi.”

“Huynh và sư phụ cứ nghe xong một khúc đi.” Việc đã đến nước này, ta rộng lượng cho chót. Nếu không thật là lãng phí ngân lượng, uống công đi một chuyến.

Ta lôi kéo Tiểu Hà Bao vội vã ra khỏi phòng. Bước qua hành lang gấp khúc, ta cảm thấy tối nay bản thân rất khác lúc bình thường, tại sao thấy nữ nhân khác động tay chân với Giang Thần liền thấy không chịu đựng nổi? Theo lý trí và lý luận mà nói, ta nên bình tĩnh mới đúng, dù thế nào cũng phải giữ được bản sắc thực nữ.

Tiểu Hà Bao đi tới bên ta nhỏ to, “Tiểu thư, có phải cô ghen không?”

“Hình như... thế không gọi là ghen?”

Tiểu Hà Bao khẳng định chém đinh chặt sắt: “Em cảm thấy chắc chắn là ghen.”

Ta xoa mắt, “Dựa vào lý do gì?”

“Tại vì cô không chịu đựng nổi, mắt nhìn cô gia trừng trừng.”

Ta bị dọa đến hoảng sợ, biểu hiện của ta rõ ràng đến thế sao, cả Tiểu Hà Bao cũng thấy mắt ta trừng trừng?

Ta khẳng định một cách chém đinh chặt sắt: “Tuyệt đối không, mắt ta không trừng trừng.”

“Vậy là tim cô nhức nhối?”

Ta dè dặt ngực, chợt dạ nói: “Uh, tim đập hơi nhanh.”

“Đấy, tiểu thư cô bỏ đi là không sáng suốt, mặc dù mắt không thấy tâm không phiền, nhưng sau đó thì sao, cô gia sẽ bị thế nào, cô không được thấy, chẳng may bị sàm sỡ hay bị trêu ghẹo, chẳng lẽ cô cũng không quan tâm?”

Lúc này chuyện đã ngoài tầm tay của ta, “Chuyện đó...”

“Em thấy tiểu thư cô nên quay lại nhìn cô gia cho kĩ.”

Ta cắn răng nói: “Bỏ đi, ta... ta tin tưởng hẳn.”

Tiểu Hà Bao bĩu môi, không nói gì.

Chẳng lẽ Tiểu Hà Bao nhìn ra ta đang gắng chịu đựng? Đã trót rồi thì phải cố đến cùng, một khúc hát cũng chẳng mấy mà hết. Ta đi ra xe chờ bọn họ.

Trước xe ngựa, bốn tiểu đồng của Quy Vân sơn trang không biết đang nói chuyện gì rất sôi nổi, bên kia, hai con tuần mã chụm đầu như đang thì thầm.

Bốn người nhìn thấy ta và Tiểu Hà Bao, đồng loạt ngừng cười đùa, quy củ đứng hai bên xe ngựa.

Ta ngồi xếp bằng trên xe, nặng nề thở ra một hơi. Tiểu Hà Bao ngồi sát bên cạnh ta, dường như thở dài, “Khó trách đàn ông đều thích đến chỗ như thế, em cũng thấy ở trong đó thật thoải mái. Không biết cô nương kia dùng hương gì mà quyến rũ thế?”

Ta buồn bã “uhm” một tiếng, coi như đồng ý. Mùi hương kia đúng là vừa ngửi đã say, hận không thể ngã trên người cô gái kia để ngửi cho thỏa, haizzz, khứu giác Giang Thần trước giờ vốn nhạy, nhớ đến việc đó lại khiến lòng ta lo lắng.

Ta cảm thấy lòng dạ rối bời, vốn định hỏi thêm mấy câu, nhìn mấy tiểu đồng đứng nghiêm trang ngoài xe ngựa, không tiện cho ta và Tiểu Hà Bao thảo luận, liền nói: “Các người tùy ý chơi đi, đứng lâu mệt mỏi.”

Bốn người đồng thanh trả lời, đi đến gốc cây cách đó mấy bước cười đùa.

Ta hạ giọng, “Uhm, Tiểu Hà Bao em nói xem, chúng ta có nên đi mua hương phấn gì đó, tẩm lên xiêm y?”

Tiểu Hà Bao tỏ rõ vẻ ông trời có mắt, khổ tận cam lai, vỗ tay, “Tiểu thư, rốt cuộc cô cũng thông suốt !”

Ta thở dài buồn bã, bỗng nhiên cảm thấy bao năm qua mình sống trên núi thật sự không giống một thiếu nữ?

Đột nhiên, tuần mã trước xe ngựa hí dài một tiếng, chồm lên kích động!

Chuyện quá bất ngờ, ta không hề phòng bị, Tiểu Hà Bao sợ hãi kêu một tiếng, nhào tới ôm ta, ta vốn đang ngồi xếp bằng, lập tức bị cô bé đè xuống sàn xe, suýt thì cầm mặt xuống sàn gỗ.

Chuyện gì xảy ra? Ta vội vàng vịn vào thành xe, muốn đẩy Tiểu Hà Bao ra, nhưng cô bé bám như bạch tuộc, ôm chặt ta không tha, hét chói tai không ngừng.

Xe ngựa không khống chế được điên cuồng lăn bánh, ta choáng váng đến hoa mắt, mấy tiểu đồng la lớn, nhưng không thể nào đuổi theo được? Ta bắt buộc bản thân phải tỉnh táo, trong tình huống này, ra khỏi xe là việc ưu tiên hàng đầu. Vấn đề ở chỗ, Tiểu Hà Bao vẫn ôm chặt lấy ta.

Ta nói: “Tiểu Hà Bao, buông tay.”

Cô bé chỉ thét chói tai, không có phản ứng gì khác. Như thể không nghe thấy lời của ta.

Xe ngựa lao đi rầm rập như va vào đá, sau một cú va chạm, đột nhiên khựng lại. Ta còn chưa kịp phản ứng nước đã ngập đến vai.

Trời ạ, xe ngựa rơi xuống sông! Lúc này nước vẫn lạnh, ta cũng biết bơi, nhưng Tiểu Hà Bao ôm chặt vai ta, khiến hai tay ta như bị trói, giờ ta mới biết sợ hãi lại khiến người ta có nhiều sức lực như thế, Tiểu Hà Bao gầy yếu mà ôm làm ta không thể cựa quậy, ta muốn giãy dụa cũng không được, càng đừng nói đến chuyện đẩy cửa ra khỏi xe.

Chỉ chớp mắt nước đã ngập qua đầu, ta bắt đầu kinh hoàng, chẳng lẽ ta lại chết đuối ở sông Tần Hoài? Nực cười thế sao?

Trong lúc sợ hãi, ta dùng sức gỡ tay Tiểu Hà Bao, cô bé dùng sức ôm ta, tóm chặt ta như chết đuối vớ cọc.

Không còn cách nào khác, ta chỉ có thể tập trung sức lực, chặt vật đánh vào lưng cô bé, hy vọng làm cô bé lỏng tay hơn, để ta mở cửa ra khỏi xe, nếu không, hai người chúng ta thật sự bỏ mạng nơi đây.

Nhưng cô bé ôm cứng bên trái, ta phải với tay phải qua nên mất sức trông thấy, đánh một quyền vẫn không thể khiến cô bé buông ra. Dưới tình thế cấp bách, ta định hô lên, nhưng vừa mở miệng thì bị sặc nước.

Đúng lúc nguy cấp, đột nhiên cửa xe mở ra, có người lôi ta và Tiểu Hà Bao ra khỏi xe.

Lên khỏi nước rồi cuộc cũng có không khí, lúc này Tiểu Hà Bao mới buông tha ta, ta thở hổn hển mấy hơi, chặt vật bỏ lên bờ, đến lúc này mới nhìn rõ người cứu ta là Chương môn phái Viễn Sơn Ngư Mộ Khê và Thủy Mộ Vân!

Ta thật sự là nằm mơ cũng không nghĩ đến chuyện gặp bọn họ ở đây! Lại gặp trong hoàn cảnh chết đuối, thật thảm lắm sao.

Xiêm y hai người ướt từ chân lên hông, ta vội vàng tạ nhị vị tiên nữ, bọn họ đi ngang qua thật là vạn phần may mắn, nếu chờ được mấy tiểu đồng chạy tới, sợ là ta và Tiểu Hà Bao đã uống no nước.

Thủy Mộ Vân mỉm cười, “Vân cô nương đừng khách sáo, vừa rồi chúng ta cũng không biết là cô rơi xuống nước, đúng lúc đi ngang qua, đúng là có duyên.”

Duyên phận trở thành ơn cứu mạng, ta chặt vật cười cười, quay đầu nói với Tiểu Hà Bao: “Tiểu Hà Bao, em ôm chặt ta thế để làm gì, ta biết bơi mà, rõ ràng có thể cứu em lên bờ, suýt nữa bị em ôm chết luôn.”

Tiểu Hà Bao rơm rớm nước mắt, “Tiểu thư, em biết cô biết bơi, vì thế mới ôm cô, vì sợ cô không cứu em.”

Haizzz, ta là loại người đó sao? Uống công ta luôn đối tốt với cô bé, thời khắc mấu chốt lại không tin tưởng ta.

Ta hơi giận, “Em... em thật là nha đầu ngốc, nếu không có bọn họ, hai ta đều chết đuối trong xe. Lần sau rơi xuống nước em nhất định phải nhớ, ngàn vạn lần không thể ôm cứng tay người khác.”

Tiểu Hà Bao khóc nức nở, “Em vĩnh viễn không muốn có lần sau.”

Ta không đành lòng nói cô bé nữa, cô bé cũng hoảng sợ rồi, thôi bỏ qua.

Ngư Chương môn nói: “Sao hai người lại kẹt trong xe ngựa?”

“Không biết xảy ra chuyện gì, ngựa đột nhiên kinh động phi như điên, xe đang dừng bên bờ sông nên cứ thế lao xuống sông, haizzz, tối nay quả nhiên không nên xuất hành.”

Dứt lời, mấy tiểu đồng khấn cấp bồi rồi chạy đến, “Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân ngài không sao chứ?”

Ta có chút ngần ngại, đáp: “Không có việc gì, Tiểu Trâu, người lên lầu gọi công tử xuống đây.”

Tiểu Trâu vâng một tiếng, nhanh chân chạy đi.

Ta vừa vắt vác cho bớt nước, vừa hỏi: “Nhị vị tỷ tỷ, sao hai người lại ở kinh thành?”

Ngư Chưởng môn đáp: “Có vị bằng hữu ở kinh thành sắp thành thân, ta dẫn theo Mộ Vân đến đưa lễ vật.”

“Ồ, thật tốt quá. Nếu Ngư Chưởng môn rảnh hãy cùng Mộ Vân tỷ tỷ đến Quy Vân sơn trang ở vài ngày đi?”

Ngư Chưởng môn chần chờ một chút, nói: “Chuyện đó nói sau.”

Một lát sau, Giang Thần và sư phụ thần sắc hoảng sợ chạy tới.

Giang Thần nhìn thấy Ngư Chưởng môn và Thủy Mộ Vân thì ngẩn ra, quay đầu hỏi ta: “Tiểu Mạt, muội có bị thương không?”

“Không có việc gì, vừa rơi xuống nước liền được Ngư Chưởng môn và Thủy cô nương cứu lên.”

Sư phụ nhìn quanh, “Kỳ lạ, vô duyên vô cớ sao ngựa lại chấn kinh?”

Giang Thần quay sang chỉ vào bốn tiểu đồng nổi giận: “Các người trông nom kiêu gì, tận bốn đứa mà không trông được xe ngựa?”

Lần đầu tiên ta thấy Giang Thần nổi giận như thế, có phần ngoài ý muốn. Xưa nay tính tình hắn rất thân thiện, chỉ thích trêu ta, trong ấn tượng đúng là chưa từng thấy hắn nổi giận.

Ta vội nói: “Lúc ấy ngựa đột nhiên chấn kinh, muội ngồi trong xe cũng không biết là xảy ra chuyện gì, không liên quan đến bọn họ, bọn họ không có võ công, làm sao đuổi kịp ngựa?”

Giang Thần nắm chặt tay ta, im lặng chốc lát, một lát sau bình tĩnh nói với Ngư Chưởng môn: “Ngư Chưởng môn, Thủy cô nương, đa tạ nhị vị tương trợ, hôm nay gió lạnh, hai vị vào Túy Tư Lâu thay xiêm y đi. Ta sẽ phái người đánh xe ngựa đến.”

Vì vậy, chúng ta lại quay lại Túy Tư Lâu. Giang Thần tìm được Bảo Nương, bỏ ra năm lượng bạc. Tú bà vui vẻ ra mặt nhận bạc, đưa mấy người xiêm y ướt sũng bọn ta vào một gian phòng, đưa tới vài bộ xiêm y mới để chúng ta thay đổi.

Sắp sửa nhập thu, gió đêm lạnh lẽo, y phục ẩm ướt dính nặng lên người rất không thoải mái. Ta hắt hơi vài cái, vội vã cởi quần áo ướt, sau đó với tay lấy xiêm y mới.

Đúng lúc Ngư Mộ Khê vươn tay lấy xiêm y, ta vô tình đưa mắt qua thấy ở đầu vai cô ấy xăm một đóa mai đỏ!

Đóa mai đỏ nổi bật trên làn da trắng bóc như tuyết, có sự quyến rũ mà mị trong sự băng thanh ngọc khiết.

Cô ấy khoác áo, cẩn thận thắt đai rồi vuốt cho phẳng phiu. Có thể thấy là một cô gái cẩn thận.

Đóa mai đỏ kia chỉ là liếc mắt nhìn qua, lại khiến ta giật mình, sao hình ảnh này lại quen thuộc như thế? Như thể đã từng thấy ở đâu rồi?

45. Chương 45: Trông Hoa Trong Sương

Cô ấy mặc xong xiêm y thì vuốt tóc và dùng khăn che mặt. Dưới ánh nến, làn da cô ấy trơn bóng như ngọc, đôi mắt long lanh như nước hồ thu, hiển nhiên là một cô gái trẻ. Ta cảm thấy rất kỳ quái, tại sao cô ấy luôn dùng khăn che mặt?

Thay xiêm y xong, bốn người chúng ta ra khỏi gian phòng.

Sư phụ lên tiếng: “Giang Thần đi tìm xe ngựa. Ngư Chưởng môn, sắc trời đã tối, không bằng cùng chúng ta về Quy Vân sơn trang?”

“Đa tạ Thạch Chưởng môn. Tôi đã thuê phòng ở khách sạn Kinh Duyệt, lần này đến kinh thành còn việc riêng cần làm, xong xuôi sẽ đến Quy Vân sơn trang thỉnh an Thích phu nhân.”

Ta nhớ ra rồi, lần trước gặp ở Sơn Âm biệt viện, khi cô ấy gặp Giang Thần, từng ân cần hỏi thăm Thích phu nhân, vậy hẳn là có quen biết Thích phu nhân.

Ngư Mộ Khê lại nói: “Thạch Chưởng môn, Vân cô nương, chúng ta cáo từ trước.”

Ta vô cùng cảm kích tiễn bọn họ.

Không lâu sau, Giang Thần đánh cổ xe ngựa mới tìm được đến.

Ta và Tiểu Hà Bao vừa lên xe, tiểu đồng kéo một con ngựa đến, báo cáo với Giang Thần: “Thiếu gia, tiểu nhân vừa tìm được con ngựa này, có ám khí găm vào móng ngựa. Con còn lại không biết chạy đi đâu, thiếu gia về trước đi, tiểu nhân sẽ tìm tiếp quanh đây.”

Giang Thần cầm đèn bão soi móng ngựa, nói với sư phụ: “Hình như là trúng phi tiêu.”

Sư phụ nhíu mày hồi lâu, thấp giọng nói: “Nàng không dùng ám khí.”

Ta giật mình! Buổi chiều tung tin ở Quy Vân sơn trang rằng sư phụ sẽ tới bên bờ Tần Hoài tiêu dao hưởng lạc một phen, vừa xong xe ngựa đột nhiên không khống chế được, liệu có phải mẫu thân ta tức giận, phái thuộc hạ ra tay, khiển trách sư phụ? Ta càng nghĩ càng thấy có lý. Đáng tiếc, ta và Tiểu Hà Bao ngồi ở trong xe, không nhìn thấy gì. Rốt cuộc ngựa đã phát cuồng thế nào, ta càng không biết. Càng đừng nhắc tới chuyện thấy ai khả nghi quanh đó. Ngoài Ngư Mộ Khê và Thủy Mộ Vân. Ta chợt ngẩn ra, chẳng lẽ, bọn họ là người mẫu thân phái tới? Vừa nghĩ đến đó, ta liền cảm thấy bản thân suy diễn, sao có thể chứ?

Ngồi trên xe ngựa một hồi, ta mới đột nhiên nhớ ra tại sao lại thấy đoá hoa mai xăm ở đầu vai Ngư Mộ Khê quen mắt!

Lần đó, Thích phu nhân gọi bốn vị nha hoàn Mai Lan Cúc Trúc vào phòng ta, khi cởi áo ngoài cho ta xem thủ cung sa, đầu vai Lan Nhi Tiểu Trúc Tiểu Cúc đều xăm hình ứng với tên, chỉ có Mai Nhi cô nương là không xăm gì. Ngư Mộ Khê xăm hoa mai ở đầu vai, lại có quen biết với Thích phu nhân, liệu có phải chỉ là trùng hợp?

Nghĩ tới đây, ta không kiềm chế được hỏi Giang Thần: “Bốn vị cô nương Mai Lan Cúc Trúc ở nhà huynh, vai mỗi người có hình xăm, huynh có biết không?”

Giang Thần trợn mắt nhìn ta một lúc lâu mà không nói một tiếng nào, ra vẻ không vui.

Ta không hiểu tại sao hắn lại có vẻ không vui, bèn hỏi lại một lần.

Giang Thần hằm hừ nhìn ta, cắn răng nói: “Chẳng lẽ muội không tin tưởng ta chút nào?”

Ta ngây ngốc, “A, đâu phải muội không tin huynh. Muội hỏi thế có gì bất ổn chứ?”

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ: “Không ổn! Rất – không – ổn!”

Ta chớp chớp mắt, không hiểu nổi, “Không ổn chỗ nào?”

Hắn trợn mắt nhìn ta, thái độ hận không thể cắn ta, ta rụt cổ, sao tự nhiên lại hung dữ vậy?

“Bọn họ là con gái, ta làm sao biết trên người bọn họ có gì! Muội hỏi thế là ý gì? Còn hỏi một lượt bốn người, muội coi ta là loại người gì? Muội thật quá đáng!”

Thì ra là thế, nhìn bộ dạng thâm thù đại hận của hắn ta thật sự không thể không phì cười, đúng là hình như cũng hơi quá đáng. Ta là một phút xúc động mà hỏi, quả thật không có ẩn ý gì, hắn quá nhạy cảm và hơi cá nghĩ rồi.

“Muội chỉ tò mò thôi, lần trước mẹ huynh để uội xem thủ cung sa của bọn họ, muội thấy vai mỗi người đều có hình xăm, chỉ Mai Nhi không có, vì thế tò mò hỏi một chút.”

Giang Thần lườm ta, “Sao muội lại hỏi ta? Việc đó không nên hỏi ta! Hừ!”

Ta bực lên, “Chẳng phải lúc này huynh ngồi trước mặt muội sao? Không hỏi huynh hỏi ai?”

“Hừ, dù có ta, cũng không có nghĩa muội được nghi ngờ ta.”

“Muội chưa hề nói thế.”

Hắn hừ một tiếng, quay đầu không nhìn ta, dường như tỏ vẻ hắn đang rất thương tâm, rất tức giận.

Ta cố nén cười, đổi đề tài, “Huynh nói xem, chuyện vừa rồi liệu có phải mẹ muội làm không?”

Hắn hăm hừ: “Hừ, muội không biết ghen, ta cho rằng mẹ muội cũng thế.”

A? Theo khẩu khí này thì hình như hắn bắt mẫn vì ta không ghen, haizzz, gặp người rộng lượng như ta chẳng phải hắn nên vui đến ngủ cũng cười sao?

Ta nhìn ánh mắt u oán sâu kín của hắn, không thể làm gì khác hơn là vỗ vai hắn trấn an, “Muội... thật ra muội vừa ghen.”

Hắn quay đầu lại hỏi, “Thật sao?”

Ta gật đầu nói: “Vâng. Khi thấy cô gái kia đút nho cho huynh, muội thấy chua chát nên mới ra ngoài.”

Giang Thần bĩu môi, “Lời của muội nghe như trong mơ giải khát, không giống ghen. Ghen không phải là chỉ thấy chua chát, mà là tim đau nhức nhối.”

Haizzz, yêu cầu cao quá. Khó chịu thế nào mà chẳng là ghen? Lại còn phân biệt chua chát với nhức nhối. Ta cẩn thận suy nghĩ, ra vẻ tim cũng nhức nhối.

Ta đỏ mặt lại nói: “Tất nhiên tim cũng nhức nhối.”

Giang Thần liền tỏ vẻ phấn khởi, tươi cười, “Ta thật cao hứng.”

Haizzz, xem ra có lúc phải cường điệu mới xong.

Đến Quy Vân sơn trang, khi Giang Thần đỡ ta xuống xe, xảy ra một chuyện kì lạ. Trên cửa xe ghim một tờ giấy nhỏ không biết từ lúc nào.

Giang Thần nhổ tờ giấy ra, từ từ mở ra, đưa ra trước đèn, trên giấy là một dòng chữ nắn nót.

“Bà ấy đang ở ‘Không thể không mua.’”

Ta và Giang Thần đều kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau, ai đưa tin? “Bà ấy”, là mẫu thân của ta sao?

Lòng ta chợt nhớ, Vân Châu cũng từng nói hắn nhận được một phong thư không rõ xuất xứ. Chẳng lẽ, hai lá thư cùng một người gửi, người đó gợi ý cho chúng ta? Tại sao người đó lại biết rõ hành tung mẫu thân như vậy?

Khi ta đưa tờ giấy cho sư phụ, mắt người sáng lên, sau đó người trầm lặng một lúc, rồi lại đột nhiên lên tiếng, hai mắt sáng lấp lánh, “Tiểu Mạt, ngày mai con lại cùng ta đến ‘Không thể không mua.’”

“Vâng. Sư phụ người về nghỉ ngơi dưỡng sức đi. Ngày mai chúng ta lại đi tìm Cố tẩu.”

Về phòng, Giang Thần căn dặn người hầu nấu nước cho ta ngâm mình, nấu canh gừng cho ta và Tiểu Hà Bao uống cho toát mồ hôi.

Hôm sau ăn xong điểm tâm, ta và sư phụ liền chạy thẳng tới “Không thể không mua”.

Hôm nay may mắn, Cố tẩu đã hết phong hàn, đang ở trong cửa hàng.

Giang Thần gọi một tiếng, Cố tẩu liền tách ra khỏi nhóm ba vị phụ nhân đang xem vải, tươi cười đi về phía chúng ta.

“Ôi, khách quý lâm môn. Thiếu gia thiếu phu nhân cũng đến, mời vào mời vào. Tiểu Khánh, dâng trà thơm.”

Ánh mắt Cố tẩu nhìn sư phụ vẫn nhiệt tình như vậy. Ta đang định chiêm ngưỡng gương mặt tuần tú của sư phụ ửng đỏ, không ngờ, hôm nay sư phụ lại mặt không đổi sắc, không có nửa phần luống cuống và ngượng ngùng.

Sư phụ thoải mái tiến tới chào hỏi: “Cố tẩu, đa tạ cô hôm trước đến xem bệnh cho đồ nhi của ta, hôm nay đến, muốn nhờ cô kê cho con bé một phương thuốc tẩm bổ.”

Cố tẩu cười nói: “Không cần đâu? Thiếu phu nhân không có bệnh tật gì, phu nhân cũng đã an bài việc tẩm bổ, sư phụ ngại yên tâm.”

Sư phụ nhìn Cố tẩu chăm chú: “Uh, nghe Thích phu nhân nói, Cố tẩu là cao nhân lánh đời, y thuật cao siêu. Ta nghĩ, nhờ cô kê cho tiểu Mạt một phương thuốc tẩm bổ vẫn hơn.”

Sư phụ có vẻ rất nghiêm túc, tỏ rõ vẻ không đạt được mục đích quyết không buông tha, như thể lúc nào Cố tẩu còn chưa viết phương thuốc thì người chưa đi. Haizzz, nếu sư phụ đã quyết tâm thì khó mà lay chuyển, điểm này, ta là đệ tử chân truyền.

Cố tẩu bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là quay đầu nói: “VẬY... Tiểu Khánh, mang bút mực ra đây”

Một lát sau, Tiểu Khánh mang bút mực đến, Cố tẩu bày trên bàn trà, chấm bút vào nghiền mực.

Ta đứng một bên tò mò vô hạn, sư phụ biết rõ ta giả bệnh, Cố tẩu cũng nói ta không trúng độc, tại sao người kiên quyết nhờ Cố tẩu kê cho ta một phương thuốc? Ta nhìn sư phụ, phát hiện người đang cắn môi!

Thế lại càng kỳ quái, người căng thẳng vì điều gì?

Cố tẩu cầm bút lẳng nhẳng hồi lâu, chỉ viết nửa chữ. Sư phụ nhìn nửa chữ kia chăm chăm, tay nắm thành quyền. Ta nhìn hồi lâu cũng không nhìn ra Cố tẩu muốn viết chữ gì.

Cố tẩu quay sang Giang Thần cười ngượng ngùng: “Thiếu gia, chữ ‘con hầu’ viết thế nào?”

Sao Cố tẩu lại không biết chữ? Vậy trước kia làm sao kê đơn?

Giang Thần cầm bút, viết nốt nửa chữ đang viết dở, sau đó viết nốt chữ ‘hầu’, rồi đưa bút cho Cố tẩu, Cố tẩu không nhận bút, cười xấu hổ: “Ta đã nhiều năm không cầm bút, giờ quên gần hết, không bằng ta đọc, thiếu gia viết hộ ta.”

Giang Thần ngạc nhiên nói: “Ồ, sổ sách của cửa hàng chẳng phải đều do cô viết sao?”

Cố tẩu ngượng ngùng, lại cười: “Chỉ là mấy chữ sổ đơn giản, tất nhiên viết được.”

Giang Thần cười nói: “Cố tẩu khiêm tốn, mấy hôm trước mẫu thân đưa sổ sách cho ta xem, bảo ta học tập dần. Ta thấy chữ của cô rất đẹp, nắn nót ngay ngắn.”

Cố tẩu cúi đầu mỉm cười không nói, lần lượt đọc tên thảo dược, Giang Thần không nói nữa, chuyên tâm viết.

Ta lơ đãng nhìn sư phụ, thấy người vẫn nhìn Cố tẩu chăm chú, ánh mắt lóe ra những tia sáng ta chưa từng thấy. Ta thán phục, vạn lần không thể ngờ sư phụ cũng có ngày mạnh mẽ chủ động như thế, dám nhìn một người phụ nữ chăm chú!

Nhưng Cố tẩu không phải tuyệt sắc mỹ nữ, không biết lý do gì khiến sư phụ nhìn không chớp mắt, từ khi vào cửa hàng vẫn nhìn không chịu rời mắt? Ta không tự chủ được nhìn về phía Cố tẩu. Cô ấy khoảng ba mươi tuổi, tướng mạo bình thường, thậm chí còn không thể nói là thanh tú, nhưng đôi mắt rất đẹp, trong suốt sáng ngời, như nhìn thấu lòng người.

Chẳng lẽ... sư phụ động lòng xuân? Vừa nghĩ đến đây, ta liền thấy nhiệt huyết sôi trào, như thể chính mắt nhìn thấy vạn tuế ra hoa.

Giang Thần viết xong, đưa cho sư phụ, sư phụ không nhìn kỹ, phẩy mấy cái cho khô, gấp lại cất vào trong ống tay áo, rồi sau đó nói với Cố tẩu: “Làm phiền cô rồi, chúng ta cáo từ.”

Cố tẩu tránh né ánh mắt sư phụ, nhìn vải vóc, không yên lòng hỏi: “Không chọn vài món trang phục sao?”

Sư phụ nhìn Cố tẩu nói: “Sau này sẽ chọn.”

Dứt lời, sư phụ gật đầu với ta: “Tiểu Mạt, chúng ta về thôi.”

Ta cảm thấy sư phụ hôm nay rất kỳ quái. Nếu nói đến đây thăm dò Cố tẩu, sao mới nói hai câu đã ra về? Khí thế mạnh mẽ khi nãy đâu hết rồi?

Trên đường về, sư phụ không nói một lời, thần thái như đi vào cõi tiên, thất hồn lạc phách hay tẩu hỏa nhập ma gì đó, ta không dám quấy rầy, âm thầm nghĩ hoặc.

Không ngờ, về đến Quy Vân sơn trang, xảy ra một chuyện khiến ta kinh ngạc muốn rơi cả con người!

Sư phụ tìm Thích phu nhân, nói thẳng: “Đệ muốn nhờ chị dâu giúp một nguyện vọng.”

Thích phu nhân cười nói: “Thạch Cảnh, sao chú còn khách sáo với tôi, chú cần nhờ gì cứ nói! Giờ hai ta là thông gia, sao lại nói nhờ cậy với không, chẳng phải là khách khí?”

Sư phụ hơi đỏ mặt, do dự một chút, mới nói: “Đệ muốn... nhờ chị dâu làm mai.”

Ta và Giang Thần, Thích phu nhân đồng loạt “A” một tiếng, mắt ai nấy đều ngạc nhiên tròn tròn! Không thua gì sét đánh giữa trời quang.

Sư phụ càng đỏ mặt hơn, nói rất dứt khoát: “Đệ muốn lấy Cố tẩu!”

46. Chương 46: Tình Ái Là Gì

“Cố tẩu?”

Ta và Giang Thần, Thích phu nhân đồng loạt kinh ngạc thêm lần nữa, cảm giác sét đánh giữa trời quang lần nữa! Sư phụ hôm nay thật không hiểu nổi, hôm qua nhìn thấy Cố tẩu còn tránh không kịp, Cố tẩu mới trên hai câu người liền bỏ trốn mất dạng. Chẳng lẽ hôm nay lại thành nhị kiến chung tình với Cố tẩu?

Giang Thần hiểu trước, đưa mắt nhìn sư phụ rồi lại nhìn ta, nói: “Tiểu Mạt, muội thấy hai người có đẹp đôi không?”

Tin tức này quá bất ngờ, nhất thời ta chưa nghĩ được đến vấn đề đấy, ta thực sự không thể suy nghĩ được chuyện có đẹp đôi không. Chẳng phải sư phụ chung tình với mẫu thân sao?

Thích phu nhân biến sắc: “Ồi, chuyện đó... chuyện đó ... ta sợ không được.”

Sư phụ vội hỏi: “Vì sao không được?”

“Cô ấy từng nói không muốn lập gia đình.”

Giang Thần nói: “Đấy là người khác, gặp người như sư phụ đây, nhất định cô ấy sẽ đồng ý.”

Khó khăn lắm mới thấy sư phụ có ý định thành gia lập thất, sư nương mà các đồ đệ bọn ta mỗi mắt chờ mong sắp thành đến nơi lại tan biến, ta rất hiểu tâm trạng nóng của Giang Thần. Nhưng ý nghĩ của sư phụ cũng quá đột ngột, di tình biệt luyện khiến người khác trở tay không kịp. Mặc dù ta bản khoản nhưng vẫn quyết định ủng hộ sư phụ. Nếu không, biết đến lúc nào sư phụ mới chịu lập gia đình, chẳng may bị Thích phu nhân và Cố tẩu từ chối rồi quyết ý độc thân chẳng phải đáng tiếc.

Ta phụ họa: “Dù cho tiêu chuẩn của cô ấy có cao đến đâu, gặp sư phụ chắc chắn cũng đồng ý thôi, lần trước đến cửa hàng, cô ấy còn liếc mắt đưa tình với sư phụ, hỏi thăm sư phụ đã lập gia đình chưa.”

Ta tự tiện biến nhiệt tình thành liếc mắt đưa tình, vừa nói dứt lời, sư phụ liền đỏ mặt.

Sư phụ chấp tay nói: “Xin nhờ chị dâu đi nói một câu, Thạch Cảnh chờ tin tốt lành.”

Sư phụ nói xong thì mặt đỏ như trứng tôm luộc, ta âm thầm bội phục sư phụ, quả nhiên là không lên tiếng thì thôi, hễ lên tiếng là khiến người khác phải giạt mình, tốc độ vừa thấy đã yêu, khí thế không nài không cười, thật khiến người khác phải thán phục. Với tình hình nóng bỏng thế này, Long vương cũng phải chịu thua!

Thích phu nhân lộ vẻ khó khăn, do dự chốc lát rồi nói: “Được, ta đi hỏi một chút, chú ở chỗ này chờ tin của ta.”

Dứt lời, bà sai chuẩn bị kiệu, đi làm mai cho sư phụ.

Thích phu nhân vừa đi, ta kéo tay sư phụ hỏi: “Sư phụ, tại sao người lại thích Cố tẩu?”

Còn một câu không dám nói, không phải người thích mẫu thân con sao?

Sư phụ ho khan hai tiếng, có chút xấu hổ: “Tiểu Mạt, chuyện đấy... khó mà nói.”

Giang Thần cười ha ha: “Tiểu Mạt, ý của sư phụ là, tình yêu không có lý lẽ, chỉ một rung động đã thành yêu.”

Ta hậm hực trừng mắt với hắn: “Giang Thần, muội thấy huynh có vẻ nhiều kinh nghiệm, hẳn là huynh đã yêu nhiều rồi?”

Giang Thần vội vàng khoát tay: “Tuyệt đối không có.”

Ta thở phào nhẹ nhõm.

Giang Thần ngẩn người, tươi cười rất có vẻ thụ sủng nhược kinh: “Tiểu Mạt, muội đang ghen vì ta sao?”

Ghen? Ta sững sờ, đỏ mặt, giọng điệu vừa rồi đúng là có vẻ ghen tuông vô lối.

Sư phụ ngó nghiêng nhìn bên ngoài, đi qua đi lại, rõ là không yên lòng, sắc mặt cứ đỏ rồi lại trắng, cặp lông mày nhíu lại rồi lại giãn ra, biểu cảm phong phú, thật là mãn nhãn.

Thích phu nhân có tốc độ cũng kinh người không kém, một lát đã về.

Chúng ta tha thiết chờ mong tin tốt, không ngờ, Thích phu nhân tạt một gáo nước lạnh: “Cô ấy nói có là ai cũng không lấy chồng.”

Ta và Giang Thần đồng thanh hỏi: “Sư phụ cô ấy cũng không chịu?”

Thích phu nhân gạt đầu, nhìn sư phụ có phần tiếc nuối.

Ta và Giang Thần đưa mắt nhìn nhau, khó mà tin được. Ta cũng đang xúc động khôn nguôi, người như sư phụ mà cũng không chịu lấy? Chắc chắn, thật sự là... thử hỏi còn thiên lý không?

Ánh mắt sư phụ trở nên ảm đạm, cúi đầu không nói.

Thích phu nhân cười an ủi sư phụ: “Thạch Cảnh, chú đừng khổ sở, sau này ta sẽ tìm một cô nương tốt cho chú.”

Sư phụ đột nhiên lăm liết khí thế lấn át sơn hà: “Đệ – không phải nàng quyết không lấy vợ!”

Ta và Giang Thần lại trợn mắt nhìn nhau, lại khó mà tin được lần nữa! Ta không thể hiểu nổi sư phụ? Lòng lặng như nước suốt mấy chục năm, giờ đột nhiên rung động với một người phụ nữ mới gặp hai lần, hơn nữa lại đập nổi chìm thuyền, trời long đất lở.

Haizzz, hỏi thế gian tình là gì, thật không thể hiểu nổi.

Thích phu nhân nói với vẻ khó xử: “Chú không phải nàng không cưới, nàng quyết không lấy ai, giờ phải làm sao?”

Sư phụ đột nhiên nói với giọng ngang ngược kinh người: “Nếu nàng không chịu gả cho đệ, vậy thì tiểu Mạt cũng không gả vào nhà họ Giang!”

Giang Thần giật nảy người: “Sư phụ, sư phụ, người không thể không phân phải trái.”

Thích phu nhân cũng vội la lên: “Thạch Cảnh, đây là hai việc khác nhau, ta đã thông báo với khách khứa về hôn sự của Giang Thần, mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi. Chẳng mấy ngày nữa là đến Trung thu, chứ không thể làm thế.”

Ta kinh ngạc nói không nên lời, ta biết sư phụ mười mấy năm, chưa từng thấy người ngang ngược không màng đạo lý như thế, thật sự không giống sư phụ bình thường.

Sư phụ bình tĩnh nói: “Đệ là sư phụ của tiểu Mạt, hôn sự của con bé do đệ quyết định. Cổ tẩu là người của Quy Vân sơn trang, vậy tức là nghe theo ý tứ của chị dâu. Nếu chị dâu không muốn giúp, đệ đưa tiểu Mạt trở lại Tiêu Dao Môn, hủy bỏ hôn sự này!”

Sư phụ, người hoàn toàn thay đổi, thay đổi như một con người khác vậy! Mạnh mẽ khí phách, ngang ngược không màng đạo lý, nhưng... thật sự rất có sức hấp dẫn!

Ta nhìn đến ngây người! Uổng cho đôi mắt đẹp của Cổ tẩu, thật là có mắt như không, người đàn ông tốt thế này mà không chịu lấy làm chồng, ta thật muốn cầm khăn đến lau mắt cho cô ấy.

Giang Thần căng thẳng cầm tay ta lay lay: “Tiểu Mạt, sao muội ngăn người như vậy, muội có nghe thấy lời sư phụ vừa nói không?”

Ta gật đầu: “Muội có nghe thấy.”

Hắn vội la lên: “Vậy sao muội còn không lên tiếng.”

Ta chần chờ một chút rồi nói: “Muội đồng ý với ý kiến của sư phụ.”

Giang Thần giận đến lông mày dựng ngược, hung tợn trừng mắt với ta: “Được lắm... tiểu Mạt... muội được lắm... được lắm!”

Chắc là hắn giận lắm, từ trước đến giờ luôn ăn nói lưu loát, giờ lại lắp bắp mãi không thành câu, giận đến phát run.

Ta biết sư phụ làm như vậy là khích tướng Thích phu nhân và Cổ tẩu, chứ không phải muốn hủy bỏ hôn sự với Giang Thần. Vì thế ta cũng ủng hộ sư phụ tác động Thích phu nhân. Có điều, người bị tác động hình như không phải Thích phu nhân mà là Giang Thần. Nhìn dáng vẻ căng thẳng như thiêu như đốt của hắn, ta có chút buồn cười, nhưng trong lòng rất ngọt ngào, haizzz, quả nhiên là quan tâm tất loạn, hắn thông minh như vậy, vừa nghe sư phụ nói muốn hủy bỏ hôn sự liền rối loạn không suy nghĩ được gì.

Biển người mệnh mông, duyên phận như sương sớm, có thể gặp được một người tâm đầu ý hợp để bạch đầu giai lão, thật là trời cao chiếu cố, giờ phút này, ta rất muốn giúp sư phụ hoàn thành nguyện vọng.

Thích phu nhân dậm chân nói: “Ôi, Thạch Cảnh, chú làm thế chẳng phải là ép tôi đóng vai ác sao?”

Sư phụ nghiêm trang nói: “Không phải đóng vai ác, là ông tơ bà nguyệt.”

“Ôi, tuy cô ấy ở Quy Vân sơn trang, nhưng ta chưa từng coi cô ấy là người hầu, ta luôn tôn trọng ý tứ của cô ấy, giờ không tiện ép buộc cô ấy.”

“Đệ không có ý ép buộc nàng, chỉ muốn nhờ chị dâu truyền đạt ý nguyện của đệ. Nàng không bằng lòng cũng không sao, đệ đưa tiểu Mạt trở về là được.”

“Được rồi, được rồi, ta lại đi lần nữa.” Dứt lời, Thích phu nhân lại vội vã đi ra cửa.

Giang Thần ầm ứ hai mắt đỏ hoe, lớn tiếng phản đối: “Sư phụ, trước giờ người luôn thiên vị, chuyện quá khứ coi như bỏ qua đi, giờ khó khăn lắm con và tiểu Mạt mới thành thân được với nhau, người lại đối với con như thế, chẳng lẽ người không thể đối tốt với con sao? Chẳng lẽ con không phải đồ đệ của người?”

Sư phụ lộ vẻ áy náy, triu mến lên tiếng: “Ta chỉ là khích tướng Cổ tẩu một phen, con yên tâm, nàng nghe điều kiện đây, nhất định đồng ý.”

Giang Thần hỏi ngược lại: “Thật à?”

Sư phụ vỗ vai hắn: “Con yên tâm, giao tiểu Mạt cho con, ta thật sự rất cao hứng.”

Giang Thần thở phào một hơi, vuốt lông mày: “Sư phụ, lúc người phúc hắc thật khiến người ta bội phục. Vừa rồi làm con sợ muốn chết.”

Sư phụ lau mồ hôi nói: “Haizzz, ta cũng là bị người đó ép thôi. Trước giờ nàng lấy trêu ta làm vui, ta, ta muốn cho nàng thấy, ta không phải kẻ dễ bắt nạt.”

Ta cảm thấy khi sư phụ nói lời đấy, dù có vẻ nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng thật ra ngữ khí rất âu yếm, khóe mắt cũng lấp lánh nụ cười.

Haizzz, không hiểu.

Sư phụ nghiêm túc gật đầu với ta: “Tiểu Mạt, con theo ta qua đây, ta có chuyện muốn nói với con.”

Ta cùng sư phụ vào phòng người, người đóng cửa lại, quay đầu hít sâu một hơi, uống hai chén trà, mới nói: “Tiểu Mạt, Cố tẩu... chính là mẫu thân của con!”

Ta kinh ngạc suýt thì cắn lưỡi!

“Tối hôm trước, ta còn tưởng cô ấy là người mẹ con phải đến, bởi vì tính cô ấy khác xa tính mẹ con. Nhưng hôm nay đến cửa hàng, ta phát hiện, mặc dù dung mạo khác nhau, nhưng đôi mắt nàng không thay đổi. Ta mới hiểu tại sao lần đầu gặp nàng lại nhiệt tình với ta đến thế, nàng biết ta trời sinh ngượng ngùng, không dám tiếp xúc nhiều với phái nữ, nàng cố ý nhiệt tình quá đáng, trêu chọc khiến ta xấu hổ né tránh, tất nhiên sẽ không nhìn kỹ nàng. Vì thế lần trước ta mới không nhận ra nàng. Vừa rồi ta nhờ nàng viết phương thuốc, là muốn xem nét chữ của nàng, nàng lại mượn cớ không biết chữ, không chịu viết. Lòng ta liền hiểu đến bảy tám phần, ta lại nhìn kỹ hơn thì phát hiện, ngón út của nàng có một nốt ruồi nhỏ, nhờ thế không còn gì nghi ngờ!”

Ta vui muốn ngắt xiú, vội hỏi: “Sư phụ, vậy tại sao người không làm rõ ngay lúc đấy?”

“Ta không biết rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến nàng biệt tích giang hồ mười mấy năm, vì thế không dám tùy tiện nói ra, sợ nàng có nỗi khổ trong lòng. Nhưng nàng thông minh, nhất định sẽ đoán được ý của ta, cũng chắc chắn biết ta đã nhận ra nàng. Điều ta sợ nhất là nàng sẽ biến mất một lần nữa, vì thế ta mới nhờ Thích phu nhân nói ra yêu cầu kia.”

Sư phụ quả là chín chắn! Suy nghĩ cũng rất hợp lý. Nếu mẫu thân đổi tên thành Cố tẩu quy ẩn ở Quy Vân sơn trang, Thích phu nhân ra mặt nhất định thành công.

Ta do dự một chút, dè dặt hỏi: “Sư phụ, có phải người có tình cảm với mẫu thân nên nhờ Thích phu nhân đi cầu hôn, người sợ mẫu thân biệt tích một lần nữa nên tìm cách trói buộc bà?”

“Tất nhiên là có tình cảm.” Sư phụ lại đỏ mặt, một hồi lâu sau mới buồn bã nói: “Trước kia, nàng từng đồng ý gả cho ta, nhưng sau đó không giữ lời. Ta, ta vẫn luôn nghĩ rằng nàng đã thay lòng đổi dạ, nhưng khi đến Kim Ba Cung, nghe mệnh lệnh của nàng với Thanh Dao, bước vào gian phòng kia, ta mới biết nàng chưa từng thay lòng đổi dạ. Vì thế, lần này ta nhất định phải lấy được nàng.”

Ta vui mừng khôn xiết, thở dài nói: “Sư phụ, chiêu này của người quả là cao siêu!”

Sư phụ thở dài: “Trước giờ ta ngây ngô, nhưng làm gì cũng phải quang minh lỗi lạc. Nhưng ta thật sự sợ nàng biến mất không rõ tung tích một lần nữa, lần này ta dùng sự quan tâm của nàng với con để đánh cược, có phần đe dọa, không biết nàng đang giận ta đến mức nào, haizzz, ta đành chờ nàng gả cho ta rồi từ từ xử lý ta.”

Ta cười phì: “Sư phụ, người yên tâm, đến lúc đấy con nhất định đứng về phía người, nói đỡ cho người.”

Sư phụ lại đỏ mặt, ta chưa từng thấy người hân hoan như thế, dường như trẻ ra vài tuổi, càng thêm tuấn tú. Haizzz, mẫu thân ta cũng thật kỳ lạ, người tốt như sư phụ không chịu gả, chẳng lẽ giữa hai người có hiểu lầm gì, hay là mẫu thân không thể gác chuyện trước kia sang một bên?

Ta cười trấn an sư phụ: “Sư phụ, mẫu thân đối với người rất có tình ý, chỉ cần xem thái độ Thanh phu nhân dành cho người là biết mấy phần, người không nên quá lo lắng.”

“Trước giờ nàng luôn tinh quái, ta... ta chưa từng nhìn thấu tâm tư của nàng.”

Haizzz, xem ra sư phụ rất giống ta. Ta cũng thường xuyên không hiểu nổi tâm tư của Giang Thần. Bỏ đi, thánh nhân đãi kẻ khù khờ, quan tâm nhiều cũng vô dụng.

Không lâu sau, Thích phu nhân lại vội vã trở về, nhìn thấy sư phụ bà lau mồ hôi, nói: “Thạch Cảnh, chú đúng là ép ta. Ta khuyên can mãi, cô ấy cũng chịu đồng ý.”

“Thật sao?”

Ta hoan hỉ muốn nhảy dựng lên, vội nói: “Sư phụ nói, ngày mai sẽ thành thân.”

Sư phụ đỏ mặt, ta vội nháy mắt ra hiệu với người, đêm dài lắm mộng, tác phong của mẫu thân tương đối kỳ quái, cưới vợ phải cưới liền tay.

Giang Thần đi vào: “Cô ấy đồng ý rồi sao?”

“Đồng ý rồi.”

Giang Thần thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực cười hì hì: “Tốt quá tốt quá, rốt cuộc Tiêu Dao môn cũng có nữ chủ nhân. Tiểu Mạt cũng không bị mang về, con cũng được yên tâm.”

Thích phu nhân nói: “Nhưng ngày mai thành thân thì cũng quá vội vàng, để ta đi hỏi ý tứ cô ấy thế nào.”

Sư phụ mỉm cười không nói, xem như đồng ý. Ta cảm thấy sư phụ hôm nay rất mạnh mẽ nam tính, gạt bỏ hết hình tượng xấu hổ trước giờ, khiến ai nấy ngạc nhiên.

Đột nhiên, một giọng nữ trong sáng, uyển chuyển êm tai vang lên, “Không cần hỏi, ta tự bàn với Thạch Chương môn.”

47. Chương 47: Hôn Ước

Ta và sư phụ đồng loạt sửng sốt, Thích phu nhân cười nói: “Vậy là cô ấy tự đến. Thạch Cảnh, chú bàn riêng với cô ấy đi.”

Mẫu thân tới rồi? Mình được vén lên, Cố tẩu đi vào.

Ta căng thẳng muốn ngừng thở, người cứng nhắc như bị hóa đá, chỉ còn đôi mắt có thể hoạt động, ngơ ngác nhìn bà ấy.

Ta đã thấy bà mấy lần, nhưng chưa từng nghĩ được rằng bà là mẫu thân, vì thế lần này tựa như lần gặp đầu tiên.

Bà đứng trước mặt ta, nhìn ta trìu mến, dường như ta bắt đầu cảm nhận được huyết mạch tương thông, chảy trong mạch máu khiến người ta tê dại, lòng trào dâng cảm xúc.

“Mạt Mạt.” Bà mỉm cười với ta, mắt ngấn nước, hốc mắt ta nóng bừng, không dám nháy mắt, sợ trước mắt chỉ là ảo ảnh.

Mẫu thân cười khổ cúi đầu, khi người ngẩng mặt lên, đôi mắt đẹp đã khôi phục sự sáng ngời. Bà đưa mắt nhìn sư phụ: “Thạch Cảnh, chàng dám uy hiếp ta!”

Sư phụ sửng sò, không nói lời nào, chỉ nhìn mẫu thân. Ta phát hiện, vừa gặp mẫu thân, khí thế mạnh mẽ vừa rồi liền biến mất không còn chút gì.

Mẫu thân hừ: “Xem ra chàng càng lúc càng to gan.”

Sư phụ như bị mất lưỡi, im lặng nhìn mẫu thân, mặt đầy vẻ trìu mến thân thương, ánh mắt êm dịu như ánh trăng.

Có lẽ là mẫu thân bị sư phụ nhìn đến ngại, bà quay đầu nói với ta: “Mạt Mạt, con đi theo ta, ta có lời muốn nói với con.”

Thích phu nhân cười nói: “Qua đây nói chuyện.”

Bà dẫn ta và mẫu thân sang phòng bên, sau đó đóng cửa lại.

Ta cũng chẳng khác gì sư phụ, chỉ biết nhìn mẫu thân. Bà dùng tay xoa nhẹ sau tai, sau đó từ từ bóc ra một mặt nạ mỏng như cánh ve, ta sợ ngây người.

Mẫu thân rất đẹp rất trẻ, đúng là đẹp như tranh, đúng như những gì ta tưởng tượng, ta vừa muốn khóc lại vừa muốn cười, nhưng không thể nhúc nhích, chỉ biết nhìn bà đắm đắm.

Bà đi tới, kéo tay ta dịu dàng nói: “Mặt Mạt, con đã lớn rồi.”

Ta thấy hốc mắt nóng bừng, lệ tràn khóe mi, ta rất sợ mắt mình bị ướt nhoe, không nhìn được mẫu thân, vì thế kiềm chế nước mắt.

Ta chờ đợi bao năm, rốt cuộc cũng có thể nghẹn ngào thốt ra một tiếng “mẫu thân”, tự nhiên như thể đã gọi rất nhiều lần.

Hốc mắt mẫu thân cũng đỏ hoe, nước mắt lăn lăn tuôn rơi.

“Mặt Mạt, con có trách ta không?”

Ta nấc lên, vội nói: “Con không trách mẫu thân, trước kia con không biết thân thể của mình, cho là mình bị cha mẹ vứt bỏ, vì thế có chút oán hận, nhưng khi Vân Tri Thị tiết lộ thân thể cho con, con mới biết khổ tâm của mẫu thân, sao còn có thể oán hận?”

“Con gặp hấn? Hấn đã nói gì?”

Ta dè dặt hỏi: “Ông ấy nói chuyện của Vân Tri Phi, Vân Tri Phi thật sự là... phụ thân của con sao?”

Mẫu thân đột nhiên tái mặt, cả giận nói: “Bậy bạ, không phải tên cầm thú đó.”

Ta ngây ngẩn cả người.

“Thạch Cảnh mới là cha con.”

Ta vừa mừng vừa sợ, rất lâu sau vẫn không khôi phục tinh thần được, đây là sự thật sao? Ta bỗng nhiên sực tỉnh, nhớ ra khi còn bé Thất sư thúc từng nửa đùa nửa thật mà nói, không hiểu sao mũi và lông mày tiểu Mạt giống Thạch Cảnh như vậy? Chẳng lẽ thật sự con nuôi lâu cũng giống cha mẹ nuôi sao! Ta chợt nghĩ ra, tính cách ta rất giống sư phụ.

Ta mừng đến ứa nước mắt: “Mẫu thân, tại sao người đưa con đến Tiêu Dao môn mà không nói gì với sư phụ? Sư phụ không hề biết con là con gái của sư phụ!”

Mẫu thân nhắm mắt, thấp giọng nói: “Cậu của chàng là minh chủ võ lâm, đức cao vọng trọng, phụ thân ta lại là ma giáo trong mắt giang hồ. Từ xưa chính tà không chung phe, ông ngoại con và cậu chàng đều không chấp nhận hôn sự này. Khi đó ta trẻ tuổi tùy hứng, dự định gao nấu thành cơm, khiến bọn họ không thể không chấp nhận.”

Mẫu thân nói tới đây lại nhắm mắt một nữa, hàng mi dài dài như cánh bướm, gò má đỏ ửng, xinh đẹp khó ai bì kịp. Ta không thể ngờ mẫu thân to gan như thế, chuyện như vậy mà cũng dám làm, ta thì chỉ nghe thôi đã thấy ngượng.

“Sau đó ta phát hiện có bầu, liền đến Tiêu Dao môn tìm chàng. Nhưng lúc đó chàng đi đến chỗ ông cậu. Ta chỉ có thể chờ chàng trở về. Vân Tri Phi là sư huynh đồng môn của chàng, ta lại từng cứu hấn, vì thế mới không phòng bị, tiết lộ thân phận của ta, không ngờ hấn nổi lòng xấu xa, vọng tưởng lấy Trọng Sơn kiếm pháp từ trong tay ta. Ta bị hạ được, trong lúc nguy cấp ta nói ta có cốt nhục của Thạch Cảnh, thừa dịp hấn nhất thời kinh ngạc, ta dùng toàn lực đâm hấn một kiếm. Thật ra lúc đấy ta trúng thuốc, không có nhiều khí lực, một kiếm kia không nguy hiểm đến tánh mạng. Nhưng lúc ấy đang giữa mùa đông giá buốt, hấn vui mình trong tuyết một đêm, khí tuyết bỏ mình.”

“Lúc đấy Vân Tri Thị mới nhậm chức Đô Chỉ Huy Sứ tỉnh Phúc Kiến, thuộc hạ chỉ muốn nịnh bợ hấn, lòng sục tìm ta trả thù, lại dẫn người đánh tới đảo Lưu Kim. Khi đấy phụ thân và Giang Thụy Dương mới trải qua một hồi ác chiến, đang dưỡng thương trên đảo, ta không muốn liên lụy phụ thân, bèn rời khỏi đảo Lưu

Kim. Sau này, rốt cuộc Vân Tri Thị tìm được ta, lúc ấy ta thế đơn lực bạc, vì bảo vệ con, ta nói con là đứa con mồ côi từ trong bụng mẹ của Vân Tri Phi, hẳn bán tín bán nghi, chung qui không đành lòng hạ thủ, thả ta đi. Sau khi sinh con, ta ôm con đến Tiêu Dao môn, lại nghe nói Thạch Cảnh mới nhậm chức Chương môn, ít ngày nữa sẽ cưới vợ. Trong lúc thương tâm tức giận, ta để con lại rồi ra đi.”

Mẫu thân nói tới đây thì buồn bã thở dài. Ta liền cầm tay bà trấn an, nghĩ đến tình cảnh và tâm trạng bà lúc đấy, đúng là đau lòng không thôi.

“Rốt cuộc ta không đành lòng bỏ con, không lâu sau lại muốn quay lại đón con đi. Nhưng Thạch Cảnh rất thương yêu con, ngày đêm bế bồng bên người, nhất thời ta không có cơ hội hạ thủ. Nhìn chàng yêu con như con đẻ, ta cũng nguôi giận không ít, sau này lại nghe nói chàng cự tuyệt hôn sự, ta mới biết mình đã hiểu lầm chàng.”

“Vậy tại sao mẫu thân không gặp sư phụ nói rõ chân tướng, một nhà đoàn tụ?”

Mẫu thân thở dài: “Sao ta có thể không nghĩ đến chuyện đấy. Ngày đấy, ta ở bên sông ngoài thành suy nghĩ suốt bảy ngày. Rốt cục quyết định rời khỏi hai người.”

“Tại sao ạ?”

“Ta nhìn con nhớ lại tuổi thơ của mình, khi đó ta chỉ là một đứa trẻ con, đã bị người trong giang hồ gọi là yêu nữ, không chỉ xa lánh, đề phòng khinh thị, còn có người tìm ta trả thù. Vì thế phụ thân mới làm mặt nạ cho ta, khi ta hành tẩu giang hồ cũng một mực mai danh ẩn tích. Ta không muốn con dẫm theo vết xe đổ của ta. Nếu con ở bên ta, sẽ bị chịu ản ký của Kim Ba Cung, vĩnh viễn là người của tà giáo, cháu ngoại Mộ Dung Trù. Ta hy vọng, con có thể có một thân thể trong sạch. Ta tình nguyện để con oán hận ta, cũng không muốn con phải gánh trên lưng mấy chữ tiểu yêu nữ Kim Ba Cung người người khinh ghét, ta càng sợ sau này con lớn lên, tình yêu hôn nhân cũng trắc trở như ta.”

Ta nhìn mẫu thân, lòng ngổn ngang trăm mối. Mặc dù bà để ta ở Tiêu Dao môn, nhưng tình mẫu tử sâu lắng ẩn nhẫn đấy không hề kém ơn dưỡng dục mười mấy năm của sư phụ.

“Huống hồ, ta giết Vân Tri Phi, Tiêu Dao Môn không thể dung thứ, Vân Tri Thị thân phận hiển hách, với cậu của Thạch Cảnh là chỗ sinh tử chi giao. Nếu ta và chàng đến bên nhau, sẽ liên lụy chàng bị giang hồ coi là kẻ địch, cũng khiến chàng và ông cậu trở mặt. Vì thế, suy đi nghĩ lại, ta quyết định rời đi, đứng xa xa nhìn con và chàng bình an vui vẻ là mãn nguyện.”

Ta nghe đến đó, lệ tràn khóe mi: “Mẫu thân, người chỉ nghĩ cho con và phụ thân, liệu có từng nghĩ cho người?”

Mẫu thân mỉm cười, rưng rưng nước mắt: “Con ơi, sẽ có ngày con hiểu, yêu một người có khi không màng bản thân. Ta tìm được Thích phu nhân, trở thành Cố tẩu, từ đó không ai biết ta là ai. Cái tên Mộ Dung Tiểu từ đó mai danh ẩn tích trên giang hồ. Với ta mà nói, thật ra là chuyện tốt.”

Ta ôm mẫu thân, sáng giọng: “Mẫu thân, chẳng lẽ người không nhớ con và phụ thân sao? Sao nhẫn tâm nhìn con và phụ thân không hay biết chân tướng?”

Mẫu thân cười cười: “Ta rất hay đến nhìn con, mỗi lần ta tặng con khóa vàng, con đều tức giận mang đi bán, ta đều biết.”

Nghe xong lời này, nhìn mẫu thân gượng cười khoan dung, ta áy náy không thôi, “Con trẻ người non dạ, mẫu thân đừng thương tâm.”

Khóa vàng kia, khi lên đảo Lưu Kim Giang Thần đã trả lại ta, sau đó ta luôn đeo trên cổ, nhất định sẽ giữ gìn trân trọng thật tốt, không dễ dàng tháo ra.

Bà vuốt tóc ta, dịu dàng nói: “Cha mẹ không giận con, như ông ngoại con, dù ta có gây tai họa ngập trời, ông cũng không trách ta. Mặt nạ ta đeo, là ông tự tay làm, chế tác từ cánh ve, lão nhân gia tâm tư tinh tế, thể gian không người sắp kịp.”

Dùng cánh ve làm mặt nạ? Ta chưa từng nghe đến!

“Từ khi ông qui tiên, ta không muốn trở về Kim Ba Cung nữa, nhưng trên đảo là tâm huyết một đời của ông, ta không đành lòng hủy hoại.”

“Mẫu thân, tốt nhất người đừng về đây nữa, người gả cho sư phụ, không, gả cho phụ thân, trở về Tiêu Dao Môn không tốt hơn ă?”

Mẫu thân cười nhạt: “Đã đến tuổi này, tình yêu đã phai nhạt nhiều, giờ chỉ mong con được hạnh phúc, không dẫm lại vết xe đổ của ta.”

Ta mím môi: “Mẫu thân, người không hạnh phúc, con sao có thể hạnh phúc?”

Mẫu thân cười: “Đứa bé này, vẫn còn ba hoa! Con giống hệt tính cha con, đầu gỗ thần kinh thô, ta sợ con không gả được cho ai, đã tìm cho con một hôn sự từ lâu. Thế nào, người ta chọn không tệ chứ?”

Ta giật mình không hiểu nổi: “Mẫu thân, người nói gì? Hôn sự gì cơ ă?”

Mẫu thân nhướng mày, cười nói: “Chính là hôn sự của con và Giang Thần, là ta và Thích phu nhân định ra từ lâu! Ta nhận lời với cô ấy, chờ con thành thân, ta sẽ dùng Trọng Sơn kiếm phổ làm hồi môn của con, trả lại nhà họ Giang.”

Ta kinh ngạc nhìn mẫu thân, không nói ra lời. Bảo sao khi sư phụ lấy hôn sự của ta và Giang Thần ra uy hiếp, mẫu thân liền vội vã ra mặt tới gặp chúng ta, thì ra là có chuyện thế này!

Một hồi lâu sau, ta mới ngập ngừng hỏi: “Giang Thần... hẳn biết có hôn ước với con từ trước ư?”

Mẫu thân nhìn ta với vẻ không hiểu, “Đúng vậy, con không biết sao? Vậy con đính hôn với hắn như thế nào?”

Ta một mực cho là ta và Giang Thần đính hôn là bởi vì hiểu lầm, tuyệt đối không nghĩ tới chuyện ta và hắn có hôn ước từ lâu!

Còn hắn... hẳn biết ư?

Hắn đã biết từ lâu ư?

Nghĩ đến đây, lòng ta nhức nhối như bị cào, khó chịu nói không ra lời.

48. Chương 48: Cuộc Hẹn Của Cố Nhân

Mẫu thân xoa mặt ta: “Mặt Mạt, con nghĩ gì vậy?”

Ta “A” một tiếng hồi phục tinh thần, vội vàng cười nói: “Con đang nghĩ, cha thật đáng thương, nhiều năm qua đều cho là mẹ không ưng cha, vừa rồi còn lo lắng, sợ là cha uy hiếp mẹ vậy sau này mẹ sẽ xử lý cha.”

Mẫu thân mím môi cười: “Chắc chắn phải xử lý hắn, nhiều tuổi cũng to gan hơn, hừ.”

Giờ phút này lòng ta rối bời, cảm giác khúc mắc mà không nói rõ được. Lại là lần đầu gặp mẫu thân, nên cảm giác khó chịu càng thêm khó nói. Ta tạm thời gạt cảm xúc đấy sang một bên, vội nói: “Sư phụ khổ cực nhiều năm như vậy, đối với mẫu thân nhớ mãi không quên, con không thể để mẹ bắt nạt cha.”

Mẫu thân mỉm cười không nói, mặt hiện chút vẻ xấu hổ, rất động lòng. Ta lôi kéo tay bà, mở cửa phòng, thò đầu ra nói: “Sư phụ đại nhân, sư nương mời người vào bàn bạc.”

Mẫu thân vỗ vai ta, ta cười quay đầu lại nhả mặt, lòng rất vui vẻ.

Sư phụ ngây ngốc, thấp thỏm vào phòng.

Ta kéo người tới trước mặt mẫu thân, sau đó nhảy ra ngoài cửa, trở tay đóng cửa lại.

Giang Thần thần bí hỏi: “Có muốn mang khóa đến không?”

Ta lắc đầu, nhìn thấy hấn, cõi lòng hoan hỉ tiêu tan, câu nói của mẫu thân cứ đè nặng xuống lòng ta như một tảng đá.

Ta chậm rãi đi xuống hành lang gấp khúc, Giang Thần đi theo sau, hỏi: “Tiểu Mạt, sao muội có vẻ mất hứng?”

Rốt cuộc ta không giấu được, cứ ôm chuyện khó chịu không phải cách hay, chỉ bằng nói ra cho xong. Vì vậy, ta hỏi thẳng: “Giang Thần, huynh và muội đã có hôn ước từ lâu, tại sao huynh không nói?”

Giang Thần đột nhiên sững sốt, đứng như hóa đá.

Đang giữa tiết thu, ánh dương ấm áp, rạng ngời mà không chói chang, đôi mắt hấn như lóe lên những tia sáng nhỏ, như thể một giây chột dạ.

Hấn im lặng, là không có gì để biện hộ sao?

Ta kinh ngạc đứng trong gió thu, cảm giác mát lạnh luồn qua xiêm y, như đóng băng cõi lòng. Hấn im lặng như thế, nói lên đúng là hấn có biết chuyện.

Lòng ta trống rỗng, không nói ra lời. Ta nheo mắt, nhìn thẳng vào mắt hấn, lòng rất rõ ràng, rốt cuộc ta vẫn không nhìn thấu lòng hấn.

Hấn mặc trường bào xanh nhạt, thuần khiết không vương bụi trần, tựa như một đầm nước sâu không thấy đáy. Xiêm y ta mặc bằng lụa trắng, bị gió thổi dán lên da thịt, trơn bóng mát rượi, như một miếng băng mỏng sắp tan.

“Tiểu Mạt, muội đang nghĩ gì?” Giọng nói hấn có vẻ sợ hãi, căng thẳng nhìn ta, như muốn gắn chặt ta trong tầm mắt.

Ta rốt cuộc hỏi ra nghi vấn trong lòng, “Tại sao huynh không nói? Có phải vì... giao hẹn về hôn môn giữa mẫu thân của muội và mẹ huynh?”

Hấn lại ngẩn ra.

Ta đột nhiên cảm thấy khó chịu, khổ sở. Nhớ đến lúc trên đảo Lưu Kim, hấn tình nguyện bị thuốc độc hành hạ, cũng không chịu cho ta giao Trọng Sơn Kiếm Phổ ra, còn nói, thứ kia còn quan trọng hơn tính mạng của hấn, vậy thì... hấn lấy ta có phải vì thế?

Lòng ta vừa chua xót vừa hựt hẫng, quyết tâm xoay người để đi.

Hấn đột nhiên vươn tay chặn đường ta, ta gạt tay hấn ra, hấn lại nhân thể nắm cổ tay ta.

Ta đột nhiên rất chán nản, không muốn nhìn, cũng không muốn nói lời nào.

Thời gian bốn năm, gần như sớm chiều ở bên cùng hấn, lại vẫn không thể nhìn thấu lòng hấn, vẫn không hay biết lòng hấn nghĩ gì. Trải qua lần đột nhập Kim Ba Cung, ta cho là ta thấy được chân tình của hấn, nhưng lúc này ta bắt đầu hoài nghi, nếu hấn không chột dạ, tại sao phải giấu giếm hôn ước với ta suốt bốn năm. Lúc này nhớ lại, ngày đó ở Sơn Âm biệt viện, hấn cố ý quần áo không chỉnh đi ra từ phòng ta, dường như là có chuẩn bị.

Lòng ta đau nhói, nhắm mắt rồi lại mở ra, thấy hơi chóng mặt.

“Tiểu Mạt, có phải muội đang nghĩ, tại sao ta gạt muội?”

Ta cười khổ, nói chậm rãi: “Huynh không cần nói uội biết nguyên nhân, dù sao huynh và muội cũng sắp thành thân. Huynh yên tâm, muội sẽ không thay đổi hôn sự này.”

Đúng, ta sẽ không đổi ý, ta sẽ chỉ không giống như trước kia, bị hấn làm cảm động một cách dễ dàng. Thế gian này có bao người vì các loại nguyên nhân mà đến bên nhau, tình cảm song phương hỏi được mấy người? Ta thật sự không kén chọn. Ý tốt mà mẫu thân đã dụng tâm lương khổ, ta há có thể vứt bỏ?

Ta chỉ muốn rút tay ra để đi, hấn lại không buông tha, ngón tay hấn mạnh mẽ lại dùng sức, nắm đến mức cổ tay ta phát đau. Ta chẳng thiết gìăng co, để mặc hấn nắm, cúi đầu nhìn hòn đá dưới chân, cõi lòng mệt mỏi rã rời.

“Tiểu Mạt, khi mẫu thân đưa ta đến Tiêu Dao môn, bà nói với ta, muội là vị hôn thê của ta. Bảo ta phải quan tâm đến muội. Lúc đó ta còn trẻ tuổi bồng bột, lòng không coi hôn sự từ trên trời rơi xuống là gì, trong lòng thầm nghĩ, nếu muội không phải người ta thích, sau này ta sẽ nói mẫu thân từ hôn. Lúc đầu ta không nói là vì có ý định thế. Sau khi gặp muội, ta không thể kiềm chế ý nghĩa trêu chọc muội, đây là kiểu thích của trẻ con. Đáng tiếc người muội thích không phải ta. Tâm ý muội dành cho Vân Châu, mặc dù giấu giếm kỹ nhưng ta vẫn biết. Bởi vì ta vẫn luôn chú ý đến muội, mỗi câu nói mỗi ánh mắt của muội ta đều đặt trong lòng, lòng muội nghĩ gì ta cũng biết.”

Nói đến đây, hắn hít vào một hơi thật dài, “Ta biết muội thích hắn, lại vờ như không hay biết gì, lại càng không đưa chuyện hôn ước giữa ta và muội ta, muội có biết tại sao không?”

Tại sao?

“Bởi vì... bởi vì ta cũng rất kiêu hãnh, ta không muốn dựa vào hôn ước để ép buộc muội, ta không tin, ta không sánh bằng hắn.”

Những lời này khiến lòng ta chấn động, ta nghe ra tâm trạng hồi hộp của hắn.

“Cho đến khi muội nói với sư phụ muốn gả cho Vân Châu, mà Vân Châu cũng có tình cảm với muội, ta mới ... mới không thể không đặt lòng tự ái xuống, thừa nhận sự thất bại của mình, dù ta có đối với muội thế nào, lòng muội cũng chỉ có hắn. Hôm đó tại Sơn Âm biệt viện, ta cố ý quần áo không chỉnh đốn ra từ phòng muội, đúng là vì muốn giải vây uội, nhưng ta cũng có chút ích kỷ cá nhân, muốn khiến mọi người hiểu lầm.”

Ta không ngờ hắn lại thẳng thắn như thế.

“Muội và ta có hôn ước từ lâu, ta một mực không đề cập tới, không phải muốn giấu giếm muội điều gì, đơn giản là tâm cao khí ngạo, không nghĩ dùng một tờ hôn ước ép muội đón nhận ta, ta vẫn vọng tưởng có thể khiến muội thích ta bằng chính bản thân mình. Thật ra, ta cũng chỉ là đánh cược một lần.”

Ta thấy mềm lòng hơn, cơn giận cũng nguôi ngoai.

Hắn dừng một chút, “Ta tự tin thông minh, trước gì không có chuyện gì làm khó được mình, lại lần lượt thất bại trước muội.”

Ngữ khí của hắn trầm thấp mà buồn bã than thở, thấp thoáng bất đắc dĩ, không oán, không hối hận, không trách móc khiến ta không thể nào giận nổi.

Hắn thở dài, chậm rãi nói tiếp: “Tiểu Mạt, ta biết sớm muộn gì cũng có ngày muội biết, sẽ giận ta, nhưng ta vẫn chấp nhận thử một lần, đánh cược một lần. Cho đến sau này, cố ý gây ra hiểu lầm giữa ta và muội mới khiến muội đính ước với ta, ta chấp nhận dùng ngoại lực chứ không phải bản lĩnh bản thân khiến muội cam tâm tình nguyện gả cho ta, muội có biết lòng ta đã khổ sở vì thất bại thế nào.”

Đúng là ta không biết, trước giờ hắn luôn phấn khởi vui vẻ, không lo, không suy tư bao giờ.

“Muội có biết, khi ta trở mắt nhìn vị hôn thê của mình thích người khác, ta có tâm trạng thế nào? Muội có biết, khi ta đau khổ không nói nên lời, khi tự tức giận bản thân, ta có tâm trạng thế nào?”

Ta ngập ngừng không nói. Hắn biết rõ ta là vị hôn thê của hắn, lại trở mắt nhìn ta dành tình cảm cho Vân Châu, dù có kiêu ngạo, nhưng đúng là hắn rộng lượng, giờ mà ta so đo cùng hắn thì có vẻ hẹp hòi. Bất luận hôn ước này là cha mẹ ước định hay hoàn cảnh xô đẩy thì cũng đã là chuyện ai nấy đều hay. Tâm ý của hắn khiến khó ai mà không cảm động.

Khi ăn cơm chiều, mẫu thân và sư phụ để ta ngồi giữa, sư phụ liếc nhìn ta, rồi lại liếc nhìn sang mẫu thân, ý cười hiển hiện. Ta cảm thấy rất hạnh phúc. Có mẫu thân, có phụ thân, hơn nữa còn là phụ thân mà ta luôn ao ước.

Lòng ta hồi hộp mấy lần muốn gọi phụ thân, nhưng bởi vì gọi người là sư phụ suốt mười mấy năm, nhất thời khó có thể thay đổi. Ăn được một nửa, ta dùng đũa gắp một miếng cá vào bát của người, tiện thể nói khẽ: “Cha ăn nhiều cá một chút.”

Sư phụ lập tức đỏ mặt, tay cầm đũa khẽ run.

Mẫu thân đặt đĩa xuống, cười như có như không nhìn sư phụ, “Người ta vẫn nói trẻ con ăn cá cho thông minh, không biết ông già ăn có tác dụng không.”

Sư phụ đỏ mặt hơn, buồn bực không nói.

Thích phu nhân cười phì rồi nói: “Thạch Cảnh nào đã già? Đang đúng độ tuổi tao nhả vô hạn của đàn ông! A Tiểu, cô chỉ thích chọc giận người khác.”

Giang Thần u oán nhìn ta, rầu rĩ nói: “Tiểu Mạt cũng có thói quen chọc giận con.”

Ta vờ như không nghe thấy, chăm chú gỡ xương cá.

Thích phu nhân lại nói: “A Tiểu, ta biết lòng cô đang ngọt đến chết, nhưng ngoài miệng lại cứ thích làm khó người, ta thấy cô nói câu nào cũng liếc mắt đưa tình.”

Mẫu thân không lên tiếng, cười như có như không đưa mắt nhìn lướt qua sư phụ. Sư phụ xấu hổ che miệng khụ hai tiếng, sắc mặt càng hồng nhuận.

“A Tiểu, Thạch Cảnh giờ là Chương môn Tiêu Dao môn, theo ta thấy, hôn sự của hai người nên quay lại Tiêu Dao môn tổ chức long trọng mới thỏa đáng.”

Mẫu thân lạnh mặt. Sư phụ thấy thần sắc mẫu thân nghiêm túc thì bắt đầu lo lắng.

“Ta không thích nhất là khuya chiêm gõ trống. Nếu chàng dùng thân phận Chương môn Tiêu Dao môn lấy ta, nhất định sẽ thu hút rất nhiều giang hồ nhân sĩ, dù không vì nể mặt chàng, cũng là vì nể mặt Viễn Chiếu đại sư mà đến chúc mừng.”

“Nói cũng đúng. Nhưng nếu Thạch Cảnh đột nhiên có phu nhân, vậy càng khiến người khác hoài nghi thân phận của cô. Vì thế, hôn sự này cần được lo liệu chu đáo một phen.”

Sư phụ đột nhiên nói: “A Tiểu, ta hiểu ý nàng, nàng làm Cố tẩu mười mấy năm, tất nhiên không muốn người khác biết thân phận. Ta sẽ từ bỏ chức vị Chương môn, đi theo nàng làm nhân viên sổ sách hay ẩn cư núi rừng đều được, từ nay ta sẽ không chia lìa với nàng nữa.”

Mẫu thân nhìn phụ thân triu mến, tình tứ, nói khẽ: “Được. Vậy chàng trở về thôi chức Chương môn, ta sẽ gả cho chàng.”

Sư phụ vô cùng phấn khởi nói: “Được, nàng chờ ta, ta sẽ đi nhanh về nhanh.”

Thích phu nhân cười nói: “Thạch Cảnh, ta chưa từng thấy chú nhanh nhẹn dứt khoát như thế! Chú quay về một chuyến, ta ở đây chuẩn bị. Nhân tiện đang lo cho Thần nhi và tiểu Mạt, đồ đạc cũng sẵn, hai ngày là đủ.”

“Được, ta đi trước.” Sư phụ đi hai bước, đột nhiên quay lại, kề tai ta thì thầm: “Tiểu Mạt, coi chừng mẹ của con.”

Ta nín cười gật đầu, cha bắt đầu sắc sảo rồi.

“Cha yên tâm. Con nhất định coi chừng giúp cha.”

Sư phụ đi rồi, Thích phu nhân thở dài nói: “Haizzz, lấy được người chồng thành thật quả là tốt, chân thành làm ấm lòng người. A Tiểu, cô đừng bắt nạt chú ấy nữa, cô không đau lòng sao?”

Mẫu thân đỏ mặt, sắc giọng: “Băng Lung, cô sắp làm mẹ chồng đến nơi rồi, sao còn trêu chọc người khác như thế.”

Thích phu nhân nhướng mày: “Ai trêu chọc cô, ta hâm mộ còn không kịp.”

Mẫu thân mỉm cười không nói, một lúc lâu sau mới nói: “Ta một mực dùng người của Kim Ba Cung nghe ngóng dò la, đã có chút manh mối, cô an tâm gương vỡ lại lành.”

Thích phu nhân ngăn người: “Cô một mực dò la về hắn?”

“Đúng vậy, xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt. Cô vẫn cho rằng hắn lên thuyền sang Nhật, thật ra có thể hắn đang ở kinh thành.”

“Không thể! Ta tận mắt thấy hấn lên thuyền.”

“Giang Thụy Dương thông minh như thế, đã có dự định ẩn trốn, tất là phải dùng thủ thuật che mắt.”

“Hừ, tìm được hấn, ta cũng không cần.”

“Được rồi, vậy để ta sai người dùng dò la.”

“Cô...”

Ta nhìn mỹ nhân mẹ ruột và mỹ nhân mẹ chồng trêu chọc qua lại, âm thầm buồn cười. Thật sự không ngờ họ lại là bạn tốt.

Màn đêm buông xuống, ta và mẫu thân ngủ chung một chỗ, hỏi về chuyện của phụ thân Giang Thần.

Mẫu thân thở dài nói: “Hấn khác cha con, cha con hiền lành tốt tính, không nặng nề chuyện tự trọng đàn ông. Giang Thụy Dương có lòng kiêu hãnh khó ai sánh bằng. Con cứ nhìn sự kiêu hãnh của Giang Thần, chính là di truyền từ hấn. Năm đó, cha ta đề nghị kết thông gia với Viễn Chiêu đại sư bị cự tuyệt, trong cơn tức giận, ông tuyên bố ai cưới được ta ông sẽ trao Trọng Sơn kiếm phổ cho kẻ đó. Tin tức truyền đến tại Thích Băng Lung, cô ấy liền bàn bạc cùng Giang Thụy Dương, để hấn dùng mỹ nam kế với ta rồi lấy Trọng Sơn Kiếm Phổ về.”

Mẫu thân nói tới đây thì cười thành tiếng. Ta kinh ngạc cười không nổi, Thích phu nhân cũng quá lợi hại, lại để chồng mình dùng mỹ nhân kế với người khác, không ngại ngần sao?

“Giang Thụy Dương kiêu hãnh như thế sao chấp nhận! Cho rằng trong lòng Băng Lung không có hấn, mới có thể đưa ra đề nghị như thế. Trong lúc xích mích, Giang Thụy Dương lại hiểu lầm Thích Băng Lung vì muốn giúp Thích Xung lấy Trọng Sơn Kiếm Phổ mới dùng mỹ nhân kế gả cho hấn. Hai người làm cho long trời lở đất, tuổi trẻ khí thịnh không ai nhường ai, trong lúc giận dữ Giang Thụy Dương bỏ nhà ra đi.”

“Thích Băng Lung từng đến Kim Ba Cung tìm ta, hai người chúng ta hợp tính nên thành bạn tốt. Sau khi phụ thân qua đời, Trọng Sơn Kiếm Phổ truyền cho ta, ta giao hẹn với Thích Băng Lung, ngày con thành thân với con trai cô ấy, ta trả kiếm phổ lại cho nhà họ Giang, châu về Hợp Phố.”

“Mẫu thân, thật sự có manh mối về phụ thân Giang Thần sao?”

“Khi đó hấn và Thích Băng Lung ở Phúc Kiến, Thích Băng Lung tận mắt thấy hấn lên thuyền Nhật, cô ấy cho rằng hấn đi Nhật. Nhưng ta cảm thấy việc làm ăn của Quy Vân sơn trang quá trôi chảy, dường như không gặp chút khó khăn gì, dù có lúc gặp chút trở ngại, đến lúc quyết định sẽ có quý nhân tương trợ. Lúc đầu ta tưởng Thích Tướng quân âm thầm tương trợ, nhưng sau này cảm thấy không hợp lý, Thích Tướng quân là người chính trực, trọng thanh danh, bình thường quản thúc người dưới rất nghiêm, nhất định sẽ không âm thầm sai khiến người khác chiều cổ việc làm ăn của muội muội. Ta liền lặng lẽ phái người đi thăm dò, dần dần dò ra manh mối, vì thế, ta mới nói Giang Thụy Dương đại khái đang ở kinh thành

“Nếu âm thầm chiều cổ Thích phu nhân, vậy tại sao ông ấy không chịu đoàn tụ?”

“Theo ta đoán, hấn vì quá kiêu hãnh nên hiểu lầm Thích Băng Lung gả cho hấn vì Trọng Sơn Kiếm Phổ, nên thế mới bỏ đi, sau này thấy Thích Băng Lung điều hành Quy Vân sơn trang càng lúc càng phát triển, không phải người thăm dò tin tức của hấn, tất nhiên càng không chủ động trở về.”

Ta than thở: “Hiểu lầm của họ xem ra phải đối thoại trực tiếp mới làm rõ được.”

“Mỗi người mỗi tính, nhưng hai người lại đặc biệt giống nhau ở chỗ bướng bỉnh kiêu hãnh, không chịu xuống nước, có gì khúc mắc cũng không chịu nói, cứ giữ trong lòng mong đối phương tự hiểu.”

“Thích phu nhân đúng là độc lập, bản lĩnh không thua đàn ông, Giang thúc thúc vụng trộm dò la, chỉ sợ càng thấy mình không có chút địa vị nào trong lòng bà, không có ông ấy, Thích phu nhân vẫn sống rất thoải mái.”

Mẫu thân mỉm cười: “Sĩ diện hại thân. Ngay từ bé ông ngoại con đã nói với ta, muốn gì phải tự mình tranh thủ, nghĩ suông có ích lợi gì?”

Nói tới đây, mẫu thân tỏ rõ vẻ tự tin kiêu ngạo, thật sự khiến người khác phải hâm mộ, đáng tiếc, ta lại giống tính cha. Nếu ta giống tính mẫu thân, thẳng thắn mạnh mẽ, ta và Vân Châu đã không bỏ lỡ nhau ... Nghĩ đến hần, lòng ta không khỏi thở dài sâu kín.

Cha quả nhiên rất nhanh nhẹn, tối hôm sau trở về. Sáng hôm sau, Thích phu nhân và mẫu thân cùng bàn bạc lo liệu chuyện hôn sự.

Mẫu thân cười nói: “Các người thật thô tục, ta và hần còn có con với nhau rồi, còn hôn sự gì nữa, muốn người khác cười rụng răng sao?”

Thích phu nhân cười nói: “Muội muội, đúng là cô và hần có con rồi, nhưng chưa hành lễ là không phù hợp lễ nghi.”

“Lễ nghi chỉ là thủ tục, ta không cần, từ nay hần là chồng ta là được.”

Dứt lời, mẫu thân hất cằm nói với sư phụ: “Chàng nói xem?”

Sư phụ cười nói: “A Tiểu, ta tất nhiên là theo lời nàng. Nàng muốn thế nào thì là thế.”

Thích phu nhân trêu chọc: “Ồi chao, nghe lời tuyệt đối cơ đấy.”

Ăn xong cơm chiều, ta theo mẫu thân vào phòng ngủ, mẫu thân vẫn dùng mặt nạ, ta có phần không đành lòng, nói thầm: “Mẫu thân, người đeo mặt nạ suốt, chắc sẽ không thoải mái?”

“Không đâu, con có đeo thử không?”

Ta nhận mặt nạ, kê lên da mặt, mặt nạ này mỏng như cánh ve, mềm mại trong suốt, đặt trên làn da gầy như không có cảm giác gì, thật sự khiến người ta phải thán phục.

“Con biết cánh ve không? Mặt nạ này làm từ cánh ve.”

“Kỹ thuật của ông ngoại thật khiến người khác phải thán phục.”

“Đúng vậy. Ông ngoại con là một kỳ nhân. Hạ độc, ám khí, bẫy ngầm, phương diện nào cũng là vô địch thiên hạ, giang hồ hận ông thấu xương, bởi vì tính ông tùy tiện cuồng phóng, tùy hứng là làm. Nếu con nói ông không tốt, ông sẽ đối với con không tốt, nếu con nghe lời ông, ông sẽ đối với con tốt đến tuyệt vời. Một đời ông can rõ, kiêu ngạo, giang hồ không ai sánh kịp.”

Khi mẫu thân nói tới đó, thần sắc vừa vui mừng lại vừa tiếc nuối: “Trong mắt giang hồ ông là ma giáo, nhưng ông tuyệt đối là một phụ thân tốt. Khi ta có con, ông không trách cứ nửa phần, ngược lại còn khen ta can đảm, bản lĩnh, không giả tạo. Ông nói, nhân sinh như sương sớm, sống phải hết mình. Ông ghét nhất là những kẻ dối trá ngụy quân tử.”

Nghe mẫu thân nói xong, lòng ta phức tạp vô cùng, bị chỉ bảo mười mấy năm về sự đối lập của thiện ác, chính tà, đột nhiên rơi xuống ông ngoại như thế, thật sự khiến lòng ta rối bời.

“Sau này ta sẽ truyền những kỹ thuật của ông ngoại cho con, bản lĩnh làm mặt nạ này cả giang hồ không ai theo kịp. Ta đeo mặt nạ mười mấy năm, tiếp xúc không biết bao nhiêu người nhưng chưa từng có ai nhận ra.”

“Năm đó, lần đầu tiên ta gặp cha con, cũng là đeo mặt nạ giả làm một thiếu niên.”

Cha ho khan một tiếng, lững thững đi vào.

“Cha, mẹ, hai người nghỉ sớm đi. Ngày mai con đến thỉnh an.” Ta đi ra đóng cửa, thoáng thấy sư phụ mặt như hoa đào. Haizzz, mẹ không đỡ mặt không hiểu cha đỡ mặt vì cái gì?

Về phòng, ta hoan hỉ đến không ngủ được, Tiểu Hà Bao cũng vui mừng ríu rít như chim chích: “Chưởng môn hôm nay thật phong độ, tiểu thư, thì ra Chưởng môn là cha cô, hỏi sao ông ấy thương yêu cô như vậy, hôm nay em nhìn kĩ đúng là rất giống, tính tình thì y hệt.”

Ta vui rạo rực: “Tiểu Hà Bao, em nói xem, nếu tính ta giống như mẫu thân có phải càng được nhiều người yêu quý hơn?”

Tiểu Hà Bao gãi gãi đầu: “Chuyện ... này, tính tình Cố nương tử em không rõ lắm, chỉ nói đơn giản, ngoại hình cô như thế này đúng là trời cao ưu ái.”

Ta hiểu ý của cô bé, vì muốn che dấu giang hồ, mẫu thân luôn đeo mặt nạ mọi nơi mọi lúc, haizzz, Tiểu Hà Bao nào biết dung mạo thật của mẫu thân ta đẹp như tiên nữ.

Ta cầm gương đồng, cẩn thận xem xét chính mình. Mắt môi ta đều giống mẫu thân, nhưng lông mày không thanh tú được như mẫu thân, là giống cha.

Ta nhìn dung nhan trong gương, lòng tràn đầy hoan hỉ, ta làm đứa bé bị vứt bỏ mười mấy năm, giờ có cha có mẹ, thật là hạnh phúc muốn ngất.

Tiểu Hà Bao tròn mắt: “Tiểu thư, lần đầu tiên em thấy cô vừa soi gương vừa cười tủm tỉm một mình, chẳng lẽ rốt cuộc cô cũng nhận ra mình là mỹ nhân?”

Ta đỏ mặt, vội nói: “Ta không ngắm mình, mà là nhìn xem nét nào giống cha, nét nào giống mẹ.”

“Tiểu thư, cô và cô gia đều xinh đẹp như hoa, em đoán, tương lai có em bé nhất định sẽ không tầm thường.”

Ta xấu hổ, lời này thật là...

Không hiểu sao lại trùng hợp thế, đúng lúc Giang Thần ló đầu vào, nhú mày nói: “Tiểu Hà Bao, nịnh nọt không ai nói thế, haizzz, đúng là chủ nào tớ này.”

Đúng là ta không biết nịnh nọt, nhưng làm gì đến mức độ tệ hại thế.

Giang Thần cười híp mắt nói: “Tiểu Mạt, muội nói xem con chúng ta tương lai giống ai nhiều hơn?”

Ta cảm giác lỗ tai nóng bừng, không để ý đến hấn nữa.

Hắn chấp tay thong thả đi tới bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn trăng, thần sắc đắm say. Trước cửa sổ là mấy thân trúc gầy, đổ bóng lên tường, hấn mặc trường bào trắng, cao lớn phong độ, thêm ngoại cảnh trước hoa dưới trăng, càng thêm thu hút. Ta ngồi dưới đèn mắt khép hờ nhìn hấn, lòng thấy rất bình an hạnh phúc.

Hấn ngắm trăng hồi lâu, ôm cánh tay hắng giọng lên tiếng, khi ta cho là hứng làm thơ của hấn nổi lên, đang định rửa tai lắng nghe, hấn lại nói: “Sắp đến Trung thu rồi.”

Mẫu thân vẫn ở lại Không thể không mua làm Cố tẩu, bà nói chờ ta và Giang Thần thành thân, bà sẽ cùng sư phụ rời khỏi đây, đến ngoại ô kinh thành mua một căn nhà để ở. Sư phụ luôn đối với mẫu thân nói gì nghe nấy, lập tức linh mệnh bắt đầu bắt tay đến ngoại ô tìm nhà.

Thích phu nhân trời sinh nhanh nhẹn, một lòng một dạ muốn lo liệu cho hôn lễ của con trai duy nhất thật long trọng, vì thế giao hết việc làm ăn của Quý Vân sơn trang cho Giang Thần, bà chuyên tâm chuẩn bị hôn lễ. Giang Thần bị mẹ hấn giao việc làm ăn nên bận tối ngày, vì vậy, ta thành người rảnh rỗi, Tiểu Hà Bao hâm mộ thốt lên, thánh nhân đãi kẻ khù khờ, ta cười cười không nói, lòng cũng công nhận ông trời rất ưu ái ta.

Hôm đó ta đang nhàn rỗi đọc sách trong phòng, đột nhiên Tiểu Hà Bao thần bí chạy vào, kề tai ta thăm thỉ: “Vừa rồi em đi ra ngoài gặp Vân Châu công tử, cậu ấy bảo em nhắn với cô, giờ Tuất tối nay hẹn cô ở Yêu Nguyệt Lâu bên bờ hồ Minh Sĩ, nói có chuyện quan trọng muốn nói với cô.”

Ta lấy làm kinh hãi, Vân Châu hẹn ta, liệu là vì chuyện gì?

49. Chương 49: Chân Tướng

Tiểu Hà Bao ấp úng: “Tiểu thư nếu cô muốn đi thì đừng nói với cô gia. Cô sắp thành thân mà sau lưng hấn lên đi hẹn hò đàn ông khác là không hay.”

Ta biết Tiểu Hà Bao nói thế là có ý tốt nhưng không coi là đúng. Nếu là đi gặp người khác có lẽ ta sẽ không nói với Giang Thần. Nhưng Vân Châu không giống người khác. Giang Thần biết rõ giữa ta và Vân Châu từng có một thời tình tình mê mê kiểu hoa trong gương trăng dưới nước, dù duyên phận sớm nở tối tàn nhưng cũng là từng có, nếu ta gạt hẳn đi gặp Vân Châu có vẻ giữa ta và Vân Châu có bí mật gì đó không thể cho ai biết. Chuyện như thế, hẳn không biết thì thôi, biết thì nhất định có khúc mắc trong lòng, ta cảm thấy nói với hẳn từ lúc này sẽ tốt cho tương lai hơn.

Nếu đã có hôn ước, ta cũng dự định có thể chung sống với hẳn đến già, hẳn là nên thẳng thắn với nhau nếu không đến khi hẳn biết lại cho rằng ta còn gì đó với Vân Châu rồi nảy sinh hiểu lầm. Tính ta đơn giản thẳng thắn hy vọng vợ chồng có thể thẳng thắn với nhau.

Vì thế sau khi ăn xong bữa tối ta liền nói thẳng với Giang Thần.

“Giang Thần, Vân Châu hẹn muội đến Yêu Nguyệt Lâu, nói có chuyện quan trọng cần nói với muội.”

Giang Thần dừng người nhìn ta với vẻ kỳ quái.

Ta hỏi: “Có vấn đề gì sao, huynh không đồng ý sao?”

Hắn không nói gì đột nhiên vươn tay ôm ta. Chẳng lẽ hẳn thật sự ghen?

Ta đang muốn giải thích thì lại thấy hẳn thủ thi: “Tiểu Mạt, đến giờ phút này lòng muội mới có ta.”

Ta đỏ mặt, sao tự nhiên lại nói thế?

Ta đẩy nhẹ vào ngực hẳn: “Nếu huynh không yên lòng thì đứng dưới lầu chờ muội.”

Hắn cười hì hì nói: “Muội đi đi. Ta yên lòng, chưa bao giờ yên lòng như lúc này.”

“Huynh không ngại sao?”

“Muội để ý tới chuyện ta có ngại không nói lên... Haha ta tất nhiên không ngại, muội cứ đi đi.”

Hắn thật mồm mép, đại khái ta cũng nghe hiểu, liền nói: “Vâng, muội đi một lúc rồi về.”

Hắn vuốt má ta, nói rất trêu trọc: “Nương tử tốt, nàng làm thế vi phu rất vui.”

Ta vừa buồn cười vừa ngượng ngừng ra khỏi phòng, lòng rất bình tĩnh. Đây đúng là tình cảnh vợ chồng thẳng thắn tin tưởng nhau mà ta mong muốn. Ta không biết hẳn có làm được không, nhưng cho dù hẳn có làm được hay không thì ta cũng thẳng thắn trước.

Yêu Nguyệt Lâu ở mé tây Quy Vân sơn trang, Giang Thần từng nói, trước kia khi phụ thân hẳn còn ở nhà thường cùng mẫu thân hẳn ngắm trăng uống rượu ở đó, sau khi phụ thân hẳn mất tích Thích phu nhân không còn tâm trạng tới đó. Yêu Nguyệt Lâu dần trở nên vắng vẻ. Nhưng ngược lại Giang Thần hay đến đó ngủ vào những đêm hè, sóng nước lăn tăn, tiểu lầu trước hồ, gió mát thổi qua, rất thoáng rất mát.

Đến giờ, ta dẫn theo Tiểu Hà Bao đi ra cửa tây của Quy Vân sơn trang mấy chục bước là Yêu Nguyệt Lâu. Trước cửa có treo hai ngọn đèn lồng và hai lão bộc đang ngồi nói chuyện, thấy ta liền đứng dậy hành lễ.

Ta và Tiểu Hà Bao bước vào cửa tròn, tuy bên trong có treo đèn, nhưng vì đã lâu không có người ở nên im lặng một cách kỳ quái.

Tiểu Hà Bao nhìn trái nhìn phải một phen: “Tiểu thư, hình như Vân công tử chưa tới, em ra cửa chờ, cô lên lầu trước đi, bên hồ gió lớn, cần thận cảm lạnh.”

Ta uh một tiếng rồi đi lên lầu.

Vàng trắng tro tro tỏa sáng trong trẻo lạnh lùng. Khi ta đặt chân lên bậc thang cuối cùng, vừa ngẩng đầu nhìn đã bị dọa đến kinh hãi.

Dưới mái hiên một mỹ nhân dựa vào lan can. Dùng khăn che mặt, dáng người thướt tha, ánh đèn rọi lên vai mỹ nhân như phủ một lớp sa mỏng. Đúng là Ngư Mộ Khê!

Hình như cô ấy cũng thấy bất ngờ vì ta đến, đứng lên hỏi: “Vân cô nương, sao lại là cô?”

Ta kinh ngạc không thôi: “Ngư Chưởng môn, sao cô lại ở đây?”

Cô ấy dịu dàng trả lời: “Có người hẹn ta đến đây, nhưng ta chờ đã nửa ngày lại thấy Vân cô nương đến, thật kỳ lạ.”

Ta càng thêm thắc mắc, tò mò hỏi: “Là ai hẹn Ngư Chưởng môn?”

Ngư Mộ Khê lắc đầu: “Không biết, chỉ gửi cho ta một phong thư.”

Vân Châu hẹn ta đến đây, sao lại trùng hợp có người cũng hẹn Ngư Mộ Khê? Yêu Nguyệt Lâu là sản nghiệp của Quy Vân sơn trang, mặc dù Thích phu nhân không còn đến nữa nhưng cũng sai người quét dọn. Người lạ không thể tiến vào dễ dàng, lão bộc canh cửa lại để Ngư Mộ Khê tự do đi vào? Dù lòng ta nghi hoặc nhưng tùy tiện hỏi thì có phần đường đột, bởi vì lúc này ta vẫn chưa phải thê tử của Giang Thần, không tiện chất vấn về Yêu Nguyệt Lâu. Ngư Mộ Khê lại từng cứu mạng ta, ta càng thêm không tiện hỏi cô ấy vào đây như thế nào.

Ngư Mộ Khê chỉ vào ghế ven lan can: “Vân cô nương, nếu người hẹn ta không đến, trùng hợp lại gặp nhau, không bằng ngồi xuống nói chuyện cùng ta.”

Ta cười đi tới.

Cô ấy ra dấu mời, ngồi xuống bên cô ấy. Người cô ấy tỏa hương thoang thoảng hòa cùng gió đêm thơm mát.

Cô ấy nở nụ cười: “Tối nay ta không phải Chưởng môn gì, chỉ là một cô gái hơn cô mấy tuổi, đang muốn cùng cô trò chuyện mấy lời riêng tư thôi. Vân cô nương, ta vừa gặp cô đã thấy rất thân quen, phái Viễn Sơn mặc dù có nhiều đệ tử nữ trẻ tuổi nhưng kính sợ thân phận ta, bình thường hiếm có ai nói chuyện thân tình với ta.”

Ngữ khí cô ấy lộ vẻ đau thương, cho thấy sự yếu đuối e lệ thiếu nữ, nhất thời tháo xuống dáng vẻ Chưởng môn đoan trang nghiêm cẩn ngày thường, đặc biệt hòa ái thân thiện.

Cô ấy đã tin tưởng muốn tâm sự với ta như thế, ta rất cảm động, vì vậy vịn phần chân thành nói: “Ngư tỷ tỷ có chuyện gì cứ nói, ta nhất định giữ bí mật cho cô.”

Cô ấy thở dài: “Cô biết không? Ta đã thích một người từ rất lâu. Chàng cũng thích ta.”

“Ồ, rồi sau đó?”

“Đột nhiên có một ngày chàng nói cho ta biết chàng đã đính hôn, ta thích chàng rất nhiều năm đợi chàng rất nhiều năm đột nhiên nghe được tin kia khiến lòng ta tan nát. Chàng nói chàng đính hôn là bắt buộc, là để lấy lại một đồ vật của nhà chàng. Còn nói chờ lấy được thứ kia sẽ rời bỏ cô gái kia. Tất nhiên là ta tin chàng, ta còn khờ khạo tìm đến người đấy để lấy lại món đồ kia để chàng không phải thành thân với cô gái kia. Lòng ta chỉ mong chàng lấy ta.”

Cô ấy nói rất chậm, thấp giọng u oán khiến người nghe phải đồng tình. Chuyện yêu nhau không đến được với nhau trên thế gian thật khiến lòng người thở than sao nên nổi trái ngang.

“Vậy tỷ định làm sao bây giờ?”

Cô ấy im lặng một hồi lâu, thở dài sâu kín khiến ta càng thêm đồng tình, hận không thể giúp một tay.

“Tỷ tỷ nói xem muội có thể giúp được gì không?”

Cô ấy nhìn ta cảm kích, đưa tay vỗ nhẹ lên mu bàn tay ta.

Động tác này rất tự nhiên, tuy nhiên tay cô ấy vừa chạm đến tay ta thì tay ta đau nhói!

Trong lúc ta kinh ngạc, cô ấy lại điểm huyệt cầm của ta. Ta nằm mơ cũng không ngờ cô ấy nhân lúc ta bất ngờ lại đâm một mũi ám khí vào mạch máu ta! Nói thì dài nhưng tất cả đều phát sinh trong lúc ta còn đang sững sờ.

Người ta mềm nhũn gục vào người cô ấy, cô ấy hờ hững đỡ ta: “Vân Mạt, thật ra người hẹn người là ta, không phải Vân Châu. Ta dùng danh nghĩa của hần thứ nhất vì là hần thì người sẽ đến. Thứ hai là người có hẹn với hần sẽ không nói với Giang Thần.

Ta khiếp sợ kinh ngạc đến mức không suy nghĩ được gì, sững sờ nhìn cô ta.

“Ta biết người đang có rất nhiều nghi vấn.” Cô ta giơ tay lên nhẹ nhàng kéo khăn che mặt. Ánh trắng trong sáng, một ngọn đèn bão tỏa ra thứ ánh sáng u ám, khoảnh khắc chiếc khăn che mặt bị kéo ra, ta bị gương mặt của cô ta làm cho khiếp sợ nói không ra lời, ngơ ngác nhìn cô ta như nhìn chính mình!

Ta nằm mơ cũng không ngờ gương mặt cô ta giống ta như chị em ruột thịt!

Một lúc lâu sau ta vẫn ngẩn người, lòng đầy thắc mắc, tại sao cô ta phải mượn danh nghĩa Vân Châu để hẹn ta? Tại sao cô ta không thể để Giang Thần biết ta đi tối nay? Vô số câu hỏi khiến lòng ta bất an, suy đoán khiến ta phải sợ rục rịch xuất hiện như hạt giống nảy mầm.

Cô ta tươi cười nhìn ta, đôi mắt dịu dàng như một hồ sâu không thấy đáy. Cô ta nhìn ta nở nụ cười càng khiến ta thấy bất an căng thẳng, nụ cười của cô ta quỷ dị như những cơn sóng vỗ dập dồn.

Cô ta vừa cười vừa nhìn mặt ta chăm chú: “Vân Mạt, người xem, người và ta rất giống nhau, có khi nhìn người mà ta tưởng như đang nhìn chính mình. Nhưng tính ta không giống tính người, ta tuyệt đối sẽ không làm như người, thứ ta muốn ta sẽ tranh thủ đến cùng.”

Ta kinh ngạc nói không ra lời, một ý nghĩ thoát ra như ngựa mất cương.

Cô ta cười càng tươi hơn: “Tiểu Mạt, người có biết người ta thích mà ta vừa kể với người là ai không?”

Nhìn nụ cười và ánh mắt cô ta, một đáp án nảy ra trong đầu ta, ta dùng hết khả năng ngăn cản suy nghĩ của bản thân, ta không khỏi cảm thấy sợ hãi, sau lưng như bị đâm. Lý trí tỉnh táo bảo ta phải ngừng suy đoán những nội tâm lại gào thét không tự chủ. Ta bị hai luồng suy nghĩ làm cho choáng váng.

Ngư Mộ Khê nhìn ta chậm rãi nói: “Sau khi cha mẹ qua đời, ta và muội muội bị bán vào gánh hát. Chủ gánh hát đặt cho ta tên Mai Đóa cùng mấy nha đầu Lan Cúc Trúc học diễn. Sau đó chúng ta bị Thích phu nhân mua đến Quy Vân sơn trang hầu hạ thiếu gia. Người như chàng không ai không thầm thương trộm nhớ, ta cũng không ngoại lệ. Trong bốn nha hoàn chàng chỉ thích ta, chàng nói dung mạo ta là kiểu chàng thích nhất. Nhưng ta không thể ngờ, thế gian lại có người cũng có dung mạo giống ta. Khó trách chàng có thể nhãn nhin dính hôn với người lâu như thế.”

Ta không thể động đậy, trong nháy mắt như bị một cơn gió làm rét lạnh toàn thân, bắt đầu run rẩy. Ta không nói ra lời, kể cả hỏi một câu cũng không có khí lực. Đúng rồi, cô ta mới là Mai Đóa, sau khi cô ta đi Mai Nhi cô nương mới được bổ sung vào. Bảo sao trước khi chết Chu Ích Thông nắm mắt cá chân ta gọi Mai Đóa. Chắc là hần si mê cô ta, biết cô ta một lòng muốn lấy Trọng Sơn kiếm phổ, vì thế sau khi ta lên đảo Lưu Kim, muốn đoạt Trọng Sơn kiếm phổ từ tay ta hòng lấy lòng cô ta.

“Mẹ người ở Giang gia nhìn thấy ta kinh ngạc không thôi, chắc là nhìn ta nhớ đến người, bà ấy nghĩ rằng ta ở Giang gia làm nha hoàn rất đáng thương. Động lòng trắc ẩn liền đưa ta đến chỗ Chuồng môn phái Viễn Sơn, để ta học võ công, mong tương lai ta có tiền đồ.”

“Ta vẫn luôn cảm kích Cố tẩu, coi bà là ân nhân, bởi vì nhờ bà ta mới có địa vị hôm nay, có tư cách sánh đôi với Giang Thần. Cơ duyên xảo hợp ta quen biết một người có phụ thân là Hộ pháp Kim Ba Cung. Hần nói cho ta biết Cố tẩu là Mộ Dung Tiểu Cung chủ Kim Ba Cung. Còn người là con gái của bà ấy và Thạch Cảnh. Ta không tiết lộ chuyện đó với bất cứ kẻ nào, bởi vì ta cảm kích ân tình Cố tẩu đối với ta, tình nguyện giữ bí mật này. Nhưng sau này ta lại biết người và Giang Thần có hôn ước.”

Cô ta thở dài lắc đầu, ánh mắt hiện rõ sự đau xót và oán hận.

“Nỗi đau trong lòng ta người có hiểu được không. Để xứng với chàng, bao năm qua, ta liều mạng luyện võ, trở thành đệ tử đắc ý nhất của sư phụ, kế thừa chức Chuồng môn. Ta nỗ lực rất nhiều, cố gắng rất nhiều chỉ để có một ngày có thể sánh đôi với chàng. Nhưng người chẳng làm gì, chỉ dựa vào một bộ Trọng Sơn Kiếm Phổ là có thể cùng chàng nên vợ nên chồng. Tâm nguyện và cố gắng nhiều năm của ta chẳng lẽ đổ ra sông ra biển hết? Mất chàng vì một quyển kiếm phổ ta không cam lòng. Không biết người giấu quyển kiếm phổ ở đâu, ta sai Tiểu Hà Bao tìm kiếm mà không thể tìm được. Đúng rồi, Tiểu Hà Bao là muội muội của ta, con bé tên là Ngư Mộ Hà.”

Ta giật mình, nghe thế mà thấy lòng tan nát. Như những sợi tơ mỏng manh lơ đãng phát sinh bên người, có sợi dài sợi ngắn, lúc này bỗng nhiên thành một tấm lưới mắt li ti giăng chặt lấy ta, khiến ta không thở nổi.

“Ta nghĩ, chỉ cần ta có thể lấy được kiếm phổ là chàng có thể hủy bỏ hôn sự này. Ta vốn có thể lấy mạng người, nhưng dù gì mẹ người cũng là ân nhân của ta, ta có địa vị hôm nay là nhờ bà ấy, vì thế lòng ta cảm kích, chỉ nghĩ cách lấy kiếm phổ chứ không muốn giết người. Nhưng ta mấy lần phái người không thành công. Ngay cả Chu Ích Thông cũng không thành công. Ta chỉ có thể nghĩ biện pháp khác. Ta biết người và Vân Châu đều có tình cảm với nhau, chỉ vì hiểu lầm mà không đến được với nhau, vì thế ta gửi cho Vân Châu một lá thư viết hai người không phải đường huynh muội, có thể thành thân. Nhưng người không nối lại tình cũ với hần, khiến ta rất ngoài ý muốn. Tại sao? Hay là người đã phải lòng Giang Thần?”

Cô ta như rít lên, sắc nhọn đến chói tai. Câu hỏi đấy khiến lòng ta bất ngờ nhói đau.

“Không còn cách nào khác, ta chỉ còn có thể nói rõ chân tướng với người, ta biết, bị lừa dối một thời gian dài như thế cảm giác rất đau khổ.”

Đúng là bị lừa gạt rất đau khổ, nhưng ta không rõ, bị dối gạt cả đời hay biết chân tướng như lúc này thì đau khổ hơn.

Cô ta cười lạnh nói: “Giang Thần là vì Trọng Sơn Kiếm Phổ mới đính hôn với người, đến tận lúc này người vẫn không hay sao?”

Cổ họng ta như bị dao đâm, đau không kiềm chế được, sự đau đớn dần lan xuống cuối cùng bóp nghẹt trái tim. Ta không muốn nghe cô ta nói nữa, cũng không dám nhìn vào mắt cô ta nữa, lại thăm liềm mạng thuyết phục bản thân, ta và Giang Thần có bốn năm tình cảm, ta không thể vì mấy câu nói đơn phương của cô ta mà gạt bỏ hết những điều hần đã làm cho ta, ta không tin, hần chỉ vì Trọng Sơn kiếm phổ mới đến với ta.

“Có phải chàng có rất nhiều chuyện gạt người? Nếu thật lòng có tình cảm với một người, làm sao có thể dối gạt người đó nhiều như thế? Chàng làm như vậy chỉ có thể là vì chàng chỉ giả vờ với người, không hề có tình cảm.”

Những lời này nói đúng tử huyệt của ta. Đúng vậy, hần gạt ta rất nhiều, ta không thể nhìn thấu hay đoán được tâm ý của hần. Nếu Ngư Mộ Khê không nói với ta, ta vĩnh viễn cũng không biết hần từng cùng cô ta có một thời thanh mai trúc mã. Mắt ta hoa lên, như cuồng phong cuốn lá vàng bay mịt mù không thấy đường đi. Lòng ta chưa từng rối loạn, chưa từng bất lực như thế. Ta rất muốn cô ta im lặng, sợ cô ta nói thêm một câu, lòng tin dành cho Giang Thần sẽ tan thành tro bụi.

Đáng tiếc cô ta không im lặng, kéo ta về phía hầm băng.

“Vân Mạt, cho đến tận lúc này ta cũng không muốn làm tổn thương người. Ta hẹn người tới đây, không phải muốn làm gì người, mà chỉ muốn người thành toàn cho ta và Giang Thần. Cũng là thành toàn cho người. Không phải người thăm thích Vân Châu sao? Ta thay người hẹn hần, một lát nữa hần sẽ đến.”

Ta chợt cả kinh, cô ta còn hẹn Vân Châu, rốt cuộc cô ta muốn làm gì?

50. Chương 50: Lạc Lối

Cô ta cười tươi như hoa, thành thạo cho ta uống một viên thuốc, ta âm thầm kinh hãi, nhưng chỉ đành bó tay, không biết vừa rồi cô ta dùng ám khí gì, hần là có tấm độc, giờ phút này ta toàn thân vô lực.

“Tiểu Mạt, người chớ có trách ta. Thật ra, sau này người sẽ phải cảm kích vì ta đã thành toàn cho người và Vân Châu. Người đến với hần, ta đến với Giang Thần, người yêu nhau đến được với nhau, chẳng phải quá tốt sao?”

Ta sợ hãi không tự chủ được, không hiểu rốt cuộc cô ta muốn gì. Cô ta cười ôm ta vào phòng, đặt ta trên giường.

“Một lát nữa Vân Châu sẽ đến, người cùng hần gạo nấu thành cơm, từ nay nên vợ nên chồng có phải tốt không?”

Ta kinh ngạc đến mức tim như muốn ngừng đập, cô ta thực sự lên kế hoạch thế sao.

Cô ta đi ra ngoài cửa, dưới mái hiên, dáng người xinh đẹp như tranh cất giấy. Ta kinh ngạc nhìn theo, vừa căng thẳng vừa tức giận, lại không thể động dậy, không biết cô ta hạ độc gì, chỉ một lát ta đã thấy nóng bừng từ bên trong.

Đột nhiên, ta thấy tiếng bước chân. Tiếng bước chân không nhanh không chậm, vững vàng bước trên bậc cầu thang gỗ, tạo ra những tiếng kêu kệt đều đặn. Lòng ta giật thót, là ai? Vân Châu sao?

Ngoài cửa có tiếng gọi “Tiểu Mạt” rất khẽ, điềm tĩnh mà trêu mến, đúng là giọng của Vân Châu.

Ngư Mộ Khê quay đầu mỉm cười với hân, cúi đầu gọi một tiếng “Vân Châu.”

Vân Châu từ từ đi tới trước mặt Ngư Mộ Khê, dừng lại khi còn cách cô ta mấy bước chân. Lòng ta lạnh ngắt, ta không ngờ, Ngư Mộ Khê lại giả mạo ta. Tướng mạo cô ta rất giống ta, ánh đèn nhập nhoạng, cô ta đứng khuất sáng, Vân Châu hân làm sao có thể phân biệt?

Tuy cửa phòng đang mở nhưng trong phòng tối đen, hân không thể nghĩ đến chuyện trong phòng có người, lại càng không nghĩ được rằng ta sẽ nằm ở trên giường trong phòng, trơ mắt nhìn một kẻ khác giả mạo ta nói chuyện với hân.

Vân Châu hạ giọng hỏi: “Muội hẹn gặp ta, có chuyện gì sao?”

Ta lập tức thất vọng vạn phần, Vân Châu không nhận ra Ngư Mộ Khê đang giả mạo ta.

Ngư Mộ Khê không lên tiếng, tiến lên hai bước, đột nhiên nhào vào trong lòng Vân Châu, “Muội vẫn luôn thương thăm huyên.”

Cô ta bắt chước giọng ta, lại hạ giọng, thoáng vẻ u oán.

Ta âm thầm lo lắng, chờ mong Vân Châu có thể nhìn ra sơ hở, nhưng Vân Châu cứng người sững sờ đứng đó.

Ta nhìn thấy thế thì lo lắng vạn phần, bởi vì không nghi ngờ gì là những lời này của cô ta sẽ khiến Vân Châu càng thêm mất phương hướng, cô ta lại ôm chặt lấy Vân Châu, Vân Châu càng thêm vô phương nhìn mặt cô ta, ta thấy hân sắp sụp đổ rồi.

Người Vân Châu bất ngờ mềm nhũn, ta thầm kêu không ổn, nhất định là Ngư Mộ Khê thừa dịp hân mất bình tĩnh lại không đề phòng dùng ám khí tấn công hân. Đột nhiên được nghe thổ lộ cõi lòng, trong lúc sững sờ hân sao có thể đề phòng với “ta”?

Ngư Mộ Khê thốt lên, “Quả là người rất thích cô ta, chỉ một câu nói mà sững sờ đến thế, không còn chút đề phòng nào.”

Hốc mắt ta đỏ hoe muốn khóc. Vân Châu sao có thể đề phòng ta cơ chứ?

Ngư Mộ Khê lôi kéo Vân Châu đến đặt nằm bên cạnh ta, cười nói: “Ta đưa lang quân như ý đến bên người rồi. Hân trúng mê dược của ta, người muốn làm gì tùy ý, hân sẽ cho rằng mình đang mơ.”

Vừa nói, cô ta vừa ra tay cởi trang phục Vân Châu. Sau khi cởi áo ngoài, cô ta lại cởi áo trong, ta vừa thẹn vừa lo, nhưng không cách nào nói ngăn cản, càng không thể nhúc nhích.

Lúc cởi áo trong cô ta có chút ngượng ngùng, dừng tay hạ giọng nói: “Còn lại một cái áo, tỷ tỷ ta không thể giúp người nữa, người tự làm đi. Một khắc nữa là người có thể hoạt động tay chân. Nhưng vừa rồi người đã uống một viên Túy Tiên Xuân, vừa là xuân dược vừa là độc dược. Nếu người không chịu lấy hân làm thuốc giải, người sẽ đứt hết kinh mạch mà chết. Một khắc nữa là lúc độc phát, đã uống viên thuốc đấy thần tiên cũng không thể tỉnh táo, thoải mái hưởng thụ đêm nay đi.”

Cô ta thản nhiên cười một tiếng, cầm tay ta đặt lên ngực Vân Châu.

Ta xấu hổ giận dữ mà không thể động dậy, trong phút tức giận thấy hốc mắt cũng đau, không thể nói chuyện không thể nhúc nhích, chỉ có thể hung hăng trừng mắt với cô ta. Cô ta lại ra vẻ nguyệt lão, ôn hoà nói: “Người và hân vốn là chàng có tình thiếp có ý, chỉ là có chút hiểu lầm mà bỏ qua nhau, người và Giang Thần cũng chỉ là có một hôn ước thôi. Nơi này yên tĩnh không người, đúng là địa điểm tốt cho việc mây

mưa. Sau khi gạo nấu thành cơm, hẳn là người không còn mặt mũi nào gả cho Giang Thần, đến lúc đó Mộ Dung Cung chủ nhất định sẽ thành toàn cho người và Vân Châu.”

Cô ta cười đắc ý, buông màn, nhẹ bước ra khỏi phòng, sau đó là tiếng đóng cửa.

Trong phòng im lặng như tờ. Đường như ta nghe được cả tiếng máu chảy trong từng mạch máu. Thân thể càng lúc càng khô nóng, toàn thân nóng lên, dục vọng cuồng loạn trong cơ thể như những con mãnh thú bị giam cầm đang tìm cách thoát ra.

Vân Châu nằm bên cạnh ta, khí tức dần ông thoang thoảng, hẳn chỉ mặc một lớp áo trong mỏng manh, thân thể vạm vỡ trẻ trung, mơ hồ ẩn chứa sức mạnh. Tay ta đặt trên ngực hắn, cảm nhận làn da ấm áp, cơ bắp mạnh mẽ, có sự rắn chắc cứng cáp đặc trưng của người luyện võ, dù ta không thể nhúc nhích, nhưng xúc giác lại nhạy bén hơn bình thường nhiều, những con thú bị giam cầm trong thân thể như muốn thoát ra khỏi ngón tay, ngón tay bắt đầu không nghe lý trí mơn trớn trên làn da hắn.

Ta liều mạng ngăn chặn ý nghĩ kia, không nghĩ đến Vân Châu nữa mà cố gắng nghĩ đến Giang Thần. Nhưng càng nghĩ càng phản tác dụng.

Rốt cuộc hắn giấu ta bao nhiêu chuyện? Rốt cuộc hắn đối với ta có mấy phần thật lòng? Những lời lẽ hành động cảm động lòng người của hắn có mấy phần sự thật? Hắn và Ngư Mộ Khê rốt cuộc có quan hệ gì? Đến tận giờ phút này ta vẫn ôm hy vọng về hắn, ta nghĩ đích thân hỏi một câu mới đành lòng tuyệt vọng. Ta vốn là tin hắn, nhưng giờ ta có nên tin nữa không?

Thân thể càng lúc càng khó chịu, máu chảy dồn dập như nước lũ, da thịt căng đau vì không chống đỡ được. Ta cắn răng nhắm mắt lại, lòng thoảng qua hình ảnh Vân Châu, Giang Thần, và thời niên thiếu của ta.

Tâm tư Giang Thần xa xôi hư ảo như hoa trong gương trăng dưới nước, khiến ta không thể xác định, khi ta quyết định buông tay với Vân Châu, rồi dần dần bị hắn làm cho cảm động, những lời của Ngư Mộ Khê lại như một mũi ám khí, lặng yên đâm vào ngực ta. Đối với những lời cô ta nói, ta tin quá nửa, ta tin cô ta yêu Giang Thần, ta tin cô ta là Mai Đóa năm đó, ta cũng tin cô ta và Giang Thần từng có một thời thanh mai trúc mã, Thiếu Dung biểu muội từng nói có người rất giống ta, chỉ có thể là cô ta. Nhưng ... ta vẫn cứ ôm hy vọng về Giang Thần. Có lẽ, chỉ là Ngư Mộ Khê tương tự đơn phương, nếu Giang Thần không có tình cảm với cô ta, ta vẫn tin hắn.

Thời gian lúc này đúng là ngày dài tựa năm, tay chân dần dần có tri giác. Ta rõ ràng là muốn xuống giường ra khỏi phòng, nhưng cơ thể lại hành động theo bản năng, ngón tay tựa hồ không nghe sai bảo, run rẩy vuốt ve da thịt Vân Châu. Lông mi rần khẽ run một cái, lòng ta cũng run rẩy theo, trong nháy mắt, dung nhan tuấn tú của hắn gọi lên tâm sự niên thiếu, những ký ức kín đáo ngọt ngào, như đồng loạt nhảy ra, hỗn loạn như những đốm lửa, chẳng mấy chốc sẽ thiêu lý trí ta ra tro.

Ta không có cách nào dừng lại, ta biết lúc này ta không còn là ta, ta biết thứ thuốc kia không thể chỉ dựa vào lý trí mà vượt qua được, ta càng biết, cô ta không dọa ta, ta rất có khả năng chết ở đây. Nhưng ta không thể cùng Vân Châu . . . Giờ phút này ta mới hay, thì ra, trong lòng ta Giang Thần đã quan trọng hơn Vân Châu, dù cho hắn có gạt ta, có phụ bạc ta.

Ta nóng đến mức chỉ muốn cởi hết xiêm y. Ngón tay mấy lần chạm đến Vân Châu, ta biết mình phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt, nếu không ta thật sự sẽ. . . Ta lão đảo đi đến cửa, lại nhận ra cửa đã bị khóa, ta tuyệt vọng dựa vào khung cửa ngồi bệt xuống sàn.

Thân thể càng lúc càng khô nóng. Ta không thể kiềm chế nữa cởi bớt xiêm y, lại vẫn không đủ. Đầu óc cũng bắt đầu choáng váng. Trước mắt là những áng mây hồng, Vân Châu đứng trên mây cười với ta, nụ cười dịu dàng như ngọc mát, như cam tuyết, ta không kiềm chế được vươn tay, muốn vuốt ve hắn.

Những đám mây trắng đỏ tập trung lại, ta nghiêng ngả như người trên mây. Trong lúc hỗn loạn. Ta cảm nhận được da thịt mát lạnh, trơn tuột vạm vỡ, bên tai có hơi thở ấm áp phả qua. Ta áp sát người đó, không phân biệt được là ta ôm hắn, hay là hắn ôm ta, khí tức thanh niên mạnh mẽ quanh quẩn ở chóp mũi, dần dần tiến vào thân thể, cảm dỗ một sức lực xa lạ mà nguy hiểm trong ta hung mãnh thoát ra.

Ta thì thảo, gần như rên rỉ, “Đừng ôm muội, nóng quá.”

Nhưng ta và hân không tách ra mà càng thêm xiết chặt, tiềm thức vừa muốn thuận theo lại vừa muốn khước từ, thân thể đã không còn chịu sự khống chế của đầu óc.

Vòng tay kia dịu dàng mà bỗng bênh, như một lớp vỏ che gió che mưa, bao bọc ta đang mềm nhũn, trong lúc bỗng bênh như có sóng nước dập dờn, ta ôm chặt một tấm gỗ, chỉ muốn neo lại. Nhưng dù thế vẫn thấy không đủ, lại không thể nói rõ là không đủ chỗ nào, cho đến khi có cảm giác đau nhói mới như được giải thoát. Ta đau đến phát khóc, trong lúc hoảng hốt như có ai hôn lên những giọt lệ.....

51. Chương 51: Tân Nương Chạy Trốn

Không biết bao lâu sau, ta mơ màng tỉnh lại, lúc tỉnh táo trở lại, một màn đêm qua tràn vào óc trong nháy mắt. Lòng ta chợt cả kinh, nhìn sang bên cạnh không một bóng người, nhưng đệm giường bừa bộn, có khí tức kỳ quái xa lạ quanh quẩn, khiến ta hoảng hốt một cách không tự chủ được.

Ta thất kinh ngồi bật dậy, cảm giác đau nhức kéo đến, đặc biệt là ở eo và hạ thân. Lòng ta nặng nề, run rẩy nhấc chân.

Dưới tấm chăn màu cam là lớp đệm màu xanh nước biển, giữa sóng nước thêu mấy con uyên ương. Một vết máu đỏ như một đóa sen nhỏ giữa đầm nước.

Trước mắt ta tối sầm, suýt nữa thì hôn mê. Việc đêm qua không phải một giấc mơ! Trong nháy mắt thấy lòng lạnh ngắt, chân tay ta tê dại, thân thể hệt hăng, không còn chút sức lực nào.

Ta thật sự... thật sự đã nhúng chàm Vân Châu sao?

Ta hốt hoảng ngồi trên giường, đầu óc như bị đóng băng, một lúc lâu sau vẫn không thể suy nghĩ. Đêm qua nghe Ngự Mộ Khê nói xong, ta vốn định đi gặp Giang Thần ngay lúc đấy, hỏi chân tướng rõ ràng, hỏi rõ lòng hân. Nhưng trải qua đêm qua, ta không cần tìm hân làm rõ chân tướng nữa. Bất luận hân và Ngự Mộ Khê trước kia thế nào, hân đối với ta thật lòng hay giả ý cũng chẳng còn quan trọng, hiện tại tất cả đều đã hết. Ta đã không thể quay lại, không còn chút liên quan nào với hân.

Nghĩ tới đây, lòng ta quặn đau từng cơn. Ta không thể không thở dài trời cao trêu người, trêu đùa ta mà ta không thể phản kháng. Trước kia ta vốn có tình cảm với Vân Châu, nhưng hân lại đột nhiên thành đường ca của ta; khó khăn lắm ta mới có thể quên hân, đón nhận Giang Thần, lại đột nhiên có một đêm ân ái với Vân Châu.

Đối mặt với kết cục này, ta muốn cười mà lệ tràn khóe mi.

Cửa mở ra cùng một tiếng cạch nhỏ, một làn gió trong xanh tràn vào, ta như hóa đá, không dám quay đầu nhìn, là Vân Châu sao? Ta nên đối mặt với hân thế nào?

Ngoài cửa có giọng nói dè dặt cất lời, “Tiểu thư, cô tỉnh rồi sao.”

Trái tim căng thẳng của ta như được giải thoát, không phải Vân Châu, là Tiểu Hà Bao.

Ta không muốn quay đầu nhìn Tiểu Hà Bao, lòng nặng trĩu buồn đau, thì ra Tiểu Hà Bao là muội muội của Ngự Mộ Khê, ở bên cạnh ta mấy năm qua là để làm gian tế cho Ngự Mộ Khê, uống cho tình cảm ta dành cho Tiểu Hà Bao, đối đãi như em gái ruột. Giờ ta mới hiểu, tại sao tối đó khi rơi xuống sông, Tiểu Hà Bao lại ôm chặt ta không tha, Tiểu Hà Bao làm thế là để chờ Ngự Mộ Khê đến ra tay giúp đỡ, khiến ta cảm kích Ngự Mộ Khê, hôm qua gặp lại mới không chút đề phòng. Mà tối qua, Tiểu Hà Bao nói Vân Châu hẹn ta, ta cũng không chút hoài nghi, ta sao nghĩ được rằng Tiểu Hà Bao gạt ta?

Trái ngang là... người ta không ngờ lại thường làm ra những chuyện khiến ta phải sững sờ nhất, ví dụ như Tiểu Hà Bao, ví dụ như Giang Thần.

Tiểu Hà Bao từ từ đi tới, bắt ngờ quỳ sụp xuống.

“Tiểu thư, em biết nhất định cô đang hận em, cô đánh em mắng em đều được.”

Ta cũng không hận, ta chỉ thất vọng. Khi bạn thật lòng thật dạ đối đãi với một người, cuối cùng lại bị bán đứng, cảm giác thất vọng đến vô lực.

“Đi tìm tỷ tỷ của ngươi đi. Ta vẫn tưởng rằng ngươi bỏ vợ không nơi nương tựa mới thu lưu ngươi, không ngờ ngươi có một tỷ tỷ bản lĩnh lợi hại như thế, giờ tỷ tỷ của ngươi đã được toại nguyện, ngươi không cần làm hầu gái cho ẩm ức nữa.”

“Tiểu thư, cô đừng oán hận tỷ tỷ của em, tỷ ấy chỉ vì quá yêu cô gia thôi. Tỷ ấy đưa em đến Tiêu Dao môn, không phải ý đồ gì với cô, mà là muốn biết nhất cử nhất động của cô gia.”

Giờ có nói gì cũng đã muộn. Ván đã đóng thuyền, tâm nguyện của Ngư Mộ Khê đã thành. Ta đã cùng Vân Châu có da thịt chi thân, tất nhiên không thể thành thân với Giang Thần. Cô ta dàn dựng ra cái bẫy này, thật đúng là dụng tâm lương khổ, nhất chiêu chế địch.

Tiểu Hà Bao nức nở, “Tiểu thư, em ... em biết mình có lỗi với cô. Tội qua không nên gạt cô đến đây. Nhưng em cũng không biết tỷ tỷ hẹn cô đến đây làm gì. Sau này, tỷ tỷ đến gặp em, dặn em một canh giờ sau gọi cô gia tới bắt gian. Đến tận lúc ấy em mới hay chuyện. Tỷ tỷ vừa đi em liền lập tức gọi cô gia đến.”

Nghe đến đây thì ta ngẩn ra! Tiểu Hà Bao lập tức gọi Giang Thần đến, liệu Giang Thần có đến? Hắn có nhìn thấy gì không? Liệu có bắt gặp lúc ta mạo phạm Vân Châu?

Ta xấu hổ giận dữ không dám nghe tiếp. Nhưng đáy lòng thức tỉnh, chuyện đêm qua chẳng lẽ không như ta tưởng?

“Cô gia đến nhìn thấy tiểu thư trúng độc, Vân công tử cũng hôn mê bất tỉnh, liền sai gia nhân canh cửa đưa Vân công tử về Vân phủ.”

Nghe đến đó, ta lại cả kinh, Giang Thần sai người đưa Vân Châu đi, vậy... người cùng ta ân ái là ai? Tim ta như muốn bắn ra khỏi lồng ngực, căng thẳng trợn mắt nhìn Tiểu Hà Bao, nhưng ta thật sự không có cách nào mặt dày mà hỏi Tiểu Hà Bao chuyện đêm qua, chỉ có thể căng thẳng hỏi: “Vậy còn ngươi?”

“Công tử sai em nhanh chóng về phòng đun nước, sau đó sai em sắc thuốc.”

“Sau đó?”

“Khi em sắc xong thuốc mang đến, cô gia đổ bát thuốc vào bồn nước, cởi xiêm y của tiểu thư, bế tiểu thư vào.”

Mặt ta nóng bừng, run rẩy hỏi đứt quãng: “Ai... ai cởi xiêm của ta?”

“Là cô gia. Lúc đấy em định giúp tiểu thư, nhưng tiểu thư ôm cô gia không buông, em không thể kéo ra. Thật ra... thật ra tiểu thư đã tự cởi gần hết. Chỉ còn cái yếm.”

Ta xấu hổ giận dữ chỉ muốn đập đầu vào tường, nhưng còn chưa hỏi đến chỗ máu chót, ta chỉ đành hỏi: “Còn ngươi?”

“Em thấy không tiện ở lại, liền xuống lầu chờ. Đợi một hồi lâu, cũng không thấy tiểu thư cô gia xuống lầu, trong phòng cũng tắt đèn, em ngủ quên ở dưới lầu. Vừa rồi là cô gia đánh thức em, bảo em lên chăm sóc tiểu thư.”

Ta vừa thẹn vừa giận, Tiểu Hà Bao lại có thể giao ta cho Giang Thần mà đi ngủ. Nói thế tức là đêm qua ta đã cùng Giang Thần. . . Tuy nói ta trúng Túy Tiên Xuân, vì giải độc hẳn bắt đắc dĩ cùng ta, nhưng nghĩ tới những lời Ngư Mộ Khê đã nói, lại nghĩ hẳn vừa cùng ta đã quay lưng bỏ đi, không giải thích với ta dù chỉ nửa câu, lòng ta tràn ngập tủi thân và oán khí, như có một hòn đá sắc cạnh cửa lên tim gan, làm ngực nhói đau.

Ta không thể đón nhận chuyện lòng hẳn có người khác mà thành thân với ta, càng không thể đón nhận chuyện hẳn vì một món đồ mà đối tốt với ta, mặc dù ta và hẳn ván đã đóng thuyền, ta cũng sẽ không chấp nhận.

“Hắn đi đâu rồi?”

“Cô gia đến khách sạn Kinh Duyệt.”

Lòng ta lạnh ngắt, thốt ra lời: “Tỷ tỷ của người đang ở đó sao?”

Tiểu Hà Bao sợ hãi trả lời: “Vâng.”

“Được, người theo ta đi một chuyến.”

Tiểu Hà Bao ôm lấy chân ta, khóc nức lên, “Tiểu thư, tỷ tỷ của em, tỷ ấy... tỷ ấy không phải người xấu, tỷ ấy chỉ vì quá yêu cô gia mà thôi. Cô có thể tha thứ cho tỷ ấy không? Trước kia tỷ ấy phải trải qua rất nhiều khổ cực, tỷ ấy thật sự không phải người xấu.”

Ta cười khổ, “Ta không đi tìm cô ta tính sổ, ta muốn tìm Giang Thần, đích thân hỏi hắn mấy câu.”

Vừa đúng lúc cả hai người bọn họ cùng có mặt, có những chuyện cần ba mặt một lời.

Ra khỏi Yêu Nguyệt Lâu, nắng sớm đã lên, gió thu dịu dịu. Mặt hồ sóng nước lăn tăn vỗ bờ, bị đá vụn ngăn cản phải quay lại, rồi bờ như tâm trạng của ta lúc này.

Đột nhiên, một bóng người rảo bước đi tới, bóng dáng nhanh nhẹn quen thuộc trong nắng, mắt ta hoa lên, lại là Vân Châu!

“Tiểu Mạt!” Về mặt hắn rất căng thẳng, muốn nói lại thôi. Nhìn ta lặng lẽ, như ẩn chứa biết bao tâm sự. Ta biết hắn muốn nói gì. Dù hắn không đến tìm ta, ta cũng tìm cơ hội giải thích với hắn.

“Tối qua...?”

Ta chỉ biết cười khổ, “Vân sư huynh, tối qua chỉ là hiểu lầm.”

Hắn nhíu mày, nhìn ta nghi hoặc.

“Người hẹn huynh ... là Ngư Mộ Khê, Chương môn phái Viễn Sơn. Đến tận tối qua muội mới biết, cô ta có bề ngoài gần như giống hết muội.”

“Tại sao cô ta lại giả làm muội?”

“Bởi vì cô ta thích Giang Thần, muốn ngăn cản đám cưới của muội và Giang Thần. Lá thư kia cũng là cô ta gửi cho huynh, ý đồ để muội đến với huynh, không cản trở cô ta và Giang Thần.”

Vân Châu mím môi không nói, yên lặng nhìn ta. Bên hồ gió nhẹ thổi qua tà áo của hắn, lộ ra đôi giày đen. Giấy ướt một mảng vì sương sớm.

Ta hơi cúi đầu, nhìn cọng cỏ còn đọng sương dưới chân hắn, hạ giọng: “Huynh biết không? Muội đã tìm được mẫu thân, muội cũng đã hỏi thân thế của muội.”

“Tiểu Mạt! Mẫu thân muội nói thế nào?”

Ta nghe ra giọng hắn run rẩy, ta không dám ngắt đầu, sợ gặp phải ánh mắt hắn thì không nói được nữa. Nhưng ta cảm giác được ta nên làm thế, nếu trước kia còn chút khả năng đến với hắn, nhưng sau đêm qua, kiếp này ta và hắn đã hoàn toàn vô duyên. Nếu đã thế, hết hy vọng là giải pháp tốt nhất.

Ta cố lấy dũng khí, ngắt đầu lên, gượng cười mà nói, “Mẫu thân nói... huynh thật sự là đường ca của muội.”

Mặt hắn tái nhợt, ta nhìn thấy rõ ràng ánh mắt hắn ảm đạm, như thái dương lặn nơi trời tây, khoảnh khắc thê lương đấy, ánh sáng tắt ngấm, bốn bề yên lặng.

Ta không đành lòng nhìn nữa, vội vã đi lướt qua hắn. Ta đi rất vội, rất sợ hắn kéo ta lại, rất sợ hắn hỏi ta dù chỉ một câu. Cho đến hôm nay, lòng ta đã rõ ràng, ta và hắn hoàn toàn vô duyên. Dù cho có vì Ngư Mộ Khê gài bẫy nên ta và hắn không đến được với nhau, cũng chỉ có thể nói là ý trời.

Mắt ta cay xót, ngắt đầu nhìn trời. Nắng sớm không quá chói, nhưng ta lại muốn rơi lệ.

Từ Yêu Nguyệt Lâu về Quy Vân sơn trang, chẳng qua chỉ mấy bước chân, mà đường cứ xa tít tắp, không rõ lòng thấy nhức nhối hay nặng nề.

Ta về phòng, lấy Trọng Sơn kiếm pháp từ giá sách, không kiếm chế được mà thở dài. Bên tai vang lên câu nói của sư phụ ngày đó, “vừa là bảo bối hiểm có vừa là mầm mống tai họa”. Lúc đấy ta không cho là đúng, chẳng qua chỉ là một quyển sách, ta chẳng coi trọng. Ta lòng không mang chí lớn, cũng không vọng tưởng

mượn kiếm phổ kia làm nữ hiệp vang danh võ lâm. Đáng tiếc, thứ ta không coi trọng, không có nghĩa là người khác cũng không coi trọng, thứ ta coi trọng, trong mắt người khác có lẽ chẳng bằng bãi phân trâu.

Ta vuốt ve bản kiếm phổ, muốn cười khổ lại chua chát mãi không cười nổi. Hắn mất bao tâm tư, trì hoãn chuyện hôn nhân nhiều năm như thế, chỉ vì thứ này? Nếu hắn nói sớm, ta đưa hắn là được, hà tất phải lãng phí thế? Hà tất phải khiến ta rung động xong, lại đâm ta một nhát?

Ta cũng không ý thức ra là bản thân rơi lệ, cho đến một giọt nước mắt rơi xuống kiếm phổ, dấu nước lan ra, ta mới bừng tỉnh. Ta tiện tay lau mặt, cất kiếm phổ vào trong tay áo đi ra ngoài.

Tiểu Hà Bao rút rè dừng chờ bên ngoài, ta cười, “Đi thôi, ta sẽ không làm khó dễ tỷ tỷ của ngươi, ta chỉ muốn hỏi rõ một chuyện, không chừng ta còn đưa cô ta một lễ vật.”

Tiểu Hà Bao nhìn ta nghi hoặc, lộ rõ vẻ không dám tin. Mặc dù ta và Tiểu Hà Bao cùng ăn cùng ở mấy năm, có lẽ Tiểu Hà Bao vẫn chưa hiểu ta. Bình sinh ta ghét nhất tranh giành, nếu đúng là Giang Thần có tình cảm với Ngư Mộ Khê, ta thành toàn cho bọn họ là xong, Uyên ương kiếm phổ tặng bọn họ cũng chẳng có gì? Xưa nay ta tùy tiện, nhưng cũng có cốt khí, tình cảm nếu không thuộc về ta, ta sẽ không ôm ấp trong đau khổ.

Không ngờ, khách sạn Kinh Duyệt lại gần Quy Vân sơn trang đến thế, xem ra Ngư Mộ Khê đã có chuẩn bị trước, cô ta từng nói, cô ta đến kinh thành là để tặng quà ột bằng hữu sắp thành thân, xem ra món quà cô ta nói là Túy Tiên Xuân.

Vào khách sạn, Tiểu Hà Bao kéo áo ta, ta quay đầu cười với cô ta, “Ngươi xem ta tay không tác sát, tỷ tỷ của ngươi võ công cao cường, ngươi sợ cái gì?”

Tiểu Hà Bao chỉ lên một gian phòng tầng hai nói: “Tỷ tỷ ở phòng kia, em không dám lên, sợ tỷ ấy mắng em.”

“Vậy ngươi đi về trước đi. Ta và Giang Thần nói mấy câu sẽ xuống ngay.”

Ta nhẹ nhàng bước lên cầu thang, đi về phía gian phòng kia. Cửa phòng đóng chặt, ta hít sâu một hơi, giờ ngón tay gõ cửa. Giờ phút này tâm trạng có cảm giác như đập nổi chìm thuyền, chỉ biết là phải xác minh cho rõ ràng chuyện đang bản khoản.

“Ai?” Tiếng Ngư Mộ Khê vang lên.

Ta đột nhiên hoảng hốt, không kịp chờ cô ta mà tự mở cửa phòng.

Nhìn thấy cảnh trong phòng, ta tình nguyện ta chưa từng đến đây, cũng tình nguyện không nhìn thấy cảnh này.

Nhưng ta thật sự đã thấy cảnh mà ta không muốn thấy nhất.

52. Chương 52: Vì Yêu Mà Hận

Giang Thần dựa vào bàn, Ngư Mộ Khê thì gục trong lòng hắn. Hắn ngẩng đầu, Ngư Mộ Khê quay đầu lại, cả hai đều có thần sắc ngạc nhiên!

Ta thấy rõ ràng mắt Giang Thần lộ rõ sự hoảng hốt, còn có chút vẻ gì đó mà ta không hiểu được, nhưng trước giờ ta cũng chưa bao giờ hiểu được hắn, lúc này nhìn tận mắt xem như tạm hiểu.

Trong nháy mắt ta thấy nản lòng thoái chí, chút tin tưởng nghi hoặc hiềm hoi tan thành tro bụi.

Giang Thần vội vàng đẩy Ngư Mộ Khê ra, Ngư Mộ Khê cười thản nhiên rời khỏi hắn.

“Sao ngươi biết chúng ta ở đây?”

Ta không nhìn cô ta, nhìn thẳng vào Giang Thần. Giang Thần tiến thêm hai bước, hình như muốn đi về phía ta. Ta theo bản năng giơ tay đẩy hắn, như thể muốn xấu hổ giận dữ đều đổi thành một chương này để đẩy ra.

Không ngờ hắn không hề chống đỡ được, ngã khuỵu chống tay vào bàn, “Tiểu Mạt, muội hãy nghe ta nói.”

Lòng ta rối như tơ vò, trợn mắt nhìn hắn, gần như hét: “Những lời cô ta nói tối qua... là thật sao?”

“Tiểu Mạt, ta không biết cô ấy nói gì với muội.”

Ta nhắm mắt, hít một hơi tự nhủ: “Bỏ đi, hà tất phải tự rước nhục hỏi huynh? Muội chỉ giận đêm qua!”

Giang Thần vội cầm tay ta, như thể mất rất nhiều sức lực mới nói được: “Tiểu Mạt, đêm qua muội trúng thuốc mê, ta... ta không có cách nào khác, nếu không, muội sẽ chết.”

Ta quay đầu lại đẩy hắn, “Muội biết muội trúng độc, nhưng... cũng chỉ vì huynh!”

Nói tới đây, giọng ta có chút nghẹn ngào. Giang Thần dùng cả hai tay cầm tay ta, ngón tay khẽ run, thở dốc, “Tiểu Mạt...”

“Giang Thần, chàng và cô ta...” Ngự Mộ Khê đột nhiên hô to một tiếng, đứng sừng sững nhìn ta, đôi mắt sắc bén đầy hận thù.

Cô ta cắn răng tỏ rõ vẻ đe dọa, lập tức khiến ta lạnh người, quan hệ giữa cô ta và Giang Thần thân mật đến mức này, thân mật đến mức gọi thẳng tên, căn bản không phải quan hệ chủ tớ, quả thực như là tình nhân.

Ngự Mộ Khê hai mắt vẫn đỏ, căn bản không nói, đột nhiên cô ta bắt đầu rút bảo kiếm bên hông đâm tới.

Ta không ngờ cô ta hành động như thế, căn bản không đề phòng, trợn mắt nhìn kiếm đâm tới, chỉ có thể vội vã lui lại.

Giang Thần vội la lên: “Mai Đóa, dừng tay!”

Ngự Mộ Khê không hề giảm lực, nhếch môi cười lạnh, “Giang Thần, ta không còn là Mai Đóa của Quy Vân sơn trang nữa, giờ ta là Ngự Mộ Khê Chương môn phái Viễn Sơn, ta có chỗ nào thua kém cô ta, có chỗ nào không sánh được với chàng? Rõ ràng ta đã tính toán một kế hoạch rất chu toàn, tại sao chàng lại đến Yêu Nguyệt Lâu? Tại sao người cùng cô ta lại là chàng?!”

Ta không còn chỗ lùi, chân chạm phải mép giường, ngã ngồi xuống giường. Trường kiếm lập tức gác trên cổ ta, ta thở dài. Vào lúc này ta còn lời nào để nói không? Ta không hề né tránh, cổ tình rơi vào tay cô ta, để xem Giang Thần phản ứng thế nào.

Haizzz, chết lòng là chẳng thiết gì, lúc này ta đúng là có phần điên rồi.

Cô ta dí kiếm vào cổ ta, nhìn ta oán hận, rít từng chữ với Giang Thần: “Thứ chàng muốn ở cô ta chẳng phải là Trọng Sơn kiếm pháp sao? Giờ ta giúp chàng lấy.”

Giang Thần nhìn ta chăm chú, ta liếc mắt nhìn hắn rồi đưa mắt đi chỗ khác. Ta muốn chính tai nghe hắn nói ra chân tướng, ta thật sự không còn dũng khí nhìn hắn.

Ngự Mộ Khê lạnh lùng nói: “Giao kiếm phổ ra đây, nếu không ta giết ngươi! Đêm qua, ta vốn có cơ hội giết ngươi, nhưng niệm tình mẹ ngươi, ta đã nghĩ thành toàn cho ngươi và Vân Châu, không ngờ ngươi lại cùng chàng... Bình sinh ta ghét nhất kẻ khác nhúng chàm đồ của ta, lúc này ta chỉ muốn giết ngươi, ngươi biết không?”

Cô ta chỉ khẽ nhích, kiếm cửa lên da thịt, ta như không thấy đau, là vì cõi lòng còn đau hơn thế, hay đã tê dại rồi?

“Mai Đóa, nàng đừng làm cô ấy bị thương.”

Ngự Mộ Khê đột nhiên quay đầu lại, khàn giọng mà hỏi: “Giang Thần, rốt cuộc chàng yêu cô ta hay yêu ta?”

Ta đưa mắt nhìn, ánh mắt Giang Thần dừng ở tay cô ta đang cầm kiếm, nhúu chặt đôi mày, thần sắc nghiêm túc. Hắn trả lời không chút sợ hãi, “Mai Đóa, nàng không nên làm cô ấy bị thương. Làm cô ấy bị thương, cả Tiêu Dao môn và Kim Ba Cung sẽ coi nàng là địch. Bọn họ sẽ không bỏ qua cho nàng.”

Ngư Mộ Khê cười nhạt, “Chàng quan tâm ta hay quan tâm cô ta?”

Hắn nhúu mày vươn tay, hình như muốn trấn an cô ta, “Tất nhiên ta quan tâm... nàng. Ta đính hôn cùng cô ấy, tất cả đều vì Trọng Sơn kiếm pháp. Đêm qua, nếu ta không làm thế cô ấy sẽ chết, nếu cô ấy chết, ta vĩnh viễn cũng không lấy được Trọng Sơn kiếm pháp. Nàng cũng biết, mẫu thân cô ấy ra điều kiện chỉ giao kiếm phổ vào ngày thành thân.”

Ngư Mộ Khê thở dài, “Được rồi, ta không giết cô ta, chàng đi lấy Trọng Sơn kiếm pháp, chúng ta rời khỏi nơi này, đến nơi không ai quen biết luyện tập Trọng Sơn kiếm pháp, thiên hạ vô song, từ nay tiêu dao sung sướng. Được không?”

Hắn nhanh chóng trả lời “Được” .

Lòng ta lạnh ngắt, hai mắt đau nhức nhưng không rõ được giọt lệ nào. Giang Thần, rốt cuộc ta cũng nhìn rõ lòng hắn.

Ta ngẩng đầu nhìn Ngư Mộ Khê, “Thứ các người muốn đang ở trong tay áo ta, ta cố tình mang đến, đưa cho người... và hắn.”

Ngư Mộ Khê ngẩn ra, như thể không tin.

Ta rút Uyên Ương kiếm phổ từ trong ống tay áo, “Nó đây.”

Ngư Mộ Khê thu hồi bảo kiếm, giơ tay đoạt kiếm phổ, bắt đầu cẩn thận lật xem.

Ta đứng dậy liền đi ra ngoài, không muốn ở lại thêm một giây một phút nào.

Giang Thần vươn tay định kéo tay ta, “Tiểu Mạt.”

Ta phẩy tay áo đi lướt qua hắn. Nỗi lòng thoải mái đến tận cùng, cảm thấy những lời thiên trường địa cửu đoàn tụ sum vầy tất cả chỉ là mây tan theo gió, rất chán chường rất nhạt nhẽo. Ta vẫn luôn băn khoăn, con người ta chậm chạp đầu gối, không có gì thú vị, tại sao Giang Thần lại thích ta, hắn phong lưu kiêu hãnh, sao lại thích một đứa thần kinh thô không biết lắng mạn như ta?

Thì ra... là thế.

“Người không được đi, đây không phải kiếm phổ!” Ngư Mộ Khê như sực tỉnh, đột nhiên thét lên, rút kiếm đâm tới.

Ta không dừng bước, chỉ nghe một tiếng thét chói tai, ta không tự chủ được quay đầu lại, chỉ thấy đầu vai Giang Thần đỏ tươi màu máu, Ngư Mộ Khê thì thất kinh nhìn vai hắn, nghẹn ngào: “Giang Thần, ta không muốn thế, ta không muốn làm chàng bị thương.”

Cô ta đau buồn sợ hãi, ánh mắt hiện rõ sự đau lòng, khiến ta thật sự cảm nhận được tình yêu cô ta dành cho Giang Thần. Giang Thần nhìn ta qua vai cô ta, vẻ mặt lo lắng, thậm chí ta còn thấy chút sợ hãi lẫn trong ánh mắt đó.

Cõi lòng ta đột nhiên nhói đau, con tim nhức nhối như muốn nát tan. Ta quyết tâm cắn răng xoay người rời đi.

Ta vội vã ra khỏi phòng, lòng rối như tơ vò, chỉ muốn rời đi càng nhanh càng tốt, để không phải nhìn thấy Giang Thần và Ngư Mộ Khê nữa.

Ta lang thang trên đường rất lâu, phát hiện mình không có chỗ nào để về, cuối cùng, ta đi tới “Không thể không mua” .

Mẫu thân nhìn thấy ta, nhúu mày, “Mạt Mạt, con làm sao vậy? Sao ngẩn ngơ như mất hồn thế này?”

Ta thấy cổ họng khô khốc, một hồi lâu sau mới nói được: “Mẫu thân, con muốn đi ra ngoài một chuyến.”

Mẫu thân nhận lời, “Được, con muốn đi đâu?”

“Con muốn đi Giang Nam.”

Mẫu thân sững sốt, đánh rơi quyển sổ trong tay, “Ta tưởng con muốn đi một chuyến trong kinh thành, sao đột nhiên lại muốn đi Giang Nam? Chẳng mấy ngày nữa là Trung thu, con đi rồi làm sao về kịp? Không bằng chờ thành thân xong để Giang Thần đưa con đi?”

Ta gật đầu, “Cũng được ạ, con về trước.” Ta biết mẫu thân nhất định sẽ không đồng ý cho ta đi lúc này, nhưng ta vẫn muốn gặp bà nói một câu, đi không lời từ biệt chắc chắn sẽ khiến bà lo lắng.

Mẫu thân tiễn ta đến cửa, đột nhiên nhìn ta, hạ giọng hỏi: “Mạt Mạt, có phải con có tâm sự gì?”

Ta vội vàng lắc đầu, vội vã đi.

Đến lúc hôn lễ, hãy để Giang Thần giải thích với bọn họ, có lẽ... tân nương sẽ thay bằng một người khác.

53. Chương 53: Lưu Lạc Giang Hồ

Sư phụ vẫn luôn nói giang hồ hiểm ác lòng người khó dò, từ khi ta biết nhớ, người che chở ta như gà mái, tuyệt đối không cho ta một mình xuống núi, đừng nói gì đến xông pha giang hồ hành hiệp trượng nghĩa. Từ khi ta mười tuổi người đã định ra mục tiêu cho ta: giúp chồng dạy con, bình an vui vẻ. Vì thế, ta đối với giang hồ vừa háo hức vừa sợ hãi, nhưng giờ tình cảm gặp khó khăn, cần tìm một cách giải quyết.

Có người thích sống mơ mơ màng màng, có người thích tầm hoa vấn liễu, có người thích đủ loại hoa cỏ, ta suy nghĩ một chút, những kiểu đây không hợp với ta, ta quyết định thừa dịp bị đả kích nản lòng thoái chí, một mình ra ngoài du lịch một phen. Người ta vẫn nói đi xa sẽ giúp lòng người nghĩ thoáng hơn, có lẽ sau khi đi thật xa, ta sẽ có thể gạt chuyện Giang Thần, Ngự Mộ Khê ra khỏi lòng.

Vì ý nghĩ đây, ta để lại cho cha mẹ một phong thư rồi đi thật xa.

Quả nhiên, cảnh đẹp trên đường gạt hết sầu lo. Ta cứ đi rồi dừng chân ngắm cảnh, tâm trạng dần thanh thản. Chỉ có điều giang hồ trong truyền thuyết một mực sóng êm gió lặng, đường ta đi rất thuận buồm xuôi gió, ngay một tên tiểu tặc cũng không gặp được.

Một ngày nọ ta đến thành Tô Châu. Ai nấy đều nói, tự cổ Tô Hàng xuất mỹ nữ, ta đi trên đường để ý một phen, quả nhiên, mỹ nhân nơi đây thuần khiết như nước, giọng nói ngọt ngào, làm người nghe cũng thấy vui vẻ thoải mái trong lòng. Nhưng chuyện gì cũng có hơn thiệt, nghe nói hái hoa tặc mộ danh mà đến cũng có nhiều, gần đây có một tên hái hoa tặc tên gì mà Vạn Hộ Hầu, gây án nhiều lần thành công, những nhà có con gái trong nhà đều hết sức lo âu.

Ta ngồi trong quán trà uống trà còn được nghe người ta nói, gần đây có rất nhiều nhà giàu tuyển nha hoàn có võ công. Ta đột nhiên nảy ra một sáng kiến.

Rất nhanh sau đó, ta mở một võ quán cho nữ ở tây nam thành Tô Châu, đặt tên Yên Chi Võ Quán.

Ngay ngày đầu tiên mở cửa, Yên Chi võ quán liền bị chen đến hồng cửa, các cô nương các thiếu phụ đến học võ công có vô số nguyên do. Có nhà hoàn cho nhà giàu bị chủ nhân đưa tới học võ công để về bảo vệ tiểu thư gia quyến, có con gái nhà bình dân học võ phòng thân, có thiếu phụ nhân nhà giàu nhân rồi không có việc gì, dự định học mấy chiêu về nhà không chế chồng, cộng thêm trấn áp tiểu thiếp.

Ta vui vẻ đếm bạc, lần đầu tiên tận hưởng cảm giác làm ra tiền. Xem ra, ta cũng coi như di truyền được bản lĩnh của mẫu thân. Mẫu thân điều hành “Không thể không mua” thành hàng đầu kinh thành, ta cũng không thể khiến bà mất mặt, nhất định phải khiến Yên Chi võ quán thành hàng đầu thành Tô Châu.

Phần lớn đệ tử nhiều tuổi hơn ta. Vì khiến mọi người nể phục, ta chọn cách ăn mặc già dặn, tóc búi theo kiểu phụ nữ đã có chồng. Haizzz, thật ra ta cũng là phụ nữ đã có chồng.

Việc làm ăn của võ quán rất thuận lời. Ta mời một vị đại nương lo chuyện bếp núc, hai tiểu nha đầu nấu nước quét dọn, lại mua thêm hai con chó săn cỡ bự trông nhà canh cửa, sống một cuộc sống thật tiêu dao.

Ban ngày, một nhà oanh oanh yến yến, hoa lá rực rỡ, khiến thời gian luyện công rất thú vị và rôm rả. Nữ nhân trời sinh thích buôn chuyện, học xong mọi người coi nhau như bằng hữu, tán gẫu những chuyện riêng tư nơi khuê phòng. Có nhiều phụ nữ đã có chồng nói chuyện bạo dạn đến mức người nghe phải đỏ mặt. Ta ăn mặc như phụ nữ có chồng nên đương nhiên bọn họ không kiêng dè ta, trước mặt ta chẳng ngại bàn luận chuyện vợ chồng.

Vì vậy, võ quán thành nơi giải trí của nữ nhi. Tâm trạng của ta dần tốt lên. Ta âm thầm may mắn vì đã đào hôn, nếu không chắc ta chỉ còn nước buồn bực ở lại Quy Vân sơn trang, ôm khúc mắc với Giang Thần, rầu rĩ qua ngày.

Đã qua Trung thu từ lâu, chắc Giang Thần đã thành thân cùng Ngư Mộ Khê, ta cố gắng không nghĩ đến hắn, dần bình tâm trở lại, vì vậy gửi cho cha mẹ một lá thư báo bình an.

Đảo mắt đã đến mùa đông, trời càng ngày càng rét, ngày càng lúc càng ngắn. Hoàng hôn, ta đóng cổng, xích hai con chó trong sân, sau đó đốt lò sưởi trong phòng, nằm nghiêng trên ghế dài cầm tiểu thuyết đọc. Đọc một hồi ta thở dài. Cảnh yêu đương sâu đậm đến sinh tử không chia lìa tại sao không rơi xuống đầu ta? Ta đừng phải ai cũng phiền lòng, bỏ đi không nghĩ nữa.

Đột nhiên, Đại Hắc sửa vài tiếng, Tiểu Hắc cũng sửa theo, kẻ xướng người hoạ rất náo nhiệt.

Tiểu Lan đang quét sân, nói: “Chắc là ăn xin?”

Cửa mở kéo kẹt, Tiểu Lan hỏi: “Xin hỏi cô là ai?”

“Ta đến xin nương tựa ở chỗ Thạch quán chủ.”

“Ah, mời vào.”

Ta nghe thấy không phải ăn xin, là tới tìm ta, vội vàng để tiểu thuyết xuống, vén rèm ra.

Một nữ nhân cao đến bất thường đi vào. Hai tháng trở lại đây, ta nhìn đã quen con gái Giang Nam nhỏ nhắn xinh xắn, lần đầu tiên gặp một nữ nhân cao to thế này, nhất thời không thích ứng kịp.

Ta cười khác sáo từ xa, “Ta chính là quán chủ Thạch Mộ Dung.”

Để tiện cho việc hành tẩu, ta đổi tên, ghép họ của cha mẹ vào làm tên, đọc cũng tương đối thuận miệng.

Cô gái này khoảng hai mươi tuổi, tướng mạo bình thường, dáng đi nhanh nhẹn, không hề thanh tú.

Cô ấy đi tới trước mặt ta, đột nhiên móc khăn tay ra che mặt, nức nở: “Thạch quán chủ, cô phải làm chủ cho ta.”

Ta sững sốt, “Vị đại tỷ này, chị có chuyện gì thì từ từ nói. Hai chữ ‘làm chủ’ ta thật sự không dám nhận.” Chẳng phải đây là tiết mục thường thấy khi thăng đường xử án sao, tại sao ta cũng gặp?

“Thanh quan khó quản việc nhà. Bọn họ cũng không quản.”

Ta thấy da đầu tê rần, “Ta... ta cũng không quản.” Thanh quan đã không quản có gì ta phải quản!

Cô ấy nức nở lau nước mắt rồi nói: “Cô mở võ quán này chẳng phải làm chỗ dựa cho phái nữ sao? Chẳng lẽ ta không phải phái nữ?”

Ta khẽ liếc cô ấy, lòng thầm nhủ, cô đúng là phái nữ, nhưng bề ngoài đâu có chân yếu tay mềm. Có điều cô ấy đã thương tâm như thế, ta tất nhiên không thể khoa trương sự cao to của cô ấy, không thể làm gì khác hơn là uyển chuyển cất lời: “A, đại tỷ hiểu lầm rồi. Ta là vì muốn giúp phái nữ học chút thuật phòng thân, đối phó hái hoa tặc, sao dám nhận chỗ dựa gì đó.”

Cô ấy lườm nguýt, “Vị kia nhà ta chính là ... hái hoa tặc!”

Ta kinh ngạc đánh giá vị tự xưng là gia quyến của hái hoa tặc, không thể không nói là vị hái hoa tặc kia không có mất thẩm mỹ cho lắm, sao không hái hoa tươi mà lại hái một khúc gỗ phiền phức chứ?

Ta còn đang khó xử, vị đại tỷ lại nức nở: “Đáng giận hơn là giờ hắn không quấy rồi ta chỉ toàn đi quấy rồi người khác.”

Ta giật mình nói: “Làm thế nào được! Bị tóm là sẽ bị kiện đấy.”

Cô ấy đau khổ cầu xin: “Thạch quán chủ, vì thế ta mới tới tìm cô.”

“Cô tìm ta có tác dụng gì?” Ta đâu có phụ trách bắt tặc trộm, đặc biệt là hái hoa tặc.

“Cô dạy ta học võ để về quản giáo hân.”

“Chuyện đó...”

“Hân chê ta quá cao thiếu nữ tính, không đánh thì mắng, còn đòi bỏ vợ. Ta thà chết không đồng ý, hân liền ra ngoài tầm hoa vấn liễu, đến khi hết bạc thì đỡ ngón nghề làm hái hoa tặc. Ta không học võ công thì không thể quản lý hân.”

Tên đàn ông tồi như thế đúng là phải xử lý, ta nhìn cô ấy khóc lóc, nảy sinh sự thông cảm. Liền nói: “Đại tỷ, vậy giờ Thỉn sáng mai cô đến.”

“Thạch quán chủ, ta có thể tá túc nhờ ở đây không? Giờ ta bị hân đuổi ra khỏi nhà, không chốn dung thân, ta rất có sức lực, có khả năng làm việc nặng, chẻ củi, gánh nước, ta đều làm được.”

Ta do dự một lát, để một người xa lạ trong nhà hình như không ổn cho lắm?

“Quán chủ, ta biết yêu cầu đây có phần mạo muội, hay là để ta ngủ nhờ dưới mái nhà là được.”

Ta nghe thế thì mềm lòng, vị đại tỷ này thật đáng thương. Ta sao có thể bắt cô ấy ngủ dưới mái nhà? Cô ấy cũng đâu phải chim sẻ.

Ta chỉ hướng tây, “Bên cạnh kho chứa củi còn một gian phòng trống, giờ chứa mấy thứ linh tinh, nếu cô không chê ở đó được không?”

Cô ấy hoan hỉ thiếu điều nhảy dựng lên, “Thật tốt quá, ta vô cùng cảm kích sao có thể chê bôi!”

Vì vậy, Yên Chi võ quán của ta có thêm một người. Vị đại tỷ này mặc dù cao to khỏe mạnh, nhưng tên thì rất mềm mại nữ tính: Trần Cách Cách. Ta đọc một lần mà thấy lòng mềm nhũn, đáng tiếc vừa nghĩ đến chiều cao thiếu chút nữa chạm cửa thì thấy thật đáng tiếc, tên thật chẳng giống người.

Cô ấy đúng là rất khỏe mạnh, tạm thời cần lao động cảm.

Từ sau khi cô ấy đến, liền một mình đảm nhận việc chẻ củi gánh nước, có lần một kẻ trộm mới trèo lên tường, Đại Hắc Tiểu Hắc còn chưa kịp sữa, kiếm ta chưa rút khỏi vỏ, đã thấy cô ấy xoay riu đi tới, múa riu rất oai phong, khiến đạo tặc sợ rú lên chạy mất dép.

Ta âm thầm bội phục cô ấy dũng mãnh, vì vậy đặc biệt dụng tâm dạy võ, sau khi dạy mọi người xong thì dạy một mình cô ấy, nhưng vị Trần đại tỷ này không được thông minh lắm, có thể nói là làm người ta phát nản. Ta dạy mãi cô ấy vẫn không tiếp thu được. Đảo mắt đã qua nửa tháng, ta bắt đầu buồn bực, với tiến độ của cô ấy, chỉ sợ ta phải thu lưu cô ấy mãi, vĩnh viễn không có ngày xuất sư.

Ta quyết định tìm cô ấy nói chuyện nghiêm túc.

“Trần đại tỷ.” Cô ấy cười híp mắt nói: “Gọi Trần Cách Cách là được rồi.”

“Trần Cách Cách, là thế này. Cô xem, cô đến đây đã nửa tháng, nhưng vẫn chưa học được gì. Ta... ta rất xin lỗi, ta cảm thấy có lẽ chúng ta không có duyên phận, hay là cô tìm một sư phụ khác?”

Trần Cách Cách lập tức đứng lên, ta ngẩng đầu nhìn cô ấy nghiêm túc, cô ấy cao quá.

Cô ấy thề thốt, “Ta đã nhận định Thạch quán chủ, không đi đâu hết. Ta không tin người khác học được mà ta lại không. Bọn họ học một tháng, ta học một năm là cùng. Cùng lắm thì ta học mười năm.”

Ta âm thầm ê răng. Cô học mười năm, chẳng lẽ ta phải thu lưu cô mười năm? Ta chống tay lên trán từ từ đứng dậy, đi ra khỏi phòng. Haizzz, người tốt không thể làm tùy tiện.

Quả nhiên, sau đó Trần Cách Cách càng thêm chăm chỉ phấn đấu, sáng tối đều quần quít ta muốn học võ. Quấy rầy đến mức ta sắp chịu không nổi.

Ta dự định tìm cô ấy nói chuyện nghiêm túc lần nữa.

“Trần Cách Cách, có chuyện này, cô đến chỗ ta cũng hai tháng rồi đúng không?”

“Đúng. Hai tháng lẻ bảy ngày.”

“Thật ra ta nghĩ, mỗi người có sở trường sở đoản riêng. Ví dụ như ta, trời sinh không biết nấu ăn, bắt buộc phải nấu ăn thì tất là nửa sống nửa chín, mùi vị khó ăn.” Ta định nói tiếp, cô trời sinh không có tố chất học võ, có lẽ nên từ bỏ đi.

Nhưng ta chưa kịp nói đến chuyện chính, Trần Cách Cách đã vỗ ngực nói: “Không sao, ta sẽ nấu cơm, từ ngày mai ta phụ trách cả việc nấu ăn.”

Ta ghen lời, câm nín, giải tán.

54. Chương 54: Không Hề Nhận Ra

Bắt đầu từ hôm sau, Trần Cách Cách đảm nhiệm luôn cả ba bữa cơm, thím Lưu bị vô công rồi nghề, không thể làm chuyện không làm mà lấy tiền, liền gặp ta đề nghị thôi việc.

Ta không giữ được thím Lưu, không thể làm gì khác hơn là chuyển phần tiền lương của thím Lưu sang cho Trần Cách Cách. Cô ấy kiên quyết không chịu nhận, nói là mình ăn ở nhờ ta, còn đang muốn báo đáp thật tốt.

Cô ấy nói được làm được khiến ta choáng váng. Ta nằm trên ghế dài đọc sách, trong vòng nửa canh giờ, cô ấy dùng khăn lau tay vịn ghế ta nằm những ba lần. Ta cảm giác cô ấy như muốn lau tróc cả sơn. Ta đau lòng mà không tiện nói, chỉ có thể trơ mắt nhìn. Chịu khó không phải tội?

Cô ấy thấy ta nhìn chằm chằm, liền dừng lại hỏi: “Sao cô lại nhìn tay của tôi?”

Ta đâu có nhìn tay cô ấy, ta nhìn lớp sơn đang bị cô ấy chà đạp mà.

Ta ho nhẹ một tiếng, khen: “A, tay cô to thế.”

Cô ấy nhìn tay mình, rồi lại nhìn tay ta, đột nhiên dùng hai tay bao bọc tay ta.

Ta ngẩn người, xấu hổ rút tay về. Cô ấy định làm gì?

Cô ấy kinh ngạc nhìn tay ta, một hồi lâu sau mới nói: “Cô xem tay cô đi, thế mới gọi là tay phụ nữ. Chỉ bằng một nửa tay tôi.”

Ta an ủi cô ấy, “Tay to có lực, như cô cũng tốt mà.”

Cô ấy gật đầu, lại lau tay vịn. Ta chẳng còn tâm trạng đọc sách, mắt không thấy tâm không phiền, ta lên giường nằm cố quên thôi.

Không ngờ, cô ấy lại đến bên giường, lau dùng sức lau qua lau lại thành giường.

Ta im lặng... Ta cảm thấy sắp phải tìm thợ sơn rồi.

Sự cần lao của cô ấy khiến ta rất bất đắc dĩ, nhìn cô ấy chăm chỉ làm việc, lại không chịu nhận tiền công, ta cảm thấy mình như một ác bá bóc lột, rất có cảm giác tội lỗi.

Vì vậy, ta càng thêm dụng tâm dạy võ cho cô ấy. Đáng tiếc, cô ấy không chút tiến bộ, ta dần hiểu thế nào gọi là gỗ mục không thể điêu khắc. Ta cũng dần tự hỏi bản thân, cần cù bù thông minh liệu có đáng tin?

Đến mùa đông, khí trời mỗi ngày một lạnh hơn, người đến Yên Chi võ quán cũng càng lúc càng ít, ta nhân lúc rảnh rỗi mua ít quà tặng cha mẹ. Chẳng mấy chốc là hết năm, không về nhà đón năm mới thì thật bất hiếu, thật khó ăn nói.

Trần Cách Cách vừa nghe thế, lập tức đi theo ta, “Quán chủ, để ta đi xách đồ cho cô.”

“Ta mang Tiểu Lan Tiểu Nhị đi là được rồi, cô ở lại trông nhà đi.”

“Hai người bọn họ cộng lại cũng không khỏe bằng ta, mang theo ta đi.”

Ta nhìn đôi mắt nóng bỏng của cô ấy, bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là mang theo cô ấy. Sau khi đi rất nhiều chỗ, ta phát hiện, mắt thẩm mỹ của Trần Cách Cách rất được, đồ cô ấy chọn hộ ta vừa đẹp vừa hữu dụng.

Đi dạo lâu thì mệt, ta vào quán trà nghỉ chân.

Trần Cách Cách rót trà cho ta, hỏi: “Quán chủ, cô có về nhà đón tết không?”

Ta nhấp ngụm nước trà, trả lời: “Ta rất muốn trở về, nhưng trong nhà có người ta không muốn gặp, thật là phát rầu.”

Vì che dấu người ngoài, mẫu thân nói “Không thể không mua” là sản nghiệp của Quy Vân sơn trang, bà định chờ ta thành thân xong, nhìn ta và Giang Thần phụ xướng phụ tùy sau đó tìm chỗ dọn ra sống riêng. Trước mắt không biết đã chuyển đi chưa. Nếu ta trở về, nhất định gặp Giang Thần, không biết tại sao, nội tâm ta kháng cự chuyện nghĩ đến hắn và đối mặt hắn, ta chỉ muốn thời gian làm phai nhạt tình cảm ta dành cho hắn, sau đó dùng tâm trạng lý trí lạnh nhạt gặp hắn. Nhưng có đôi khi, ta lại hoài nghi, mình trốn tránh đối mặt hắn, liệu có phải vì sợ phải gặp hắn, sợ phải biết hắn đã thành thân cùng Ngư Mộ Khê?

Ta thất thần suy nghĩ. Đến khi ta sực tỉnh lại, phát hiện Trần Cách Cách vẫn đang cầm bình trà, nhìn ta như có điều suy nghĩ.

Ta thuận miệng hỏi: “Cô có về không?”

“Tôi đi cùng quán chủ. Cô về thì tôi về, cô không về tôi ở lại cùng cô.”

“A, không cần không cần, cô cứ tự do.”

Cô ấy cười cười, bộ dạng phục tùng không nói.

Màn đêm buông xuống, ta xem xét số quà mới mua, lòng rầu rĩ, rốt cuộc có nên về nhà đón tết không?

Đột nhiên, ta nghe thấy có tiếng động rất nhỏ trên mái nhà.

Chẳng lẽ có kẻ trộm? Tại sao Đại Hắc Tiểu Hắc không sửa? Tên đạo tặc này thật không biết chọn thời điểm, đêm rằm, trăng sáng vành vành như một cái mâm bạc, hắn đi ăn trộm còn vào võ quán, đúng là một tên trộm kém thông minh.

Ta cầm bảo kiếm, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, ngẩng đầu nhìn lên, thấy Trần Cách Cách đang ngồi trên mái. Một trận cái thang áp vào mái nhà. Cô ấy ôm một bầu rượu, để lộ đôi chân to.

Ta thở phào một hơi, may mà là ta thấy, đổi thành bất cứ người đàn ông nào chỉ sợ là khó mà sinh lòng ái mộ.

Ta ngửa đầu cười hỏi: “Sao cô lại lên nóc nhà uống rượu vậy?”

Một lúc sau cô ấy mới oán giận sâu kín: “Hôm nay là sinh nhật của tôi.”

Ta vừa nghe thì dở khóc dở cười. Sinh nhật thế này thì cũng thật lạnh lẽo.

Ta đi tới phòng bếp, hâm nóng hai đĩa thức ăn, sau đó mang ra đặt trên bàn đá, nói: “Trần Cách Cách, xuống đây ngồi đi, ta uống với cô một chén?”

Trần Cách Cách ôm bình rượu cao giọng nói: “Thật sao?”

“Tất nhiên là thật.”

Cô ấy phi thân xuống, ta cảm giác hôm nay thân thủ cô ấy rất linh hoạt, xem ra luyện võ một thời gian cuối cùng cũng đã có tiến bộ.

“Đa tạ quán chủ.”

“Cám ơn cái gì.”

Tửu lượng của cô ấy thật kinh người, hết chén này đến chén khác mà không hề say. Lòng ta nhớ đến Giang Thần, tửu lượng của hắn cũng rất tốt, nếu có ngày hắn và Trần Cách Cách tỷ thí, không biết ai sẽ chiếm thượng phong.

“Cô đừng uống vội thế. Hôm nay sinh nhật, đáng lẽ phải cao hứng mới đúng, nhìn cô như thể mượn rượu tiêu sầu?”

Cô ấy thở dài sâu kín, “Tôi có gì đáng vui, chẳng có ai nhớ đến sinh nhật tôi.”

Giọng điệu của cô ấy rất đáng thương. Ta ngây ngốc, lập tức sinh lòng thương cảm.

Cô ấy lại rót một chén đầy, nói: “Tôi luôn nhớ sinh nhật người ấy, năm nào cũng tỉ mỉ chuẩn bị quà. Người ấy chưa từng nhớ sinh nhật tôi, cũng chưa từng tặng quà tôi.”

Cô ấy đang nói tới ai? Tướng công của cô ấy sao? Thật là một kẻ không có lương tâm. Ta vỗ về tay cô ấy, “Người không có lương tâm như thế, có lẽ quên đi là hơn.”

Cô ấy đưa mắt nhìn ta, lắc đầu, “Không quên được.”

“Nghe nói... nghe nói, lâu rồi sẽ quen.” Khi nói lời này, lòng ta cũng tự hỏi, nửa năm trôi qua, bản thân ta đã quên được chưa.

“Thật sao?” Cô ấy hỏi, lại ngửa đầu uống một hớp lớn.

“Chắc thế.”

Cô ấy nhìn ta rồi lại rót một chén đầy. Ta nhìn bình rượu đã cạn, muốn ngăn mà cô ấy không chịu thôi.

Ta để mặc cô ý uống rượu, có đôi lúc say túy lúy một hồi cũng là chuyện tốt. Không biết tại sao, ta cũng đột nhiên nghĩ muốn uống một chén. Ta vừa nhấp một ngụm rượu liền nhũ màu, rượu chẳng có gì ngon ngọt, tại sao có người thích uống đến vậy? Chỉ vì có thể giải sầu sao?

Trần Cách Cách lại bắt đầu lăm bầm lẫu bầu, “Người ấy là một người không tim không phổi, đầu gỗ, thần kinh thô. Nhưng ta lại phải lòng.”

“Chẳng phải hắn ghét cô sao? Sao cô vẫn nhớ nhung đến hắn làm gì.”

“Ta hy vọng... trông đợi người ấy sẽ có ngày hồi tâm chuyển ý.”

“Nữ nhân luôn cuồng dại, nam nhân không nghĩ thế đâu.”

“Sao ta lại cảm thấy có nữ nhân cũng rất nhẫn tâm? Nói không cần chồng là vứt bỏ, dứt khoát như vứt một cái giẻ?”

Ta không kiềm chế được cười phì: “Làm gì có nữ nhân nào như thế?”

Cô ấy trừng mắt với ta, “Tất nhiên là có.”

Ta thấy nổi da gà, “Sao cô lại nhìn ta, ta đâu phải kẻ như thế.”

“Quán chủ búi tóc như phụ nữ đã có chồng, chẳng lẽ đã lập gia đình?”

Ta ghen lời, ho khan vì sặc.

Cô ấy đặt chén rượu xuống, đi tới vỗ lưng ta.

“Quán chủ xinh đẹp như vậy, chắc là được tướng công nâng niu yêu chiều, tại sao chưa từng thấy tướng công nhà cô?”

Ta không biết nên nói thế nào, ngửa đầu dốc cạn chén rượu. Ta lại rót thêm một chén, đang định cạn tiếp, Trần Cách Cách đã ngăn cản, “Cô đừng uống.”

Ta gạt tay cô ấy, “Đều là nữ nhân, cô có thể ta cũng có thể.”

Trong đêm tối thê lương lạnh lẽo, trăng sáng càng khắc sâu tâm trạng biệt ly, không biết tại sao ta lại buồn bã, bởi vì cô ấy nhắc đến hai chữ tướng công sao?

Ta thở dài một hơi, gạt tay cô ấy, lại uống một chén.

“Đời người đắc ý hãy vui tràn, nào, chúng ta uống tiếp.” (Tương Tiến Tựu – Lý Bạch)

Thật ra, ta là điển hình mạnh mẽ, phô trương thanh thế, hai chén là giới hạn của ta, chẳng mấy chốc ta say không còn biết gì.

Hình như là cô ấy bế ta vào phòng, hình như là cô ấy lấy nước ấm rửa chân cho ta, hình như là cô ấy đắp chăn cho ta, sau đó thở dài. Bởi vì đến tận hôm sau tỉnh lại, tiếng thở dài kia như còn quanh quẩn bên tai.

Đến trưa, Lý phu nhân đến võ quán học công phu kéo ta qua một bên, tươi cười nói: “Quán chủ, ta muốn mời cô ăn cơm.”

“A, Lý phu nhân không cần khách khí. Tôi đã chuẩn bị cơm ở nhà rồi.”

Lý phu nhân thuyết phục: “Ôi, người ta có chuyện nhờ cậy mà.”

Ta bị giọng nói ngọt lịm của cô ấy làm mềm lòng, vội nói: “Có chuyện gì Lý phu nhân cứ nói thẳng.”

“Đến quán ăn ta sẽ nói.”

Vừa nói, cô ấy vừa cố chấp kéo ta ra ngoài. Ta nổi da gà toàn thân, không thể làm gì khác hơn là theo cô ấy đi. Trước cửa võ cửa có kiệu nhà cô ấy chờ sẵn, cô ấy lôi kéo ta lên kiệu, hạ lệnh: “Đi Đào Hoa Ổ.”

“Quán chủ chưa đến hai mươi, dung mạo xinh đẹp như hoa, cử thủ tiết như vậy thật là đáng tiếc.”

Ta bị dọa cho hoảng sợ, vội nói: “Ai... ai nói ta thủ tiết.”

Cô ấy cũng bị dọa hoảng sợ, “Cô ... cô có chồng sao?”

Ta nghĩ đến Giang Thần, không biết phải giải thích câu chuyện khó mà nói rõ đó thế nào, liền hạ giọng nói: “Hắn có ... tình mới. Ta tự nguyện ra đi.”

“A, vậy là chia tay rồi, thật tốt quá.”

Ta nhìn vẻ mặt phấn khởi của Lý phu nhân, thật sự không biết cô ấy nghĩ gì, sao lại nghĩ ta là quả phụ chứ? Tại sao nghe đến chuyện ta đã chia tay chồng thì lại hân hoan như thế? Chẳng lẽ... tính làm mai cho ta?

Lòng ta lo lắng, vội nói: “Cô... không phải là cô muốn là mai cho ta chứ?”

“Ai u, quán chủ thật thông minh. Ta có biểu đệ, tướng mạo tuấn tú, mới trúng cử nhân.”

“Đa tạ ý tốt của Lý phu nhân, trước mắt ta không có ý định tính chuyện hôn nhân.”

“Quán chủ, ta không có ý ép buộc cô, chỉ là gặp mặt thôi, nếu không có duyên, coi như ta chưa từng nói gì.”

Vừa nói, cỗ kiệu đã đến cửa Đào Hoa Ổ và dừng lại. Ta không thể phản đối, đành để cô ấy kéo lên lầu.

Trong phòng riêng có một công tử trẻ tuổi đang ngồi, mặt mày tuấn lãng, dáng vẻ thư sinh, rất giống một người.

55. Chương 55: Đưa Than Sưởi Ấm Trong Ngày Tuyết Rơi

Ta bỗng sực tỉnh, lòng thấy xốn xang không hiểu nổi.

Lý phu nhân cười giới thiệu: “Đây là biểu đệ của ta, Thiệu Thanh Phong.” Sau đó đẩy ta tới, cười híp mắt nói: “Đây là quán chủ Thạch Mộ Dung mà ta thường nhắc, có tài có mạo, con người lại tốt.”

Thiệu Thanh Phong đứng lên mỉm cười thi lễ: “Ngưỡng mộ đại danh quán chủ đã lâu.”

Ta cười ngượng ngùng. Bỏ đi, đến thì nhận, giang hồ nữ không câu nệ tiểu tiết, cứ coi như kết giao bằng hữu là được, ta cũng không làm được chuyện thẹn thùng trốn tránh, vì vậy dự định ăn một bữa cơm ngon.

Không ngờ, Lý phu nhân vừa ngồi xuống không lâu đã lấy cớ để đi, trong phòng chỉ còn lại ta và Thiệu Thanh Phong. Hắn một mực gợi mở đề tài, muốn không khí trở nên thân tình hơn. Nhưng ta trời sinh hiền lành, không nhiệt tình với người lạ, hắn hỏi thì đáp không hỏi thì thôi. Thi thoảng đưa mắt nhìn, sẽ đụng phải ánh mắt dịu dàng đưa tình của hắn, làm ta rất mất tự nhiên.

Ăn cơm xong hắn đưa ta về võ quán, sau đó cáo từ. Ta nhìn bóng lưng cao ráo của hắn, lòng thầm nghĩ, hẳn đúng là một người đọc sách nhã nhặn lịch sự, tướng mạo cũng tốt, đáng tiếc ta giờ lòng lạnh như nước, không có chút tâm tư nào, chắc là đến mùa đông, người uể oải, lòng cũng uể oải.

Lúc này, Lý phu nhân đi vào, tươi cười hỏi: “Cô thấy Thanh Phong thế nào?”

“Rất tốt.” Đây là biểu đệ của cô ấy, ta cũng không tiện chê bai hắn trước mặt cô ấy.

“VẬY... cô có ưng không?”

“Lý phu nhân, ta giờ thật sự không có tâm trạng với chuyện đấy.”

Lý phu nhân có phần thất vọng, a một tiếng. “VẬY từ từ sẽ có. Ban đầu có thiện cảm là tốt rồi.”

Ta quay người lại, phát hiện Trần Cách Cách đang nhìn ta kinh ngạc. Sao thần sắc cô ấy lại u oán như người vợ bị phụ bạc? Nhìn ta cứ như thể nhìn ông chồng bội bạc của cô ấy vậy.

“Quán chủ hôm nay ăn cơm ở ngoài sao?”

“Uh, cô đã ăn chưa?”

Ánh mắt cô ấy càng thêm u oán, “Tôi vẫn chờ quán chủ.”

Ta áy náy trong lòng, vội nói: “Cô đi ăn đi.”

Cô ấy cúi đầu a một tiếng, có vẻ rất hụt hẫng.

Lúc này ta mới thấy đầu ngón tay cô ấy quần vải, vẫn đang rỉ máu.

Ta ngạc nhiên hỏi: “Tay cô bị sao vậy?”

“Lúc làm cá bị đứt tay.”

“Cô bôi thuốc chưa?”

“Không cần.”

“Sao thế được, qua phòng ta có thuốc.”

Ta kéo tay cô ấy vào phòng, mở hòm thuốc lấy ra một bình thuốc mỡ, tháo băng vải trên tay cô ấy để bôi.

“Cô xem, đứt tay sâu thế mà không chịu bôi thuốc.”

Bôi thuốc và băng bó xong, ta vừa ngẩng mặt, phát hiện cô ấy đang nhìn ta chằm chằm, đáng vẻ muốn nói lại thôi.

“Quán chủ, lần sau nếu không ăn cơm ở nhà, cô báo với tôi một tiếng.”

“Được.”

Một hồi lâu sau, cô ấy lại nói: “Quán chủ, cô muốn tái giá sao?”

Ta đỏ mặt, vội nói: “Cô suy diễn rồi.”

Dường như cô ấy không tin, nhìn ta chằm chằm, nhìn đến mức lòng ta sợ hãi.

Cả ngày hôm đó, Trần Cách Cách có vẻ rất bất an. Ta sợ cô ấy nấu ăn lại bị đứt tay, đến bữa chiều tự mình đi làm. Quả nhiên rất khó ăn. Trần Cách Cách gấp hai miếng liên buồng đưa, chắc là không nuốt nổi nữa.

Ăn cơm chiều xong, trời có tuyết rơi, nhẹ nhàng lất phất như muối tinh, ta đang muốn tắm rửa rồi chui vào chăn đọc truyện, đột nhiên nghe có tiếng người gõ cửa.

Lòng ta kỳ quái, trời lạnh thế này ai đến tìm ta chứ?

Tiểu Lan đi mở cửa rồi vào nói: “Quán chủ, là một vị Thiệu công tử tới chơi.”

Ta vừa nghe liền biết là Thiệu Thanh Phong. Không biết tối thế này tìm đến là có chuyện gì quan trọng?

“Mời hần vào.”

Ta vén rèm, trong màn tuyết ánh đèn càng thêm mông lung, Thiệu Thanh Phong ung dung đi tới, bóng dáng cao ráo trong màn tuyết mờ mờ rất giống Vân Châu, khiến lòng ta giật thót.

Thiệu Thanh Phong cũng không vào nhà, đứng dưới mái hiên, chấp tay thi lễ.

“Thạch cô nương, hôm nay trời giá rét, đúng lúc trong nhà ta có chút than, bèn bảo người hầu mang hai sọt đến để ở cửa.”

Đã rất lâu không có ai gọi ta là cô nương, ta liền đỏ mặt.

“Đa tạ Thiệu công tử, người tập võ như ta không sợ lạnh.”

“Thạch cô nương không cần khách khí.”

Dứt lời hần vẫy tay một cái, hai người hầu gánh hai sọt than vào để ở cửa bếp.

“Thế này... sao tôi có thể làm chuyện không biết xấu hổ như thế.”

“Đây là điểm tâm của Dung Yến Trai, nhà hàng nổi tiếng nhất trong thành, ta đã chọn mấy món để quán chủ ăn khuya.”

Hần dịu dàng đưa tới một hộp gỗ tử đàn.

Ta luôn mồm nói cảm ơn, ngại ngần mời hần vào nhà.

Thiệu Thanh Phong rất lịch sự, cũng rất biết điều, bề ngoài lại khá giống Vân Châu, ta nhìn hần có chút thân thiết thuận mắt, mơ hồ có cảm giác xa quê gặp người quen cũ. Hần vừa ngồi liền đứng dậy cáo từ, ta tiễn hần đến cổng, nhìn hần cầm ô che tuyết bước đi, lòng rất ấm áp. Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết, hôm nay coi như nhờ hần mà được trải nghiệm.

Ta gọi Tiểu Lan Tiểu Nhị đi vào, lại gọi cả Trần Cách Cách đến cùng ăn điểm tâm.

Hai tiểu nha đầu thấy điểm tâm đều vui vẻ, chỉ có Trần Cách Cách buồn bã không vui cũng không động thủ.

“Sao cô không ăn đi?”

“Quán chủ, cô xông pha giang hồ chẳng lẽ chưa từng nghe nói độc được xuân được gì đó? Hần có lai lịch thế nào cô còn chưa rõ, tại sao có thể không chút đề phòng như thế?”

Tiểu Lan nghe mà ghen. Tiểu Nhị sợ đến phun miếng điểm tâm, ngơ ngác nhìn chúng ta.

“A, ý cô là có độc sao?”

Trần Cách Cách mặt không đổi sắc nhìn ta: “Ta không nói thế, chỉ là nhắc nhở quán chủ.”

Lòng ta đau nhói, nghĩ tới buổi tối nọ. Đúng vậy, ta thật là đáng trí, bị hãm hại một lần mà còn cả tin.

Ta thở dài, thu dọn điểm tâm, buồn bã tắm rửa rồi đi ngủ.

Ta không ngờ, từ ngày hôm sau Thiệu Thanh Phong liền thường xuyên đến vô quán. Sáng tối mỗi ngày hai lần. Dù hần thường xuyên đến, nhưng đặc biệt nhã nhặn lịch sự, bình thường chỉ trò chuyện với ta mấy câu rồi đi. Hần thường xuyên đưa tiểu thuyết cho ta đọc, lại cùng ta thảo luận mấy chuyện thú vị, cứ như vậy, ta dần thân quen với hần.

Lý phu nhân thường xuyên quan tâm đến sự tiến triển của chúng ta, thỉnh thoảng lại dò hỏi ta. Ta luôn nói không có ý định tiến tới. Nhưng Thiệu Thanh Phong lại bám riết không tha tiếp tục đến, không có ý tứ buông tha, lòng ta bắt đầu bất an áy náy.

Một ngày kia trời có tuyết, còn sớm ta đã đắp chăn lên giường.

Một lát sau, rèm vén lên, Trần Cách Cách bê một chậu than đi vào.

Ta vui mừng không thôi: “Cô chu đáo quá.”

Cô ấy đặt chậu than xuống rồi ngồi bên cạnh, thái độ rõ là không vui.

“Trần Cách Cách, sao dạo gần đây cô rầu rĩ vậy, có phải cô nhớ nhà không?”

“Phải “

“Vậy cô về nhà đi.”

Không màng ý tốt của ta, Trần Cách Cách chỉ trơ mắt nhìn ta: “Quán chủ muốn lập gia đình, tính đuổi tôi đi sao?”

Ta vội nói: “Không phải, ta thấy cô nhớ nhà, để cô về thăm nhà thôi.”

“Quán chủ thích tên Thiệu Thanh Phong kia sao?”

Ta đỏ mặt, sao cô ấy có thể hỏi thế chứ, ta chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Trần Cách Cách thấy ta không đáp, mặt biến sắc, kinh ngạc nhìn ta lại hỏi: “Cô thật sự thích hắn?”

Ta thở dài, nhớ đến Vân Châu, vì vậy thản nhiên nói: “Không. Ta chỉ cảm giác được bề ngoài hắn giống một cố nhân.”

Trần Cách Cách vẫn không nhúc nhích đứng đó nhìn ta.

Ta lại bổ sung: “Cố nhân kia cũng nhã nhặn lịch thiệp, kiệm lời.”

“Khi không nói thì hai người họ rất giống nhau. Tư thế đọc sách cũng giống.”

Trần Cách Cách nắm tay thành quyền, mắt như trợn lên.

Ta không hiểu gì nhìn cô ấy, “Cô làm sao vậy?”

Cô ấy nhắm mắt lại hít một hơi dài, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Vậy rốt cuộc cô có thích hay không?”

Ánh mắt của cô ấy như thể muốn cắn người, không hiểu sao ta thấy quen quen.

“Không thích. Ta mới nói rồi mà.”

Cô ấy lại hít một hơi dài, phần nộ nói: “Vậy quán chủ nói rõ ý nghĩ với hắn đi, nếu không hắn luôn ôm hy vọng, ngược lại khiến hắn càng lúc càng lún sâu.”

“Nhưng hắn cũng chưa nói thích ta hay muốn đến với ta, chỉ là trò chuyện mấy câu, đưa mấy quyển sách. Nếu ta nói mấy lời đó, chẳng phải là ta hẹp hòi suy diễn?”

“Nếu hắn vô ý với cô, sao có thể một ngày đến hai lượt, mỗi khi thấy cô thì nhìn đắm đuối. Người ngoài như ta còn nhìn ra hắn thích cô, sao chỉ mình cô không biết?”

Ta ngượng ngùng đứng lên. Vì tránh chuyện tự mình đa tình, trước giờ ta đều coi chuyện mập mờ thành trong sáng.

“Ta sẽ không thích ai. Ta dự định ở giá cả đời.”

Trần Cách Cách tái xám mặt mày. “Cô ... ở giá... cả đời?”

“Uh. Ta sống một mình cảm thấy rất tiêu dao tự tại, bạc nhiều xài không hết. Cũng không cần lo lắng trượng phu phản bội ta, hay là ra ngoài tìm hoa văn liễu, lấy tiểu thiếp gì gì đó.”

“Cô không nghĩ đến chồng mình chút nào sao?”

“Ta chưa thành thân, không có chồng.” Tối hôm đó, thật sự không thể tính là động phòng hoa chúc, cùng lắm chỉ là một đêm đau thương.

Trần Cách Cách ngơ ngác nhìn chậu than. Một hồi lâu sau mới nói: “Vậy tức là cô không hề nhớ đến người kia chút nào sao?”

“Không nhớ. Nhớ đến hần làm chi.” Hần lúc này nhất định đang ôm Ngư Mộ Khê tình chàng ý thiếp keo sơn ân ái. Vừa nghĩ tới cảnh hần ôm một nữ nhân khác, yêu thương nữ nhân khác, hốc mắt ta đau xót như bị kim châm, lệ như muốn tràn khoe mi.

Ta sợ rơi lệ trước mặt Trần Cách Cách, liền nằm xuống quay lưng về phía cô ấy, cố nói: “Ta ngủ.”

Một lát sau, ta nghe thấy tiếng đóng cửa. Ta thở dài nặng nề, khó chịu đi vào giấc ngủ. Ta sẽ không nghĩ đến hần, không nghĩ.

56. Chương 56: Sáng Tỏ

Sáng sớm hôm sau, ta chợt nghe thấy có tiếng người nói chuyện từ ngoài cổng vọng vào.

“Quán chủ còn chưa rời giường, nhưng hôm qua tôi đã hỏi Quán chủ. Cô ấy nói không thích công tử, sau này cũng không có ý định lập gia đình, dự định ở giá cả đời.”

Đây chẳng phải tiếng của Trần Cách Cách sao, ta vội vàng đứng dậy.

“Nếu Thiệu công tử không tin, có thể tự đi hỏi Quán chủ. Cô ấy vốn thiện lương thành thật, ngại làm chuyện cự tuyệt người khác, vì thế để tôi nhắc lại, tránh chậm trễ đại sự cả đời của công tử.”

Ta đứng ở cửa, ngón tay đã đặt lên rèm, do dự do một hồi quyết định không ra ngoài. Nếu Trần Cách Cách đã thay ta nói, ta coi như thừa nhận. Hy vọng Thiệu Thanh Phong có thể hiểu tâm ý của ta.

Thiệu Thanh Phong hình như không nói tiếng nào, một lúc sau, Trần Cách Cách đi vào, nghiêm trang nhìn ta nói: “Quán chủ, chuyện cô ngại không nói được, tôi đã thay cô nói rồi.”

Ta a một tiếng, thở dài: “Thật ra hần không tệ, diện mạo tốt, học vấn cũng tốt. Lại dịu dàng chu đáo, nhất định là một người chồng tốt.”

Trần Cách Cách không lên tiếng, khó chịu đứng đó.

“Tô Châu này non xanh nước biếc, ẩm thực hợp khẩu vị, người người xinh đẹp, thật ra định cư ở đây không tồi. Nếu ta học được tiếng địa phương Tô Châu thì tốt.”

Ta phối hợp tâm sự, Trần Cách Cách không nói lời nào buồn bã đứng đó, sắc mặt tương đối khó coi. Ta đang định tâm sự tiếp, không ngờ, cô ấy vén rèm, hăm hở đi ra ngoài.

Ta cảm thấy mấy hôm nay cô ấy rất không bình thường. Chẳng lẽ là thấy có người giới thiệu phu quân cho ta, gợi lên tâm sự của cô ấy? Vừa nghĩ tới người chồng hái hoa tặc của cô ấy, ta liền cảm thấy có lẽ cô ấy sớm thoát khỏi bể khổ thì tốt hơn. Hơn nữa, cô ấy đi theo ta cũng không phải kế hoạch lâu dài. Không bằng ta tìm cho cô ấy một phu quân, như vậy, cô ấy có chỗ nương tựa, không cần tá túc ở Yên Chi vô quán nữa. Sau này ta về kinh thành đâu thế đưa cô ấy đi cùng?

Nghĩ tới đây, ta cảm giác được việc cấp bách chính là huy động những người bạn ở Yên Chi vô quán tìm cho cô ấy một người chồng. Vì vậy, ta bắt đầu hành động ngay trong ngày. Phụ nữ trời sinh hứng thú với chuyện mai mối. Vừa nghe ta muốn làm mai cho Trần Cách Cách, vội vàng vất hết óc nghĩ xem có biết người nào thích hợp để giới thiệu không.

Nhưng điều kiện của cô ấy không tốt, các bạn tốt của ta cũng chỉ có thể ăn ngay nói thật.

“Mặc dù Trần Cách Cách chăm chỉ dũng cảm, nhưng cô ấy quá cao, người đàn ông còn cao hơn cô ấy rất khó kiếm.”

“Đúng vậy, ngoại hình cô ấy không nữ tính lắm, khó tìm lắm.”

Ta vội nói: “Thấp hơn cô ấy cũng được.”

Vì vậy, hai hôm sau, rốt cục Trương cô nương phản hồi cho ta.

“Quán chủ, tôi có người chú họ, làm nghề thợ rèn. Ngoại hình cao lớn khôi ngô, mặc dù không giàu có cho lắm, nhưng là người tốt, lại biết thương người.”

Ta vừa nghe liền vui vẻ.

Sau bữa cơm chiều, ta dẫn Trần Cách Cách và vị Trương cô nương kia, làm bộ tản bộ cho tiêu cơm, đi đến lò rèn.

Trương thợ rèn đã được báo trước từ sớm, tắm rửa sạch sẽ ngồi chờ trong cửa hàng. Nhìn thấy chúng ta đến, vội vàng nhiệt tình chào đón.

Trần Cách Cách không chút cảm kích, nhìn thấy lò rèn thì thấy lạ, tiến tới xem xét mấy cây búa hay lưỡi hái. Rồi lại thấy lửa trong lò đang to, còn nhắc lưỡi búa lên chọn lựa.

Trương thợ rèn thấy Trần Cách Cách chọn lưỡi búa thì hai mắt sáng ngời. Ta cảm thấy đây chính là ánh mắt vừa thấy đã yêu trong truyền thuyết.

Ta và Trương cô nương nhìn nhau cười một tiếng, cảm giác có thể thành công.

Về vô quán, ta cười híp mắt hỏi Trần Cách Cách: “Người thợ rèn lúc nãy, cô thấy thế nào?”

“Thế nào cái gì?”

“Uhm, Trương cô nương nói con người hẳn tốt, lại biết thương người. Cô từng phải chịu nhiều đau khổ, không bằng tìm một người chồng khác.”

Sắc mặt Trần Cách Cách xanh mét, rõ ràng rất đau khổ.

Ta lại khuyên nhủ: “Cô cũng không thể đi theo ta đến già, lập gia đình đi.”

Cô ấy co giắt khóe miệng, nhúu mày hỏi: “Chẳng phải cô định ở giá sao? Tôi cũng ở giá. Coi như làm bạn với nhau.”

Ta ngẩn ra.

“Chuyện đó... ta không cần cô ở giá cùng.”

“Dù sao tôi nhận định cô rồi.” Dứt lời, Trần Cách Cách dựng ngược lông mày, phẩy tay áo bỏ đi.

Cô ấy phẩy tay áo bỏ đi với ta.

Ta có chút mất bình tĩnh.

Mấy ngày kế tiếp, Trương thợ rèn bắt đầu thường xuyên tìm đến vô quán. Ta tận lực tạo cơ hội cho hai người riêng tư. Kết quả, riêng tư thành chuyện.

Trần Cách Cách đánh người.

Ta nhận được tin thì vội vã chạy đến hiện trường, phát hiện Trương thợ rèn cao lớn khôi vĩ vẻ mặt đau khổ đang ôm đầu.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Tôi thấy cô ấy bê thức ăn định giúp, không cẩn thận đụng phải tay cô ấy, cô ấy liền nổi giận, dùng sức đẩy tôi. Tôi đứng không vững, liền ôm eo cô ấy, cô ấy liền hung hăng đá tôi một cái. Tôi thật sự bị oan, tôi không phải có ý đồ sàm sỡ cô ấy.”

Trương thợ rèn xoa chân, dường như không đứng nổi. Ta lo lắng bảo Tiểu Lan đi thỉnh đại phu đến.

Hay rồi, ý tốt của ta không tác thành nhân duyên tốt thì chớ, ngược lại thành chuyện đáng tiếc, sau đó, ta không chỉ ấy nấy xin lỗi Trương thợ rèn, còn thỉnh đại phu chữa thương cho hắn. Ta quyết định không bao giờ mua việc vào người nữa. Trần Cách Cách, cô ấy là một liệt nữ.

Chẳng mấy chốc là đến tết, ta suy nghĩ thật lâu, cuối cùng quyết định có lẽ nên về kinh đón tết. Trốn tránh không phải biện pháp, ta nên về giải quyết dứt khoát với Giang Thần.

Vì vậy, ta đóng cửa võ quán, dọn đồ, thuê một chiếc xe ngựa về kinh. Trần Cách Cách sống chết đòi đi cùng, sợ ta về kinh thành không quay lại nữa. Ta nói thế nào cô ấy cũng không chịu tin, nhất định đòi đi theo. Ta suy nghĩ một chút, có người về kinh cùng để tán gẫu cũng không tệ. Mặc dù ngoại hình cô ấy thật thà, nhưng nói chuyện cũng rất thú vị.

Trở lại kinh thành vừa đúng ngày ba mươi tháng chạp. Trên đường đi ta đã suy nghĩ kỹ, nếu mẫu thân vẫn chưa rời khỏi Quy Vân sơn trang, ta sẽ thuê khách sạn để ở. Vì thế ta đến Không thể không mua, phát hiện mẫu thân không có ở đó.

A Khánh vui vẻ trả lời: “Cố nương tử giờ không ở đây, cô ấy gả ột người có tiền, mua một tòa nhà lớn ở nhà làm phu nhân. Giờ cô ấy ở Yến Tử Ổ. Là nhà thứ hai ngõ Liễu Âm! Tòa nhà đó đẹp lắm, xa hoa lắm, ngày chuyển nhà chúng ta cũng đến.”

Cha ta thành người có tiền khi nào? Nhất định là tiền mẫu thân bỏ ra rồi? Ta nhin cười, vội vàng ra khỏi cửa hàng chạy thẳng đến Yến Tử Ổ. Tìm đến nhà thứ hai ngõ Liễu Âm, quả nhiên là một tòa nhà lớn nổi bật, ngoài cổng treo hai chữ Thạch phủ.

Ta kích động nhảy xuống khỏi xe ngựa, lao tới gõ cửa.

Cánh cổng sơn đỏ từ từ mở ra, người mở cửa là Tiểu Hà Bao!

Ta sững sờ nhìn, bối rối không biết làm sao, tại sao Tiểu Hà Bao lại ở đây?

“Tiểu thư!”

Tiểu Hà Bao khóc nức lên nhào tới, ôm chặt ta, nước mũi nước mắt nghẹn ngào.

Ta thở dài, vỗ vỗ vai Tiểu Hà Bao.

“Tiểu Hà Bao, người lớn nhanh lắm, sắp cao bằng ta rồi.”

Tiểu Hà Bao ngẩng đầu lên, vừa khóc vừa cười, “Tiểu thư, cô không giận em sao? Cô về thật tốt, phu nhân ngày ngày nhắc tới cô.”

“Mặt Mạt về rồi sao?” Mẫu thân đi từ trong phòng ra, sư phụ đi sau, vừa thấy là ta về, liền chống tay lên lan can phi xuống, không chờ được đi bằng cầu thang nữa.

Mẫu thân bị dọa hoảng sợ, trừng mắt với cha, cười nói: “Ông già cũng nhanh nhẹn nhỉ.”

Cha cười cười, nhìn ta từ trên xuống dưới, “Không gầy đi, rất tốt.”

Ta nhìn cha mẹ, vừa cao hứng vừa chua xót.

Mẫu thân kéo tay ta nói: “Nha đầu này, đi liền một mạch nửa năm, chỉ viết một phong thư, may còn biết về nhà đón tết, coi như có lòng hiếu thảo.”

Ta ngưỡng ngừng cúi đầu, xấu hổ le lưỡi.

“Nào, vào nhà rồi nói. Tiểu Hà Bao, người đi dọn nhà bếp nấu nước nóng, làm thức ăn.”

Vào phòng, mẫu thân dí tay vào mũi ta nói: “Giải hết sầu chưa? Hết giận chưa?”

Ta cười ngưỡng, do dự chốc lát mới hạ giọng hỏi: “Hắn... đã thành thân chưa ạ?” Dứt lời, trái tim ta như nghẹn ở họng.

Mẫu thân nghiêm mặt nói: “Thành thân với ai? Con không từ mà biệt, trong lúc thương tâm, nó nhìn thấu cuộc đời nên muốn xuất gia.”

Ta nhìn vẻ mặt nghiêm trang của mẫu thân, không nhin được cười phì, “Mẫu thân, người nói quá rồi, hắn muốn xuất gia sao, đầu ngón chân con cũng không tin.”

Mẫu thân cũng cười phì, đấm vai ta, sảng giọng: “Nha đầu này, ngày thường mềm lòng, sao lúc này cứng rắn như sắt thế, ta nói nó xuất gia cũng không chịu tha thứ cho nó?”

Ta thở phào một hơi: “Mẫu thân, giống như năm xưa người nghe tin cha muốn kết hôn liền nổi giận bỏ lại con ra đi. Con cũng như vậy, nếu là người không quan trọng thì bỏ đi, nhưng con giận là hấn luôn giấu giếm con, thử hỏi coi con là gì? Đứa ngu sao?”

Mẫu thân dí tay lên trán ta, cười nói: “Con vốn là nha đầu khờ.”

Ta dậm chân, không phục, “Mẫu thân! Con không nói chuyện với người nữa.”

Mẫu thân cười chỉ vào Trần Cách Cách, “Người con mang về kia là ai?”

“Con đến Tô Châu mở một võ quán, cô ấy không có nhà để về, ở lại võ quán, khi con về kinh thành ăn tết, cô ấy sống chết đòi đi theo.”

Mẫu thân che miệng cười cười, “Nha đầu này, đúng là mềm lòng lại thương người. Đi tắm rửa đi. Nhìn bộ dạng mệt mỏi này của con, có chỗ nào giống cô nương ở nhà không?”

Nghe mấy chữ “cô nương ở nhà”, lại nghĩ đến chuyện ta đã không còn là cô nương, lòng ta như bị một cái gai đâm vào, ta không thể quên được đêm đấy, nghĩ đến là lại muốn nghiêng răng.

Tiểu Hà Bao đổ nước nóng vào bồn tắm. Ta cầm quần áo đi tắm, ngâm mình trong nước một hồi lâu không thiết động đậy, lòng chỉ nghĩ lúc nào đi gặp hấn mới hợp lý? Gặp hấn phải nói gì?

Tại sao hấn không thành thân với Ngư Mộ Khê, bởi vì mẫu thân ta và Thích phu nhân phản đối sao?

Càng nghĩ càng thấy rối bời.

Ta đứng lên mặc xiêm y, ra khỏi phòng tắm. Nhớ tới Trần Cách Cách một mạch phong trần, cũng nên tắm rửa. Vì vậy nói với Tiểu Hà Bao: “Người bảo phòng bếp đun thêm nước, để Trần Cách Cách lát nữa vào tắm.”

Mẫu thân đã an bài thỏa đáng phòng ngủ cho ta, bảo ta về phòng nghỉ ngơi trước, đợi lát nữa dậy ăn cơm. Ta nằm trên giường, lòng rất xúc động. Ta sống đến mười sáu tuổi, hôm nay mới thật sự có mái ấm. Nơi này, mới là nhà của ta, bất kể về lúc nào, cũng có cha mẹ đón ta, thương yêu ta.

Ta vùi mặt vào gối, lòng đặc biệt hạnh phúc. Từ nhỏ đến lớn, thứ ta thiếu thốn chính là cảm giác gia đình này.

Gối thêu uyên ương hí thủy, lá xanh mượt như thật. Ta lấy tay vén tóc, đột nhiên nhớ ra cái khóa vàng của mình, vừa rồi đi tắm đặt trên thành bể. Ta xuống giường đi đến nhà tắm.

Đẩy cửa phòng tắm, ta ngẩn ra, Trần Cách Cách đang tắm trong đấy. Cô ấy nhìn thấy ta cũng sửng sốt, có phần bối rối.

Ta vội vàng cười nói: “Ta quên một thứ, chỉ vào để lấy thôi.”

Cô ấy cười cười, “Là thứ này sao?”

Ta đưa mắt nhìn, đúng là khóa vàng của ta.

Ta vội vàng đi tới, nhận khóa vàng từ tay cô ấy.

Cánh tay vươn ra khỏi mặt nước của cô ấy rất cường tráng, đầu vai có một vết sẹo. Ta khẽ giật mình, ma xui quỷ khiến nhìn xuống, nhìn thấy rõ ràng ngực cô ấy phẳng lì.

Đầu ta choáng váng. Trong nháy mắt, ta hiểu ra, quay đầu bỏ đi.

Phía sau có tiếng người đứng lên, tìm ta như muốn ngừng đập, hô hấp không thông, hai chân mềm nhũn.

Một đôi tay kéo ta lại, ta vừa tức vừa hận, cũng không dám quay đầu, bởi vì hấn lúc này nhất định không mảnh vải che thân. Ta đá chân ra sau, muốn khiến hấn buông tay, hấn lại nhào lên người ta, đè ta xuống sàn phòng tắm.

57. Chương 57: Lừa Nhập Động Phòng

Một đôi tay kéo ta lại, ta vừa tức vừa hận, cũng không dám quay đầu, bởi vì hắn lúc này nhất định không mảnh vải che thân. Ta đá chân ra sau, muốn khiến hắn buông tay, hắn lại nhào lên người ta, đè ta xuống sàn phòng tắm. Ta vừa then vừa giận, xoay người đấm hắn một cái, đánh vài cái mới nhớ ra hắn chưa mặc quần áo.

“Tiểu Mạt, tiểu Mạt.” Hắn thì thào gọi tên ta.

Ta tức muốn dậm chân. Hắn lại gạt ta lần nữa, giả nữ sống bên cạnh ta lâu như vậy! Ta vẫn nhớ, mấy lần ta tắm là do hắn đổ thêm nước nóng, thật ghê tởm!

Hắn đè trên người ta, đập vào mắt là thân hình của hắn, vẫn ướt át vì nước nóng. Ta xoay đầu, không dám nhìn hắn. Mặt bắt đầu nóng lên, vừa ngượng vừa giận mà không thể phát tiết.

Giang Thần tháo mặt nạ. “Tiểu Mạt, muối đánh ta cũng mệt rồi, nghỉ một chút, nghe ta nói mấy câu được không?”

“Người buông.”

“Ta không buông.”

Ta nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không thể thoát ra.

“Tiểu Mạt, chuyện hôm đấy không phải như muối nghĩ. Đêm đó muối trúng xuân dược, ta cho là giải độc xong sẽ không còn vấn đề gì. Không ngờ sáng hôm sau tỉnh dậy, ta lại phát hiện nội lực của ta không còn chút gì. Ta cảm thấy rất kỳ quái, lo cô ta hạ độc, phải đi tìm cô ta để hỏi. Sợ ném chuột vỡ bình, tất nhiên ta không thể trở mặt với cô ta, không thể làm gì khác hơn là ngọt nhạt dỗ dành cô ta. Đúng lúc đấy muối đi vào. Ta lúc ấy không còn chút nội lực nào, không có cách nào bảo vệ muối, mới đành phải nói những lời đấy. Ta chỉ nghĩ sau này sẽ giải thích với muối, không ngờ muối lại tin, sau đó liền cao chạy xa bay không cần ta nữa.”

Giải thích của hắn đúng là hợp tình hợp lý, nhưng lòng ta lại ghen phát đau.

“Chuyện gì huynh cũng gạt muối, thử hỏi coi muối là gì! Huynh thông minh nên không thêm giải thích với người ngốc nghếch như muối đúng không? Giờ phút này mới nói thử hỏi còn tác dụng gì!”

“Tiểu Mạt, ta không nói vì sợ muối chán nản. Lúc trước muối đã đánh giá ta phong lưu, nếu biết có một nữ nhân như thế thích ta, nhất định sẽ càng đánh giá ta tệ hơn. Dù ta không nói với muối nhưng không then với lòng, ta chưa từng có tình cảm với cô ta, ta chỉ thích muối, từ đầu đến chân đều là của muối, chỉ của riêng muối.

“Ta biết muối nhất định sẽ chán ghét ta, hận ta. Ta cũng biết muối thẳng tính, lập tức đi tìm muối sẽ chỉ khiến muối không chịu gặp, ta chỉ đành dùng cách giả gái đến bên muối.”

Ta trầm lặng không nói. Hay là bị khí nóng trong phòng làm cho choáng váng, sao lại thấy không suy nghĩ được gì?

“Muối không chịu tha thứ ta sao?”

“Huynh đứng lên rồi nói.”

“Muối không tha thứ cho ta thì ta không đứng lên.” Hắn tỏ rõ sự cố chấp vô lại, khiến người khác phải đau đầu.

Tha thứ hay không? Giờ phút này không khí nóng bỏng ướt át, cảnh xuân đập vào mắt thử hỏi ta làm sao tỉnh táo để suy nghĩ?

Một giọt nước trên mặt hắn rơi xuống má ta, hắn cúi đầu, nhẹ nhàng liếm đi.

Ta lập tức như bị hỏa thiêu, mặt nóng bừng, vừa vội vừa then nhưng không dám đẩy hắn. Bởi vì thật sự không có chỗ nào ra tay.

“Tiểu Mạt, muối tha thứ cho ta đi. Sau này ta không gạt muối bất cứ chuyện gì nữa.”

“Huynh làm thế nào muối không thở được, huynh đứng lên trước đã muối mới suy nghĩ được.”

Hắn vừa lỏng tay, ta liền dùng sức đẩy hắn rồi vùng ra, chạy vội.

Ra khỏi phòng tắm, gió mát thổi qua, làm mặt ta đỡ nóng. Ta suy nghĩ cẩn thận liền thấy có chỗ không hợp lý, mẫu thân thật hơi quá đáng rồi.

Ta nổi giận dùng dùng chạy đến phòng mẫu thân khởi binh vấn tội.

Mẫu thân giống như đã biết tất cả, nhìn thấy ta liền cười đắc ý, “Ta đã nói con là nha đầu khờ, con còn không phục, thế nào, có khờ không?”

“Mẫu thân, người hơi quá đáng.”

“Ta thấy thế không ổn, cho nó một cái mặt nạ, đưa ra ý kiến đây.”

Ta thở hổn hển nói: “Mẫu thân, sao người lại bênh người ngoài!”

“Nó là con rể ta, sao lại nói người ngoài? Cái tên kia còn là ta đặt đấy, Trần Cách Cách, Thần ca ca, nha đầu khờ!” (Trần Cách Cách phiên âm là chén gé gé, Thần ca ca phiên âm là chén gē gē)

Mẫu thân cười rất đắc ý, như một tiểu cô nương. Ta im lặng, coi như đã hiểu năm xưa cha bị trêu đùa thế nào.

Ta không còn cách nào khác, bị mẹ ruột gài bẫy, thật sự là không khổ không có chỗ tố.

Phụ thân thấy ta ủ ê, nở nụ cười khuyên nhủ: “Tiểu Mạt, có người bắt nạt cũng là hạnh phúc.”

Ta thở dài, xem ra bản thân tu hành chưa đủ, chưa đến cảnh giới như phụ thân.

Khi ăn cơm chiều, Giang Thần không giả gái nữa, nửa năm không thấy, hắn càng thêm tuấn lãng, càng thêm trưởng thành. Dường như hắn cũng biết lòng ta không được tự nhiên, không nói gì với ta, chỉ dùng ánh mắt nhìn ta chăm chú như giảng lời.

Mẫu thân gấp thức ăn cho Giang Thần, dịu dàng nói: “Phụ thân con đã về nhà mấy ngày trước, con ăn xong nên về gặp ông ấy.”

Giang Thần vừa nghe thì ngẩn người, tay cầm đũa như hóa đá.

Ta cũng thất kinh, tin tức này quá bất ngờ.

Giang Thần lập tức đứng dậy cáo từ, cơm cũng không ăn.

Mẫu thân tiễn hắn rồi nhìn chỗ hắn ngồi: “Biết trước thế này thì ta chờ nó ăn xong mới nói, nó bôn ba đường dài về đến đây, cơm cũng chưa kịp ăn.”

“Mẫu thân đừng quan tâm, chẳng lẽ Quy Vân sơn trang lại để hắn bị đói sao?”

Mẫu thân nhìn ta cười, “Nha đầu này không thương nó sao? Khẩu thị tâm phi đúng không?”

Ta đỏ mặt, cúi đầu ăn cơm.

“Những năm qua phụ thân hắn đi đâu thế ạ?”

Sắc mặt mẫu thân thoáng buồn bã, một lúc lâu mới nói: “Năm đó khi hắn rời khỏi đảo Lưu Kim bị thương hai chân, hắn vốn là rời nhà trong cơn tức giận, giờ thân mang tàn tật càng không chịu về để Thích phu nhân chê cười, vì vậy liền ẩn cư ở kinh thành. Sau này hắn quen Tạ Ngự y bên cạnh Hoàng thượng, hai người trở thành bạn tốt, người này y thuật tinh lại thủ đoạn thông thiên, vì thế những lần Quy Vân Sơn Trang gặp trắc trở đều là Tạ Ngự y âm thầm hóa giải.”

“Cách đây không lâu, ta rốt cuộc thăm dò rõ ràng chỗ ở của hắn, để Thích phu nhân đến tìm hắn, hai người rốt cuộc hòa giải, Thích phu nhân đón hắn về nhà, xem như gương vỡ lại lành.”

Ta khóc nức nở không thôi, ân oán giữa hai người thật quá lâu, nếu một trong hai bớt kiêu hãnh thì có lẽ đã hòa giải từ lâu. Quả đúng là thế, rất nhiều chuyện tình trên thế gian này gặp vướng mắc, ngoại trừ yếu tố khách quan, phần nhiều đều do tính cách của người trong cuộc tạo nên.

Mẫu thân vỗ về tay ta, dịu dàng nói: “Một lát nữa con theo ta đi bái kiến cha mẹ Giang Thần.” Ta vừa nghe thế liền thấy đau đầu.

“Sức khỏe phụ thân Giang Thần không tốt, con nên đi thăm đúng không? Hẳn là sư huynh của cha con. Huống hồ nói thế nào, lúc này con cũng còn là con dâu nhà họ Giang.”

Đúng là như thế, ta và Giang Thần có mâu thuẫn thế nào thì cũng là chuyện giữa ta và hắn, bái kiến trưởng bối là chuyện tình lý nên làm. Vì vậy, ăn xong cơm chiều, ta cùng cha mẹ đến Quy Vân sơn trang.

Lần gặp mặt đầu tiên, Giang bá phụ lại nằm trên giường! Ta không ngờ bệnh tình của ông ấy đã đến nông nỗi này.

Ông ấy suy yếu vươn tay, “Ah, đây là tiểu Mạt con gái Thạch Cảnh đúng không?”

Ta vội vàng tiến tới thi lễ, “Bá phụ.”

Giang bá phụ nhú mày: “Sao còn gọi bá phụ, nên gọi cha (chồng) chứ.”

Ta ngượng ngừng đỏ mặt, cúi đầu không nói.

Ông ấy mệt mỏi nói: “Sức khỏe ta không tốt, sống hôm nay không biết ngày mai. Con về là tốt rồi, nhanh thành thân cùng Thần nhi, ta cũng được an tâm.”

Ta nghe nói thế thì căng thẳng. Bệnh tình ông ấy nghiêm trọng vậy sao?

Thích phu nhân nhăn mặt nói với mẫu thân: “Xung hỉ không biết có tốt hơn không?”

Mẫu thân gật đầu, xoay người hỏi phụ thân: “Xung hỉ là một ý kiến hay, Thạch Cảnh chàng thấy thế nào?”

Phụ thân gật đầu liên tục, tỏ rõ thái độ nói gì nghe nấy.

Giang bá phụ cầm tay ta, thều thào thành khẩn, “Tiểu Mạt, con bằng lòng đi. Bá phụ chờ đợi ngày này đã lâu.”

Ánh mắt mọi người dồn về phía ta, như thể tính mạng Giang bá phụ nằm trong tay ta. Ta cảm thấy kỳ vọng nặng trĩu hai vai. Ai nấy đều nhìn ta chăm chăm, như thể nếu ta cự tuyệt, Giang bá phụ liền bệnh tình nguy kịch, không sức đối trời.

Ta bối rối không nói được gì, trong lúc vô tình đưa mắt nhìn lên bất gặp Giang Thần cũng đang nhìn ta mong đợi, ánh mắt êm dịu như hồ thu, như muốn nhấn chìm ta trong đấy.

Ta cúi đầu nhìn góc áo, ta biết làm sao cho phải?

Thích phu nhân tác phong dứt khoát, “Ta thấy nên thành thân ngay hai hôm sau! Đồ đã chuẩn bị từ trước, thiệp mừng thì đi gửi là được. Giờ vạn sự sẵn sàng, hai đứa đã về, nhân tiện làm luôn, tránh sinh rắc rối.”

“Được, được.”

Tiếng tán thành lập tức vang lên, bốn vị bề trên phối hợp rất ăn ý, hoàn toàn không hồi ý của ta. Giang Thần cúi đầu, mím môi. May là hắn không cười, nếu hắn cười, chắc ta giận sôi gan mất.

Sau đó, Thích phu nhân bắt đầu cùng mẫu thân bàn bạc chi tiết hôn lễ, Giang Thần mặt đầy sắc xuân rửa tai lắng nghe, vô cùng phối hợp.

Phụ thân ngồi bên giường hàn huyên cùng Giang bá phụ, hai người đã đổi cách xưng hô thành ông thông gia. Ta cảm nín.

Đến tận tối khuya, chúng ta mới rời khỏi Quy Vân sơn trang, trên đường, ta rất không vui hỏi mẫu thân: “Mẫu thân, người luôn thiên vị Giang Thần, tại sao không hồi ý kiến của con? Chẳng lẽ người không biết chuyện giữa hắn và Ngư Mộ Khê?”

Mẫu thân gật đầu, “Ta biết hết. Tất cả là nha đầu kia hy vọng hảo huyền. Ta và Thích phu nhân đã xử lý nó xong xuôi. Yên tâm, sau này nó không còn cơ hội tìm đến đây dựa dẫm nữa. Giang Thần nó chỉ thích con, người ngoài chúng ta đều thấy rõ ràng, tại sao con lại thiếu tin tưởng vào bản thân như thế?”

Ta im lặng, là người trong cuộc u mê, hay người ngoài cuộc u mê?

Đảo mắt đã đến hai hôm sau, ta bị gả đến Quy Vân sơn trang bằng tốc độ của sấm chớp, nhanh gọn như thể cướp dâu.

Bốn vị trưởng bối đều thở phào nhẹ nhõm, như thể ta và Giang Thần cưới nhau là họ đã được củ khoai nóng. Khác nhau ở chỗ, Giang Thần là củ khoai nóng của cha mẹ hắn, còn ta là củ khoai nóng của cha mẹ ta.

Khi kiệu hoa đến Quy Vân sơn trang, ta lên vén rèm hở một khe nhỏ, kinh dị phát hiện, Giang bá bá đứng trước cổng đón khách, tiếng nói như chuông, bước đi như bay, đâu có chút vẻ bệnh tật nào! Thích phu nhân vui vẻ phấn khởi, gặp ai cũng nói, xung hỉ đúng là linh đan thần dược, thần y đại phu gì gì đó chỉ là mây bay...

Ta mơ hồ cảm thấy bị lừa, nhưng kiệu hoa đã đến trước cửa, giờ mới tỉnh ngộ hình như đã muộn. Làm xong các thủ tục, ta bị đưa vào động phòng.

58. Chương 58: Tội Lỗi Chồng Chặt

Ngồi trên giường, tâm trạng ta rối như tơ vò. Mặc dù ta không phản đối hôn lễ này, nhưng lòng mơ hồ thấy bất an. Trong tình yêu không thể có rạn nứt, nhưng ta không xác định nổi những rạn nứt trong lòng ta đã được hàn gắn chưa.

Tân phòng ảm áp thoang thoảng một hương thơm làm say lòng người. Lòng ta hồi hộp như có con thỏ đang nhảy loạn.

Hỉ nương đọc hết lời khấn xong rồi đi, tân phòng trở lại yên lặng. Ta nhìn xuống dưới thấy một đôi hài, ngửi thấy hương rượu nhàn nhạt, khí tức của Giang Thần quanh quẩn, dường như ta đã ngửi khí tức này từ lâu, đã rất quen thuộc.

Trước mắt sáng ngời, khăn che mặt được vén lên. Nền đỏ thiêu đốt, bốn bề đỏ thắm. Hắn mặc một bộ hồng bào, đứng trước mặt ta, diện mạo tuấn tú, đai lưng màu nhạt, nhìn ta mỉm cười không nói.

Ta cuống quýt cúi đầu, vừa căng thẳng vừa đỏ mặt... Giờ phút này, lòng ta cũng lâng lâng vui sướng. Nhưng trong vui sướng lại có chút mất tự nhiên và xấu hổ, còn có một chút rối rắm không thể nói thành lời.

“Tiểu Mạt.”

Ta cúi đầu buồn bã lên tiếng.

Hắn nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh ta, ta không tự chủ được nhích người sang bên cạnh. Với hiểu biết về hắn, ta cho là hắn nhất định sẽ nhích người về phía ta, không ngờ hắn lại ngồi yên không động tĩnh một lúc lâu.

“Muội vẫn giận ta sao?”

Ta nhất thời ấp úng im lặng, tự hỏi lòng: vẫn còn giận sao?

Hắn im lặng một hồi lâu, giọng nói có phần bi thương, “Ta thật sự tội không thể tha? Phải làm thế nào muội mới chịu tha thứ cho ta?”

“Mẫu thân đưa nửa bộ Uyên Ương kiểm phổ cho huynh rồi sao?” Hồi dứt lời ta mới nhận ra lòng mình rối rắm chuyện gì. Chuyện giữa hắn và Ngư Mộ Khê có lẽ là hiểu lầm, có lẽ là Ngư Mộ Khê đơn phương tình nguyện. Nhưng rốt cuộc hắn có phải vì Trọng Sơn kiếm pháp mới thích ta? Những chuyện khác ta có thể không bàn khoăn, chỉ riêng chuyện này là ta canh cánh trong lòng.

Giang Thần nắm tay thành quyền, xoay người ra khỏi phòng. Ta không ngờ hắn không trả lời vấn đề của ta liền xoay người rời đi. Là chột dạ không muốn trả lời, hay là tức giận không chịu trả lời? Ta giật mình ngẩn ngơ, lòng rất hụt hẫng.

Ta ngơ ngác ngồi trên giường, đêm động phòng hoa chúc này, chẳng lẽ ta phải một mình trong căn phòng trống?

Không ngờ, một lát sau, Giang Thần lại trở về, trong tay còn cầm hai quyển sách. Ta vừa nhìn liền rõ ràng, mẫu thân nói lời giữ lời, đã đem Uyên Ương kiểm phổ châu về hợp phổ. Tâm nguyện của hắn coi như đã thành.

Hắn đứng trước mặt ta, đưa lưng về phía ngọn nến, một vòng hào quang ấm áp bao quanh khiến hắn như thần tiên. Hắn gần ta đến mức ta có thể ngửi thấy khí tức nhàn nhạt.

“Tiểu Mạt, ta biết lòng muối vẫn hoài nghi mục đích ta đến với muối. Lúc này hai bản kiểm phổ đều ở đây, muối hãy giữ lấy, mấy ngày nữa đưa cho cậu. Ngày đấy ta nói kiểm phổ quan trọng hơn tính mạng, thứ nhất, kiểm phổ là gia bảo của nhà họ Giang ta; thứ hai, kiểm phổ có tác dụng cho nghiệp lớn, sao có thể giao trúng cho ác? Giờ ta đưa cho cậu, muối cũng nên tin tưởng, ta không phải vì muốn chiếm hữu kiểm phổ mới đến với muối?”

Những lời này như xua mây thấy trăng, trời trong mây tạnh, chiếu sáng lòng ta. Sự bất an và không vui tràn đầy cõi lòng lặng yên tan rã, hóa thành cát bụi, bị niềm vui bao phủ.

Khi giữa ta và hắn không còn khúc mắc, ta đột nhiên có rất nhiều lời muốn thổ lộ, nhưng lại không thể nào nói lên, dường như không cần nói, hắn cũng hiểu được.

Ta nhìn thẳng vào mắt hắn, mỉm cười rồi nói: “Trước giờ huynh thông minh, muối lại ngu dốt. Sau này hy vọng huynh thẳng thắn với muối, không bắt nạt muối nữa.”

Hắn nhú mày, cười khổ than thở, “Tiểu Mạt, trước giờ đều là muối bắt nạt ta, chẳng lẽ muối không hề nhận ra?”

Ta mà bắt nạt hắn sao?

Hắn bắt đầu liệt kê.

“Mỗi năm đến ngày sinh nhật của muối, ta đều tặng muối quà. Vừa muốn thể hiện tâm ý, lại sợ đánh rần động cỏ, không biết mất bao nhiêu tâm tư, gửi gắm bao nhiêu hy vọng, muối lại ngây thơ không biết. Muối không hiểu ý tứ ta gửi gắm cũng bỏ đi, còn coi những món quà kia không đáng một xu, liếc mắt một cái là quăng mất. Mỗi lần đều khiến lòng ta tổn thương sâu sắc.”

Ta suy nghĩ một chút, hình như cũng có chuyện như thế.

Có một năm, hắn tặng ta một mảnh lá cây, trên đó viết một bài thơ:

Nước nam sinh đậu đỏ

Xuân về nở cảnh xinh

Chàng ơi hái nhiều nhé

Nhớ nhau tha thiết tình

(Bài Tương Tư của Vương Duy, người dịch Hải Đà)

Ta giận hắn keo kiệt, hình như không nói chuyện với hắn suốt ba ngày.

Một năm khác, hắn tặng ta một đôi chim sẻ, còn dùng dây thừng đỏ buộc cánh hai con chim sẻ vào với nhau, ta hỏi hắn tại sao, hắn nói thể gọi là “Sát cánh bên nhau”.

Ta thấy hắn thật nhàm chán, vô vị, liền tháo dây thả đôi chim sẻ bay đi.

Giang Thần ngồi xuống, kề tai ta thì thầm: “Muối đã từng nhớ đến sinh nhật ta chưa? Đã từng tặng ta quà lần nào chưa?”

Ta chợt dạ lắc đầu, đúng là chưa từng nhớ, đúng là chưa từng tặng quà, chỉ từng tặng duy nhất một cái khóa vàng, vậy mà còn năm lần bảy lượt đòi lại. Lúc này, cái khóa vàng kia còn đang đeo trên cổ ta...

“Mỗi lần ta nướng thịt thú rừng đều gọi muội đến ăn, muội đã từng chân thành nói cảm tạ lần nào chưa? Có từng nói với ta được một câu ngọt ngào? Ánh mắt của muội chỉ thấy thịt thú rừng, không hề nhìn ta. Càng quá đáng ở chỗ, có lần ăn xong còn cắt một phần mang cho Vân Châu. Ta thật sự là bị muội chọc giận đến hộc máu.”

Ta xấu hổ cúi đầu, nhớ mang máng hình như đúng là có việc đấy.

“Muội vô duyên vô cớ nhận định ta phong lưu thành tính, ‘hảo tâm’ giới thiệu cho ta Dạ Xoa, rộng lượng tặng ta cho biểu muội. Từng chuyện từng chuyện, đúng là tội lỗi chồng chất.”

Đúng là ta đã làm những chuyện đấy, ta thừa nhận.

“Muội nhìn tay ta.” Hắc vương tay ra trước tầm mắt ta.

Ta nhìn qua liền chột dạ. Lòng bàn tay hắc dày đặc vết chai, trước kia luyện kiếm cũng không chai nhiều như thế.

“Ta làm tội uội nhiều ngày như thế, muội có từng đau lòng cho ta?”

Từng chữ khiến ta đau lòng không thôi. Ta cúi đầu, cảm thấy mình đúng là tội ác tày trời.

“Vô lương tâm nhất là, muội đối với ta nhìn cũng đã nhìn, sờ cũng đã sờ, dùng cũng đã dùng, chớp mắt liền vứt bỏ, không từ mà biệt, đúng là nhẫn tâm hết mức.”

Ta xấu hổ muốn bắt tỉnh, sao có thể nói thế chứ!

“Huynh... huynh đừng vu khống.”

“Ta không hề quá lời. Đêm đó là muội cưỡng bức ta.”

Ta cảm thấy mặt mình nóng đến mức có thể luộc chín trứng, chỉ muốn tìm lỗ nẻ để chui vào.

“Huynh... huynh nói bậy.” Chuyện đêm đó ta rất mơ hồ, tình hình cụ thể thế nào ta không nhớ rõ. Những chuyện khác ta nhận, chuyện này, ta tuyệt đối không thể nhận bừa.

“Ta không nói bậy, Tiểu Hà Bao có thể làm chứng, muội ôm chặt lấy ta, không chịu buông tay. Ta đặt muội vào bồn tắm muội vẫn không chịu buông, còn kéo cả ta vào. Y phục của ta bị ướt, vừa mới cởi, muội liền gỡ trừ, ta không còn cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là...”

“Đừng nói nữa.” Ta che mặt... Haizzz, không ngờ so với mẫu thân năm xưa ta còn mạnh bạo hơn.

“Muội lấy ta làm giải dược, ta cũng không dám có câu oán hận. Nhưng muội dùng xong, sao lại qua sông đoạn cầu, bội tình bạc nghĩa như thế?”

Ta che mặt, tay cũng nóng bỏng.

“Muội nên tự kiểm điểm, sửa đổi thật tốt.”

Đối mặt với bài diễn văn tố cáo ai oán của hắc, ta cũng biết mình quá đáng, vì vậy, thấp giọng lí nhí: “Muội cam đoan sau này sẽ đối với huynh thật tốt.”

“Còn bây giờ?”

“Bây giờ...?”

Hắc nhấc tay áo, nện tắt....

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-con-uyen-uong-mot-doi-le>